Michael
Katz
Krefeld

Naujasis Danijos kriminalinio trilerio karalius.
MIDTJYLLANDS AVIS

SEKTA

trileris

Michael
Katz
Krefeld

SEKTA

Iš danų kalbos vertė Aurelija Bivainytė

trileris

UDK 821.113.4-31
Kr-149

Versta iš
Michael Katz Krefeld, *Sekten*
Lindhardt og Ringhof, 2015

Michael
Katz
Krefeld
SEKTA

ISBN 978-609-427-242-4

Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį,
Nebijosiu pikto,
Nes Tu su manimi,
Tavo lazda bei Tavo ramstis nuramina mane.

Iš Psalmyno*

LISEI, MANO GYVENIMO ŠVIESAI,
AMŽINAJAI MANO LIEPSNAI

* Čia ir toliau cituojamas A. Rubšio ir Č. Kavaliausko verstas „Šventasis Raštas", Vilnius, 1998 m. (Vert. past.)

1.

Jis pažvelgė į atviroje virtuvėje prie stalo sėdintį sūnų. Buvo spalio vidurys, pro panoraminius langus neseniai atsėlinusioje tamsoje skendėjo sodas su vakaro danguje boluojančiais žemų vaismedžių siluetais. Berniukas, jam ką tik buvo suėję šešeri, viena ranka gniauždamas šakutę mėgino lėkštėje pasmeigti bulvytę. Kitoje rankoje laikė nedidukę mėlyną mašinėlę nuo kapoto nusilupusiais dažais. Sūnaus veide jis atpažino savo bruožus: nosį, žemyn nuleistus lūpų kampučius, arti viena kitos įsodintas akis – dėl jų abu nuolat atrodė susimąstę. Paglostė jam plaukus, berniukas nesipriešino. Apvalius žandus ir strazdanas paveldėjo iš motinos, kuri stovėjo nusigręžusi į viryklę ir iš gruzdintuvės traukė bulvytes. Sudėjo jas į lėkštes prie blizgančių Vienos šnicelių.

– Ar norėsi žirnelių? – neatsisukdama paklausė.

– Tik truputį, ačiū.

Jis paėmė servetėlę, užsidengė tamsias kelnes. Grįžęs namo iš biuro nepersirengė, vis dar vilkėjo šviesiai mėlynus marškinius ir kostiumą. Tik batus pakeitė nunešiotomis, bet patogiomis kupranugarių vilnos šlepetėmis.

– O tu žirnių nevalgysi? – nusišypsojo sūnui.

Berniukas energingai papurtė galvą.

– Bet juk mėgsti žirnelius?

Berniukas linktelėjo, atverdamas maisto pilną burną:

– Taip, bet juos per sunku valgyt...

– Pilna burna nešnekama.

Jis pasižiūrėjo į žmoną, kuri tuo metu padėjo jam lėkštę ir atsisėdo su savąja rankoje. Ant bulvyčių ir džiūvėsėliais apvoliotos mėsos ėmė spausti kečupą. Dėl maišelių po akimis ir suskeldėjusių lūpų ji atrodė daug vyresnė nei trisdešimt dvejų. Jiems susipažįstant jį pavergė jos šypsena, kuri dabar retai bepasirodydavo. Ji nedirbo, šeimininkavo čia, namie, tad jis nežinojo, nuo ko ji taip pavargusi. Iš ąsočio pripylė jai stiklinę vandens su sirupu. Dėkodama ji skubriai linktelėjo.

Sūnus, padėjęs į šalį šakutę, labiau domėjosi žaisline mašinėle, imituodamas variklio ūžimą slalomo vingiais varinėjo ją staltiesės

ornamentais vis greičiau ir greičiau, tada smarkiai išsižiojęs peršoko su ja vandens stiklinę.

– Prie stalo nežaidžiama, – sudraudė ji.

– Tegul, – vyras pastebėjo, kaip žmona nustebo. Suprantama, nes paprastai taisykles namuose ir manieras prie stalo diktuodavo jis. – Atsigerk, – nusišypsojo berniukui, suskubusiam ištuštinti stiklinę.

– Kaip... šiandien sekės? – pilna burna paklausė ji.

– Ačiū, puikiai.

– Nutiko kas nors įdomaus?

– Ne, nieko, viskas įprastai.

– Visai nieko? – neatlyžo ji.

Jis padėjo įrankius į šalį, nuo kelių pasiėmė servetėlę, kuria nusišluostė lūpų kampučius.

– Nesuprask neteisingai, manau, tikrai labai smagu, kad teiraujies apie mano darbą, bet jei dabar pradėčiau tau smulkiai pasakoti apie savo šiandienos arba bet kokios kitos dienos darbus, nelabai ką tesuprastum. Dėl to šio pokalbio tęsti nėra prasmės. Su visa pagarba.

Išplėtusi akis ji nurijo per didelį kąsnį ir žagtelėjo.

– Tik... tik norėjau pokalbį palaikyt... galim pakalbėt apie ką nors kita.

– Suprantu. Žinoma. Bet gal verčiau pasimėgaukim tyla?

Ji neatsakė, tik suskubo valgyti, lyg norėdama kuo greičiau ištuštinti lėkštę, vienu ypu užbaigti vakarienę. Jis jos nekaltino. Net ir už tai, kad ji valgė visiškai baisiai. Šiandieną nusprendė to nekomentuoti. Grįžo prie savo lėkštės, jo žvilgsnis nuklydo lango į sodą link. Stebėjo vaismedžius, rodos, žiūrinčius jo pusėn. Tarsi tie medžiai jį kažkuo kaltintų. Nors lauke nebuvo vėjo, juto, lyg jie judėtų, kraipytų galvas. Kai galiausiai pakilo, ketindamas užtraukti užuolaidas, virtuvėje į lėkštę dzingtelėjo žmonos įrankiai. Žvilgsniu grįžo prie jos. Susiėmusi už galvos, sunkiai kvėpdama orą žmona ant kėdės nežymiai lingavo. Keletą kartų nurijusi seiles ištiesė ranką į stiklinę, bet ją parvertė. Vanduo išsipylė ant staltiesės, plėsdamasis tarsi tamsus ežeras.

– At...siprašau, – išstenėjo.

Mėgindama laikyti iškeltą galvą pasižiūrėjo į sūnų. Užgulęs stalą berniukas rankoje gniaužė mėlynąją mašinėlę.

Išmikčiojusi nesuprantamą garsą nusuko akis į vyrą. Jis žiūrėjo į ją ramiai kramtydamas.

– Nieko tokio. Eik, prigulk.

Ji spoksojo į jį apstulbusi, pusiau pravira burna. Žvilgsnis užkliuvo už jo nepaliestos stiklinės su saldintu vandeniu.

– Ką... ką padarei?

Viena ranka mėgino išsilaikyti, tačiau nuvirto nuo kėdės ir susniubo ant linoleumo, kur ir liko gulėti.

Tebekramtydamas jis pasilenkė, kad per stalo kraštą galėtų ją stebėti. Taip susirietusi atrodė tarsi žaistų gaudynes keturiomis. Tačiau žmona niekad nebuvo labai sportiška, abejojo, ar augusi kaime kada nors bent išmoko plaukti.

Pavalgęs pakilo nuo stalo, patraukė prie panoraminių langų. Nors pliki medžiai ir atrodė paskendę tamsoje, vis tiek užtraukė ilgas užuolaidas. Sutvarkė stalą, valgio likučius sumetė į šiukšliadėžę. Iš lėkštės ant grindų nubyrėjo keli likę žirneliai, jis pasilenkė surinkti. Sūnus sakė tiesą – žirnelių dydis sunkiai įveikiamas. Gailėjosi nepraleidęs daugiau laiko su sūnumi, tuomet būtų išmokęs jį sugaudyti žirnelius juos sutrynus. Tačiau tas laikas pasibaigė. Nešvarias lėkštes sudėjo indaplovėn, padidino ugnį, ant kurios kaito gruzdintuvė. Nuėjęs prie stalo pakėlė berniuką. Šis suaimanavo, tačiau nuo morfijaus jau buvo be sąmonės. Per plačią svetainę išnešė jį į miegamąjį. Akimirką svarstė, ar nederėtų paguldyti sūnaus jo kambaryje, tačiau galiausiai nusprendė šįkart miegoti kartu su vaiku. Palikęs berniuką per dvigulės lovos vidurį, grįžo į virtuvę. Gruzdintuvė pradėjo rūkti, aitriai dvokė. Kitą akimirką perkaitusio aliejaus garai užsiliepsnojo, palei sieną ėmė kilti ilgi ugnies liežuviai. Žmoną vos pakėlė nuo grindų. Buvo sunkesnė, nei manė. Liepsnoms siekiant viršutines spinteles, plečiantis žaibišku greičiu, nunešė ją į miegamąjį ir paguldė šalia berniuko. Nuavė batus, o drabužius paliko. Ant krūtinės sukryžiavo rankas, lyg ruošdamas šarvoti karste. Pats atsisėdo ant lovos, nusispyrė šlepetes, nusimovė kojines. Galiausiai ant grindų nusviedė kostiumo švarką ir atsigulė greta žmonos ir sūnaus. Užsimerkė, pamėgino nurimti. Pavyko tik iš dalies. Svarstė, ar prisipilti stiklinę saldinto vandens su morfijumi, ar tai būtų bailu. Jis nusipelnė pajusti baimę ugniai. Nusipelnė būti visiškai sąmoningas, kai netrukus

sudegs gyvas. Po kurio laiko į miegamąjį tarsi pilkšvas kilimas įsiskverbė dūmai, jis užsikosėjo. Girdėjo, kaip liepsnos pamažu plinta visame name. Ugnis šnypšdama rijo svetainę, plisdama parketu kabinosi ir į pakabinamas lubas. Ugnis sunaikino ant sienų kabančius paveikslus, vieną brangų Herupo, „Hornung & Møller" fortepijoną, pavirtusį į didelį nuodėgulį. Klausėsi, kaip tarsi kimus girgždesys plinta liepsnos. Juto besiskverbiančią šilumą pro plonas sienas, netrukus pranyksiančias baltai švytinčiame vandenyne. Dusinantys dūmai graužė akis, nors ir buvo užsimerkęs. Skverbdamiesi į gerklę taikėsi jį pasmaugti. Tik dėl vieno dabar gailėjosi – kad darbe paliko atsisveikinimo laišką. Tačiau tada jautė, lyg tai būtų vienintelė teisinga išeitis. Lyg įprastas poelgis priimant tokius sprendimus. Visai kaip geros manieros prie stalo. Arba kaip dabar, – kai gražiai suguldė šeimą ir pats atsigulė. Viskam galiojo taisyklės, veikė metodai – net kaip sudoroti nepaklusnius žirnius. Jei ką ir žinojo, tai kad pasaulis sukurtas remiantis sistemomis.

2.

Dabartis, 2014 m. rugpjūtis, Kristianshaunas

Tedžiu K. prisistatęs radijo vedėjas pareiškė, kad Danijos meteorologijos institutas šiandien pranašauja šilčiausią metų dieną. Nors buvo tik vienuolikta ryto, Raunas pirmą kartą buvo linkęs tikėti tuo, ką sako per radiją, net jei aukštas Tedžio K. balsas ir neskambėjo kaip tiesos liudytojo. Nors ir sėdėjo nuleidęs visus senos „Audi" langus, marškinėliai vis tiek buvo kiaurai permirkę prakaitu. Tada radijo laidos vedėjas užleido vietą reklamoms ir Raunas automatiškai sumažino garsą. Labiau būtų norėjęs tiesiog išjungti, bet jau ilgiau nei savaitę skolindamasis automobilį iš naujojo darbdavio, vis dar nesugebėjo suprasti, kaip tai padaryti.

Atsilikdamas per dvi mašinas sekė su automobilių kamščiu slenkantį juodą „Porsche Cayenne". Jo vairuotojas taip pat buvo nuleidęs visus langus, pro juos iš salono griaudėjo hiphopas. Kai po kurio laiko plačių ratlankių „Porsche" nuvažiavo Uplando gatve į stovėjimo aikštelę priešais „SuperBest" parduotuvę, parodęs posūkį Raunas nusekė jam iš paskos.

Didžioji stovėjimo aikštelė buvo beveik tuščia, „Porsche" sustojo arčiausiai įėjimo. Raunas pasistatė „Audi" už kelių eilių gale, priekiu tiesiai į „Porsche". Salone apsidairė vaizdo kameros – žinojo kažkur ten pasidėjęs, bet jos niekur nesimatė.

– Miofe, pasislink truputį, – stumtelėjo ant keleivio sėdynės šalimais miegantį anglų buldogą.

Kamerą pastebėjo pusiau užgultą šuns pilvu, tad pagriebė ją įspraudęs pirštus tarp kailio ir sėdynės.

Miofė nepatenkintas suurzgė.

– Baik čia niurzgėt, nes kitąkart liksi namie, – įspėjo Raunas ir aparato šone atlenkė ekraną.

Kamerai automatiškai įsijungus pakėlė objektyvą virš prietaisų skydelio. Priartinus „Porsche" automatinio fokusavimo sistema silpnai suzvimbė, jis paspaudė įrašymo mygtuką. Iš keleivio pusės išlipo

stambokas, keturiasdešimt kelerių metų plikšis. Vyras vilkėjo kaubojiškais šortais, odine liemene su antsiuvu ant nugaros, o aplink kaklą turėjo baltą įtvarą. Pro vairuotojo dureles iššoko putli moteris ilgais, platinos baltumo plaukais – su tokiomis pat smarkiai tatuiruotomis rankomis kaip ir vyras. Iš pradžių Raunas pamanė, kad moteris taip pat išsitatuiravusi veidą, bet tai pasirodė tik pamušta akis. Vyras jai kažką suriko, Raunas neišgirdo ką, bet kitą akimirką moteris atidariusi galines keleivio dureles iš automobilio ištempė berniuką. Maždaug dešimties metų vaikas, sudėjimą paveldėjęs iš tėvų, buvo iki ausų paniręs į žaidimą planšete. Tėvas berniukui įbruko monetą ir parodė į vežimėlius, sustatytus pavėsinėje kiek atokiau. Vaikas nenoriai nuėjo parsivežti vežimėlio, tačiau jam akivaizdžiai užtrukus per ilgai, darbą perėmė motina, piktai burbtelėjusi vyro pusėn. Šis tik truktelėjo pečiais, pabaksnojęs sau į įtvarą. Raunas filmavo tol, kol šeima įėjo pro automatines prekybos centro duris.

– Dabar yra... – Raunas skubiai pažvelgė į skaitmeninį laikrodį prietaisų skydelyje, – ...10:38. Karstenas Nilsenas su šeima atsektas iki... Amagerio „SuperBest“. Vis dar jokių požymių, kad sekamasis tik apsimeta susižalojęs.

Kai Raunas išjungė kamerą ir išlipo iš automobilio, Miofė tiriamai jį nužvelgė.

– Lieki čia. Jei pasiseks, parnešiu skanėstą.

Šuo sušnirpštė ir vėl padėjo galvą ant sėdynės.

Paslėpęs kamerą po rankoje nešamo džemperio gobtuvu, Raunas patraukė link įėjimo. Nelabai tikėjosi, kad Karstenas būtų toks kvailas ir viešumoje padarytų ką nors, kas galėtų atskleisti, ar ta kaklo trauma, apie kurią pranešė savo draudimo bendrovei, tik apgaulė, bet niekada negali žinoti. Bet kokiu atveju Karstenas mėgino gauti dvidešimt penkių procentų žalos lygio nelaimingo atsitikimo draudimo išmoką, o tai reiškė beveik dviejų milijonų kronų sumelę. Polisą pasirašė prieš tris savaites iki tariamo eismo įvykio, įvykio, neturėjusio kitų liudininkų, tik į jį atsitrenkusį vairuotoją, vieną paties Karsteno Nilseno „brolių“ iš vietinio baikerių klubo – tas prieš keletą metų irgi gavo panašią kompensaciją. Raunas bylą tyrė jau daugiau nei savaitę, tad jeigu ir šiandien nepavyks nufilmuoti nieko, kas atskleistų, jog Karstenas

simuliuoja traumą, tai baikeriui, sėbrų vadinamu Žiurkinu, pavyks susižerti didįjį prizą.

Raunas pro stiklines duris įžengė į prekybos centrą – čia buvo maloniai vėsu, beveik tuščia. Pagriebęs krepšelį dėl vaizdo įsimetė kelias prekes. Šeimą užtiko prie šaldiklių, jau prisikrovusią pilną vežimėlį. Laikydamasis atstumo Raunas sekiojo juos po parduotuvę. Vis sunkėjantį vežimėlį stūmė žmona, o Karstenas su šlepetėmis per pirštą šlepseno šalia. Nuo karščio atrodė išraudęs, truktelėjo įtvarą. Kaskart prireikus pasižiūrėti kiton pusėn, tekdavo pasisukti visu kūnu, dėl to jo judesiai atrodė kažkokie robotiški, kaip breiko šokėjo. Gėrimų skyriuje Karstenas stumtelėjo sūnų prašydamas paimti jam dėžę „Carlsberg" drambliukų.

– Pats pasiimk! – nuo žaidimo nepakeldamas akių atšovė berniukas.

Karstenas išplėšė jam iš rankų planšetę palinkęs prie jo taip, kad nuo berniuko veido jį teskyrė vos pora milimetrų.

– A nor, kad atimč, ką?! A nor, kad atimč šitą šūdą?! – suriko visas išraudęs.

Sūnus pašnairavo į nepasiekiamą planšetę. Tada apsisukęs nuėjo prie pirmos alaus dėžių eilės. Ėmėsi sunkiai kelti viršutinę.

– Tėvai, supistai sunki!

– Gi sakiau „drambliukų", – Karstenas rėkdamas parodė į dėžę priešais su „Carlsberg Elephant" alumi.

Berniukas paleido pirmąją dėžę ir nutipeno kitos. Su mama įkėlė ją į pirkinių vežimėlį.

Stovėdamas kiek nuošaliau Raunas stebėjo juos, tolstančius koridoriumi. Jau tapo aišku, kad nors Karstenas ir nebuvo proto bokštas, o baikerių, su kuriais Raunui teko susidurti, intelekto koeficiento skalėje nė neužėmė aukštos pozicijos, sumanumo nekelti pavojaus savo draudimo sumai jam pakako. Tačiau Raunui nerūpėjo, kiek vienai ar kitai draudimo įmonei teks paploninti kišenę, nerūpėjo ir jo paties laukianti premija iš jį pasamdžiusio advokato, jei surinktų prieš Karsteną įrodymų, – ne, labiau nedavė ramybės mintis, kad Karstenas galėjo dumti jam akis. Daugiausia dėl to, kad jautė smarkią antipatiją baikerių emblemoms. Savo laiku dirbdamas specialiųjų pajėgų būryje su tais šikniais turėjo nemažai reikalų, ir ne vieną jų patupdė už grotų. Dar

pažiūrėsim, ar Žiurkinu vadinamas Karstenas, taip pat žinomas kaip „Šikau-ant-visko-ir-visų-ir-dar-žmonai-užvanojau“, be pateisinamos priežasties gaus bent skatiką. Reikėjo greitai sugalvoti kažką, kas galėtų patvirtinti arba paneigti įtarimus.

Padėjęs pirkinių krepšelį į šalį Raunas nuskubėjo išėjimo link. Atsidūręs stovėjimo aikštelėje, kišenėje susirado monetą ir pasuko prie pavėsinės su vežimėliais. Ten stovėjo dvi eilės su dešimčia vežimėlių kiekvienoje. Džemperį ir kamerą pasidėjęs ant žemės įsispraudė tarp eilių. Pasiekęs paskutinį, įmetė į spynelę monetą ir atkabino vieną eilę. Viena koja atsirėmęs į pavėsinės sieną, patraukė pirmojo vežimėlio rankeną, sudrebindamas visą eilę. Šaižiai sugirgždėjęs vežimėlių traukinys pamažu pajudėjo, kol galiausiai pavyko ištraukti visą eilę iš pavėsinės. Įsirėmęs į eilės šoną ėmė sukti ją link „Porsche“ galo.

Tuo metu iš prekybos centro išėjo Karstenas su šeima. Su sunkiu vežimėliu manevruojančią žmoną Karstenas ragino paskubėti. Raunas pažvelgė įėjimo pusėn – tik sekundė, kol Karstenas pakeis žiūrėjimo kryptį ir pamatys, ką jis čia veikia. Sukaupęs paskutines jėgas pastūmė vežimėlių eilę prie „Porsche“ taip, kad šie užblokuotų stovėjimo vietą. Greitai nuo žemės pačiupęs džemperį ir kamerą, nuskubėjo prie savo mašinos.

– Sveikas, Miofe, – tarė sėsdamas prie vairo.

Šuo nusižiovavo, atsigulė ant šono laukdamas, kol jam paglostys pilvą, bet Raunas neturėjo laiko. Stovėjimo aikštelėje jau girdėjosi Karsteno keiksmai. Raunas susigūžęs įjungė kamerą. Priartino, surado Karsteną ekrane ir ėmė filmuoti.

Karstenas žingsniavo pirmyn atgal tarsi įsiutęs bulius, o šeimynykščiai neviltingai jį stebėjo. Eilė driekėsi nuo „Porsche“ galo iki pat pavėsinės, tad atrodė, jog nebaigęs rinkti vežimėlių juos čia paliko koks prekybos centro darbuotojas. Šie blokavo kiekvieną išvažiavimo keliuką, tad jei Karstenas ir būtų norėjęs taranuoti eilę automobiliu, vis tiek nebūtų pavykę.

Karstenas sukomandavo žmonai ir sūnui nustumti vežimėlius. Jie nenoriai kibo į darbą, bet kad ir kiek Karstenas ant jų rėkė, šiems neužteko jėgų. Karstenas skubiai apsižvalgė po aikštelę, nutaręs, kad aplink daugiau nieko nėra, šiek tiek pagelbėjo viena ranka. Bet ir

tai nepadėjo. Vežimėlių traukinys nepajudėjo nė milimetro. Dabar jau žmona ėmė priekaištingai žvilgčioti į laikrodį. Pro pravirą langą Raunas nugirdo, jog jai reikia spėti į manikiūrą. Sutuoktinių ginčo įkarštyje berniukas staiga išleido iš rankų planšetę, kuri nukrito ant asfalto. Pamatęs sudaužytą ekraną vaikas pratrūko garsiai verkti. Išraudęs nuo įtūžio Karstenas atsilaisvino įtvarą, kuris, rodės, jį tuoj pasmaugs.

– Eikit po velnių, velniop visi! – garsiai surikęs pats sugriebė vežimėlių traukinį.

Glostydamas Miofei pilvą Raunas toliau filmavo. Jei šis filmas nebus vertas „Oskaro", tai bent jau turės gaut premiją.

3.

Kompiuterio ekranas rodė ryte darytus įrašus iš stovėjimo aikštelės. Dėl negerai nustatyto baltos spalvos balanso vaizdas buvo pamėlynavęs ir nekokybiškas, tačiau Karsteno Nilseno veidas – nesunkiai atpažįstamas. Traukiant vežimėlius atsegtas įtvaras karojo ant jo kaklo tarsi seilinukas.

– Stebuklingas atramos ir judėjimo sistemos išgijimas, – ironiškai tarė advokatas Lomanas, sunėręs rankas ant pilvo, ištempusio vos susegamą geltoną megztinį.

Neseniai septyniasdešimtmetį atšventęs Lomanas stebėjo įrašo vaizdus sėdėdamas už masyvaus rašomojo stalo savo mažoje, nikotino geltonumo kontoroje.

– Taip, Karsteno žalos dydis ką tik sumažėjo iki nulio procentų, – patvirtino šalia stovėjęs Raunas. – Jūsų klientas liks patenkintas.

– Taigi, tikrai taip. Na ir pasisekė, kad tie vežimėliai užtvėrė jam kelią, – parodė į ekraną, kai Karstenui pagaliau pavyko vežimėlius pajudinti.

Nustūmęs eilę nuo savo mašinos link kitų stovėjimo vietų už pavėsinės, atrodė, visai nesirūpino, kad vežimėlių traukinys dabar blokuos kelią kitiems automobiliams.

– Kartais tiesiog nusišypso sėkmė, – Raunas pasitrynė subintuotą dilbį.

Lomanas pašnairavo į Rauno tvarstį.

– O jūs ką čia pasidarėt?

– Nedidelė avarija, per daug pro langą iškišau.

– Pro langą?

Raunas linktelėjo į ekraną.

– Tuoj pamatysit, – apėjęs stalą jis atsisėdo ant nutrinto odinio krėslo.

Lomanas sėdėjo tarsi prilipęs prie ekrano, sekdamas prie žmonos ir sūnaus grįžtantį ir rėkaujantį Karsteną. Jis pamėgino vėl susiveržti įtvarą, bet iš susijaudinimo jam niekas nepavyko. Galiausiai į pagalbą atskubėjo žmona, Karstenas nenoriai leido jai įtvarą sutvirtinti. Kaip

tik tuo metu jo žvilgsnis užkliuvo už „Audi", kurioje su kamera sėdėjo Raunas. Karstenas parodė pirštu tiesiai į objektyvą.

– *Šūdas,* – prie pat mikrofono pasigirdo Rauno balsas.

Sprendžiant iš drebančio įrašo Raunas numetė kamerą ant prietaisų skydelio. Matėsi, kaip Karstenas artėja prie „Audi". Kažkur fone girdėjosi, kaip Raunas žvangina automobilio rakteliais, keikdamasis mėgina pataikyti į degimo spynelę. Mašinai galiausiai užsivedus Karstenas nusiėmė vieną klumpę, sviedė ją tiesiai į priekinį stiklą, suskaldydamas jį į tūkstančius trikampėlių. Raunui mėginant įjungti atbulinę šaižiai sudžeržgė pavarų dėžė.

– Mano... mašina, – išmikčiojo Lomanas, vis dar prilipęs prie ekrano. – Ką jis sau galvoja?

– Jei būčiau žinojęs, kad jis toks taiklus, būčiau toliau atsistojęs, – sumurmėjo Raunas. – Už langą sumokėsiu.

Lomanas žvilgtelėjo jo pusėn.

– Tai o kaip jūsų ranka?

– Žiūrėkit toliau, – Raunas pasuko pirštą.

Lomano žvilgsnis grįžo prie ekrano. Galiausiai, įjungęs atbulinę pavarą, Raunas nuspaudė akseleratorių, tad Karsteno figūra įraše ėmė mažėti. Iš tolo girdėjosi tik jo šūksniai:

– Džango! Po velniais, išleisk Džango!

Kitą akimirką pamatė, kaip Karsteno sūnus atidarė bagažinę, iš kurios iššoko baltas pitbulis. Karstenas sukomandavo šuniui, rodydamas į Rauną ir mašiną. Kol tas bandė apsukti automobilį, šuo jau buvo pusiaukelėje. Nuo staigaus judesio kamera apsisuko ir dabar filmavo Rauną, besistengiantį perjungti pirmą pavarą. Nieko nematydamas pro sukultą priekinį stiklą jis palinko į praviro šoninio lango pusę. Tą akimirką prie jo pasirodė pitbulis. Puldamas atvirais nasrais suleido iltis Raunui į dilbį. Jis suriko iš skausmo, mėgindamas patraukti ranką į save, o automobilis riedėjo nevaldomas. Miofė pakilęs keliskart dusliai amtelėjo koviniam šuniui. Pastebėjęs Miofę pitbulis paleido Rauno ranką ketindamas pulti jį ir iškrito pro langą. Raunas nuspaudė akseleratorių, o kamera nuo prietaisų skydelio nusirito ant žemės. Ekranas aptemo, įraše tesigirdėjo Rauno keiksmai. Lomanas išjungė kompiuterį, atsilošė.

– Nepasirodėt gydytojui? Po tokio reikia nuo pasiutligės pasiskiepyt.

– Nieko tokio, – atsakė Raunas.

– Galim mėgint prašyt kompensacijos? Juk filmavot viešoje vietoje, tai visiškai legalu.

Raunas papurtė galvą.

– Nesivarginkit. Aš asmeniškai irgi neapsidžiaugčiau pamatęs, kad kažkas mane iš pasalų filmuoja. Juolab jei man tai kainuotų kelis milijonus.

– Juokingas jūs, – atsakė Lomanas. – Gerai bent, kad turėjot šalia Miofę, kitaip iki šiol vaikščiotumėt su tuo šunėku ant rankos.

Raunas pažvelgė į Miofę, miegantį ant apdriskusio persiško kilimo.

– Taip, nepaisant amžiaus jis vis dar neblogas sargas. Kaip jau sakiau, už automobilio stiklą sumokėsiu.

Lomanas tik mostelėjo ranka.

– Bylos išlaidos. Turint omeny sumą, kurią sutaupėme įmonei, dėl to neturėtų kilti sunkumų. Chereso?

Pakilęs nuėjo prie kampe stovinčio apvalaus raudonmedžio stalelio su gėrimais nukrautu padėklu.

– Ne, ačiū.

Lomanas prisipylė taurę.

– Reikia juk save kažkaip paprastą dieną palepinti.

– Kada, manot, gausiu honorarą?

– Pakalbėkit su panele Maling, – linktelėjo į duris, vedančias į nedidelį prieškambarį. – Ji tuoj pat išrašys čekį.

Panelė Maling dirbo Lomano sekretore nuo pat kontoros atidarymo. Abu niekad taip ir nesusirado antrų pusių, tačiau nebuvo aišku, ar jų santykiai apsiribojo vien darbu, nes elgėsi jie kaip sena sutuoktinių pora.

– Ačiū, – padėkojo Raunas.

Kišenėse visai vėjai švilpė. Jis jau norėjo kilti, bet Lomanas mostelėjo likti.

– Ar kas dega? Pabūkit dar. Mes toli gražu nebaigėm.

Raunas sunkiai atsiduso. Nuo to laiko, kai Lomanas liovėsi imtis bylų miesto teisme ir dirbo tik su tomis, kurios galėjo būti nagrinėjamos kontoroje, visai nebegaudavo bylinėtis, todėl galėjo kiekvienam

atėjusiam išūžti ausis. Per beveik jau prabėgusią vasarą, kol Raunas atliko Lomanui kelis darbus, šis buvo spėjęs ne kartą atpasakoti visą sąrašą laimėtų bylų.

– Kartą tyriau bylą tokiam klientui, teigusiam, kad nusikaltimo įvykdymo metu, plėšdamas banką, jis buvo ne viso proto...

– ...bėda tik ta, kad jis iki tol jau buvo apiplėšęs dvidešimt aštuonis bankus, – užbaigė Raunas.

– Nejaugi jau pasakojau? – Lomanas siurbtelėjo chereso, akivaizdžiai nusivylęs, kad nesulaukė susidomėjimo. – Taip taip, tai kur mes baigėm? – vėl atsisėdo.

– Mano honoraru, – Raunas taikiai nusišypsojo.

Šiaip nebuvo nusistatęs prieš Lomaną, tiesiog šiandien neturėjo nuotaikos bičiuliautis. Be to, ir pats užsinorėjo išgerti, tik alaus.

– Ne, apie honorarą jau pašnekėjom, ne-e, noriu pašnekėt apie kitą bylą. Taip kaip paskutinioji nebesikandžios... – nusišypsojęs linktelėjo į Rauno tvarstį, lyg norėdamas įsitikinti, kad šis suprato juokelį. – Bet atlyginimas geras. Kokių dviejų ar daugiau savaičių darbelis.

– Ačiū, manęs nedomina.

– Kaip galit žinot, jei dar nepapasakojau?

– Nes aš...

– Darbas didelei, įtakingai danų elektronikos prekių įmonei. Viename sandėlių ėmė trūkti prekių. Kol nesutikot, negaliu atskleisti įmonės pavadinimo, jis prasideda „Be..." – ir vėl mirktelėjęs nusišypsojo Raunui norėdamas įsitikinti, kad šis tikrai suprato užuominą.

– Lomanai, manęs jau nebedomina toks darbas. Iki šiol buvo gerai, bet... aš ne tuo noriu užsiimt.

– Ar čia dėl patirtos žalos? – parodė į tvarsčius.

– Patikėkit, aš dar ne to patyręs.

– Na, tai ko taip bijot? – atrodė, lyg šis klausimas būtų buvusi didžiausia provokacija, kokią tik Lomanas galėjo sugalvoti įtikinėdamas Rauną.

Raunas nusišypsojo.

– Nebijau. Tiesiog toks darbas ne man.

– Kad nelabai skiriasi nuo to, ką veikėt dirbdamas policijoje, o čia dar ir gaunat padorų atlygį.

– Iš dalies taip. Tyrimas yra viena, šnipinėjimas – jau visai kas kita. Šnipinėt aš daugiau nebenoriu.

– Bet jums taip gerai sekasi. Geriau nei bet kam kitam, kas man yra dirbęs. Daug dvejojau, kai Džonsonas jus parekomendavo. Tikiuosi, dėl to neįsižeidėt?

– Tikrai ne. Aš ir pats nepriimčiau nieko, ką rekomenduotų Džonsonas. Juo labiau – savęs.

Lomanas pakėlė taurę į Rauno sveikatą.

– Kad ir kaip būtų, Lomanai, mano atsakymas yra neigiamas, – Raunas pakilo, drauge pašoko ir Miofė.

– Pagalvokit dar. Jaunimas toks nekantrus šiais laikais.

– Ne toks aš ir jaunas, ir *tikrai* pagalvojau. Sėkmės, Lomanai, – pasuko durų link.

– Tai man teks atskleisti kliento pavardę, kad suprastumėt, kokią ypatingą bylą prarandat, – padarė dirbtinę pauzę, rankoje sukdamas chereso taurę. – Atsisakot pačių „B&O" bylos.

– Jau supratau, išsivers jie ir be manęs.

Atsisveikinęs Raunas išėjo pro duris.

4.

Pro „Uosto ūdros“ lankytojų keliamą triukšmą iš senojo „Würlitzer“ muzikinio automato skverbėsi kimus Džo Kokerio balsas su „Unchain My Heart“. Aplink barą susispietę sėdėjo grupė jaunuolių, o senesni nuolatiniai lankytojai prie stalų plempė vieną alų po kito, dauguma įsikandę cigaretes, nuo kurių užeigoje tvyrojo melsva dūmų migla.

Raunas „Uosto ūdroje“ pasirodė anksti, tad jam pavyko rasti laisvą vietą baro gale. Kita vertus, ir išgerti jis spėjo daugiau nei kiti lankytojai, tad pamažu apgirto smarkiau, nei ketino.

Pažvelgęs per barą pastebėjo, kad du Džonsono pasamdyti pagalbiniai barmenai nebespėja priimti daugybės užsakymų.

– Visi kiti barai gal streikuoja, kad žmonės nori eiti čia? – nusuko žvilgsnį į Džonsoną.

Užsiėmęs daugiau bokalų blizginimu nei lankytojų aptarnavimu, Džonsonas pašnairavo Rauno pusėn.

– Juokingas tu šįvakar, Raunai. Argi nežinai, kad esam vadinamasis *rudasis auksas*. Ar neskaitai vietinių laikraštpalaikių? – padėjęs šluostę milžiniškais pirštais suėmė trapų kavos puodelį.

Raunas papurtė galvą.

– Miofė juos sutaršo man nė nespėjus atsiversti.

Džonsonas išpylė puodelio turinį, iš užnugaryje stovėjusio kavinuko prisipylė dar kavos.

– „Kristianshauneryje“ išspausdino didelį straipsnį apie barų kultūrą. Vėl madingos tapo mažytės, sunkiai randamos vietelės.

– „Uosto ūdra“ niekad nebuvo nei sunkiai randama, nei madinga.

Džonsonas suraukė antakius.

– Jei man pardavinėtų alų skolon, pasistengčiau sugalvot juokingesnių anekdotų.

Raunas ištuštino alų, pastatė tuščią butelį ant baro.

– Na, tai pripilk dar vieną.

Džonsonas bare rado „Carlsbergą“ ir atkimšo.

– Lomanas sakė, kad nebedirbi jam?

– Gandai sklinda greičiau, nei tas vanduo plaukia kanale.

– Informaciją man patikėjo konfidencialiai. Kaip įprasta, buvo užsukęs pažaisti karambolio su Viktorija.

– Negalėjo tiesiog pažaist užuot laidęs liežuvį? – Raunas gurkštelėjo alaus. – Niekad jam šiaip ir nedirbau. Atlikau keletą smulkių darbelių, ir tiek.

– Taip tiesiog vis tiek niekas nedingsta.

– Ar jis taip sakė? – Raunas skėstelėjo rankomis. – Ką tik rizikuodamas gyvybe sutaupiau jo klientui porą milijonų, – parodė į tvarstį.

– Ne ne, Lomanas labai tavimi džiaugėsi, – Džonsonas sunkiai užgulė barą. – Bet tau, po velniais, tai buvo labai geras užsiėmimas. Ir Lomanas pasakojo, kad tau gerai sekėsi.

Raunas truktelėjo pečiais.

– Viso labo darbelis vasaros atostogoms, o jos eina į pabaigą.

– Ar turi kitos veiklos?

Raunas papurtė galvą.

– Būtent. Galėjai ten ir ilgiau pabūt, šiek tiek pasimokyt.

– Nebuvo ten ko daug mokytis. Paprasčiausias seklio darbas. Beždžionė su kamera tą patį būtų galėjus padaryt.

Džonsonas gūžtelėjo.

– Neatrodo, kad turėtum tiek jau velniškai daug pasiūlymų?

– Išsiverčiu.

Raunas nesuprato, ar Džonsonas taip rūpinasi juo, ar Lomanu, ar apskritai viskas tik dėl paties Džonsono garbės. Juk jis juos ir supažindino. Nežinojo, kas sieja tuos du bambeklius, tik tai, kad Lomanas, be savo savaitinių apsilankymų, kadaise padėjo Džonsonui tiek finansiškai, tiek teisiškai perimant „Uosto ūdrą". Lomanui priklausė nedidelė dalis užeigos akcijų, o senieji Kristianshauno gyventojai laikė juos kraujo broliais.

Šalia Rauno prie baro prasispraudė jauna mergina balta palaidine. Norėdama atkreipti Džonsono dėmesį užsisakydama alaus plačiai nusišypsojo. Atkišusi apatinę lūpą pūstelėjo gaivaus oro gūsį sau į kirpčiukus, šie pasišiaušė. Raunas stengėsi nustoti spoksojęs į jos krūtis, pūpsančias iš po baltos palaidinės, bet ji prigavo jį nespėjus nusukti žvilgsnio.

– Kamila, – tiesdama jam ranką prisistatė.

Raunas paėmė jos ranką, staiga susivokęs, kokia ji jauna.

– Einam pažaist kauliukais?

– Kauliukais? Ne, ačiū, Karina, aš per daug girtas.

– *Kamila*, – patapšnojo jam per petį.

– Atleisk, beveik pataikiau.

– Bijai prakišt? – flirtuodama tarė ir susimokėjo už alų, kurį Džonsonas pastatė ant baro.

– Ne, veikiau padaryt kažką labai kvaila.

Mergina nusišypsojo, abiem rankomis suėmė penkis butelius alaus.

– Ateik pas mus, jei persigalvosi.

Po akimirkos ji dingo žmonių jūroje, tačiau tuoj ir vėl išniro prie vieno iš staliukų šalia muzikinio automato.

– Kaip jau sakiau, smarkiai išaugo paklausa rudajam auksui. Net tau su silpnąja lytimi prošvaisčių atsirado, – pastebėjo Džonsonas. – Miela tokia.

– Norėjai pasakyt, jauna. Ką, jau bandai mane apvesdint?

– Ne, su šituo tai jau pats kapstykis, po velnių, – Džonsonas ėmėsi valyti naują bokalą, visiškai ignoruodamas priešais stovinčius ištroškusius lankytojus, energingai mėginančius patraukti jo dėmesį. – Beje, ar pažįsti Robertą?

Raunas papurtė galvą.

– Vardas man negirdėtas.

– Taip taip, užeina čia kartais. *Robertas*. Buvęs boksininkas iš AIK bokso klubo. Prieš daug metų teko su juo rungtis. Smūgis geležinis. Bent jau tada buvo.

– Atrodo, lyg jo šlovė jau būtų išblėsusi. O kas?

– Dabar dirba sargu, turi savo įmonę su keliais darbuotojais. Galėčiau paklaust, ar netrūksta darbo jėgos? Jam tikrai praverstų toks buvęs mentas kaip tu.

Raunas pastatė butelį ant baro, įsispoksojo į Džonsoną.

– Sargu? Nori, kad patruliuočiau kur nors Amagerio centre su kaklaraiščiu ir nevykėliška emblemyte ant marškinių rankovės?

– Nieko čia blogo nėra. Robertas taip pat dirba naktiniu patruliu. Naktinis darbas tau kaip tik ir tiktų, taip bent nieko neįžeidinėsi.

Raunas nuleido akis, papurtė galvą.

– Džonsonai, susitarkime. Nuo šiol nebeprivalai ieškot man darbo. Ir be tavo įsikišimo puikiai susitvarkau, – kišenėje radęs penkių šimtų kronų banknotą padėjo jį ant stalo.

– Gali rytoj atsiskaityt.

– Ačiū, ne.

Džonsonas gūžtelėjo, paėmė pinigus. Po kurio laiko grįžo nešinas grąža.

– Eik jau namo.

– Pažiūrėsim.

5.

Raunas nusitempė Miofę per Rotušės aikštę, Vesterbro link. Nors laikrodis rodė beveik pusę pirmos, šviesią vasaros naktį savaitės vidury šurmuliavo žmonės, kaip ir jis nenorintys, kad ši diena pasibaigtų. Praėjo pro pagrindinius Tivolio parko vartus plūstantį turistų srautą. Pakeliui iš Kristianshauno gėrėjosi iš senojo sodo leidžiamais vidurnakčio fejerverkais, nušvietusiais didmiesčio dangų blizgučiais ir spalvomis. Pasivaikščiojimas išėjo į naudą, nebesijautė girtas, nors greičiausiai vis tiek buvo, tačiau apgirtimas tapo pakenčiamas, tolygus. Mėgino save įtikinti, kad tai paprasčiausias vakarinis pasivaikščiojimas prieš miegą, bet giliai viduje žinojo, jog jį vedė alkoholis, o ne protas. Buvo pakeliui į senąjį rajoną, savo buvusią darbovietę, kurią Vakarinio tilto rajone tarsi fortas priešiškos teritorijos viduryje saugojo Centrinė nuovada. Mintimis grįžo į tuos metus, kai dirbo specialiųjų pajėgų vado pavaduotoju, kai žinojo visus skersgatvius, kiemus, rūsius, kiekvieną viešnamį, kiekvieną narkomanų landynę. Žinojo visų dilerių ir kekšių vardus – bent jau tų, kurie sugebėjo išgyventi tiek ilgai, kad jų veidai taptų atpažįstami gatvėje. Atgal jį traukė ne nostalgija, ne, kažkas daug pavojingesnio – kažkas, kas smeigė tiesiai į širdį. Tai buvo sena byla – Evos byla. Ta, kuri nuolat išlįsdavo, ypač tada, kai apgirsdavo. Neišaiškinta byla, niekad jo neapleisianti.

Stovint tarpuvartėje Miofė taip pat pasitraukė į šešėlį, atokiau nuo viską apnuoginančio gatvės lempų švytėjimo. Kolbjornseno gatvė plytėjo tuščia. Per tą pusvalandį, kol ten stovėjo, pro šalį praėjo tik keletas afrikiečių prostitučių su klientais. Viena iš merginų šiąnakt buvo ypač užsiėmusi, nes per tą laiką pasigavo jau antrą interesantą. Raunas stebėjo apleistą kirpyklą kitoje gatvės pusėje. Už purvinų langų pageltusiomis užuolaidomis vis dar degė šviesa, besimaišanti su televizoriaus mirgėjimu. Žinojo, kad ten seniai jau niekas garbanų nebekerpa. Patalpos jau daugiau nei dešimtmetį oficialiai priklausė etninės kultūros sąjungai. Susitikimų vieta žmonėms iš buvusių Sovietų Sąjungos šalių įkurta siekiant išsaugoti bendrą jų kultūrinį palikimą bei kurti geresnes socialines sąlygas apylinkėse gyvenančioms mažumoms. Klubas net

buvo įtrauktas į metinį savivaldybės biudžetą ir gaudavo nuomos kompensaciją, nors ir nedidelę. Bet iš tikrųjų ta vieta nuo pat pirmų dienų veikė kaip nelegalus tų pačių mažumų lošimo klubas, ir ne tik. Beveik prieš dešimt metų valdžią ten perėmė gangsteris Andrejus Kaminskis. Jo verslui įsibėgėjus klubas pritraukė žymiausius pasaulio azartinius lošėjus. Daugelis jų buvo pavojingi tipai, Kaminskio klube mielai lošę krauju aplaistytais pinigais. Kaminskis gerai rūpinosi saugumu, užtikrindavo, jog teisėsaugos pareigūnai nesutrukdytų žaidimo, be to, mokėjo elgtis su nemokančiais pralaimėti. Pas Kaminskį tekėjo ne kraujas, o žymieji jo barščiai, kuriuos patiekdavo pralošusiems, viens po kito krentantiems iš jo rengiamų turnyrų. Už tai iš bendros pinigų krūvos jis nuskaičiuodavo du procentus.

Kirpyklos durys atsivėrė, pro jas išėjo du jauni slaviškų bruožų vyrai. Įkandin jų gatve kilo cigarečių dūmų ir rusiškų keiksmažodžių debesis. Raunas iš patirties žinojo, kad šitie – tik mailius. Kuo garsiau kalba, kuo grėsmingesni stengiasi atrodyti, tuo žemesnę vietą hierarchijoje užima. Ar tai būdavo imigrantų gaujų, baikerių ar Rytų mafijos nariai, jis niekad neklysdavo. Saugotis reikėjo kitų – tykančių, nebylių tipų.

Tiedu vyrai iki galo neuždarė durų, iš vidaus ant šaligatvio nusidriekė šviesos pleištas. Nebuvo įmanoma įžvelgti, kas vyko viduje, kiek jų ten yra ir ar apskritai esama Kaminskio. Tačiau atviros durys vis tiek patraukė. Situacija priminė senus laikus dirbant specialiosiose pajėgose, kai visą dieną stebėję kokią nors vietą jie galiausiai gaudavo įsakymą pulti. Tuomet apimdavo ypatinga ekstazė. Tarsi atpildas už visos dienos laukimą. Tiek fiziškai, tiek psichologiškai jausdavaisi taip, tarsi su likusia komanda sudarai vienį, suvienytą jėgą, kuri išspirdavo duris, vienu smūgiu paguldydavo nusikaltėlius jiems nespėjus pasipriešinti, nespėjus sunaikinti įkalčių. Jausdavaisi kaip gatvių karalius, kai visi tie stambūs, tatuiruoti vyriokai apsisnargliavę gulėdavo ant žemės su antrankiais, kol pats aptikdavai vieną kilogramą kvaišalų po kito. Kuo daugiau rasdavai, tuo daugiau metų iš jų atimdavai. Metų, kuriuos jiems teks atsėdėti. Kaip tik tokią pirtį ir troško Kaminskiui užkurti. Vien dėl to, kad jei kas ką ir žinojo apie senąją bylą, tai tik jis.

Alkoholis kraujyje Rauną nuvedė prie durų, jis išniro iš tarpuvartės prieblandos. Bet nė nespėjus pasiekti bordiūro, jį sugriebusi ranka patraukė atgal į tamsą ir priplojo prie sienos. Įsitempė Miofės pavadėlis, šuo grėsmingai suurzgė.

– Valdyk savo sargį, Raunai, nes gaus bato.

Raunas dar labiau įtempė pavadėlį, laikydamas šunį atokiau. Tada jį nutildė, Miofė tik giliai suurzgė.

– Ką čia, po velniais, veiki? – į jį piktai spoksojo Denisas Melbis.

– Vakarinis pasivaikščiojimas. O tu ką?

Melbis tik papurtė galvą.

– Kišiesi į policijos darbą, už tokius dalykus baudžiama, – dar kartą į jį pašnairavo.

– Kelias viešas, – Raunas trumpai nužvelgė jį. Denis atrodė kaip niekad stambus ir didelis, labiausiai panėšėjo į išsipūtusią varlę. – Kaip matau, vis dar vartoji savo *vitaminus*.

– O kas tau darbo?

– Verčiau varytum įsigyt daugiau iš dilerių prie Marijos bažnyčios.

Melbis viena ranka suspaudė Rauno kaklą.

– Valkata tu, Raunai, visada toks buvai. Net kai dirbai pajėgose...

– Paleisk... kol tau... blogai nesibaigė.

Melbis plačiai išsišiepė.

– Tuoj pat dingsti į savo Šūdų uostą pas kitus nevykėlius, ar supratai?

Raunas išlaisvino ranką ir sugriebė Melbiui už kiaušių.

– Juk sakiau mane paleist.

Dar labiau suspaudus Melbio veidą iškreipė skausmas, tačiau jis neatleido savo geležinio kumščio, tik įspaudė nykštį Raunui į gerklas. Šiam pajuodavo akyse.

– Galiu ir... šuniui perleisti... pačiaumoti tavo kiaušiukus...

Melbis pašnairavo į pavadėlį plėšiantį Miofę.

– Tuoj pat liaukitės! – pasigirdo iš kitos tarpuvartės pusės.

Abu atsisuko į artėjantį siluetą.

– Sakiau liautis, po velnių! – pasigirdo Mikelio balsas ištęstu šiaurės Jutlandijos dialektu.

Abu paleido vienas kitą, Raunas ėmė gaudyti orą.

– Šūdinai atrodai, – pridususiu balsu tarė Raunas buvusiam kolegai.

Maišeliai po Mikelio akimis liudijo ilgas bemieges naktis.

– Kas čia, po velniais, vyksta? Ar ketinant sužlugdyt jau beveik metus trunkančią operaciją dėl kažkokios supistos konkurencijos?

Denis pasitaisė į klyną sulindusias kelnes.

– Paprašiau *civilio* pereiti gatvę. Jis atsisakė.

– Užčiaupk srėbtuvę, Denisai, ir varyk į mašiną, – paliepė Mikelis.

Denisas dėbtelėjo Rauno pusėn.

– Pasimatysim dar, valkata, nespėsi nė mirktelt.

Raunas lydėjo akimis, kol jis nupėdino Kolbjornseno gatve.

– Nuo visų tų steroidų jis visai nukvako.

– O tu – vis dar savam stiliuj?

Raunas gūžtelėjo.

– Žiūriu savo reikalų, ko nori?

– Klausimas veikiau, ką tu čia darai?

– Kaip jau pasakojau tam steroidų kalnui, tik išėjau vakare pasivaikščioti.

– Jau ilgiau nei valandą čia stovi.

– Pusę, nes užsimaniau pailsėt.

Mikelis kantriai jį nužvelgė.

– Mums *tiek* nedaug trūksta, kad prigautume Kaminskį.

– Mikeli, žadėjai mane informuot. Nejaugi pamiršai?

Mikelis ranka uždengė prie ausinių pritaisytą mikrofoną, kuriuo pranešinėdavo situaciją centrinei būstinei.

– Tyliau, ką? – prislopino balsą. – Pasiklausant Kaminskio būstinės pastarąjį mėnesį mūsų įtarimai pasitvirtino – jis, be nelegalių azartinių lošimų, dar įsivėlęs ir į narkotikų verslą, prekybą žmonėmis ir vogtomis prabangiomis prekėmis.

– Nusišikt man. Pažadėjai, kad jeigu atsiras kokios informacijos... informacijos apie Evos bylą, tai aš pats pirmas sužinosiu.

Mikelis nusuko akis.

– To ir neneigiu, po velniais. Bet dar nieko neatsirado. Neįsižeisk, bet palyginus su visa kita, į ką įsipainiojęs Kaminskis, tavo byla ne pati svarbiausia. Apskritai nežinome, ar Kaminskis tąkart išvis turėjo ką nors bendra su Evos byla.

– Galim jo kaip tik ir paklaust... – Raunas jau norėjo praeiti pro Mikelį, tačiau šis jį sulaikė švelniai stumtelėjęs į krūtinę.

– Baik gi, Raunai, tu girtas. Pažadėjau padėt ir žodžio laikysiuos, bet tokiems dalykams reikia laiko. Nejau nežinai, po velnių?

Raunas nudelbė akis. Jautėsi, lyg staiga būtų apleidusios visos jėgos, o į galvą pamažu beldėsi pagirios.

– Kas tau yra? Gal trūksta pinigų? – Mikelis ėmė raustis po kišenes.

– Pasitaupyk, – sušnypštė Raunas. – Tik atrišk Kaminskiui liežuvį. Tiek tu man *skolingas*, – pamosavo pirštu.

Mikelis linktelėjo.

– *Jeigu* jis ką nors pasakys, pirmas sužinosi.

Raunas timptelėjo Miofės pavadėlį, šuo pakilo nuo asfalto. Buvo pats laikas sukti namo.

– Raunai, – tarė Mikelis jam pavymui.

Raunas grįžtelėjo.

– Jei nori gero patarimo, tai pamėgink gyvent toliau.

– Patarimų neprašiau.

– Vis tiek...

– Ar žinai, kokia rytoj diena?

Mikelis papurtė galvą.

– Sueis treji metai, kai nužudė Evą.

6.

Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę...

Eva atsirakino butą. Vis dar kalbėjo mobiliuoju, laikydama pečiu prispaudusi prie ausies, o alkūne pastūmė duris. Toliau patraukė koridoriumi į virtuvę visa apsikrovusi – vienoje rankoje laikydama aplanką ir striukę, o kitoje maišą su pirkiniais ir tulpių puokštę.

– Labas, mielasis, čia aš, – tarė ji Rauno autoatsakikliui. – Ką tik grįžau, tikiuosi, šįvakar galėsim kartu pavalgyt. Šiaip ar taip nupirkau maisto ir šiek tiek vyno, bučiuoju, brangusis, saugok save.

Pasidėjusi daiktus ant virtuvės stalo, išjungė telefoną, jį taip pat padėjo į šalį. Tada grįžusi į koridorių uždarė laukujes duris.

Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę...

Eva apsižiūrėjo didžiajame ant sienos kabėjusiame veidrodyje. Kakta buvo prakaituota, tamsios dėmės baltos palaidinės pažastyse liudijo, kad diena buvo įtempta. Ji atsisegė viršutines sagas, ištraukė palaidinę iš sijono. Nusviedė į šalį pusaukščius „Loubutin" batelius, basomis patraukė į virtuvę, kur iškrovė pirkinius. Viską sudėjusi, įsipylė taurę rožinio vyno, peržiūrėjo laiškus. Be visokių sąskaitų vokuose su langeliais, iš draugės Lilijan atėjo kvietimas į krikštynas. Ant atviruko pamačiusi plačią kūdikio šypseną nusišypsojo ir Eva. Nuo šaldytuvo durų nuėmusi magnetą pritvirtino kvietimą tarp „Era Oros" meniu, kurį išsaugojo po savo gimtadienio vakarienės, ir judviejų su Raunu nuotraukos „Bjankos" denyje.

Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę...

Eva paėmė švarkelį nuo virtuvės stalo, nuėjo į miegamąjį ir pakabino į drabužių spintą. Tada ėmė kloti lovą. Pauostė mėlynus Rauno marškinėlius, su kuriais jis – o kartais ir ji – miegodavo, ir sulankstęs padėjo juos ant antklodės. Eva nusižiovavo, grįžo į virtuvę taurės vyno. Gurkš-

telėjusi pataisė tulpes, kurias buvo sumerkusi į vazą. Vienos galvelė jau linko, tad ištraukusi išmetė gėlę į šiukšliadėžę po kriaukle.

Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę...

Eva paėmė vazą, nuėjo į prieškambarį. Tuo metu ant virtuvės stalo suvibravo jos mobilusis. Grįžusi į virtuvę pamatė Rauno žinutę: „Užsiėmęs. Pamėginsiu grįžti namo laiku. Jeigu ką, valgyk be manęs!"

Ji atsakė širdele, padėjo telefoną ir įžengė į svetainę.

Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę... Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę... Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę... Kad ir ką darytum, tik neik į svetainę...

Pro langą besiskverbianti saulė buvo baisiai įkaitinusi kambarį. Apėjusi stiklinį priešais sofą stovintį stalą puokštę pastatė ant palangės, šalia žvakidės. Šiek tiek viską perstumdė, kol liko patenkinta kompozicija. Tada atidarė ir užfiksavo langą. Vidun papūtė gaivus vėjas, mėgaudamasi brizu Eva nužvelgė gynybinius įtvirtinimus, kur vėjyje švelniai lingavo medžiai, o saulė atsispindėjo užtvankos paviršiuje. Užsimerkusi giliai įkvėpė. Sugirgždėjusi grindlentė privertė atsimerkti, grįžtelėti.

Kad ir ką darytum...

Smarkiai įsiūbuota žvakidė suknežino jai kaukolę. Evos keliai sulinko, ji virto ant stiklinio stalo, sudužusio nuo jos svorio. Jos kūnas gulėjo sudribęs ant švytinčio trikojo be gyvybės ženklų, saulė atsispindėjo tūkstančiuose naujai sužibusių šukių. Iš atviros žaizdos pakaušyje ant nedažytų grindlenčių plito tamsi kraujo bala. Eva tuščiai spoksojo į lubas, kairės rankos pirštai tirtėjo, tarsi grodami įsivaizduojamu pianinu. Jai išleidus paskutinį atodūsį, viename lūpų kraštelyje iškilo keli seilių burbulai. Paskui ji liko ramiai gulėti.

Kepurę su snapeliu užsimaukšlinęs tamsus siluetas nusviedė žvakidę ant grindų šalia Evos. Pasilenkęs pridėjo du juodomis prigludusiomis

pirštinėmis apmautus pirštus jai prie gerklės, mėgindamas užčiuopti pulsą. Jo neradęs nusmaukė nuo riešo „Rolex" laikrodį su „Jubilee" apyranke ir įsikišo kišenėn. Vyras pakilo, ramiai nužingsniavo virtuvėn. Paėmęs nuo stalo atsidarė jos portfelį. Ištraukė nešiojamąjį kompiuterį ir piniginę, kuriuos sudėjo į Evos paliktą tuščią pirkinių maišą. Apsisukęs nuėjo į prieškambarį, laukųjų durų link. Akimirkai sustojo prie veidrodžio.

Parodyk veidą... tik trumpam... akimirksniui... parodyk... parodyk.

Vyras užsitraukė kepurę ant kaktos ir dingo pro duris.

– Pasirodyk, kas esi! – sušuko Raunas, pabusdamas nuo savo paties riksmo. Atsisėdo lovoje, praėjo šiek tiek laiko, kol suprato esąs „Bjankoje".

– Raunai, ar tau viskas gerai? – iš šalia Rauno jachtos prišvartuoto kečo šūktelėjo Eduardo, jo laivo kaimynas.

Raunas pažvelgė į atvirą liuką virš lovos.

– Taip taip, – atsakė į žvaigždėtą dangų. – Grįžk miegot tik.

Eduardo sumurmėjo labanakt-saldžių-sapnų.

Raunas pasižiūrėjo į laikrodį mobiliajame telefone – tik pusė penkių. Pamiegojo ne ilgiau nei valandą ar dvi, bet jau žinojo, kad vėl užmigt niekaip nepavyks. Atsikėlęs iš lovos nusitempė su savimi antklodę, peržengė kajutėje miegojusį Miofę. Atidarė duris į vairinę, prisitraukė prie planšyro vieną iš baltų plastikinių kėdžių, atsisėdo. Tylus kanalas skendėjo tamsoje. Be atliekų surinkimo mašinos, riedančios per tiltą prie Kristianshauno aikštės, visur tvyrojo tyla. Valandos, kai užeigos nebedirba, o likęs miestas dar nepabudęs. Valandos, kai atrodydavo, jog viskas priklauso tau. Senoji „Grand Banks" kiek svyravo jį švelniai sūpuodama kėdėje. Vėl prisiminė nuolat besikartojantį sapną. Ten bergždžiai mėgindavo įspėti ją tykančio pavojaus. Sapne iškildavo per policijos tyrimą paaiškėjusios detalės – viskas, nuo priešmirtinių Evos veiksmų iki daiktų, kuriuos pasisavino nusikaltėlis. Apie lavono pozą ir sužeidimus liudijo pats, nes grįžęs namo su Miofe rado ją ant grindų be gyvybės ženklų.

Kartais sapnuodamas akimirksniui išvysdavo žudiko veidą, tačiau veidas visuomet pasirodydavo esąs jo paties. Psichologinio išsilavini-

mo sąsajai suvokti nereikėjo, jis gerai žinojo, kad visa tai – dėl jį vis dar kankinančios kaltės. Kaltės, kad neužkirto kelio jos nužudymui, kad nesugebėjo rasti jos žudiko. Vyro, kuris, sprendžiant iš visko, tebuvo nelaimingas įsilaužėlis, kurį ji netikėtai užklupo. Greičiausiai vienas iš tų Rytų gaujų, tuomet siaubusių tą miesto dalį, narių ir greičiausiai jau pabėgęs iš šalies. Remdamiesi tik šiuo skurdžiu tyrimu jiedu su Mikeliu sukurpė teoriją, kad Kaminskis žino kažką apie to laikotarpio gaujų narius. Taip stebint ramų vandenį Raunui staiga dingtelėjo, kokia ši teorija trapi ir kaip ilgai jis laikėsi įsikibęs vilties šią bylą išaiškinti. Nors verk. Būtent tai jis ir darė.

7.

Išganytojo bažnyčios kapinėse plieskė saulė, tarp raudonų mūrų tvyrojo sustingęs oras, ilgi žvyro takeliai plūduriavo šilumos migloje. Tolumoje, iš Amagerio tilto gatvės, besidriekiančios lygiagrečiai pietinei kapinių daliai, sklido monotoniškas eismo triukšmas. Kapinės priklausė vietinei bažnyčiai Kristianshaune ir buvo vadinamos „išvykėlių kapinėmis", įrengtomis per choleros epidemiją. Eva žinojo daug tokių istorijų, dažnai jas pasakodavo jiems kartu išėjus pasivaikščioti – o jis tik kartodavo: „Aha, aha." Visuomet pernelyg užsigalvojęs apie darbą, einamąsias bylas, kad iš tikro klausytųsi, ką ji sako.

Raunas pasilenkė prie kapavietės su juodu antkapiu, paėmė suvytusią puokštę ir nurinko po paskutinio apsilankymo likusius žvakigalius. Graužianti sąžinė priminė, kad tai buvo apie Kalėdas. Būtų lankęsis ir dažniau, tačiau nekentė kapinių, jos jam siejosi su viskuo, neturinčiu nieko bendra su Eva. Kapavietė priminė tik apie tai, kaip neteisinga, jog ji privalo čia gulėti, užuot vaikščiojusi Amagerio tilto gatve, buvusi jo gyvenimo dalimi.

– Ar žinojai, kad šitos kapinės čia įkurtos dėl didžiosios choleros epidemijos? – paklausė šalia stovėjusi Viktorija. Išsidraikę žili jos plaukai styrojo mėlyno dangaus fone tarsi įelektrinti.

– Nejaugi, – atsakė sumetęs šiukšles į atsineštą plastikinį maišelį.

Viktorija išpūtė „Petterøes" tabako suktinės dūmų debesį.

– Taip, 1853-iaisiais uždraudė laidoti žmones miesto teritorijoje. Ir visa laimė.

– Kodėl?

– Kitaip mano antikvariatas šiandien nestovėtų prie bažnyčios.

Raunas linktelėjo. Viktorijos antikvariatą teskyrė žingsnis nuo Išganytojo bažnyčios, kur anuomet vyko Evos laidotuvių ceremonija.

Jis nužvelgė Viktoriją, ji kaip visada buvo nepriekaištingai apsirengusi: su languotu tvido kostiumu, ties kaklu prasegtais marškiniais, lyg priklausytų nežinomai Kristianshauno didikų giminei.

– Nekaršta tau su tuo kostiumu?

– Nebūtų pasiteisinimas vaikščiot netvarkingai apsirengus.

– Daugiau tokių kaip tu, Viktorija, nepažįstu.

– Labai tikiuosi. Kopijos man nepatinka. Dėl to taip ir mėgau Evos draugiją.

Jis pakilo, į džinsus nusivalė dulkėtas rankas.

– Smagu, kad atėjai kartu. Neprivalėjai.

– Niekis, nors dėl šitos vietos man nugara eina pagaugais. Verčiau būtum jos pelenus išbarstęs virš Zundo.

– O taip galima?

Viktorija gūžtelėjo.

– Galima ar negalima, vis tiek reikėjo.

Tylomis abu stebėjo kapą. Raunas pasigailėjo nupirkęs našlaičių, panoro jas nuimti. O Viktorijos puokštė buvo puiki: paprasta, kukli, tokia ir būtų Evai patikusi.

– Po velniais, kiek daug dalykų dar turėjom kartu nuveikt, – sumurmėjo jis.

– Ar nepakankamai dar nusiplakei?

Jis gūžtelėjo.

– Privalėjau tai numatyt.

– Ne, tai, ką privalai, yra gyvent toliau. Eva taip pat būtų pasakius.

– Gal nuimt šitas šūdgėles, atrodo baisiai, – parodė į našlaites.

– Taip, tikrai... – Viktorija linktelėjo.

Pasilenkęs Raunas nuėmė nuo kapo vazonėlį su našlaitėmis.

– Viktorija, aš rimtai, čia ne vien apie kaltę kalba, turėjau žinot, kad taip atsitiks. Policijoje dirbau visą gyvenimą. Iš arti mačiau, kokių baisybių žmonės vienas kitam sugeba padaryt. Mačiau žiaurumo, žvelgiau žudikams į akis, sutikau nukentėjusias nuo jų aukas, žinojau statistiką. Turėjau visas sąlygas, Viktorija. Tad kodėl nepasirūpinau įrengti signalizacijos? Kodėl leidau Evai tiek daug būti vienai namie? Kodėl leidau tai vagių gaujai siausti mūsų kaimynystėje, juk jie tikrai stebėjo šitą rajoną tas savaites, iki kol pradėjo puolimą? Buvau išmokytas pastebėti visus signalus... Ir vis tiek buvau visiškai nepasiruošęs.

– Atrodo, lyg jaustumeisi kaltas.

– Ne, ne tik, – gerklė džiūvo, jis nugurkė seiles. – Blogį svarbu ne vien pajausti. O suprasti, kada jis artėja, pamatyti, kur jis smogs. Kodėl

buvau toks aklas svarbiausioje vietoje? – įsistebeilijo Viktorijai tiesiai į akis. – Senolių išmintis byloja – didžiausia velnio gudrybė yra likti *nepastebėtam*.

Viktorija neramiai apsidairė.

– Raunai, tema ne iš maloniųjų.

– Tik toks palyginimas.

– Gali būti, bet gal dingstam iš čia?

Jie patraukė atgal siauru, tarp kapaviečių vingiuojančiu keliuku. Tolumoje, prie vartų į Amagerio tilto gatvę, ekskavatoriui rausiant žvyrą kilo didelis dulkių debesis. Viktorija prisidegė cigaretę, pro vieną lūpų kamputį išpūsdama dūmus.

– Juk žinai, kad kiekvieną trečiadienį su Lomanu žaidžiu karambolį?

– Tai nori papasakot, kaip kvailai pasielgiau nusprendęs jam nebedirbt?

Ji gūžtelėjo.

– Gali nesivargint, Džonsonas jau tuo pasirūpino.

– Bet tau juk taip gerai sekas...

– ...šnipinėt, taip, visi taip sako, tik aš neturiu jokio noro kažkur kaišiot nosį, kad kažkokia draudimo kompanija sutaupytų kelis grašius ar įrodytų nelaimingam sutuoktiniui, jog jo antroji pusė neištikima. Taip visas išvietes iškuopsiu.

– Tualetų valytojai vis dėlto yra nykstanti rūšis, – ironiškai atrėžė ji. – Puikiai tave suprantu, bet nebūtinai taip viskas turi likti.

– Kaip tik tokias bylas Lomanas man ir siūlė.

– Tai pamiršk tą Lomaną. Kodėl savarankiškai tuo neužsiimi?

– Savarankiškai? – sustojęs pažvelgė į ją. – Ir ką aš daryčiau? Atidaryčiau antikvariatą ar užeigą kaip Džonsonas?

Viktorija nusijuokė.

– Tam neturi užtektinai socialinių gebėjimų, Raunai. Atbaidysi visus lankytojus nepraėjus nė savaitei. Ne, kodėl gi tau nesiėmus detektyvo darbo?

– Turi minty... – jam sunkiai sekėsi ištarti žodį garsiai, – privataus... seklio?

– Būtent.

– Ir kaipgi tą reikėtų daryt?

– Kaip ir pradedant bet kokį kitą verslą, – ji mostelėjo ranka. – Sugalvoji pavadinimą, gauni įmonės kodą, užsiregistruoji kaip PVM mokėtojas, išsinuomoji patalpas ir pradedi kaupt klientus.

– Na, taip, o kaip tą padaryt?

– Ką aš žinau, čia ne mano sritis. Patyrinėk, kaip daro konkurentai, pasiskelbk internete ar vietiniuose laikraščiuose. Kai norėdama atidaryt antikvariatą atsisakiau mokytojos darbo, taip pat nenutuokiau, kaip tai daroma, bet po truputį visko išmokau.

Nuo tokios minties Raunas nusišypsojo.

– Mintis neprasta. Tik kad... – gūžtelėjo jis.

– Pagalvok apie tai. Su administraciniais dalykais pagelbėsiu.

Praėję pro ekskavatorių pasiekė automobilį, Raunas padėjo našlaites ir maišą su šiukšlėmis ant mašinos platformos.

8.

Po pietų Raunas stovėjo „Bjankos" variklio skyriuje. Visu kūnu žliaugė prakaitas, jis dilbiu nusivalė kaktą, kuri, kaip ir viršutinė jo kūno dalis buvo ištepta senu „Lehman" variklio tepalu. Pastarąsias kelias valandas valė vandens aušinimo sistemą, nuo pompų iki paties šilumos skirstytuvo, užsikimšusių šlakais ir dumbliais. Skirstytuvui ir išmetimo kolektoriui išvalyti sunaudojo šešis litrus benzino, tad kameros dabar tiesiog blizgėjo. Tačiau nuo benzino garų ėmė plyšti galva. Organizmui trūko skysčių, o šiluma ankštame variklio skyriuje tik blogino situaciją. Tikėjosi, jog jo pastangų dėka variklis nustos kaisti ir gesti; užsukęs paskutinį varžtą iškišo galvą per atvirą liuką dairydamasis Eduardo. Pastebėjo jį stovintį prie laivo planšyro, su šortais ir elegantiška kepure, suokiantį kelioms prieplaukoje sėdinčioms jaunoms merginoms, saulės atokaitoje gurkšnojančioms rožinį vyną. Pietietiškas Eduardo švytėjimas, ispaniškas akcentas žavėjo merginas, jos juokėsi.

– Gal galėtum atsiplėšt? – šūktelėjo jam.

Eduardo nenoriai atsisuko.

– Šok vidun ir užvesk, – Raunas linktelėjo į valdymo pultą kajutėje.

– Dabar?

– Tai ne, poryt.

Eduardo susierzinęs pažvelgė į Rauną. Užuot ėjęs į kajutę pro vairinės duris, tiesiog ištiesė ranką pro atvirą šoninį langą – kaip tik pasiekė užvedimo raktelį ant valdymo pulto.

– Pasiruošęs? – šūktelėjo.

– Varyk!

Eduardo pasuko raktelį, starteris tik keletą kartų suspragsėjo, bet variklis neužsivedė.

– Reikia, kad apšiltų.

Raunas paaiškino Eduardo, kad šis turėtų pasukti raktelį iki pusės, šiek tiek palaukti, ir tik tada sukti iki galo. Eduardo, akivaizdžiai skubėdamas grįžti pas merginas, palaukė kelias sekundes prieš pamėgindamas dar kartą. Varikliui vis tiek neužsivedus jis atitraukė ranką.

– Deja.

– Sakiau, dvidešimt sekundžių!

– Ne ne. Nesakei, kiek laiko.

– Tik pabandyk dar kartą.

Eduardo giliai įkvėpė, vėl įkišo ranką pro langą, pasuko raktelį iki pusės. Tada demonstratyviai pasižiūrėjo į rankinį laikrodį, skaičiuodamas sekundes.

Tuo metu Rauno kišenėje suzvimbė mobilusis. Jis greitai nusivalė rankas į skudurą ir susižvejojo telefoną.

– Raunai. Kaip gerai, kad jus pagavau, – kitame ragelio gale pasigirdo Lomano balsas.

– Lomanai, neturiu laiko.

– Kai tik paskambini, visuomet toks paslaugus, – ironiškai atsakė Lomanas. – Bet neabejoju, kad sužinojęs, ką jums turiu, įtempsit ausis.

– Jei ir vėl tie „B&O" reikalai, tai man vis dar neįdomu. Geros dienos.

– Ne „B&O". Čia daug įdomiau. Įspūdinga byla didelei ir įtakingai įmonei.

– Lomanai, labai malonu, kad apie mane pagalvojot, bet manęs tokie darbai nedomina...

– Tik palauk, kol išgirsit, ko jie nori. Galim susitikti ir aš...

Tą akimirką suriaumojo variklis, Eduardo parodė Raunui į viršų iškeltus nykščius. Raunas palinko, patraukė droselio laidą, įsuko variklį. Nenustojo, kol laivas neėmė veikti tuščiąja eiga. Po kurio laiko variklis dirbo neužsikirsdamas. Įsitikinęs, kad sūraus vandens pompa traukė jūros vandenį pro permatomą filtrą, Raunas išlipo iš variklio skyriaus. Atsisėdo ant atviro liuko krašto, basas pėdas atrėmęs į variklio bloką, vibruojantį į taktą su žemomis apsukomis.

– Lomanai? – tarė į ragelį.

Bet Lomanas, akivaizdžiai pavargęs laukti, buvo jau padėjęs ragelį.

– Tai veikia pagaliau, – atsistojęs jam už nugaros tarė Eduardo.

Raunas pašnairavo į jį.

– Juk sakiau. Kur tavo draugės?

– Susirado kompaniją, – Eduardo linktelėjo į merginas, susėdusias poromis su keliais bendraamžiais vaikinais. – *Dios mio**, nesuprantu, ką gi jos veiks su tais pienburniais?

– O tu niekad nebūsi per senas?

– Nesupratau?

Raunas palingavo galva. Tuo metu apsukos nukrito, po akimirkos sušnypštęs variklis užgeso.

– Šūdas, – Raunas numetė į šalį skudurą, kuriuo valėsi rankas. – Šūdai ir myžalai.

– Gal verčiau profesionalą pasikviestum pasižiūrėt?

– Jau buvau, – Raunas dėbtelėjo į jį. – Pasakė, kad neapsimoka renovuoti ir patarė pakeisti nauju.

– Tai juk nebloga mintis? Kada paskutinį kartą plaukiojai su „Bjanka"?

Raunas gūžtelėjo. Atsakymą žinojo: mėnesį prieš Evos mirtį.

– Mechanikas teisus, – tarė Eduardo. – Šitas variklis nekaip atrodo.

– Gali būt, bet aš neturiu pinigų. Vos išgaliu čia švartuotis.

Eduardo rimtai pažvelgė į jį.

– Nesusimoki uosto mokesčio?

Raunas pakilo.

– Buvo svarbesnių dalykų.

– Raunai, *mi amigo***. Su tokiais dalykais nejuokaujama. Jei nesumokėsi, jie tave iš čia išspirs. Kurtas – blogas žmogus.

Raunas nusišypsojo. Daug ką galima buvo pasakyti apie jų uosto viršininką Kurtą, bet blogas jis nebuvo. Nebent šiek tiek įsiskaudinęs, nes jį prieš šimtą metų jį atleido uždarę „B&W" laivų statybos įmonę, dėl to jis nuolat keršydavo aplinkiniams, įskaitant ir laiku mokesčio nesumokančius buriuotojus, ar kitus, nesilaikančius daugelio uosto reglamento nuostatų.

– Kad ir kaip būtų, dabartinės letargo būsenos „Bjanką" Kurtui bus sunku išjudinti.

– Gal tau paskolint?

– Verčiau jau mirsiu, nei skolinsiuos.

* Dieve mano. (Isp.)

** Drauge mano. (Isp.)

Jau buvo gerokai po vidurnakčio, kai Raunas gan apgirtęs sėdėjo ant kėdės prie įėjimo į „Uosto ūdrą", glostydamas ant plytelių priešais gulintį Miofę. Šventinė nuotaika „Uosto ūdroje" siekė gatvę, plito kanalo link, kur prieplaukoje sėdėjo geriantys lankytojai. Pagal muziką, sklindančią pro praviras duris, suprato, kad muzikinį automatą perėmė baro moterys. Nuolat sukosi Berio Vaito dainos ir keli klasikiniai disko hitai, o jos pritariamai dainavo. Skambėjo ir negražiai, ir jaukiai. Tą akimirką tarpduryje pasirodė Eduardo, abiejose rankose laikydamas po tris taureles. Prisėdęs ant kėdės šalia Rauno ištiesė jam dalį.

– Ką švenčiam? – paklausė Raunas.

– Už mirusiuosius. Ispaniška tradicija. Pagerbiam tuos, kuriuos mylim. Alkoholiu arba plojimais, o šiandien – geriam.

– Atsimeni datą?

– Žinoma. Eva buvo unikali.

Raunas linktelėjo, pauostė taurelių turinį. Prastas brendis, kurį užsakyti Eduardo kažkaip sugebėjo įtikinti Džonsoną, bet alkoholio stiprumas ir proga atšvęsti tenkino.

– Kaip ten sako, saliut.

– *Salud**.

* Į sveikatą. (Isp.)

9.

Raunas išsitiesė ant baltos plastikinės kėdės „Bjankos" vairinėje, atsimerkė. Ryto šviesa tvieskė nežmoniškai stipriai, trumparankovių marškinių kišenėje pasigrabaliojo saulės akinių. Atrodė, lyg saulė degintų pro akių obuolius ir kaktinę skiltį, nusvilindama smegenų likučius. Neprisiminė, nė kaip, nė kada su Miofe grįžo namo, nė kas nutiko vakare. Nors ne, dabar prisiminė, kad su Eduardo gėrė už Evos atminimą. Dabartinėje būsenoje Raunas ir pats jautėsi labiau miręs nei gyvas. Pamėgino sudrėkinti suskeldėjusias lūpas, pašnairavo aplink, ar neras ko atsigerti, bet ant denio voliojosi tik keli tušti alaus buteliai ir apvirtęs kavos puodelis. Neturėjo noro keltis eiti į kajutę vandens. Labiausiai troško vėl užmigti, pramiegoti pagirias. Tą akimirką pro šalį kanalu praplaukė ekskursinė valtis. Nepaliaujamai spragsint turistų fotoaparatams girdėjo gidą, kaip įprasta, pasakojantį apie „The old shipyard that used to be here but now has been converted into expensive penthouses..."* Grįžtelėjęs pastebėjo prieplaukoje sėdinčią figūrą, įsmeigusią akis jo pusėn.

– Laba diena, – tarė ji.

Moteriai buvo per trisdešimt, ji vilkėjo tamsiu, minkštu kostiumėliu, pasivilkusi marškinėlius. Atgal sušukuoti plaukai suteikė jos veidui dar daugiau griežtumo. Raunas atkreipė dėmesį į jos avimus patogius batus. Jei tik būtų buvusi aukštesnė, būtų pamanęs, jog ji – Danijos žvalgybos pareigūnė. Bet taip atrodydama galėjo dirbti bet kam. Nors iš tolo ir atsidavė mente.

– Ryts, – sumurmėjo jis.

– Ilga naktelė? Nieko nėra baisiau nei atsibusti pagiriotam karštą vasaros dieną. Manau, laikas apsisukt, viena pusė jau visai sudegus, – parodė į kairę jo veido pusę.

Nesugebėjo suprast, ar ji iš jo šaiposi, ir, nors ką tik čia pasirodė, jau ėmė jį erzinti.

– Ar galiu kažkuo padėt?..

* Čia kadaise buvusią laivų statyklą, dabar virtusią prabangiais namais su mansardomis. (Angl.)

Neįspėjusi metė jam plastiko buteliuką su vandeniu. Jis sugavo prieš pat buteliukui atsitrenkiant jam į galvą, pagalvojo, kad metė gan smarkiai. Lyg žaistų rankinį.

– Ačiū, – atsuko dangtelį.

– Gražus... ar tikriau, nuostabus... jūsų laivas. Čia kartais ne „Grand Banks"?

Jis linktelėjo.

– Klasikinis modelis. Tik tą dūlantį tikmedžio denį reiktų sutvarkyt. Kuo vardu tas jūsų laivas? – palinkusi į vieną pusę pasižiūrėjo į užrašą, pritvirtintą ant laivagalio. – „Bjaaanka", – melodingai ištarė. – Taip taip, kažkaip gi reikia pavadinti.

Raunas ištuštino buteliuką, užsukęs dangtelį pastatė ant denio:

– O jūs kuo vardu?

Moteris neatsakė, tik pažiūrėjo į Miofę.

– Angliškas buldogas? Koks vardas? Kanda?

– Tik nepažįstamus. Klausykit, jei niekuo negaliu pagelbėt, tai labai ačiū už vandenį.

Iškėlęs buteliuką atsuko jai nugarą. Slapčia tikėjosi greitai išgirsiąs tolstančius žingsnius. Tačiau bergždžiai.

– Dar nesu sutikusi privataus detektyvo ar apskritai vyro, gyvenančio laive. Raunai, negaliu suvokti, ar tai įspūdinga, ar beviltiška.

Raunas atsigręžė, nuleido saulės akinius. Ji nejudėjo iš vietos, tik įdėmiai žiūrėjo į jį. Jei ji ir *nėra* mentė, tai tikrai buvo anksčiau, tuo neabejojo.

– Tikrai neatėjot čia tiesiog pašnekėt apie mano laivą ar šunį, tai ko norit?

Atsispyrusi nuo prieplaukos ji nušoko pusantro metro prie jachtos vairinės. Miofė puolė loti, bet moteris neišsigandusi patraukė link jų.

– Eikš eikš, niurzgaliau, – išsitraukusi sušėrė jam šunų skanėstą. – Jau sutarsim?

Miofė čepsėjo, atrodė nuginkluotas. Raunas apstulbęs pakėlė akis į moterį.

– Gerai pasiruošėt.

Ji nusišypsojo, tiesdama jam ranką.

– Katrinė, – prisistatė. Tiesmukas rankos paspaudimas jo nenustebino. – Dirbu „Mesmer Resources", – išsitraukusi vizitinę kortelę pakišo jam. Raunas nepaėmė.

– Ar jus čia atsiuntė advokatas Lomanas? – Raunas papurtė galvą. – Apgailestauju, jam jau nebedirbu, be to, nesu privatus detektyvas.

– Lomanas ir sakė, kad stovit kryžkelėj, – ji apsidairė po laivą, žvilgtelėjo į smarkiai sujauktą kajutę. – Suprantu, ką jis turėjo omeny.

– Puiku, tai kaip suprantu... Katrine, jau eisit, – užsidėjo saulės akinius.

– Bet Lomanas jus gyrė. Sakė, *gabus* esat, – iš jos tono galėjai pagalvoti, kad kalba apie šunį, ar vaiką, bet Raunas provokacijai nepasidavė. – Mano viršininkas, Ferdinandas Mesmeris, norėtų susitarti dėl susitikimo, – mestelėjo vizitinę Raunui ant kelių. Jis pašnairavo į kortelę – griežto stiliaus, profesionalią, su mėlynu logotipu viršuje. – Jis norėtų su jumis akis į akį aptarti svarbią bylą.

– Vis tiek nedomina.

– Sumokės dosniai.

– Lomanas irgi žadėjo, aš atsisakiau. Pasakykit savo viršininkui, kad aš nenoriu dirbt šnipu, – ištiesė vizitinę, bet ji nepriėmė.

– Žinau, kokį valandinį atlygį siūlo Lomanas, mūsų visiškai ne toks. Be to, galiu jus užtikrint, kad čia apie jokį... šnipinėjimą kalbos nėra. Visiškai rimta byla.

– Apie ką?

– Atvykit į susitikimą ir Ferdinandas Mesmeris viską jums paaiškins.

– Tai jūs – paprasčiausia pasiuntinė. Kaip ten jus vadina... Biuro pasiuntinukė.

Pastebėjęs, kad įžeidė jos tuštybę, pasijuto šiek tiek geriau.

– Tiktų rytoj dešimtą ryto, ar per anksti? Adresas – ant vizitinės.

Tą akimirką pasigirdo tiesiai į „Bjanką" artėjantis medinių klumpių kaukšėjimas krantinės grindiniu. Raunas šį garsą per daug gerai pažino, tad, kaip ir tikėjosi, tuoj pat prieplaukoje išdygo Kurtas. Nors buvo šilta, jis kaip visada vilkėjo neperšlampamą striukę su „Burmeister & Wain" logotipu.

– Sveikas, Kurtai, – tarstelėjo Raunas nė nepažvelgęs jo pusėn.

– Aha aha, – sumurmėjo Kurtas, akivaizdžiai nusivylęs užklupęs Rauną ne vieną. – Raunai, ar galim vėliau pasišnekėt?

Raunas atsakydamas skėstelėjo rankomis – greičiausiai. Daugiau nieko netaręs Kurtas apsisuko ir dingo taip pat greitai, kaip ir atsirado. Raunas giliai atsiduso.

– Koks ten sakėte, viršininko vardas... Frederikas?

– Ferdinandas... Mesmeris.

– Okei, pasakykit Ferdinandui, kad į susitikimą ateisiu, bet iš anksto nieko pažadėt negaliu.

– Nuostabu.

– Ir už tai norėsiu keturių tūkstančių aštuonių šimtų šešiasdešimt kronų.

Katrinė kilstelėjo antakius.

– Už susitikimą? Imat pinigus už darbo pokalbį?

– Galit pavadint, kaip tik norit. Bet kokiu atveju – suapvalinkim iki penkių tūkstančių.

Ji papurtė galvą, jau norėjo pasiimti vizitinę kortelę, kurią jis vis dar laikė rankose, bet susiturėjo.

– Ar galiu tikėtis, kad rytoj pasirodysit?

– Žinoma. Aš – profesionalas.

Ji nieko neatsakė, išsitraukusi pluoštą banknotų suskaičiavo pinigus. Jam patiko jos stilius, iš pradžių vanduo, tada šuns skanėstai, o galiausiai – krūva grynųjų, greičiausiai ir ginklą turėjo, kokį *batoną*, kastetą ar ką nors panašaus? Svarstė, kam jis tam... Ferdinandui Mesmeriui reikalingas, kai turi tokią darbuotoją? Kad ir kaip būtų, laimėjo sau laiko su Kurtu, tai bent „Bjankai" čia leis toliau būti.

10.

„Mesmer Resources" būstinė buvo Nikolajaus Eigtvedo gatvės gale – paskutinysis žymiojo Heningo Larseno biurų komplekso, besidriekiančio link Knipelio tilto, pastatas. Kompleksą sudarė šeši pagrindiniai stiklo ir tamsaus plieno pastatai, kur, be Mesmerio firmos, dar buvo įsikūrusių laivybos, ofšorinių bendrovių ir finansų sektoriaus įmonių. Tamsūs jų frontonai atsispindėjo uosto baseine tarsi niūrūs monolitai. Raunui niekada nepatiko šis tiek laurų susižėręs statinys, kuris, visa laimė, buvo pačiam rajono pakrašty, todėl nebjaurojo Kristianshauno.

Perėjęs sukamąsias duris į vestibiulį, nuėjo prie registratūros. Jauna darbuotoja raudonai dažytomis lūpomis, priderintomis prie tokių pat raudonų nagų, vos žvilgtelėjo jo pusėn.

– Kuo galėčiau padėti? – ištarė automatiškai. Nužvelgė jį nuo marškinėlių iki nudrengtų džinsų bei nusidėvėjusių „Converse" sportbačių, kol galiausiai pastebėjo šalia lekuojantį Miofę. Tušinuku parodė į šunį.

– Bet jam čia negalima, – dėbtelėjo į Rauną.

– Esu susitaręs su Ferdinandu Mesmeriu.

– Ar ne? – klustelėjo nė nežvilgtelėjusi į dienotvarkę. – Bet jam čia vis tiek negalima. Lauke yra kablys šunims pririšti.

Jis pasižiūrėjo į kortelę su jos vardu.

– ... *Sabina,* būkit gera, praneškit Ferdinandui Mesmeriui, kad buvo užėjęs Tomas Raunsholtas. Geros dienos.

Jai nespėjus nieko pasakyti Raunas apsisuko eiti link sukamųjų durų. Tuo pat metu išgirdo vestibiulyje šaukiamą savo vardą. Atsigręžęs pamatė atskubančią Katrinę. Jai priartėjus jis šaltai nusišypsojo.

– Smagu jus matyti. Kur einat?

– Ji nenorėjo mūsų įleisti, – linktelėjo registratūros darbuotojos pusėn.

– Nejaugi?

Ji parvedė jį atgal.

– Įrašykim Rauną... su šunimi.

Išspaudusi šypseną darbuotoja padėjo ant stalelio žurnalą, parodydama, kur jam įrašyti savo vardą, parašą ir atvykimo laiką.

– Taip pat pasirašykit čia, – Katrinė iš vidinės kišenės išsitraukė dokumentą, išlankstė ir pastūmė ant stalelio priešais.

– Kas čia?

– Pasižadėjimas tylėti. Čia pasirašot, kad viskas, ką išgirsit susitikimo su Ferdinandu Mesmeriu metu, yra konfidenciali informacija, kurios negalėsit perduoti tretiems asmenims. Paprasčiausias formalumas.

– Ar nebūtų paprasčiau, jei Mesmeris tiesiog kalbėtų apie tai, kam lemta išvysti dienos šviesą?

Ji jau žiojosi kažką sakyti, tačiau, kol jis pasirašinėjo sutartį, apsigalvojo.

Raunas su Miofe nusekė Katrinę ilgu vestibiuliu prie liftų priešingoje pusėje. Čia buvo nepakenčiamai karšta, praeinant matėsi plačiai atlapotos konferencijų salių durys. Ten prakaitavo vienmarškiniai žmonės, klausydamiesi kažkokių pristatymų ar pranešimų. Pats Raunas paskutinįkart suole sėdėjo policijos mokykloje, jį nupurtė vien nuo minties apie tai.

– Tai ką jūs tiksliai veikiat?

Jie įėjo į liftą, Katrinė per skaitytuvą perbraukė kortelę, nuspaudė paskutinio aukšto mygtuką.

– Mokom.

– Ko?

– Vadybos strategijų. „Mesmer Resources" – viena iš pirmaujančių šioje srityje.

– Tai verslas neblogai einas?

– Praeitais metais turėjome aštuonių šimtų milijonų apyvartą.

Liftas pajudėjo, užvežė juos į ketvirtą aukštą. Vaizduotė neišnešė, kokią užduotį jam paruošė Mesmeris.

11.

Katrinė palydėjo jį iki Ferdinando Mesmerio kabineto, durys buvo atviros. Pakvietusi jį vidun paprašė palaukti Mesmerio, jis turėjo pasirodyti netrukus. Paliktas vienas Raunas apsidairė. Kabinetas buvo įrengtas griežtai, vienodu stiliumi, kaip ir likusi būstinė. Gausiai apstatytas brangiais dizainerių baldais, kad niekas neabejotų įmonės sėkme. Jokių asmeninių daiktų kabinete nebuvo, neskaitant ant vienos sienos kabančio didelio paveikslo. Raunas atpažino niūrius deformuotų kūnų motyvus su aplink sukomponuotomis rėkiančios geltonos spalvos citrinomis, nors ir neatsiminė dailininko pavardės ir negalėjo iššifruoti parašo ant drobės. Tokius mėgo Eva. Kartą nusitempė jį į „Louisiana" muziejų, į labai panašių paveikslų parodą. Šitas buvo vertas bent kelių milijonų. Atsigręžė į panoraminį langą su vaizdu į didįjį vestibiulį. Apačioje žmonės ėmė plūsti iš konferencijų salių, rinkdamiesi apie aukštus stalus su paruošta kava ir vandeniu. Apėmė toks jausmas, lyg žiūrėtum į mėlynai ir baltai mirgantį ir teliūskuojantį marškinių vandenyną.

– Mane taip pat visad sužavi šitas vaizdas, – pasigirdo balsas Raunui už nugaros. – Tiek energijos, tiek žingeidumo vienoje vietoje. Visai neseniai galėjai matyti kibirkščiuojančias, pilnas idėjų jų akis.

Raunas lėtai atsigręžė, nužvelgė Ferdinandą Mesmerį. Jis buvo beveik visa galva aukštesnis už jį, stambokas. Su žilstelėjusia barzda, įrudusio veido – atrodė gyvybingas, nors ir artėjo prie septyniasdešimties. Mesmeris servetėle nusišluostė prakaituotą kaktą. Su tamsiu kostiumu ir juodais marškiniais jam greičiausiai buvo karšta.

– Na ir pragariška diena, sugedo mūsų oro kondicionierius, – jis nusišypsojo Raunui. – Turime šimtą penkiasdešimt dalyvių iš „Novo Nordisk" ir „Danske Bank", vargšai jau visi permirkę nuo prakaito, o dar liko šešios valandos mokymų. Nenorit prisėst? – parodė Raunui į vietą ant sofos, pats sunkiai klestelėjo į kėdę priešais. Jis nenuleido nuo Rauno akių, lyg mėgindamas iki galo perprasti jo asmenybę.

– Esu labai dėkingas, kad atėjote. Geras mano draugas Lomanas tiek daug gero apie jus pasakojo, koks gabus esate.

Raunas nusuko akis.

– Kiek supratau iš Katrinės... užsiimat vadyba... – tarė, norėdamas nukreipti kalbą nuo savęs.

– Esame didžiausi visoje šiaurinėje dalyje. Čia paruošiame dešimt tūkstančių vadovų ir ekspertų per metus.

– Įstab...

– Taip pat esame kompetetingiausi, – pertraukė jį Mesmeris. – Tiek lojalių klientų, tiek patenkintų vartotojų skaičius viršija aštuoniasdešimt penkis procentus. Turime unikalią vadovavimo ir asmenybės tipo nustatymo priemonių strategiją, daug geresnę ir tikslesnę nei JTI, „Belbin", „Myers-Briggs" ar DISC.

– Aha, – atsakė Raunas, nė nenutuokdamas, apie ką Mesmeris šneka. – Tai kas ten per užduotis, kurią man turit paruošęs?

Mesmeris nusišypsojo.

– O jūs einat tiesiai prie reikalo. Man patinka. Spėju, būsit GC, gama centurionas.

– Negaliu atsakyt. Neįsivaizduoju, kas tai.

– Ne, ir nesąžininga jus kategorizuoti, juk mes ką tik susitikom, nors man labai neblogai sekasi permatyt iš pirmo žvilgsnio, – Mesmeris stipriai užsimerkė. – Turbūt nesuklysiu sakydamas, kad jūs – stebėtojas, metodiškas, praktiškas, ieškantis teisingumo, energingas, pasirengęs išbandyti jėgas daugelyje sričių.

– Ne, neklystat, bet ar šie bruožai nebūdingi devyniasdešimt devyniems procentams visų tyrėjų?

– Taip pat esat skeptikas, – toliau samprotavo Mesmeris, servetėle tapšnodamas sau kaktą. – Ar esat kada atlikęs asmenybės testą?

Paskutinį kartą Raunas tokį klausimą girdėjo prieš dešimt metų, kai Vesterbro aikštėje jam tą pasiūlė scientologas, o jis atsisakė parodydamas policininko ženklelį.

– Ne, – atsakė.

– Vienas svarbiausių mūsų prioritetų – plėsti savęs pažinimą. Bendradarbiaujame su gabiausiais šalies verslo ir sporto psichologais.

– Mat kaip... – atsakė Raunas. Su psichologu jam teko kalbėtis netrukus po Evos mirties. Tai nutiko po budėjimo, Mikeliui reikėjo pasirūpint, kad neišlietų viso susikaupusio pykčio ant keleto sulaikytų

vagių iš Rytų Europos. Pasimatymas su policijos psichologu po to įvykio nepadėjo. – Ir dabar tokio testo daryti neketinu, jei link ten sukat?

– Visai ne. Tiesiog šnekučiuojamės. Lomanas pasakojo, kad dirbot policijoje, kažkokiam Specialiųjų pajėgų būry.

– Šešerius metus centrinėj nuovadoj. Dirbau įvairiose komandose, dažniausiai su gaujų ir narkomanų nusikaltimais.

– Įdomu... ir pavojinga.

– Taip, kartais.

– Bet išėjote? Kodėl, jei galiu paklaust? Pasidarė per sunku?

– Dėl asmeninių priežasčių, – Raunas pasimuistė kėdėje. – Mesmeri, kokią gi man turite užduotį?

– Sekundėlę. Tuoj prie to prieisim. Visgi už jūsų laiką šiandien sumokėjau, – nusišypsojo. – Taigi koks jūsų požiūris į šitą verslą? – skėstelėjo rankomis lyg mėgindamas aprėpti kabinetą.

– Nesu su juo susipažinęs, tad neturiu nuomonės.

– Bet dirbdamas policijoje turėjote susidurti su visokiais efektyvumo didinimo planais, kuriuos mėgindavo įgyvendinti valdžia?

Raunas gūžtelėjo.

– Nepamenu. Tik policijos reformą, nuo jos pusei dalinio pakriko nervai, o kita pusė policininkų sutrikę ėmė tik lakstyt aplinkui.

Mesmeris pritariamai linktelėjo.

– Taip, šioje srityje valstybinis sektorius smarkiai atsilieka. Tad kokį pirmą įspūdį susidarėte apie *mano* įmonę, kaip jums atrodome?

– Ar ne vis vien, ką manau? Tikrai nesu iš tikslinės jūsų publikos.

– Man būtų labai svarbi nuoširdi jūsų nuomonė. Būtent dėl to, kad nesate tikslinė publika, galite pažvelgti iš šalies. Nagi, aš neįsižeisiu.

– Gerai, – Raunas apsidairė. – Manau, dedate daug pastangų atrodyti išskirtinai – pradedant nuo prestižinės vietos, kurioje įsikūrėte, baigiant dizainerių kurtais baldais ir brangiais paveikslais. Visa tai – labai patrauklūs rėmai jūsų mokiniams, išmokstantiems krūvas klišių, kuriomis grįžę jie apipila savo darbuotojus. Tik norėdami priversti juos arti dar smarkiau, jei ne veltui, tai bent jau kad galėtų apmokėti jūsų išrašytą sąskaitą.

Mesmeris skardžiai nusikvatojo.

– Labai tikiuosi, kad darome kiek daugiau. Bet pripažinsiu – pirminė analizė labai įžvalgi. Ar žinot, kaip aš pats analizuoju verslą?

– Uždavinėdamas daug klausimų kaip kad dabar ir siųsdamas žmones į kursus?

– Atlikdamas KAVOS testą.

– Dar vienas mįslingas trumpinys?

– Ne ne, tai ne šiaip madingas žodelis. „Kavos testas" – tai mano strategija vertinant verslą. Šalyje, kur per metus išgeriama septyni kablelis trys milijardo puodelių kavos, mūsų kavos gėrimo įpročiai puikiai parodo socialinį intelektą, bandos sąveiką. Dėl to jis man padeda susidaryti labai aiškų pirmą įspūdį apie įmonės struktūrą. Viskas, ką padarau, tai pirmąkart susitikęs su įmone paprašau jų puodelio kavos. Aštuoniasdešimt penki procentai suaugusių gyventojų geria kavą, todėl toks svečio prašymas nieko nestebina. Tačiau mane vis tiek pribloškia, kad daugumoje įmonių šis paprastas prašymas sukelia ant kojų visą skyrių. Staiga visi darbai nustumiami į šalį tik tam, kad būtų atsakyta į klausimą, *kas* gi atneš kavos? Ar ją paruoš, jei dar neparuošta. Visa tai atspindi organizacijos hierarchiją, ir ar apskritai sukurta kokia nors nurodymų grandinė. Galiausiai atkreipiu dėmesį į daugelį kitų dalykų, pavyzdžiui, kaip nusiteikęs man kavą atnešęs darbuotojas. Taip pat – ar nurodymas atnešti kavos tiesiog „išmetamas" į skyrių, tad galiausiai užduoties tuo pat metu imasi keli darbuotojai. Kiek laiko užtrunka, kol tos kavos gaunu. Visos tos smulkmenos padeda susidaryti įspūdį apie skyriaus efektyvumą. Net kavos kokybė yra svarbus rodiklis. Jei nutariama patiekti man rūgščius kavinuko dugno likučius, tai kažką parodo apie trūkstamą pagarbą klientams bei kruopštumo trūkumą atliekant kasdienius darbus. Didelės medicinos pramonės ir informacinių technologijų kompanijos paprastai turi paruoštus termosus – aiškiai daugiau galvoja apie kiekybę, o ne kokybę. Advokatų kontoros ir audito firmos dažniausiai turi „Scanomat" kavos automatus – efektyvus, bet kartu ir banalus pasirinkimas. Dauguma rinkodaros biurų ir architektų firmų tenkinasi tomis kavos kapsulėmis. Architektai nuolat atsiprašinėja dėl neekologiškų aliuminio kapsulių. Tada ir iškyla klausimas, tuomet kodėl jas, po velnių, vis dar naudoja? – Mesmeris pats pasijuokė iš savo pastebėjimo ir tada atsilošė.

– Įdomu, – baksnodamas į stalą šypsena jam atsakė Raunas. – Bet jūs kavos man dar nepasiūlėt.

– Neatrodot panašus į kavos mėgėją. Bent jau darbo metu, – Mesmeris prisimerkė. – Tačiau rytais išgeriat puodelį „Nescafé“. Jis nuleido akis į šunį, gulintį Raunui prie kojų. – Ar ne tiesa?

Raunas nebesišypsojo.

– Kokia gi ta mano užduotis? Ar kas ėmė vogti biuro reikmenis?

Ferdinandas Mesmeris numetė permirkusią popierinę servetėlę ant stalo ir rimtai pažvelgė į jį.

– Noriu, kad rastumėt mano sūnų.

– Jūsų sūnų?

Mesmeris linktelėjo.

– Kada jis dingo?

Nors kabinete jie buvo vieni, Mesmeris greitai apsidairė, prislopino balsą.

– Jau kuris laikas.

– Ar policijai pranešta?

– Ne ne, tikrai ne, nusikaltimo čia nėra. Tiesiog noriu jį rasti.

– Kiek jūsų sūnui metų?

– Taip, kiek čia jam dabar... keturiasdešimt septyneri ar aštuoneri.

– Ir jums atrodo, kad jam gresia pavojus?

– Na, savaime suprantama, nežinau, bet nemanau. Tikiuosi, kad ne.

– Kada jį matėt paskutinį kartą?

– Aha, taip, turbūt daugiau nei prieš dešimt metų. Susiginčijome, o paskui... na, paskui dar ir nesikalbėjome, – Ferdinandas Mesmeris nudelbė akis.

– Apgailestauju, Mesmeri, bet negaliu jums padėti. Tokiais dalykais apskritai neužsiimu.

Ferdinandas Mesmeris apstulbęs pakėlė akis.

– Juk jūs – privatus detektyvas?

– Netiesa. Nežinau, ką jums pasakojo Lomanas, ar kokį pats įspūdį susidarėte, bet...

– Bet radot tą merginą, tą pagrobtą prostitutę. O ne per seniausiai juk padėjot vokiečių policijai toje dingusio bibliotekininko byloje.

– Jis buvo buhalteris, bet šiaip – jūs visai gerai informuotas.

– Mano Personalo paieškos skyrius savo darbą išmano. Tai kodėl nenorit imtis šios bylos? Galiu patikinti, honoraras tikrai dosnus, o ir aš liksiu labai dėkingas.

– Dėl to, kad jūsų sūnui pavojus greičiausiai negresia. Jums tikrai gali padėti bet kas kitas, turintis daug daugiau patirties. Kas nors iš jūsų paties organizacijos.

Ferdinandas Mesmeris atrodė užgautas – sėdėjo linguodamas galva.

– Byla per daug paprasta, dėl to nenorit jos imtis, taip?

Raunas gūžtelėjo.

– Tai tiesiog ne mano sritis.

– O man kaip tik atrodė, kad kas jau kas, o jūs tikrai žinosit, ką reiškia nežinomybės prakeiksmas. Kaip tai graužia iš vidaus, kai negali rasti atsakymų į rūpimus klausimus. Ypač, kai kalbama apie pačius artimiausius žmones.

Raunas, puikiai supratęs, kaip nuodugniai atliktas Mesmerio užsakytas tyrimas, pakilo nuo kėdės.

– Įdomus buvo susitikimas. Tikiuosi, savo sūnų rasite.

Mesmeris taip pat pakilo.

– Prašau jūsų viską dar kartą apsvarstyti. Tai man labai daug reikštų, o turėti mane kaip draugą ne taip jau ir blogai.

Raunas paspaudė Mesmeriui ranką, pajuto šiurkščią odą. Paleidęs negalėjo nešnairuoti jos pusėn, atrodė, lyg kadaise ji būtų nudegusi. Nudegusi taip, kad ištirpus odai ir mėsai pirštai galiausiai suaugo į didelį randinį audinį, iš kurio tekyšojo nykštys. Raunas puikiai įsivaizdavo, kokius skausmus teko Ferdinandui Mesmeriui iškęsti, kai tai nutiko.

12.

Po susitikimo su Ferdinandu Mesmeriu Raunas nužingsniavo Vailderso gatve, Aikštės gatvės link. Nors ir buvo vidudienis, karščiausias dienos metas, išėjus iš Mesmerio biuro pastatų knibždėlyno palengvėjo, nepavydėjo mokiniams, kurie liko ten įkalinti likusią dienos dalį. Vis neapleido mintys apie susitikimą, tarsi tas senis būtų įlindęs jam po oda, pažvelgęs tiesiai į sielą. Nors pats Raunas pasakė nedaug, jautė, kad Mesmeris kažką jame atskleidė. Kažką paėmė. Toks pats jausmas buvo apėmęs po susitikimo su psichologu policijos nuovadoje po Evos nužudymo. Vis dar atsiminė tą troškų kambarį, tuos asmeniškus klausimus, savo sielvartą. Buvo sutelkęs dėmesį tik į tai, kad būtų pripažinta, jog gali tęsti tarnybą, tuomet pavyko. O kad po dešimties dienų palūžęs paprašė nedarbingumo atostogų – visai kas kita.

Taip svarstant vis labiau knietėjo sužinoti, dėl ko gi Ferdinandas Mesmeris susipyko su sūnumi. Nors nė trupučio nesigailėjo atsisakęs užduoties, norėjo būti daugiau išsiklausinėjęs apie bylą. Tuo metu kišenėje suzvimbė telefonas.

– Girdėjai? – pasigirdo uždususio Eduardo balsas.

– Ką?

– Visur per žinias praneša...

– Ką? – Raunas sustojo. Patraukė Miofės pavadėlį, kad šuo atsitūptų.

– Susišaudymas Kopenhagos vidury. Policija atliko reidą tame klube su visais tais rusais.

– Šturmavo Kaminskio vietą? Kada?

– Taip, šįryt. Įvyko susišaudymas tarp policijos ir Kaminskio žmonių. Per žinias taip pat praneša apie šūvius Istedo gatvėje.

– Yra žuvusiųjų?

– Iki šiol tik pranešė, kad sužeista aštuoni ar dešimt žmonių.

– Tu namie ar redakcijoj?

– Namie.

Po penkių minučių Raunas sunkiai alsuodamas su Miofe glėbyje nušoko ant Eduardo kečo denio. Pro atvirą kajutės liuką girdėjo įjungtą

televizorių. Paleido šunį ant kokpito grindų, o pats siauromis kopėtėlėmis nusileido pas Eduardo, spoksantį į mažutį ekraną. Giliau viduje, virtuvėje, stovėjo Raunui anksčiau nematyta šviesiaplaukė.

– Gal nori arbatos? – paklausė mergina, po akimirkos tuoj pat puolusi niurkyti Miofę.

Raunas papurtė galvą ir nustūmęs nuo sofos krūvą knygų prisėdo šalia Eduardo.

– Ar jau pasakė, kas sužeistas?

– Yra ne tik sužeistų, – nenuleisdamas akių nuo ekrano atsakė Eduardo. – Dabar praneša, kad mažiausiai trys nužudyti, tarp jų ir policijos pareigūnas.

– Šūdas, – Raunas spoksojo į ekraną. Žinių reportažas transliavo tiesiogiai iš Kolbjornseno gatvės, kurią buvo užbarikadavę policininkai, patruliuojantys aplinkui su uniformomis ir ant krūtinės kabančiais kulkosvaidžiais. Fone galėjai įžvelgti sudaužytus rusų klubo langus, išspirtas duris.

– Ar jau susisiekei su redakcija? – paklausė Raunas.

Eduardo linktelėjo.

– Taip. Bet jie nieko daugiau, nei pranešta per TV2 „Žinias", nežino.

Raunas išsitraukė telefoną, surado Mikelio numerį. Mėgino jam paskambinti, iškart įsijungė atsakiklis. Žinutės nepaliko, tik susiieškojo jo namų numerį. Po kurio laiko atsiliepė vienas iš Mikelio dvynių.

– Atsiprašau, ne ten pataikiau, – sumurmėjęs padėjo ragelį.

– Dabar pradeda traukti žmones lauk, – tarė Eduardo.

Ekrane rodė priartintą klubo įėjimą. Žurnalistai komentavo tiesioginius kadrus, kuriuose pasirodė dviejų gelbėtojų laikomi neštuvai. Po akimirkos pasimatė ant jų paguldytas vyras su dideliu baltu kaklo įtvaru.

Raunas pakilo nuo sofos.

– Gi čia Mikelis, po velnių!

– Tu tikras?

– Devyniasdešimt devyniais procentais. Nejaugi jo nematei?

Eduardo papurtė galvą.

– Aš... kažkaip sunku buvo įžiūrėt.

Tarpduryje išniro dar keli gelbėtojai su neštuvais. Šįkart išnešė sužeistą pareigūną su kovine apranga.

– Ar gali pažiūrėt Miofę?

– Žinoma, – atsakė Eduardo. – Kur eini?

– Į Karališkąją ligoninę. Esu beveik įsitikinęs, kad juos veš ten.

– Aš kartu.

– Tik jei nesugalvosi apie tai parašyt, – pasakė Raunas.

– Ramiai, *amigo**. Juk rašau tik apie verslo naujienas. Kaip tu vis pamiršti?

– Nes dirbi „Informacijoje". Ar vis tiek galiu čia palikt Miofę? – pažvelgė į šunį, gulintį ant nugaros iškeltom letenom ir pasidavusį merginos glamonėms.

– Tai aišku, *mi casa es Miofės casa***, – Eduardo greitai apsivilko marškinėlius.

* Drauguži. (Isp.)

** Mano namai – Miofės namai. (Isp.)

13.

Išlipę iš taksi priešais Karališkąją ligoninę Raunas ir Eduardo praėjo visai šalia pagrindinio įėjimo stovinčius žinių stočių furgonus su ant stogų pritvirtintomis satelitinėmis lėkštėmis. Patraukė prie būrio žurnalistų, sulaikyto kelių uniformuotų pareigūnų. Eduardo pasisveikino su keliais kolegomis, paklausė, ar girdėti kas naujo. Tačiau jie arba nenorėjo su juo dalytis informacija, arba iš tiesų nieko daugiau nepaaiškėjo, nes visi paklaustieji purtė galvas.

Ten jie liko stovėti kol Raunas dar kartą pamėgino skambinti Mikeliui į mobilųjį, bet ir vėl iškart įsijungė autoatsakiklis.

– Nėra prasmės čia stypsoti, – pasakė Raunas, tempdamas Eduardo nuo būrio.

– Ką siūlai?

Raunas prislopino balsą.

– Pažiūrėkim, ar nepavyktų patekti per Skubiosios pagalbos skyrių.

Jie perėjo stovėjimo aikštelę, apėjo ligoninės bloką, nužingsniavo Julijanos Mari gatve. Raunas atsistojo šiek tiek tolėliau, prie turėklų, iš kur apačioje atsivėrė vaizdas į priėmimo skyrių. Prie įėjimo stovėjo keli greitosios pagalbos automobiliai atviromis užpakalinėmis durelėmis, o už jų – nemažai patrulių furgonų, eilė motociklų.

– Pažįsti ką nors iš jų? – Eduardo linktelėjo į apačioje vaikštinėjančius uniformuotus pareigūnus.

– Abejoju, bet neįleistų mūsų, net jei ir pažinočiau.

– Gal galėtum jų paklaust apie Mikelį?

Raunas papurtė galvą.

– Nieko iš to nepešim, – Raunas dirstelėjo į kito skyriaus įėjimą priešais. – Gal būtų geriausia išsiskirti. Tu grįžk prie pagrindinio įėjimo ir paskambinsi man, jei atsitiks kas naujo?

Eduardo linktelėjo.

– O tu?

– Pasižiūrėsiu, gal rasiu kelią į priimamąjį.

Raunas nuėjo į Onkologijos skyrių, praeidamas senyvą pacientą neįgaliojo vežimėlyje, kuris tik tuščiai dėbtelėjo jo pusėn. Atsidarius

automatinėms durims išėjo dvi seselės. Jis skubiai pasisveikino, jos atsakydamos mandagiai nusišypsojo ir patraukė toliau. Raunas neapkentė ligoninių, o visų labiausiai ten nuolat, kad ir kur būtum, tvyrančio įkyraus chemikalų tvaiko.

Pagrindiniu koridoriumi skubėjo artimieji ir ligoninės personalas, labiausiai primenantys keleivius oro uosto terminale.

Raunas apsidairė nuorodų į Skubiosios pagalbos skyrių, kurios nuvedė jį toliau, prie liftų. Buvo beveik įsitikinęs, kad policija bus pastačiusi pareigūnų saugoti skubios pagalbos aukšto, tad norint patekti į skyrių jam reikės preteksto. Svarstė, ar negalėtų iš kitų skyrių gauti gydytojo chalatą, bet pagalvojo, kad tokie greičiausiai šiaip sau nesimėto. Tuo metu pastebėjo vyresnio amžiaus azijietę, stovinčią šalia vyrų tualeto su valymo reikmenų vežimėliu. Moteris buvo pakabinusi savo chalatą ant vežimėlio, vilkėdama tik marškinėlius ir ilgas kelnes iš ritinio vyniojo plastiko maišą. Jai įėjus į tualetą, Raunas nuskubėjo prie vežimėlio: stumdamas jį link lifto apsivilko baltą moters chalatą ir užsidėjo jo kišenėje rastą mėlyną plaukų tinklelį. Leidžiantis liftu į priimamąjį skubiai apsižiūrėjo veidrodyje. Be ant krūtinės prisegto moters pažymėjimo su nuotrauka jo maskuotė buvo puiki, tik greitai apsuko kortelę. Atsidarius lifto durims, išstūmė vežimėlį į koridorių. Kiek tolėliau, prie durų į priimamąjį nusisukę tarpusavyje kalbėjosi du pareigūnai su kovinėmis uniformomis. Raunas žinojo, kad praeiti be dokumento jam pavyks tik sulaukus tinkamo momento. Tą akimirką atsidarė durys, ligoninės darbuotojas ištempė tuščią lovą. Raunas nuskubėjo ton pusėn ir, kaip tik tada, kai nešikas rodė kortelę, prasmuko pro šalį viena ranka mosikuodamas pažymėjimu.

– Gal galėtumėt pasitraukti į šalį? – paklausė šypsodamasis. – Šiandien tiek darbo, ačiū.

Pareigūnai neatsakė, tik pasislinko prie sienos, kad Raunas ir nešikas galėtų eiti savais keliais.

Raunas nustūmė valymo reikmenų vežimėlį ligoninės koridoriumi, kuriame tvyrojo tikras chaosas. Gelbėtojai ir gydymo personalas skubėjo su ką tik atvežtomis susišaudymo aukomis, mėgindami surasti joms laisvų palatų. Visur buvo pilna kraujo: ant grindų, palei sienas, aptaškytos net palubės. Už uždarų palatų durų girdėjosi sužeistųjų aimanos. Panoro užmesti akį ten Mikelio, bet pareigūnų ir ligoninės personalo

skaičius gąsdino. Tad tik toliau traukė koridoriumi, praėjo kelis antrankiais prie lovų prirakintus sužeistus vyrus iš Rytų Europos. Pasiekęs paskutinę palatą praviromis durimis atkreipė dėmesį į lovoje gulinčią figūrą su prikabinta lašeline. Raunas atsargiai pastūmė duris. Peržengęs viduryje telkšantį kraujo klaną priėjo prie lovos, kurioje gulėjo Mikelis stipriai sutvarstyta krūtine ir petimi. Buvo išbalęs kaip lavonas.

– Mikeli? – tarė Raunas.

Mikelis atsimerkė, pasuko galvą Rauno pusėn. Nuo morfijaus prigesusiu žvilgsniu palaimingai jam nusišypsojo.

– Į ką tu čia dabar panašus, po velnių? – sumurmėjo.

– Tą patį apie tave pasakyčiau, – atsakė Raunas, nusiimdamas mėlyną tinklelį. – Kaip jautiesi? – nuo Mikelio jo žvilgsnis nukrypo į kraujuotas grindis.

– Čia ne maniškis, – paaiškino Mikelis. – Banditų kraujas. Prieš tai čia gulėjęs turbūt neišgyveno.

– Kur tave pašovė?

– Kairėj pusėj, prie pat raktikaulio – du šūviai, trys centimetrai nuo širdies. Daktarai sako, kad šiandien man pasisekė, nors taip toli gražu nesijaučiu... Pragariškas skausmas.

– O kur Dortė? Ar jai pranešta?

– Jau pakeliui. Tik reikėjo kažkur palikt mergaites... pas kaimyną.

Raunas linktelėjo.

– Gal galiu tau kuo padėt?

– Duok man šiek tiek vandens.

Raunas paėmė nuo stalo buteliuką, prikišo šiaudelį Mikeliui prie lūpų.

– Mikeli, kas, po velniais, nutiko?

Prieš atsakydamas Mikelis nurijo vandenį, susikaupė.

– Jie pasipriešino.

– Tiek ir pats suprantu. O jūsų buvo per mažai?

Jis linktelėjo:

– „ARAS", Greitojo reagavimo pajėgos ir mes. Iš pradžių viskas ėjos gerai. Visi banditai gražiai sugulė ant grindų, paskui... – mostelėjo ranka, prašydamas Rauno dar vandens.

– Paskui kas?

Po dar kelių gurkšnių Mikelis tęsė:

– Įsiveržėm į galinę patalpą, kur buvo Kaminskis ir keli didieji žaidėjai. Jie ten pliekė visą naktį. Kaminskis tiesiog stovėjo, maišydamas puodą sriubos... Net tada, kai šūktelėjom jam gultis ant žemės su kitais, jis tiesiog stovėjo ir maišė. Renė, naujokas, nuėjo jo paguldyt.

– Procedūra ne tokia.

– Ne, kaip jau sakiau, naujokas, nekantrus, nuėjo ir sugriebė Kaminskį, – Mikelis sunkiai įkvėpė. – Kaminskis sureagavo greitai. Griebė Renės ginklą mums nė nespėjus nieko imtis. Jį patį pirmą ir nukalė. Kaminskis įvykdė bausmę šūviu tiesiai į pasmakrę. Aš sustingau, visi sustingom. Kaip tik to Kaminskiui ir reikėjo, nes tada tai užvirė pragaras. Atsirado daugiau banditų... tie, kuriuos paguldėm, sukilo ant kojų, ėmė priešintis. Tikri laukiniai vakarai. Skerdykla. Žmones šienavo iš arti. Juos, mus. Visur vien kaulų ir smegenų košė, – jis užsimerkė.

Raunas suspaudė Mikelio ranką. Degė iš noro paklausti, ar Kaminskis išgyveno, bet neprisivertė. Tik ne Mikeliui verkiant. Tą akimirką koridoriuje pasigirdo šūksniai, kažkoks sujudimas. Pareigūnas visu balsu šaukėsi pagalbos. Apsisukęs Raunas pro praviras duris pastebėjo kelis prabėgančius policininkus. Tarp šūksnių liejosi rusiški keiksmažodžiai ir prakeiksmai. Priėjęs prie durų pažvelgė lauk. Koridoriaus gale trys pareigūnai buvo užgulę tarsi kraujyje išmirkusį vyrą. Jo drabužiai buvo suplėšyti į skutelius, nepaisydamas jėgos persvaros jis vis tiek mėgino ištrūkti. Aplink paklaikusį jo veidą tarsi krauju aptaškyti gaurai kyšojo stori plaukai ir barzda, jis visaip mėgino pagriebti pareigūnus. Policininkai stengėsi užlaužti jo rankas už nugaros, kad galėtų uždėti antrankius, tačiau jis tikriausiai buvo stipresnis. Atsinešęs švirkštą gydytojas suvarė jį vyrui į sėdmenis. Suveikė akimirksniu, pareigūnai iškart surakino riešus. Vyras prunkšdamas nuleido galvą, pro jo lūpų kraštelį ištekėjo burbuliuojantis kraujo ir seilių mišinys. Nepaisant beprotiško elgesio ir iškreipto veido Raunas jį atpažino. Čia buvo Kaminskis.

14.

Ankstyvą vakarą priešais „Uosto ūdrą" sėdintys lankytojai mėgavosi paskutiniais virš kanalo besileidžiančios saulės spinduliais. Pustuštėje užeigoje Raunas, Viktorija ir Eduardo stovėjo prie baro. Pasilenkęs per barą Eduardo pasuko ventiliatorių jų pusėn norėdamas išsklaidyti tvankų orą.

– Nekišk nagų, šitas skirtas personalui, – iš savo vietos prie baro tarė Džonsonas, atsukęs ventiliatorių tiesiai į save.

– Bet čia beprotiškai karšta, – sudejavo Eduardo.

– O aš maniau, kad pietiečiams patinka karštis?

– Jei patiktų, tai būčiau Malagoj ir pasilikęs, – Eduardo grįžo ant baro kėdės. Nusuko žvilgsnį į Rauną.

– Tai Mikelis išsikapstys?

Raunas linktelėjo.

– Manau, kiek užtruks, kol grįš į darbą.

– Pasisekė jam. Be to nužudyto pareigūno, kiti du sunkiai sužeisti.

Raunas linktelėjo.

– O kaip dėl bylos prieš Kaminskį, ar ji – ne Mikelio?

– Taip, bet jei gerai pažįstu sistemą, tai tuoj susidarys eilė norinčiųjų pasikalbėt su Kaminskiu. Bylai tapus žymia dabar visi skyriai nori kąsnelio, – Raunas gurkštelėjo alaus.

– Per žinias sakė, kad tam name rado šimtą kilų hašo ir tris kilus kokaino, be to – krūvą vogtų daiktų priestate, – pridūrė Džonsonas.

– Manai, jis ką nors pasakys? – paklausė Viktorija.

– Abejoju, vien dėl to, kad pats iš to nieko nelaimės.

– Nepavyks dėl ko nors sutart?

Raunas papurtė galvą.

– Visų pirma, visi įrodymai sako, kad jis ten kalčiausias. Galiausiai niekas iš prokuratūros nenori nuolaidžiaut policininko žudikui. Tokie dalykai reputacijos negerina.

Eduardo paėmęs savo alų pakilo.

– Čia per karšta, – demonstratyviai pasivėdavęs ranka atsistojo tarpduryje.

Viktorija susisuko cigaretę, pasižiūrėjo į Rauną.

– Gal sumesim karambolį?

Jis papurtė galvą.

– Dovanosiu tau dešimt taškų į priekį?

– Neturiu nuotaikos, – užsakė dar to paties abiem. „Carlsbergo" sau ir chereso Viktorijai.

Viktorija prisidegė cigaretę, išpūtė didžiulį dūmų debesį.

– Jį uždarys amžinybei, Raunai, to turėtų pakakt.

Raunas prikando lūpą.

– Evą nužudė tai ne jis, o kažkas kitas, kuris vis dar laisvėje.

– Bet juk pats sakei, kad viskas susiveda į Kaminskį, kad jis viską užsakė. Ar tai ne šioks toks teisingumas?

– Galbūt, – jis sunkiai atsiduso. – Kad ir kaip būtų, Kaminskis dabar dingo iš akiračio.

– O kaip su tuo darbo pasiūlymu? – paklausė Džonsonas, greičiausiai tik mėgindamas nukreipti temą linksmesnėn pusėn. – Eduardo pasakojo apie kažkokį susitikimą?

Raunas linktelėjo, pažvelgė į po kojomis miegantį Miofę.

– Tai apie ką ten viskas? – neatlyžo Džonsonas.

– Negaliu pasakot. Prieš susitikimą jie paprašė manęs pasirašyt pasižadėjimą tylėti, – nusišypsojo Raunas.

– Skamba rimtai, – tarė Džonsonas.

– Šiaip ar taip, gan keista vieta. Labai jau visi užsislaptinę. Uždirba mokydami verslininkus, žinot, visokių efektyvumo didinimo nesąmonių.

– Apsaugok Viešpatie, – pratrūko Džonsonas. – Na, tai gal bent gerai mokės?

– Taip, jei būčiau sutikęs, bet nesutikau.

– Ko nepadarei? – Džonsonas pažvelgė į jį boksininko žvilgsniu, detonuodavusiu bet kurį varžovą.

– Na... tai yra, pasakiau, kad pagalvosiu, – nekaltai pamelavo.

– Apie ką ten, po velnių, galvot, nebent jie tavęs paprašė ką nors nužudyt? Esi skolingas visiems, kam tik įmanoma, tad šikna tau tikrai dega.

– Nėr taip jau blogai, – nusijuokė Raunas.

Džonsonas pažvelgė į savo užrašų knygutę.

– Vien šį mėnesį – du tūkstančiai trys šimtai penkiasdešimt, net neskaičiuojant šio vakaro. Uosto mokestį bent sumokėjai?

– Žinoma, – Raunas įsižeidęs skėstelėjo rankomis. – Taigi pasakiau, kad pagalvosiu.

Viktorija ištuštino chereso taurę.

– Manau, man pakaks. Rytoj laukia darbai, – meiliai patapšnojusi Raunui per petį atsisveikino su visais.

– Raunai, galėtum pasimokyt, – sumurmėjo Džonsonas.

Raunas neatsakė, tik apsidairė po barą. Be vienintelio prie stalo baro gilumoje užmigusio lankytojo, liko tik jiedu su Džonsonu. Džonsonas, vartydamas šiandienos laikraštį, gurkštelėjo kavos.

– Kavos man taip ir nepasiūlei, – tarė Raunas.

– Ko taip? – Džonsonas pakėlė akis rankoje vis dar laikydamas puodelį.

– Aha. Kavos. Gal galima?

– Ar kas negerai su alum? – Džonsonas linktelėjo į butelį ant stalo.

– Nieko, tik visai norėčiau kavos.

– Bet tu gi negeri kavos?

– Kaip ten sako, kartais reikia paįvairint gyvenimą.

– Tik ne čia, – Džonsonas padėjo puodelį į šalį. – Jei nori kavos, gali pats eit nusigramdyt indą virtuvėj ir pasidaryt.

Tiek iš to Mesmerio kavos testo, pamanė Raunas.

15.

Be penkiolikos devynios „Mesmer Resources" vestibiulyje rytinę kavą gėrė nauja mokinių grupė prieš pirmąjį seminarą su pačiu Mesmeriu. Ferdinandas tuo metu stebėjo vaizdą iš savo kabineto viršuje, tada atsisuko į Rauną, prisėdusį ant kėdės priešais rašomąjį stalą.

– Duodu jums penkiasdešimt tūkstančių iš anksto, kad išsiaiškintumėt, kur mano sūnus.

Raunas nieko neatsakė, tik sekė Ferdinandą Mesmerį akimis, sunkiai besisėdantį prie stalo.

– Mainais tikiuosi greito rezultato, – tęsė Mesmeris, sveikosios kairės rankos pirštais barbendamas į stalviršį. Smarkiai nudegusi dešinioji glebi gulėjo šalia. – Sakykim, kitą savaitę?

Raunas linktelėjo, slėpdamas nuostabą. Prieš susitikimą mėgino apskaičiuoti valandos kainą, kurią galėtų pateikti Mesmeriui, remdamasis tuo, ką uždirbdavo pas Lomaną ir pridėjęs dar šiek tiek. Penkiasdešimt gabalų už savaitės darbą pranoko visus lūkesčius.

– Pasistengsiu kuo greičiau, bet, savaime suprantama, pažadėti nieko negaliu, – kišenėje rado užrašų knygutę ir vieną reklaminių Mesmerio tušinukų, kurį pasiėmė neseniai, kai turėjo pasirašyti dar vieną pasižadėjimą tylėti. Užrašinę pasiėmė vien dėl to, kad ryte išeidamas pro duris jautėsi einąs tuščiomis. Pavartęs knygelę pamatė paskutinį kartą ja naudojęsis pirkdamas atsargines dalis iš Linetės laivų serviso, kai sudarinėjo prekių sąrašą. Susirašė įvairiausių reikalingų tepalų ir degalų filtrų numerius ir, o Viešpatie, gelbėjimosi liemenę Miofei, kuri, beje, pasirodė per maža, todėl niekada taip ir nebuvo panaudota. Atsivertė tuščią lapą.

– Jūsų sūnus, Jakobas. Man reiktų šiek tiek informacijos apie jį, kuo daugiau galėsit papasakot, tuo geriau.

Mesmeris nieko neatsakė, tik dvejodamas žvelgė į Rauną.

– Sakėt, kad sūnui maždaug keturiasdešimt aštuoni. Būtų gerai sužinoti tikslią gimimo datą, asmens kodą, – jis nusišypsojo, bet Mesmeris nesureagavo. – Nuotrauka taip pat praverstų, jei turit?

Mesmeris pasižiūrėjo į rankinį laikrodį.

– Taip pat norėčiau sužinot apie jo pažįstamus. Jeigu galėtume sudaryti sąrašą asmenų, su kuriais jis palaikė ryšį, kolegų, draugų, net jei tai ir buvo prieš daug metų, vis tiek...

– Ar jūs – tikintis? – nutraukė jį Mesmeris.

– Tikintis? Ne... ne visai, o ką?

– Aš taip pat ne. Visuomet buvau kiek skeptiškos nuomonės apie religingus žmones. Mano nuomone, jie tik stengiasi kompensuoti kažkokį trūkumą, daugiausia – pasitikėjimą savimi.

– Gali būti, – diplomatiškai atsakė Raunas, – bet grįžtant prie...

– Jakobas buvo, yra labai religingas. Vienas tų krikščionių fundamentalistų. Tai viena iš priežasčių, kodėl nustojom bendrauti. Ne dėl to, kad nebūčiau gerbęs jo įsitikinimų – tai jau jo asmeninis kryžius – o todėl, kad Jakobas atsuko mums, savo šeimai, nugarą.

– Ir tai nutiko prieš dešimt metų?

– Nustojom bendrauti – taip, bet viskas prasidėjo daug seniau, – Mesmeris tuščiomis akimis žiūrėjo priešais save. – Jakobas visada buvo sudėtingo charakterio. Tikras intravertas, daug kartų sirgo depresija, nepaisant nesuskaičiuojamų mano ir motinos mėginimų padėti. Net kai suaugo. Visuomet sunkindavo sau gyvenimą, visuomet likdavo kažkur nuošalyje.

– Ir visada buvo tikintis?

Mesmeris pasižiūrėjo į jį nepasitenkinimo kupinu žvilgsniu.

– Ne. Tik palūžęs pažino *Jėzų*. Tuo metu prisijungė prie sekmininkų judėjimo, ėmė sekti kažkokiu prabudimo pamokslininku. Iš pradžių manėme, kad tai tik užgaida, kažkoks pavėluotas maištas. Net kaltinau save, – sužalotąja ranka Mesmeris pabaksnojo sau į krūtinę. – Tad mėginome jam padėti kaip įmanydami.

– Kokiu būdu?

– Na, kaip tėvai. Bandėme kalbėtis, galiausiai apeliavome į jo sveiką protą, mėginome paaiškinti, kaip tai radikalu. Kaip tokiu elgesiu jis žeidžia aplinkinius.

– Bet jis jau buvo suaugęs, ar ne?

– Na, taip, ir ką? – prunkštelėjo Męsmeris. – Tėvai atsakomybės niekad nepraranda.

Raunas supratingai nusišypsojo.

– Žinoma, ne.

– Deja, galiausiai Jakobas nutraukė su mumis bet kokius ryšius, teigdamas, kad be Dievo jo gyvenime daugiau vietos nėra niekam, o jis privalo atsiduoti pašaukimui. Mano žmona, jo motina, nė nespėjo jo dar sykį pamatyti, ją pasiglemžė vėžys.

– Užjaučiu, – atsakė Raunas. – Ar Jakobas vis dar yra tos bendruomenės, apie kurią pasakojote, narys?

Ferdinandas Mesmeris papurtė galvą.

– Ne, iš aplinkinių sužinojome, kad Jakobas nutraukė santykius su pamokslininku ir pats tokiu pasiskelbė. Ir su dideliu pasisekimu, – Mesmeris papurtė galvą. – Panašu, kad patraukė savo pusėn visus bepročius.

– Ar jis pamokslauja kokioj nors nuolatinėje vietoje?

Mesmeris pažvelgė į Raunui už nugaros ant sofos sėdėjusią Katrinę. Raunas išgirdo, kaip ji pakilo, po akimirkos jau stovėjo prie jo su pageltusiu aplanku rankose. Ištiesė jam gumyte surištus dokumentus su pritvirtintu kompaktiniu disku.

– Kas čia? – paklausė Raunas.

– Buvusio tyrėjo ataskaita.

Raunas nustebęs pažvelgė į Mesmerį.

– Kažkas jau prieš mane tyrė šitą bylą?

Mesmeris pasižiūrėjo į laikrodį ir pakilo.

– Ne. Ataskaita kelerių metų senumo, ankstesnio mano užsakyto tyrimo.

– Apie jūsų sūnų?

Ferdinandas Mesmeris susisagstė tamsų kostiuminį švarką, pasiglostė barzdą.

– Apie „Dievo išrinktuosius“. Tai sekta, kuriai vadovauja mano sūnus.

Pavadinimas Raunui pasirodė kažkur girdėtas.

– Spauda tuo metu buvo šiek tiek užsipuolusi jų metodus. Kaltino viskuo – ir smegenų plovimu, ir turto išpardavimu.

– Rodos, kažką skaičiau.

– Visa šalis skaitė, ir visai ne dėl dievobaimingo mano sūnaus. Dėl to pradėjau tyrimą. Kad išsiaiškinčiau... kas ten vyksta.

– Dėl sūnaus?

– Dėl visos šeimos.

– Tai ar buvo tiesos tuose ganduose? – Raunas peržvelgė ataskaitą.

– Dabar visa tai – nesvarbu. Dabar tik noriu jį rasti. Tik, žinoma, būkit diskretiškas, kad net jis pats nesužinotų. Vis dėlto niekam nepatinka būt sekamam.

Raunas linktelėjo.

– Atsiprašau, bet manęs laukia mokiniai. Neabejoju, visą informaciją apie mano sūnaus veiksmus, jo pažįstamus rasite šioje ataskaitoje. Katrinė pasirūpins praktiniais dalykais ir honoraru, – ir skubiai atsisveikinęs, Raunui nė nespėjus atsakyti, išėjo.

Katrinė prisėdo priešais jį ant stalo krašto, sudėjusi rankas ant kelių.

– Koks numeris jūsų banko sąskaitos, kur galėtume pervesti pinigus?

– Banko sąskaitos numeris? – jis pasitapšnojo kišenes, suvokė pamiršęs piniginę su banko kortele „Bjankoje". – Gal galim vėliau sutvarkyt?

– Žinoma. Pinigai – jūsų.

Jis tiriamai nužvelgė aplanką.

– Aš kai ko nesuprantu.

– Ko?

– Jeigu tyrimas buvo vykdytas anksčiau, kodėl tiesiog nesusisiekiat su ataskaitą rengusiu tyrėju? Jis turėtų numanyt, kur dabar Jakobas.

Katrinė skėstelėjo rankomis.

– Ferdinandas Mesmeris buvo akivaizdžiai nepatenkintas buvusio tyrėjo darbu, dėl to atsisakė jo paslaugų. Manau, tik jūsų laimei?

Raunas nužvelgė ją.

– Jis taip pat galėjo ir jus pasamdyt?

– Privatus detektyvas esate *jūs*, ne aš, – atsakė, nusišypsojusi katiniška šypsena. – Klausimas tik, ką sugebat. Nekantraujam sužinot, – pakilo nuo stalo duodama ženklą, kad susitikimas baigtas.

Liftu abu kartu nusileido į vestibiulį. Praeinant praviras konferencijų salės duris Raunas pastebėjo ant pakylos priešais klausytojus stovintį Ferdinandą Mesmerį. Nusimetęs švarką jis energingai šnekėjo iškėlęs rankas į dangų.

16.

Raunas „Bjankos" vairinėje sėdėjo su vienais šortais. Nors ir pasitraukė į nedidelį kajutės metamą šešėlį, tirpo nuo karščio, todėl svarstė šokt atsigaivint į kanalą. Bet užuot maudęsis, išsitraukė Mesmerio perduotą ataskaitą, nuėmė plačią ją laikančią gumelę. Ant viršelio didelėmis raidėmis buvo užrašytas bylos numeris, o apačioje – biuro pavadinimas „BC Consulting, Benjaminas Klausenas" su adresu Amagerio rajone. Atvertęs aplanką greitai akimis permetė padrikus lapus, tarp paskutinių puslapių rado keletą nespalvotų nuotraukų ir suglamžytą brošiūrą. „JĖZUS MYLI *TAVE*", – didžiosiomis buvo parašyta ant brošiūros su erškėčiais apvytu kryžiumi. Padėjęs nuotraukas ir brošiūrą į šalį ėmėsi skaityti ataskaitą. Prisiminė laikus, kai dirbdamas policijoje pats surašydavo nesuskaičiuojamą kiekį tokių protokolų. Nekentė šios darbo dalies, užduotį paprastai numesdavo Mikeliui.

Bet, skirtingai nuo Rauno ir jo kolegų, atrodė, jog Benjaminas ypač stengėsi rinkti žodžius, ataskaitas surašė nepriekaištingai. Tai reiškė, kad net dvi brošiūras Kristianshauno aikštėje dalijančias moteris sekė neproporcingai ilgai. Aprašė stebimųjų aprangą, kiek išdalijo skrajučių, kada darė pertrauką, nupasakoti net brošiūras paėmę asmenys. Benjaminas nepaisė pagrindinės protokolų rašymo taisyklės – PAPRASTUMO.

Raunas atvertė kitą puslapį, kur buvo aprašyta antra stebėjimo diena. Čia Benjaminas susisiekė su dviem moterimis iš aikštės, gavo „Dievo išrinktųjų" brošiūrą. Moterys Amalijos ir Lisės vardais apibūdintos kaip „patrauklios", „tvarkingos", „iškalbingos", bet ne iš Kopenhagos. Benjaminas nepaminėjo, iš kur.

Peršokęs didelę dalį teksto Raunas perskaitė pastraipos pabaigą, kur Benjaminas pakviečiamas į kitą dieną vyksiantį Biblijos susitikimą. Kituose dviejuose ataskaitos puslapiuose aprašytas tas susitikimas. Jo dalyviams, „paprastiems įvairių visuomenės sluoksnių žmonėms", apibūdinti Benjaminas skyrė visą puslapį. Pamokslų turiniui aprašyti laiko taip pat nepagailėjo: „Rodosi, kad bendruomenė ypač sutelkusi dėmesį į šėtono darbus, skirtingus jo pavidalus bei kaip per maldas

nuo jo atsiginti. Vis pamokslaujama, kokie mes visi esame nusidėjėliai, bet kad Dievas atleidžia."

Rodėsi, paties Jakobo Mesmerio ten tą vakarą nebuvo, Benjaminas rašė paklausęs Lisės, vienos iš Kristianshauno aikštėje sutiktų merginų, kur jis. Ji atsakiusi, jog, deja, jų Mokytojui kažkas sutrukdė dalyvauti, tačiau jis būsiąs per kitą susitikimą. Paskui ji pakvietė Benjaminą ateiti su juo susitikti ir – tuo pačiu sakiniu – paprašė judėjimui paaukoti sumą pinigų. Paraštėje Benjaminas pažymėjo darbdaviui dviejų šimtų kronų išlaidas.

Iš kitų puslapių paaiškėjo, kad Benjaminas nuvyko į minėtą Biblijos susitikimą, tai buvo visą vakarą ir dalį nakties užsitęsęs „maratonas". Susirinko pilna salė, pasirodė net kelios įžymybės, priklausančios bendruomenei. Buvusio futbolo žaidėjo ir televizijos orų pranešėjo pavardžių Raunas nebuvo girdėjęs. Paskutinėje pastraipoje Benjaminas rašė, kad ir vėl nepasirodžius Jakobui Mesmeriui jis dar kartą paklausė Lisės apie jį. Į pokalbį įsitraukė daugiau bendruomenės narių, ėmę klausinėti, kodėl jis taip nori susitikti su Jakobu Mesmeriu. Anot Benjamino, jis „neišsidavė, formaliai paaiškino" labai norintis paklausyti Jakobo Mesmerio pamokslo. Toks atsakymas bendruomenę patenkino. Jie papasakojo, kad Jakobas Mesmeris vykdo misionierišką veiklą, bet greitai grįšiąs skaityti pamokslus bendruomenei. Ataskaitoje Benjaminas pridūrė, kad bendruomenėje, vadovų gretose vyravo kiek paranojiška nuotaika, greičiausiai dėl negatyvių spaudos atsiliepimų apie judėjimą, o ypač – apie Jakobą Mesmerį. Raunas atsivertė paskutinį puslapį – Benjamino tyrimo išvadą.

IŠVADA

„Dievo išrinktųjų" judėjimas gyvuoja nuo 2001 metų. Įkūrėjas ir vadovas Jakobas Mesmeris. Jakobas Mesmeris įgijo teologijos ir misionieriškos veiklos bakalauro laipsnį Danijos Biblijos institute, paskui – garbės daktaro laipsnį „River Bible" institute. „Dievo išrinktieji" yra tarpbažnytinė misionieriška organizacija, kurios tikslas – skelbti Jėzaus Kristaus evangeliją. „Dievo išrinktųjų" judėjimas kilo iš sekmininkų, kurie teologiškai tvirtai remiasi klasikiniu krikščionišku tikėjimu. Judėjimas prisistato kaip moderni, laisvai mąstanti bažnyčia. Tai judėjimas, skelbiantis Dievo žodį, padedantis silpniausiems, atstumtiems visuomenės nariams.

Tyrimo metu nerasta įrodymų, pagrindžiančių spaudoje pasirodžiusius teiginius, kuriuos ištirti prašyta „BC Consulting". Įskaitant įtarimus dėl smegenų plovimo, narių prievartos, žeminimo. Bendruomenės darbas, priešingai, atrodo vyksta savanoriškumo pagrindu. Dėl kaltinimų mokesčių vengimu: informacijos apie buhalteriją ar pan. nebuvo įmanoma gauti, tačiau visos aukos, apie kurias teko sužinoti, įskaitant ir mano paties, buvo apskaitomos, išrašomos sąskaitos, tad manytina, jog aukos deklaruojamos. Nepaisant pakartotinių bandymų, asmeniškai su Jakobu Mesmeriu susipažinti nepavyko. Tačiau sprendžiant iš jam artimiausių žmonų pateiktos charakteristikos bei jo darbo bendruomenėje ir jos labui, manytina, kad žurnalistų teiginiai apie piktnaudžiavimą valdžia, išnaudojimą, nestabilią jo asmenybę nėra teisingi. Todėl „BC Consulting" daro išvadą, kad „Dievo išrinktųjų" judėjimas yra pasišventęs, socialiai angažuotas, paremtas tikromis krikščioniškomis vertybėmis.

Benjaminas Klausenas, „BC Consulting" vyr. tyrėjas

– Eina sau, kokia šūdų krūva, – pusbalsiu išsprūdo Raunui užvertus aplanką.

Kanalu pro šalį visu greičiu prašvilpė didelis kateris. Trys treniruoti vaikinai su saulės akiniais, alaus skardinėmis rankose, lingavo į taktą su muzika, jų laivui skriejant uosto link.

Tokia apgailėtina ataskaita Rauną pritrenkė, jis puikiai suprato, kodėl Mesmeris nusprendė daugiau tyrėjo nesamdyti. Jei Benjaminas Klausenas būtų ne tyrėjas, o gydytojas, jį teisėtai būtų galima pavadinti šundaktariu. Jis pasirodė kaip diletantas, akivaizdžiai neišmanąs savo darbo. Jo išvados neturėjo jokio pagrindo, viskas buvo tarsi iš piršto laužta. Raunui parūpo, kaip Ferdinandas Mesmeris jį rado, bet tikriausiai per Lomaną. Pagalvojo, jeigu toks šiais laikais privačių tyrimų lygis, tai savaime suprantama, kodėl Lomanas taip veržėsi jį išlaikyti.

Raunas paėmė brošiūrą ir krūvelę nespalvotų nuotraukų. Keliose, darytos Kristianshauno aikštėje, buvo brošiūras dalijančios moterys.

– Tvarkingos ir iškalbingos, – purtydamas galvą pats sau sumurmėjo Raunas.

Kitos nuotraukos buvo darytos Biblijos susitikime, vėl nufotografuota viena iš merginų, net keletą kartų. Padėjęs nuotraukas į šalį pavartė brošiūrą. Pastebėjo, kad išvadoje Benjaminas nukopijavo įžangą, kur pompastiškomis frazėmis aprašomas pats judėjimas, jo įkūrėjo

misija bei istorija. Padėjo brošiūrą ant kompaktinio disko dėklo. Nė nenutuokė, kas į jį įrašyta. Turbūt – dar daugiau Benjamino darytų nuotraukų arba įrašų iš jo lankytų dievo garbinimo seansų? Greičiausiai reikės jas peržiūrėti, bet pats nebeturėjo kompiuterio, tad teks palaukt, kol susisieks su Eduardo ir galės iš jo pasiskolint.

Raunas pakilo nuo kėdės, priėjęs prie planšyro pažvelgė į tolį. Kad ir kokia detali buvo ataskaita, Benjaminas pamiršo esminį dalyką – užrašyti visus kontaktinius duomenis. Niekur nerado net bendruomenės adreso, nei telefono numerio. Tad nematė kitos išeities, kaip tik susisiekti su Benjaminu ir išsiklausinėti apie senąjį tyrimą.

17.

Įėjęs į kajutę Raunas nuo stalo pasiėmė „iPhone", kurį buvo palikęs krautis vieninteliame laivo lizde. Iš šaldytuvo pasiėmė butelį vandens ir grįžo į vairinę. Miofė žvelgė į jį iškišęs liežuvį, aiškiai rodydamas, kaip jį vargina karštis. Ant pirmojo ataskaitos lapo radęs telefono numerį paskambino Benjaminui Klausenui, tačiau atsiliepęs automatinis pranešėjas informavo, kad numeris nenaudojamas. Paskambino informacijos telefonu, kur nurodė Benjamino vardą, pavardę, adresą, įmonės pavadinimą, bet jokių duomenų nebuvo užregistruota. Turint galvoj tokią neprofesionalią ataskaitą nenuostabu, jei Benjaminas buvo priverstas savo biurą uždaryti. Raunas išmaniajame vis tik pamėgino paieškoti „BC Consulting" interneto svetainės, kuri galėtų priartinti jį prie Benjamino, bet nieko nepešė. Į „Google" paiešką taip pat įvedė „Dievo išrinktuosius", rezultatų pasirodė neįprastai daug. Informacijos apie tai, kur galėtų būti Jakobas Mesmeris, nerado, bet apie patį judėjimą buvo prirašyta daug straipsnių. Raunui tikrai geriau sekėsi ieškoti žmonių realiame pasaulyje nei internete. Technologijas jis išmanė išties silpnokai. Kartą mėgino sau ir Evai internetu užsakyti maisto išsinešti, bet po valandą trukusių nesėkmingų bandymų jie galiausiai nuėjo į „Vailderio" kavinę, kur kiek pavėluotai pavakarieniavo.

Raunas pamanė, kad galbūt Lomanas bus davęs Ferdinandui Mesmeriui kontaktinius Benjamino duomenis, kaip kad ir jį patį pasiūlė. Susiradęs Lomano numerį paskambino į kontorą. Po akimirkos jau kalbėjosi su ponia Maling. Ji, kaip visada, buvo suirzusi.

– Ne, advokatas Lomanas šiuo metu susitikime.

– Ar negalėtumėt paprašyt jo man paskambint, kai tik baigs?

– Apgailestauju, bet susitikimas užmiestyje, tad anksčiausiai tai galėtų įvykti rytoj. Kas jūs toks, sakėte?

Raunas giliai atsiduso.

– Raunas, – neišsigirdo jokio ženklo, kad ji pažino. – Tomas Raunsholtas, dirbau kontoroje prieš kokią savaitę.

– Šit kaip, *jūs*, – ištarė akivaizdžiai nepatenkinta.

– Pats jį susirasiu, – Raunas padėjo ragelį.

Puikiai žinojo – kalbant apie Lomaną *užmiestis* greičiausiai reiškė „Uosto ūdrą". Prisiminė, kad buvo trečiadienis, tad net užplūdus karščio bangai advokatas ir antikvarė tądien visuomet žaisdavo karambolį.

– Miofe, eikš, – paplekšnojo sau per šlaunį.

Šuo tingiai pasirąžė, priėjo prie jo. Raunas apsirengė ant kėdės atkaltės kabėjusius marškinėlius.

„Uosto ūdros" biliardinė skendėjo tirštuose tabako dūmuose. Juos skleidė Viktorijos „Petterøes" suktinės ir Lomano „Manne" cigarai nupjautais galais. Apskritai įspūdinga, kad jie iš vis sugebėjo žaisti esant tokiam matomumui. Viktorija linktelėjimu pasisveikino su Raunu, mėlynu kreidos gabaliuku tepdama lazdą. Atsuko žvilgsnį į stalą, sutelkė dėmesį į kamuoliukus, mėgindama apskaičiuoti smūgio kampą ir geriausią kombinaciją.

Raunas priėjęs atsisėdo šalia lazdą iškėlusio Lomano, taip pat smarkiai įsitraukusio į žaidimą.

– Lomanai, aš...

Lomanas pridėjo pirštą sau prie lūpų, tildydamas Rauną.

– Ne dabar, žmonės...

Viktorija palinko virš stalo, smūgiavo. Kamuoliukas dailiu puslankiu nuriedėjo iš pradžių prie vieno borto, paskui prie kito, galiausiai prie trečio, kol tarkštelėjęs atsitrenkė į vidurinįjį kamuoliuką.

– Bravo, – šūktelėjo Lomanas.

Viktorija linktelėjo, apėjusi stalą ėmė ruoštis kitam smūgiui.

– Lomanai, aš tik noriu paklaust... – pamėgino Raunas.

Lomanas suirzęs atsigręžė.

– Raunai, mes čia žaidžiam. Nejau nematot? – ranka parodė jam dingti.

Raunas atsirėmė į kėdės atkaltę, ant krūtinės sukryžiavęs rankas. Teko laukti valandą, kol Viktorija ir Lomanas paeiliui ėjo prie stalo smūgiuoti. Galiausiai lemiamą smūgį teko mušti Lomanui. Mušė sutelkęs žvilgsnį, jo lūpų kamputyje kyšojo cigaro galiukas. Dailiai atsimušęs į bortus kamuoliukas nuriedėjo link lemiamo rutulio, bet praskriejo jį vos kelių milimetrų atstumu.

– Velniava, – šūktelėjo Lomanas, jam ant marškinių nubyrėjo cigaro pelenai.

Viktorija tik nusišypsojo, paduodama jam ranką. Raunas matė, net ir stengdamasi žaisti prasčiau, ji vis tiek giliai savyje mėgavosi pergale. Lomanas iš užpakalinės kišenės išsitraukė nutrintą odinę piniginę, iš jos ištraukė keletą šimtinių.

– Juk supranti, kad mane sužlugdysi?

– Pažiūrėsim, – Viktorija paėmė banknotus, įsidėjo juos į tvido kostiumo kišenę.

– Čia jis kaltas, – Lomanas smerkiamai parodė į Rauną. – Kas taip svarbu, kad drįstate mane trukdyt?

Raunas nusišypsojo, gūžtelėjo apgailestaudamas.

– Benjaminas Klausenas.

Lomanas įstatė lazdą į sienoje įmontuotą stovą, priėjo prie Rauno.

– Benjaminas Klausenas? – išsiviepė, prisidegdamas užgesusį cigaro galiuką. – Apie tokį turbūt negirdėjau. Mano klientas?

– Ne, privatus detektyvas. Spėju, kad *buvęs*, nes telefono numeris nenaudojamas.

Lomanas išpūtė dūmus.

– Šit kaip, tas. Bet jis jau seniai nebedirba?

– Jis atliko darbelį Ferdinandui Mesmeriui, tai pagalvojau, gal jūs...

– Nebuvo iš jo nieko doro. Šaunus visai, bet... – Lomanas papurtė galvą. – Manau, jis labiau norėjo būt policininku.

– Ar žinot, kaip su juo susisiekt?

– Neįsivaizduoju, šimtą metų jo nemačiau. Jo paslaugomis naudojaus tik kartą.

– Bet rekomendavot Ferdinandui Mesmeriui?

Ištuštinęs chereso taurę Lomanas linktelėjo.

– Na, taip... tai yra, ne, kiek pamenu, buvo atvirkščiai. Aha, Mesmeris jį rado, o aš vėliau buvau jį pasamdęs, bet tik kartą, ir nesėkmingai. Benjaminas Klausenas, – susimąstė, – keistokas vyrukas, trapus toks, suprantat, – pademonstravo purtydamas ranką.

– Žinot, kaip su juo susisiekt?

– Galbūt turime kokią seną jo sąskaitą, bet jei sakote, kad įmonė nebeveikia, greičiausiai tai ne ką tepagelbės?

Raunas į „Bjanką" grįžo jau gerokai po vidurnakčio. Kartais atrodydavo, lyg „Uosto ūdros" baro kėdės išteptos klijais. Pats to nenorėdamas užsibūdavo, net jei tą vakarą ir visiškai nieko nevykdavo. Laukė, kol pasirodys Eduardo, kad galėtų paprašyt pagalbos nuskaitant tą kompaktinį diską, bet jis taip ir neatėjo. Dabar, nenorom klausydamasis iš Eduardo kajutės sklindančių audringų dejonių, suprato, kas sutrukdė jam užsukt į barą. Raunas užnešė Miofę ant „Bjankos" denio, paleido šunį vairinėje. Vis tiek neužmigs, kol Eduardo ir mergina nebaigs šėlti, tad atsisėdęs ant baltos plastikinės kėdės vairinėje apžvelgė tamsų kanalo vandenį. Visą vakarą galvojo apie prastą Benjamino ataskaitą, ne ką tepagelbėjusią ieškant Jakobo Mesmerio. Žinoma, ir pats galėtų rytoj prasukt pro Kristianshauno aikštę pažiūrėt, ar nestoviniuoja ten kokie *mokiniai*, mėginantys užverbuot žmones. Kita vertus, Benjaminas su jais susitiko daugiau nei prieš trejus metus, o tuo metu Raunas pats kasdien praeidavo aikštę neužkalbintas ir nieko panašaus nepastebėjo. Pasiėmęs ataskaitą dar kartą ją pervertė. Vienintelis siūlas, už kurio galima buvo užsikabinti, tai Biblijos institutas, kuriame, kaip buvo pažymėta ataskaitoje, Jakobas gavo išsilavinimą. Nors ir praėjo daug metų, galbūt jie turės seną jo adresą, kuris galėtų užvesti jį ant kelio. Telefonu rado institutą Leifo gatvėje – vos už kelių žingsnių nuo „Bjankos". Pamėgins laimę ir nueis ten rytoj.

Dejonės girdėjosi taip, tarsi porelė jau būtų pasiekusi orgazmą, kurio klausytis dabar turėjo visas Kristianshaunas.

18.

Liftas neveikė, tad į šeštame aukšte įsikūrusį Danijos Biblijos institutą Raunui patarė lipti laiptais. Biurų pastate patalpas jie nuomojosi vieninteliai, kiti aukštai buvo apleisti, tušti. Kai galiausiai kiek uždusęs pasiekė viršutinį aukštą, įžengė į šviesų priimamąjį, čia prie registratūros stalelio sėdėjo senyva moteris. Prisimerkusi žiūrėdama pro stiprius akinių stiklus ji santūriai pasisveikino. Raunas linktelėjo, žvilgtelėjęs į didžiulę stogo terasą, kur prie pailgų stalų pietavo mokiniai.

– Gražus čia pas jus vaizdas.

– Ačiū. Kuo galėčiau padėti?

– Mano vardas Tomas Raunsholtas, atėjau pasiteirauti apie buvusį jūsų mokinį Jakobą Mesmerį. Mėginu rasti jo adresą arba telefono numerį.

– Jis čia šiuo metu mokosi? – moteris nenuleido nuo jo akių.

– Ne, *buvusį* mokinį, mokėsi čia prieš daug metų.

– Tačiau tokie duomenys – konfidencialūs.

Raunas palinko per stalelį.

– Puikiai suprantu, kaip tik dėl to atėjau pats. Iš tikrųjų mėginu padėti jo tėvui. Nutrūko jų ryšys.

Moteris mąsliai linktelėjo.

– Tai čia – *šeimos klausimas*?

Raunas linktelėjo, mėgindamas atrodyti kuo pamaldesnis.

– Taip, būtent. Šiek tiek primena istoriją apie sūnų palaidūną, – tiksliai palyginimo neprisiminė, tik tiek, kad tai – pasakojimas apie tėvą, atleidusį namo grįžusiam sūnui, ar panašiai.

Moteris suėmė nedidelį auksinį kryželį, kabėjusį ties jos golfo apykakle.

– Taigi, aš... Jums reikėtų pakalbėti su direktoriumi.

Moteris nuėjo į terasą. Po kurio laiko grįžo su įdegusiu vidutinio amžiaus vyru praplikusiu viršugalviu.

– Polas, – padavė Raunui ranką.

– Apgailestauju, kad sutrukdžiau per pietus, Polai, – atsakė Raunas pasisveikindamas.

Raunui jis priminė jo staliaus darbų mokytoją mokykloje.

– Nieko baisaus, – nusišypsojo Polas. – Karen sakė, kad turite klausimą dėl vieno mūsų buvusių mokinių?

Raunas linktelėjo, pakartojęs tą patį, ką sakė Karen, tik šįkart neminėdamas sūnaus palaidūno palyginimo.

– Na, atrodote patikimas, ką nors tikrai išsiaiškinsime, – Polas jau stovėjo prie registratūros stalelio. – Pažiūrėkim, – prisėdęs prisijungė prie kompiuterio. – Kuo jis vardu?

– Jakobas... Mesmeris.

– A, jis. Puikiai jį atsimenu.

– Okei, – atsakė Raunas, nustebęs, kaip po tiek metų Polas prisiminė mokinį vien iš vardo. Nuo to laiko institutą turėjo baigti nemažai studentų.

Polas greitai peržvelgė kartoteką kompiuteryje.

– Deja. Tai buvo pernelyg seniai.

– O tikro archyvo, kuriame galima būtų patikrinti, neturite?

Polas papurtė galvą.

– Kai prieš keletą metų čia atsikraustėme, turėjome progą apsitvarkyti, – atsistojęs nuėjo nuo kompiuterio. – Kai apie jį rašė spaudoje, čia skambinėjo nemažai bulvarinių laikraščių žurnalistų, klausinėdami apie jį.

– Ko būtent jie klausė?

– Koks jis buvo mokinys? Ar mokykloje buvo kokių skandalų? – Polas šypsodamasis palingavo galva.

– Ar todėl jį ir atsimenate? Dėl tos istorijos?

– Taip pat ir dėl to, – jis gūžtelėjo. – Jakobas buvo geras mokinys, labai žingeidus. Ką po to laiko apie jį rašė spauda, man neįdomu.

– Gal žinote, ar kas iš mokytojų ar kitų mokinių su juo palaikė ryšį? – Raunas linktelėjo terasos pusėn.

– Aš čia vienintelis likau iš tų laikų, tad galiu tvirtai pasakyti, kad ne.

– Ir neturite adresų arba telefono numerių kokių nors buvusių jo studijų draugų, kurie galėtų žinoti, kur jis?

– Deja, – atsakė Polas, atrodo, nuoširdžiai. – Jakobas neturėjo daug draugų. Tik nesupraskit neteisingai, čia, mokykloje, jį visi mėgo. Jam sekėsi pritraukti žmones, tiek klasės draugus, tiek žmones iš šalies.

Kai reikėdavo organizuoti renginius, jis degte degdavo iš entuziazmo, nesvarbu, ar tai būtų buvę susirinkimai, išvykos ar biblijos susitikimai. Nors kasdiene socialine veikla jis nesidomėjo. Galbūt iš dalies dėl to, kad už kitus studentus buvo gerokai vyresnis.

– Ar pažinojote ką nors iš bendruomenės, kuriai jis tuo metu priklausė?

– Taip, kažkas ten buvo su sekmininkų pamokslininku, bet manau, kad Jakobas greitai suprato galintis geriau tarnauti Dievui įkurdamas savo religinę bendruomenę. Ar bent jau sau pačiam, – Polas nusišypsojo.

– Kuria prasme? – Raunas taip pat atsakė šypsena.

– Nenoriu nieko apkalbinėti, bet gal nesuklaidinsiu jūsų sakydamas, jog Jakobas visų labiausiai norėjo būti lyderiu. Deja, net kiek labiau, nei tarnauti Dievui. Jis kiek kentėjo nuo *superbia*.

– *Su*... Ko?

– *Superbia*, arba puikybė, pirmoji iš septynių mirtinų nuodėmių. Dažnai prašydavau jo kovoti su puikybe, bet nepaisant to jis buvo geras žmogus. Perduokit nuo manęs linkėjimų, jei pasiseks rasti.

– Būtinai. Ačiū už pagalbą, – Raunas paspaudė Polui ranką.

Jam jau žengiant pro duris Polas dar pašaukė jį.

– Nežinau, ar tai galėtų praversti, bet pamenu, praėjus keleriems metams, kai baigė institutą, gavau kvietimą į jo organizuojamą Biblijos vakarą. Kažkur čia, Amageryje...

– Jam ir „Dievo išrinktiesiems" priklausiusioje vietoje?

– „Dievo išrinktiesiems", taip, taip jis vadino savo judėjimą, – Polas šyptelėjo. – Ne, man rodos, vienoje iš bažnyčių, tačiau negalėjau dalyvauti, o dabar nebeprisimenu kurioje.

19.

Grįžęs į „Bjanką" Raunas pastebėjo savo kečo kabinoje sėdintį Eduardo – su vienais šortais, priešais pasidėjusį nešiojamąjį kompiuterį. Nužingsniavęs prieplauka atsistojo priešais taip, kad užstotų saulę. Eduardo staigiai pakėlė akis, nors pirštai vis dar bėginėjo klaviatūra.

– Kas gero, *amigo*? – vėl nuleido akis į ekraną.

– Ilga naktelė?

Eduardo gūžtelėjo.

– *Las señoritas**, jos mane tuoj pribaigs, trukdo dirbti. Prieš dvi dienas turėjau pabaigt šitą straipsnį.

– Vargšelis, – ironiškai atkirto Raunas. – Beje, turiu bėdelę, tikiuos, galėsi man pagelbėt.

– Ne dabar, Raunai, – Eduardo nustojo spausdinęs. – Ar bent įsivaizduoji, kokia našta užgulusi mano pečius?

– Skamba rimtai.

– Nė nenutuoki. Ar žinai, kaip šiais laikais sunku būti geru žurnalistu, kai mus spaudžia iš visų pusių, o kasdien privalome ginti savo žodį?

– Ne-e. Tai apie ką čia rašai?

– Apie tai, kaip Piliečių atstovybės nariai bando palenkti Kopenhagos viešąjį transportą dešinėn.

– Ar eismas čia ne visuomet vyko dešine puse?

– Turiu omeny politine prasme, savaime suprantama. Politine!

Raunas iškėlė sugniaužtą kumštį – revoliucionieriaus sveikinimo ženklą.

– Gerai jau, *Če*. Užeik, kai pabaigsi, ir šitą atsinešk, – parodė į Eduardo kompiuterį. – Ar jis skaito kompaktinius diskus?

– Raunai, iki.

Po pusantros valandos, jau įsidienojus, saulei pakilus į zenitą, Eduardo pasibeldė į atviras kajutės duris. Raunas ruošė pietus sau ir Miofei, pakvietė jį vidun, į pavėsį.

– Pasiėmei kompiuterį?

* Merginos. (Isp.)

Eduardo linktelėjo, dėdamas kompiuterį ant aukšto kavos stalelio.

– Kas ten per diskas?

Raunas pastatė Miofei dubenėlį, pilną centimetro pločio kvadratėliais supjaustyto pašteto. Šuo daugiau nieko neėdė. Pasiėmęs lėkštę ir kompaktą, prisėdo ant sofos šalia Eduardo.

Eduardo išėmė diską iš sutrūkinėjusios permatomos dėžutės, tyrinėdamas pavartė rankose.

– Kas čia? Muzika?

– Jei taip, tai tikriausiai psalmės. Buvo pridėta prie ataskaitos, kurią gavau iš Ferdinando Mesmerio.

– Kaip sekasi? Pažengei į priekį?

– Sakykim, vis dar laukiu lūžio taško.

Eduardo įdėjo kompaktą į skaitytuvą, kuris ėmė ūžti. Ekrane pasirodė teksto ir vaizdo failai.

– Duomenų failai, – Eduardo papurtė galvą. – Kodėl gi jie nesudėti į USB atmintinę? Būtų buvę daug patogiau.

Raunas gūžtelėjo.

– Gal tiesiog atidaryk, kad pamatytumėm, kas ten?

Eduardo spragtelėjo ant pirmosios piktogramos, failas atsidarė.

– Eik tu sau, – jis ėmėsi peržiūrinėti tekstą. Pirmajame faile buvo daugiau nei penkiasdešimt lapų, o kompakte dar kokie dešimt tokių. – Juk čia visas romanas. Kaži, ar ir kituose tiek pat? – atidarius dar kelis pasirodė, kad jie bent jau tokio pat ilgio kaip pirmasis.

Raunas atsiduso, prisislinkęs kompiuterį pažvelgė į ekraną.

– Šimtą metų užtruksiu, kol viską čia perskaitysiu.

Eduardo nusijuokė, o Raunas ėmė skaityti vieną pirmųjų.

– Čia kažkoks dienoraštis, – nustebęs tarė. – Rašytas Benjamino Klauseno, buvusio tyrėjo.

– Kaip jį gavo Ferdinandas Mesmeris?

– Neįsivaizduoju.

– O kodėl tu jį gavai? Kažkaip nelogiška?

– Sekundėlę, – sumurmėjo Raunas, skaitydamas įžangą. Po pirmojo puslapio atsilošė, pažvelgė į Eduardo. – Čia kažkas paslaptinga. Nepraėjus nė mėnesiui po to, kai Benjaminas pirmąkart atliko „Dievo išrinktųjų" tyrimą, Ferdinandas Mesmeris vėl jį pasamdė.

– Kodėl tai taip keista?

– Nes tyrimas diletantiškas. Vis dėlto Ferdinandas Mesmeris vėl išsiuntė Benjaminą pas „Dievo išrinktuosius", tik šįkart – slaptai. Kaip rašoma pirmajame puslapyje, Benjaminas privalėjo įsilieti į bendruomenę ir apie potyrius joje atsiskaityti Mesmeriui tiesiogiai. Benjaminui reikėjo kasdien registruoti pastebėjimus ir siųsti juos Mesmeriui, – Raunas pasižiūrėjo į ekraną. – Kaip pats čia rašo: „Sutariau su klientu, kad „BC Consulting" nedarys jokių išvadų, tik rinks duomenis, kuriuos klientas galės laisvai tvarkyti. Užduotis – stebėjimas visą parą tris mėnesius, pradedant šiandiena." Benjaminas taip pat rašo, kad sutikęs Jakobą Mesmerį privalės detaliai aprašyti jo fizinę ir psichinę būklę.

Eduardo papurtė galvą.

– Tas Ferdinandas Mesmeris atrodo kaip tikras *control freak**. Turėjo kainuot milijonus tiek laiko jį samdyt?

– Neabejoju, – Raunas linktelėjo. – Ferdinandas Mesmeris sumokėjo man penkiasdešimt tūkstančių už savaitę. Tik pagalvok, kiek kainavo trijų mėnesių darbas visu etatu?

– Penkiasdešimt... – Eduardo atrodė priblokštas. – Sveikinu, brolyti.

– Mhm.

– Neatrodai patenkintas?

Raunas gūžtelėjo.

– Galvoju, koks tuo metu buvo tikrasis Ferdinando Mesmerio motyvas. Ar jis iš tiesų jaudinosi dėl sūnaus, dėl tų spaudoje mirgėjusių gandų, ar?..

– Manai, jis pats kažko ieškojo? Kad dėl to išsiuntė Benjaminą slapta šnipinėti?

Raunas palingavo galva.

– Galbūt. Bet reikia perskaityti visą šitą *mokymo programą,* – atsidusęs tarė, parodęs į failus ekrane. – Kitas klausimas, kam jam viso to reikėjo?

Eduardo mąsliai pažvelgė pro langą.

– Tai taip pat galėtų kažką bylot apie *tavo* užduotį...

– Ką turi galvoje?

* Mėgstantis viską kontroliuoti. (Angl.)

– Kodėl gi po trejų metų buvai pasamdytas ieškot jo sūnaus? Ar jis tikrai tik susirūpinęs tėvelis? Ar už viso to slypi kažkas kita?

Raunas linktelėjo, tokia mintis jau buvo šmėkštelėjusi, nors per pirmąjį susitikimą Mesmeris ir atrodė gan nuoširdus. Iš tiesų susirūpinęs dėl nutrūkusių santykių su sūnumi. Tikrai nuoširdžiai sielvartaujantis. Kita vertus, Raunas žinojo, kad sielvartas gali įgauti keisčiausių formų: gali tapti manija, neapykanta, net... kerštu.

20.

Eduardo atspausdino Raunui pirmus du failus. Beveik du šimtai penkiasdešimt puslapių, o spausdinti nustojo tik todėl, kad baigėsi rašalas. Likusius pažadėjo išspausdinti tik nuvykęs į redakciją. Raunas puikiai žinojo, kad paprasčiausia būtų pačiam turėti kompiuterį, kur galėtų viską perskaityti, bet išsispausdinęs galėjo pasižymėti svarbiausias vietas. Ypač informaciją apie Benjamino sutiktus asmenis ir tuos, kurie turėjo ryšių su Jakobu Mesmeriu.

Ferdinandas Mesmeris nekvailai sugalvojo leisti Benjaminui įsilieti į judėjimą ir žymėtis viską, ką ten patiria. Taip galėjo susidaryti nuomonę, koks tas Jakobo įkurtas judėjimas. Raunas greitai suprato, kad „Dievo išrinktieji" buvo griežtos tvarkos hierarchinė organizacija, kur už mokytojus buvo viršesnis tik Dievas, o kandidatai – taip buvo vadinami naujokai – žinojo savo vietą. Benjaminą priėmė į „Šventosios dvasios kursu" pavadintą programos kursą. Už pirmąsias penkias savaites sumokėjo penkis tūkstančius kronų, jei išlaikytų egzaminą, galėtų kilti aukščiau. Savo žurnale dar pridūrė, kad visi ankstesni mokiniai egzaminą išlaikė. Apskritai nebuvo nė vieno mokytojo, nurodžiusio, ko yra mokomasi, tik tapdavai „evangelijų skelbėju". Benjaminui ir keliems kitiems mokiniams pasakojo, kad buvę kandidatai galiausiai arba pradėdavo mokyti naujuosius viename iš daugelio „Dievo išrinktųjų" centrų arba iškeliaudavo aplink pasaulį vykdyti misionieriškos veiklos, visai kaip Jakobas Mesmeris.

Pačią programą sudarė kasdieniai mokymai, kurių metu jie studijuodavo Biblijos tekstus, o mokytojai aiškindavo, kokia evangelijose užrašytų įvairių palyginimų reikšmė. Benjaminas žurnale rašė, kad pamokos jam labiausiai priminė ištęstą pasiruošimą Sutvirtinimo sakramentui, skirtumas tik toks, kad jo mokslo draugai buvo kiek labiau susidomėję programa. Keliose vietose buvo rašoma apie istoriją, kuria Benjaminui reikėtų prisidengti, jeigu kas būtų sugalvojęs paklausti apie jo praeitį; laimei, niekas tuo nepasidomėjo, nes „Dievo išrinktieji" kandidatus stengėsi atriboti nuo ankstesnio jų gyvenimo. Buvo manoma, kad praeitis neturi jokios reikšmės kelyje į Dievą. Dėl to buvo skatinama

kuo mažiau kalbėti apie savo praeitį, kuo mažiau palaikyti ryšių su šeima ir draugais. Kurso metu netgi buvo raginama bendrauti tik su „Dievo išrinktųjų“ nariais, taip suteikiant daugiau dėmesio Dievo malonei, jo išminčiai priimti.

Po pirmosios savaitės kiekvienas mokinys gavo mentorių, Benjaminui buvo paskirta Lisė. Iš ataskaitos atrodė, lyg Benjaminas labiau ja domėjosi, o kalbai pasisukus apie Lisę jo aprašymai skambėjo kiek poetiškiau.

Be mokymų, taip pat reikėdavo dalyvauti socialiniuose bendruomenės darbuose, ruošti maistą ir jį tiekti socialiai remtiniems apylinkės žmonėms, galėdavusiems gauti nemokamą vakarienę: lydimą psalmės ir kelių žodžių iš Biblijos, dažniausiai – apie susilaikymo dorybę. Rauno nusivylimui Benjaminas neparašė, kur tai vykdavo.

Kandidatai taip pat atlikdavo fizinius darbus – reikėdavo tvarkytis, pasirūpinti pirkiniais kitiems mokytojams, kurie dėl to gaudavo daugiau laisvės teologinėms studijoms ir pamokslavimui. „Dievo išrinktųjų“ bendruomenėje visi dirbame Dievui, kai kurie labiau nei kiti“, – rašė Benjaminas, didžiąją dienos dalį praleidęs tvarkydamas vieno iš vadovų sandėliuką.

Raunui vis piršosi mintis, kad viskas, kas nutiko Benjaminui, buvo kiek juokinga. Taip pat ir žavėjosi, jog Benjaminas nemetė užduoties. Ypač po vieno nutikimo, kuris Raunui pasirodė žiaurus. Benjaminas ir Lisė dalijo brošiūras Kristianshauno aikštėje, mėgindami užverbuoti naujų narių. Buvo kiek liūdna, nes tądien aikštėje nepasirodė tiek daug dievo ieškančių žmonių. Vieninteliai juos pastebėjo apylinkės girtuokliai, išprovokuoti ėmė šaukti jų pusėn, galiausiai paleidę alaus butelį Benjaminui į nugarą. Benjaminas ir Lisė iš ten pabėgo, vakare ji paskatino bendruomenę pasimelsti už tuos girtuoklius. Buvo nuspręsta misijos darbą Kristianshauno aikštėje kuriam laikui pristabdyti, sutelkiant dėmesį į centrinę miesto dalį. Benjaminui ir Lisei buvo priskirta apylinkė prie senosios ambasados Rytų tilto rajone, Lisė dėjo daug vilčių į misionierišką veiklą ten. Deja, sėkmė čia taip ir neaplankė. Nors Rytų tilto gyventojai nebuvo tokie agresyvūs kaip Kristianshauno aikštės girtuokliai, žodinės jų atakos buvo tokios pat aršios. Grupė namų šeimininkių, studentų ir pensininkų nesusilaikė nepapasakoję, ką galvoja apie Dievo žodį ir jų misionierišką veiklą, tad, Benjamino žodžiais tariant, tądien jie daug brošiūrų neišdalijo.

Tarp eilučių Raunas įskaitė, kad Benjaminas iš tiesų rūpinosi Lise, kuri, būdama tvirto krikščioniško tikėjimo, išties turėjo trapią sielą, nesėkmes dažniausiai ėmė giliai į širdį. Iš patirties Raunas gerai žinojo, kad reikia saugotis ir neužmegzti pernelyg artimų ryšių su stebimais asmenimis. Tokie dalykai staiga gali priversti suabejoti, kieno esi pusėje. O praradęs objektyvų požiūrį iškart įklimpdavai į šūdą. Dėl to visuomet svarbiausia nuo kelio pašalinti jausmus, sutelkti dėmesį į darbą, nesvarbu, ar esi tarp baikerių, ar krikščionių.

Raunas nebežinojo, kiek laiko skaitė. Lauke pamažu sutemo, o kūną maudė nuo sėdėjimo ta pačia poza. Be švelnaus aplink laivo korpusą teliūskuojančio vandens kliuksėjimo, aplink daugiau nieko nesigirdėjo. Benjamino ataskaitas buvo įdomu skaityti kaip kokią gerą knygą, kai pamažu vis labiau ir labiau susitapatini su pagrindiniu veikėju. Raunas skubiai pervertė likusius lapus norėdamas pažiūrėti, ar nepasirodys kur Jakobo Mesmerio vardas, tačiau permetęs akimis nieko apie jį nerado. Jau norėjo padėti ataskaitą į šalį ir eiti miegot, kai akys užkliuvo viename paskutiniųjų puslapių. Benjaminas rašė, kaip jis tądien po pamokų gavo užduotį su keliais kitais mokiniais atgabenti kelias dėžes iš Marijos bažnyčios. Jose buvo biuro reikmenys, knygos, kažkiek virtuvės įrankių iš tų laikų, kai „Dievo išrinktieji", dar neturėdami savo būstinės, naudojosi bendruomenės tarybos sale. Aprašė, kaip jie kartu dainuodami pargabeno pilną autobusiuką baldų į Belgijos gatvę. Jei Raunas neklydo, ta gatvė buvo visai šalia Amagerio centro, vos už kelių kilometrų nuo Kristianshauno. Raunas rado visai neblogą pėdsaką, galbūt net neprireiks skaityti visos Benjamino ataskaitos.

21.

Amagerio rajone su valstybių pavadinimų gatvėmis Belgijos buvo mažiausia ir klaidžiausia. Ji driekėsi nuo Amagerio tilto gatvės keturis ar penkis šimtus metrų Virvininkų gatvės gyvenamųjų blokų link, su keliais privačiais pastatais, dirbtuvėmis ir mažesniais, remonto prašančiais daugiaaukščiais. Raunas ėjo gatve su pavadėlį tempiančiu Miofe, ketinusiu apuostyti viską, kas pasitaikė kelyje. Iš pradžių dar mėginęs jį sulaikyti galiausiai pasidavė, atlaisvinęs pavadį leido Miofei bėgti priekyje. Nors Benjaminas ataskaitoje ir nenurodė namo numerio, Raunas puikiai įsivaizdavo, kokio pastato ieškoti. Tai buvo pakankamai atoki vieta, kurioje galėjo sutilpti iki trisdešimt keturiasdešimt žmonių. Dėl to daugiaaukščiai netiko, tad jis sutelkė dėmesį į vienoje gatvės pusėje stūksojusias dideles vilas. Praeidamas kiekvienos kiemą, tikrino vardus ant pašto dėžučių, bet nebuvo jokių ženklų apie tai, kad bent viena iš jų priklausytų bendruomenei. Kelis nedidelius dirbtuvių pastatus Raunas apėjo norėdamas pažiūrėti, ar nuo kelio nemato kokio nuošalesnio pastato, bet rado tik mažą užrakintų garažų kompleksą. Jis grįžo į pagrindinį kelią, prie jo vizgindamas uodegą atbėgo Miofė. Pagalvojo, gal Benjaminas turėjo omeny *prie* Belgijos gatvės, pasvarstė, ar nederėtų jam patikrinti keletą gretimų gatvių, arba tiesiog grįžt namo ir laukti, kol užsuks Eduardo su išspausdintais likusiais failais, galbūt ten bus kokių užuominų apie adresą.

Apsigręžęs patraukė ta pačia gatve atgal, bet sustojo vėl priėjęs žalią grafičiais apipieštą stačiatvorę. Pažvelgė į aukštus, iki tvoros viršaus užaugusius krūmynus, užstojusius vaizdą į teritoriją. Pirmąkart čia praėjęs pamanė, kad ji priklauso kaimyniniam namui, bet iš kitos pusės matėsi teritoriją dalijusi tvora. Pasistiebęs ant pirštų galiukų pasižiūrėjo pro tvorą, pasirodė, kad tarp tankių krūmynų ir išvirtusių medžių stirkso raudonų plytų pastato griuvėsiai.

– Lik čia, – liepė Miofei.

Šuo amžiais atvipusiu žandikauliu įsižeidęs pažvelgė į jį, nenoriai atsitūpė ant šaligatvio.

Raunas nuėjo į kaimyninę teritoriją, radęs rečiau apaugusią vietą perlipo tvorą. Stovėdamas tankiai sužėlusioje žolėje apsidairė, pastebė-

jo siaurą keliuką, apsuptą gudobelių gyvatvorės, ir didžiąją dalį kiemo užvirtusį medį. Patraukė prie apgriuvusio pastato, kur stovėjo tik išlikęs stogo kraigas su kaminu. Iš namo buvo likusios tik didelės griuvėsių krūvos, negalėjai atskirti vieno kambario nuo kito. Raunas priėjo pirmąją atsargiai žengdamas tarp akmenų. Aplink kyšojo apanglėjusios gegnės, liudijančios apie pastatą sunaikinusį gaisrą. Tarp mūro griuvėsių buvo pilna primėtyta picos dėžučių ir tuščių butelių tų, kurie čia rado prieglobstį. Greičiausiai vietinis jaunimas ar benamių gauja. Pasilenkęs Raunas pasirausė po nuolaužas, tačiau neaptiko nieko, kas galėtų byloti apie buvusius namo gyventojus. Po kurio laiko grįžo į kiemą. Apžvelgė jį šluostydamasis prakaitą nuo kaktos. Tarp nuvirtusio medžio šakų pamatė kažką besiplaikstant. Priėjęs įkišo ranką tarp spygliuotų šakų, dviejų pirštų galiukais sugriebęs ištraukė popieriaus skiautę. Smarkiai spyglių subadyta ranka kraujavo, jis skubiai nusivalė kraują į marškinėlius. Tada išskleidė lapą – nors tekstas nuo lietaus ir vėjo buvo beveik išsiliejęs ir išblukęs, viršuje vis dar galėjai įskaityti užrašą neryškiomis raudonomis raidėmis: „DIEVO IŠR..." Toliau pats nuspėjo. Tai čia buvo įsikūrę, kol jų neišginė gaisras.

Raunas perlipo stačiatvorę, grįžo į kelią. Apsidairęs Miofės rado jį prie artimiausio gyvenamojo pastato. Stovėjo priekinėmis letenomis atsirėmęs į namo mūrą, o pro pravirą langą senyva moteris mėtė jam sausainius. Raunas priėjęs pasisveikino.

– Čia jūsų šuo? – prarūkytu balsu paklausė ji.

– Taip, – atsakė Raunas. – Miofė.

– Miofei patinka vaniliniai vainikėliai, čia tie geri, iš „Aldi".

– Turėtų patikt, nes jis šiaip gan išrankus. Kartais virškinimui padeda gera draugija.

Pamaloninta komplimento senyva moteris numetė šuniui dar vieną sausainį.

– Viskas, besoti, čia paskutinis. O tai tapsi toks pat storas, kaip aš, – pro langą nukrėtusi trupinius nuo pirštų pastebėjo sudraskytą Rauno ranką. – Susižeidėt?

– Ne, susibraižiau į šakas eidamas ten, – mostelėjo tvoros pusėn.

– A, tai jūs vienas iš jų? – suraukė kaktą ji.

– Ko tokių?

– Na, iš tos sektos?

– Ne, man tik smalsu pasidarė. Gal žinot, kas čia nutiko?

– Sudegė, bet jau prieš daug metų.

– Siaubinga.

– Siaubinga ir buvo. Privažiavo gaisrininkų, greitosios mašinų, policijos. Visi manė, kad gaisras išplis, laimei, jį pavyko suvaldyti.

– Pasisekė. Ar kas nukentėjo?

Ji linktelėjo, ant palangės gulėjusioje peleninėje radusi nuorūką ją prisidegė.

– Taip, juk jie traukė žmones iš degančio pastato, vienas žuvo. Apie tai rašė „Amagerio laikraštyje“, – ji pakėlė juodai išpieštą antakį.

– Ar žinoma, dėl ko kilo gaisras?

– Tiek daug gandų čia sklandė. Kai kas sakė, kad namą padegė.

– Kas?

– Neįsivaizduoju. Kažkas, kas ant jų supyko. Ten visuomet būdavo daug triukšmo. Jei ne nuo choro giesmių, tai bruzdėdavo tie vargetos, kuriuos jie nuolat maitindavo. Ir vandalai neretai juos puldinėdavo. Žmonės visiškai išprotėję.

– Ar pati kada nors ten buvot?

– Neee, – moteris išpūtė dūmus. – Aš ir taip turiu ką veikt.

– Ar žinot, kas jiems nutiko paskui? Kur jie pasidėjo?

– Ne-a, bet galėjo bent susitvarkyt po savęs. Nes dabar tai čia nežinau, ką primena.

Atsisveikinęs su moterimi, Raunas kulniavo Amagerio tilto gatve ir rašė žinutę Eduardo klausdamas, kada jis ketina atspausdinti likusius failus. Tikėjosi, kad žurnale bus kas nors parašyta apie gaisrą, iš tikrųjų visa tai galėjo nutikt ir Benjaminui jau baigus tyrimą. Bet kokiu atveju reikėjo sužinot, kas žuvo, kad galėtų atmesti versiją, kad Jakobas mirė tada. Eduardo po kurio laiko atrašė, kad į namus grįš tik vakare, bet tikrai nepamirš atspausdinti failų.

Raunas ėjo toliau judria gatve – vidudienio įkarštyje buvo bandoma vairuotojų kantrybė. Pagalvojo, juk gaisras savaime turėjo būt žymus įvykis, kad apie jį parašęs žurnalistas vis dar kažką prisimintų, tad internete susirado „Amagerio laikraščio“ numerį. Po akimirkos jį sujungė su administratore, kuriai papasakojo savo užduotį.

– Minutėlę, – atsakė, jungdama jį su redakcija.

Laukė beveik penkias minutes, kol atsiliepė žurnalistas nepaprastai pavargusiu balsu.

Raunas greitai viską papasakojo, pasisakė ieškąs to, kas prieš trejus metus rašė apie gaisrą Belgijos gatvėje.

– Gaisras vyko krikščionių bendruomenės būstinėje, jei tai jums ką nors sako?

– Aha, puikiai prisimenu, – žurnalistas garsiai nusižiovavo. – Bet ar ne Prancūzijos gatvėje?

– Ne, Belgijos. Jie vadinosi „Dievo išrinktieji“.

– Šitas pavadinimas nieko man nesako, bet gaisrą atsimenu. Bet kokiu atveju, apie tai rašiau ne aš, jums turbūt reikėtų kalbėti su Taje, bet jis dabar *Tajlande,* – žurnalistas susijuokė iš savo sąmojo.

– Gal žinot, ar turite užsilikusių to laikraščio egzempliorių?

– Nebe. Susijungus visiems apylinkių laikraščiams viskas buvo sukelta į bendrą duomenų bazę. Bet pamėginkit Bokšto rajone, pagrindinėje bibliotekoje. Ten siunčiam visus mums skambinančius vietinius istorikus.

– Bibliotekoj rasiu „Amagerio laikraštį“?

– Jei neklystu, taip.

Vildamasis, kad žurnalistas neklysta, Raunas pamojo taksi. Sėdėdamas ant galinės sėdynės patikrino, ar pasiėmė pakankamai pinigų. Vienas būtų važiavęs autobusu, bet Miofei viešasis transportas niekad nepatiko. O mašinos jam patiko beprotiškai, tupėjo iškišęs galvą pro atvirą langą, stebėdamas pro šalį riedančius dviratininkus.

Po dešimties minučių jie stovėjo priešais įėjimą į biblioteką Ramunių gatvėje. Sumokėjęs vairuotojui Raunas kartu su Miofe patraukė į registratūrą, kur pasikvietė bibliotekininkę. Žurnalistas buvo teisus sakydamas, jog bibliotekoje buvo saugomas vietos archyvas. Pasak bibliotekininkės – liesos moteriškės milžiniškais gintariniais karoliais apie kaklą – jame sukaupta medžiaga apie visą savivaldybę.

– Įskaitant kaimo vietoves, Ulerupą, Tiomerupą, Mažąjį Maglebiu ir Saltholmo salą. *Viską* archyvuojame, – didžiuodamasi tarė ji. – Nuo bažnytinių knygų, nuotraukų, garso juostų, paveikslų, kelių žemėlapių, vietinės literatūros, įmonių archyvų, profesinių sąjungų laikraščių, pastatų brėžinių, vietos laikraščių...

– Taip pat ir „Amagerio laikraštį"?

– Žinoma. Rūsyje turime daug egzempliorių peržiūrai, – ji nusibraukė nuo kaktos kirpčiukus. – Taip pat turime mikrofilmų, jei labiau patinka.

– Tuomet, manau, imsiu tuos filmus, – nusišypsojo jis.

Bibliotekininkė nuraudo.

– Filmus, – prunkštelėjo.

Po penkių minučių jis sėdėjo priešais skenerį viršutiniame aukšte, Bokšto rajono salėje, laukdamas, kol bibliotekininkė iš rūsio atneš mikrofilmus. Be senyvos sutuoktinių poros prie konferencinio stalo, šviesioje pailgoje patalpoje jis buvo vienas. Pora kažką rašinėjo A4 formato bloknotuose, lenktyniaudami vartė priešais padėtas bažnytines knygas, tad atrodė, lyg genealogijos tyrimą būtų pavertę sporto šaka.

Tą akimirką pasirodė bibliotekininkė su dėže glėbyje. Joje sudėtos mikrofilmų ritės su nufotografuotais „Amagerio laikraščio" numeriais nuo 2011 iki 2013 metų. Įdėjusi pirmąją ritę į skenerį kantriai paaiškino, kaip jam pačiam pakeisti juostą, kai vieną peržiūrės. Raunas padėkojo už pagalbą, ėmė sukti juostą į priekį varantį skenerio ratelį, kad galėtų pamatyti puslapius ekrane. Vis labiau įgusdamas, greičiau

vertė laikraščio puslapius, primenančius nesibaigiančią vietinės istorijos tėkmę. Straipsniai apie naujai atidarytas arba prieš uždarymą išpardavimus rengiančias parduotuves. Straipsniai apie pažadų netesėjusius vietinius politikus, straipsniai apie ką tik perrinktus. Straipsniai apie problemas slaugos namuose, apie talentingus jaunus sportininkus, apie dingusius augintinius, apie šeimininkus vėl radusius augintinius. Naujienos pirmajame puslapyje buvo visada pristatomos dramatiškai, dažniausiai apie tai, jog gresia ko nors uždarymas – vaikų darželio, mokyklos ar slaugos namų. Kartais buvo rašoma apie nusikaltimus, daugiausia įsilaužimus ar vagystes apgaule įsiveržus į namus, kartais – ir apie nužudymus. Peržiūrėjęs daugumą 2011 metų leidinių Raunas neabejojo, kad straipsnis apie žūtį gaisre užims svarbią vietą laikraštyje, bus sunku jo nepastebėti. Kai po dvidešimties minučių įpusėjo peržiūrinėti juostų rites, jo spėlionės pasitvirtino. Tame numeryje gaisras aprašytas trijuose puslapiuose. „UŽSILIEPSNOJO LAISVOJI BAŽNYČIA", buvo užrašyta didžiosiomis. Apačioje pridėta nuotrauka, vaizduojanti kelias gaisrines, kovojančias su iš degančio pastato kylančiomis liepsnomis. Straipsnyje rašė, kad gaisras kilo apie 22:30. Greičiausiai dėl nuorūkos, pirmiausia uždegusios sofą. Liepsnose žuvo vyras, kurio tapatybės policija vis dar nežinojo. Bendruomenės nariai, tuo metu pastate šalimais laikę mišias, gaisrą pastebėjo tik tuomet, kai užsidegė pats pastatas. Atvykus gaisrinei mašinai namo išgelbėti nepavyko. Kiek žemiau buvo dviejų gelbėtojų su neštuvais nuotrauka. Tekstas po ja skelbė, kad nemažai bendruomenės narių atsidūrė ligoninėje stebėjimui dėl apsinuodijimo smalkėmis. Nors policijos ir gaisrinės tarnybos buvo gan tvirtai įsitikinusios dėl gaisro priežasties, ateinančiomis dienomis buvo laukiama ekspertų tyrimo išvadų bei žuvusiojo tapatybės patvirtinimo.

Raunas skubiai prasuko mikrofilmą iki kitos savaitės numerio norėdamas perskaityti tęsinį, bet nespėjus jo pasiekti, baigėsi ritė.

– Šūdas, – išsprūdo jam. Atsisukęs į sutuoktinių porą apgailestaudamas mostelėjo.

Paėmė kitą ritę, įmontavo į skenerį. Persukęs įžanginį tekstą ėmė žiūrinėti puslapį po puslapio. Pranešimą apie gaisrą rado tik numerio pabaigoje, virš sveikinimų ir jubiliejų rubrikos. Gaisrinės tarnybos

konstatavo, kad gaisro priežastis buvo rūkymas, dėl kurio užsidegė sofa, o paskui gaisras išplito likusioje namo dalyje. Žuvusysis pasirodė esąs penkiasdešimt septynių Ovė Nilsenas, benamis, valgęs bendrus pietus, vėliau prigulęs pailsėti, kol kiti pastate buvę asmenys dalyvavo mišiose. Apklaususi keletą ten buvusių liudininkų policija laikė bylą baigta.

Raunas persuko iki kitų numerių pasižiūrėti, ar nebus parašyta, kur persikėlė bendruomenė. Peržiūrėjęs dar kelių mėnesių egzempliorius pasidavė, jau norėjo išjungti skenerį. Tą akimirką akys užkliuvo už ekranu prabėgusios nuotraukos. Pasuko skenerio ratelį priešingon pusėn. Pasirodžius didelei neryškiai nuotraukai, sustojo. Daryta Išganytojo bažnyčioje, kur prie įėjimo būriavosi daug žmonių. Per nuotraukos vidurį Raunas pamatė save, išeinantį iš bažnyčios. Šalia ėjo Džonsonas, už jų sekė Evos tėtis ir brolis. Visi drauge nešė Evos karstą prie katafalko, kurio bagažinė kaip tik kyšojo nuotraukos pakraštyje. Raunas pajuto gumulą gerklėje. Pats tą dieną prisiminė labai miglotai. Atsisveikinti atėjo daug žmonių. Žmonių, kurių jis niekada anksčiau nebuvo sutikęs, kuriuos sujaudino tragiška, daug spaudos dėmesio sulaukusi byla. Byla apie nužudytą jauną silpnuosius gelbėjusią advokatę, kol jos vaikinas, teisingasis policininkas, buvo darbe. Būtent tokio tipo istorijos paliesdavo skaitytojų širdis, tokia, dievaži, nesuskaičiuojamą kartą knežino jo paties širdį. Reikėjo iš čia dingt. Pakilęs išskubėjo pro duris. Kaip jis apsiriko! Visas šitas tyrimas buvo kažkokia klaida. Jam rūpėjo tik viena vienintelė byla. Byla, persekiosianti jį visur, nesvarbu kiek kitų jis besiimtų. Šita byla lydės jį iki pat grabo lentos. Reikėjo kažko išgert. Numalšint troškulį, dabar pat nuskandint mintis.

23.

Eidamas Aukštutine kanalo gatve link „Bjankos" Raunas laikėsi atokiau nuo prieplaukos. Tarp prišvartuotų laivų įžiūrėjo nediduką „Bjankos" stiebą su pritvirtintu žibintu ir radaro kupolu po juo. Visai kaip nesuskaičiuojamus kartus iki šiol, stiebas būdavo jo kelrodis, kai per daug išgėręs nesugebėdavo rasti kelio namo. Tyčia vengė „Uosto ūdros", o ypač – Džonsono. Todėl aplankė keletą kitų aplinkinių užeigų, pradėdamas „Kanalo bodega", tada „Eifelio" baru, Škiperių smukle bei dar kelias, kurių pavadinimų neprisiminė, bet kur jo niekas nepažinojo, kur galėjo sau ramiai išgerti. Priėjęs „Bjanką" prisėdo prieplaukoje. Miofė užšoko ant kelių, viena ranka apsikabinęs šunį, kita pasiremdamas į planšyrą šiaip ne taip su šunimi užsiropštė ant denio.

– Neatrodo labai saugu, – iš tamsos pasigirdo balsas.

Raunas paleido Miofę ant denio, pažvelgė į figūrą viršuje, palinkusią ant planšyro.

Miofė vizgindamas uodegą nušlepsėjo prie Katrinės, bet šįkart nesulaukęs skanėstų įsmuko pro praviras kajutės duris.

– Vėlai dirbat? – tarė Raunas, mėgindamas kalbėti blaiviai.

– Mhm.

– Tai ką čia veikiat? – atsirėmė į kajutės sieną, stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą.

Ji žengė kelis žingsnius artyn.

– Buvau netoliese, pagalvojau, pasiteirausiu, kaip sekas tyrimas. Jūsų neradusi nutariau palaukt.

– Na, tai prisėskit, – Raunas parodė į vieną iš baltų plastikinių kėdžių.

Ji nepajudėjo, tik spoksojo į jį su ironiška šypsenėle veide.

– Jūsų kaimynas buvo užsukęs, tas žurnalistas. Atitempė krūvą popierių.

Ji linktelėjo kajutės link. Raunas pasuko galvą, už langelio baltavo pluoštas Eduardo atspausdintų lapų.

– Puiku. Kabino jus?

– Šito nepastebėjau.

– Ne, jūs ir ne jo skonio, jam labiau patinka romantiškos, mielos.

Ji vis dar šypsojosi ta savo šypsena.

– Tai kaip sekasi tyrimas?

– Maniau, turiu laiko iki pirmadienio. Ne per anksti jūs?

– Kažkas man kužda, kad dar net nepradėjot, nors mes ir brangiai mokam už jūsų laiką.

– Dirbu visu tempu, viską kontroliuoju.

– Radot Jakobo Mesmerio adresą?

Jis linktelėjo.

– Taip, bet ta vieta sudegusi.

– A, tik tiek prisikasėt. Turėjau omeny naują adresą.

Stengiantis išsilaikyt ant kojų Rauno keliai kiek linko.

– Kodėl Mesmeris nori rast savo sūnų?

– Tą jis jums sakė. Nori atkurti su juo ryšius.

– Taip, bet kodėl? Mano nuomone, jis neatrodo labai sentimentalus.

– Bet jūsų nuomonės aš ir neklausiu. Kada galim tikėtis atsakymo, kur yra Jakobas?

Jis gūžtelėjo, mėgindamas sutelkti dėmesį į jos veidą.

– Jei ir taip žinojot, kad bendruomenės būstinė sudegusi, kodėl man iškart nepasakėt?

Ji giliai įkvėpė.

– Užuot spėliojęs geriau sutelktumėt dėmesį į užduotį, tai niekaip nesusiję su byla. Iš tiesų viskas labai paprasta. Raskit mums Jakobą, o prisigert iki žemės graibymo galėsit pabaigęs darbą.

– Baigiau. Metu šitą reikalą, – praėjęs pro Katrinę sunkiai klestelėjo ant vienos plastikinių kėdžių.

– Čia girtos šnekos?

– Nė velnio. Čia aš šneku. Nereik net mokėt man už visą tą laiką. Tik dinkit iš čia.

– Turiu pripažint, nustebinot mane.

– Nesu tikras, ar noriu sužinot dėl ko, – atsakė nepažvelgęs į ją.

– Taigi, po velniais, kad taip ilgai išsilaikėt. Nė svajot apie tai nesvajojau. Įspūdinga – dvi dienos, ypač tokiam kaip jūs.

– Tokiam kaip aš? Ir koks gi aš?

– Lūzeris. Kas gi dar?

– Kokia jūs juokinga. Jei jums už tai Mesmeris moka, tikrai esat verta.

– Ferdinandas Mesmeris moka man ir už patarimus. Mano patarimas buvo nuo jūsų laikytis kuo atokiau.

– Tuomet neatrodo, lyg jis norėtų jūsų klausytis. Kodėl ne? Ar jis jumis nepasitiki?

– Deja, Ferdinandą Mesmerį kartais iš kelio išveda plati jo širdis, ypač kalbant apie beviltiškus atvejus. Įskaitant ir jo sūnų.

Raunas pakėlė akis.

– Ką jūs žinot apie Jakobą Mesmerį?

– Ne daugiau nei pats galit perskaityt toj ataskaitoj.

– Bet aš atsisakiau bylos, nejau pamiršot?

Ji apsimetė neišgirdusi.

– Jakobas Mesmeris apleido savo tėvą dėl Dievo. Koks jūsų pasiteisinimas?

– Tikrai ne toks geras.

– Bet tikrai tas pats nevykęs pasiteisinimas, kuriuo nuolat prisidengiat.

– Ir koks gi jis?

– Spėju, jūsų nužudytoji žmona?

– Liaukitės, kol dar nevėlu.

– Kodėl? Ar tai ne tiesa? Ar tik ne ja teisinatės kaskart, kai tampa kiek sunkiau?

– Sakiau liautis.

– Neįtikėtina, ką sugeba mirusieji.

Jai nespėjus sureaguoti Raunas jau stovėjo ant kojų. Viena ranka sugriebęs už gerklės spaudė ją tris žingsnius atatupstą, kol ji įsirėmė į su trenksmu užsidariusias kajutės duris.

– Susituokt mes nespėjom, – suurzgė jis. – Paminėkit ją darkart, tai paguldysiu jus ant grindų, ir nesvarbu, kad esat moteris...

Pokštelėjo išstumiama lazda, kurią ji ištraukė vienu riešo mostu. Kitą akimirką lazda pataikė jam į smilkinį. Akyse aptemo, jis sunkiai klestelėjo ant denio. Ji tuoj pat ant jo šoko, trenkdama lazda tiesiai į jo kelio girnelę, minkšta kremzlė pasidavė iškart. Iš skausmo sustaugęs susiėmė kelį.

– Jei dar kartą mane paliesit... tai bus paskutinis dalykas, nuveiktas per jūsų apgailėtiną sušiktą gyvenimėlį.

Pataikė chirurgiškai tiksliai, todėl žinojo, kad ant kojų jis atsistot nebegalės.

– Visiškai supisot man kelį.

– Užsidėkit ledo ir ryte vaikščiosit. Duokit ataskaitą, tuojau pat, – sustūmusi lazdą įsikišo ją į vidinę kišenę.

– Dinkit iš mano laivo ir niekad nebesirodykit.

Ji linktelėjo.

– Tai spėju, liekat tirti bylą?

Jis linktelėjo, tada ji ištiesė ranką, norėdama padėti atsikelti. Jis nepaėmė.

– Jūs vis dar čia?

Po akimirkos išgirdo ją lipant kopėtėlėmis į prieplauką.

– Tempo, Raunai, tempo! – dar sušuko.

Jai išėjus Raunas dar ilgai gulėjo, spoksodamas į žvaigždėtą dangų. Kelis tvinksėjo, pačiuopęs juto, koks jis ištinęs. Neatsiminė, kada paskutinį kartą taip gavo į kaulus nuo merginos. Nuo didelių, storų baikerių – taip, nuo mažų, įvairių kovos menų prisimokiusių psichopatų – taip pat, bet niekad – nuo merginos. Nors iš pat pradžių spėjo, jog ji bus ginkluota, *sustumiama* lazda jį nustebino. Tokiam ginklui reikėjo tiek patirties, tiek subtilumo, o ji pasirodė turėjo visko. Tokia ugningai nuožmi pažįstama buvo labai pavojinga – jį ir gąsdino, ir žavėjo.

24.

Pabudęs kitą rytą Raunas ta koja beveik negalėjo remtis, šlubčiodamas ruošė sau ir Miofei pusryčius. Reikėjo pasinaudot jos patarimu ir tą vietą atšaldyt, tačiau, užuot paklausęs, nuėjo miegot. Dabar kelis buvo ištinęs, lyg po oda būtų teniso kamuoliukas. Vienintelis teigiamas dalykas buvo tas, kad skausmas kelyje nukreipė dėmesį nuo pagirių, dundėjusių galvoje tarsi tolimas griaustinis. Raunas jau ketino išjungti kvarksintį tranzistoriaus radiją, bet užgrojo „Huey Lewis and the News", tad vis dėlto apsigalvojo, niūniuodamas seną hitą „I Want a New Drug". Kajutėje jau buvo nepakenčiamai karšta, todėl prisėdo vairinėje su puodeliu kavos ir krūva Eduardo atspausdintų popierių. Norėjo padėkot jam už pastangas, bet sprendžiant iš uždarytų kečo kajutės durų, greičiausiai jis jau išėjęs į redakciją.

Peržvelgė viską ieškodamas paskutinių Benjamino įrašų datų, bet atrodė, lyg įpusėjęs ataskaitą Benjaminas būtų pamiršęs žymėti savo pastebėjimų laiką arba nebeteikė tam jokios reikšmės. Ypač paskutinė dalis atrodė bet kaip sukeverzota, tekstas maniakiškas, kai kurios vietos apskritai neturėjo jokios prasmės, visiškai skyrėsi nuo dalykiško protokolavimo žurnalo pradžioje. Čia buvo pastebėjimų apie gyvenimą, evangelijas, skaistyklą, Paskutiniojo teismo dieną. Labai daug apie Paskutiniojo teismo dieną.

*Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje tautos blaškysis, gąsdinamos baisaus audringos jūros šniokštimo. Žmonės džius iš baimės, laukdami to, kas turės ištikti pasaulį, nes dangaus galybės bus sukrėstos. Tuomet žmonės išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir garbe.**

Tai buvo Dievo, „Dievo išrinktųjų", o ypač Jakobo Mesmerio, tikrojo lyderio, šlovinimas.

Šloviname mus lydinčią sėkmę, nes galime sekti Mūsų Viešpaties mokymu. Nuolankiai dėkojame už jo suteiktą dovaną. Lenkiamės savo Ganytojui. Ačiū, o Jehova, už tai,

* Luko evangelija 21–23.

kad atsiuntei mums Jakobą Mesmerį, parodysiantį mums kelią į Getsemanę. Šloviname Viešpatį. Aleliuja. Dėkojame jam už tai, kad esame Dievo išrinktieji.

Raunui buvo sunku įsivaizduot, kad tai buvo tas pats asmuo, parašęs ataskaitos įžangą. Svarstė, kokie potyriai galėjo taip radikaliai pakeisti Benjamino požiūrį? Toks pokytis kėlė nerimą, net gąsdino. Raunas atvertė keletą puslapių atgal, paskutinį kartą Benjaminas teikėsi pažymėti datą likus keliems mėnesiams iki gaisro. Tekstas buvo tikslesnis, protokoluojantis, kokį Raunas skaitė anksčiau. Čia Benjaminas rašė, kad bėgant savaitėms mokiniai geriau susipažino, ėmė labiau vienas kitu pasitikėti. Nors mokytojai ir nuolat pabrėždavo, jog gyvenimas iki įsiliejimo į judėjimą neturėjo jokios reikšmės, tvarkantis, dirbant kieme ar kartu gaminant maistą kai kurie dalykai vis tiek iškildavo. Kelios jauniausios merginos buvo kilusios iš stabilių, krikščioniškų šeimų, rodės, lyg į „Dievo išrinktuosius" jos būtų atėjusios vien iš jaunatviško maišto. Kiti mokiniai atvykę iš panašių laisvųjų bažnyčių, ieškodami naujų įkvėpimo šaltinių, nekantraujantys susitikti Jakobą Mesmerį. Dar kitus Benjaminas vadino „pabėgėliais". Žmones, sprunkančius nuo žlungančių santuokų, smurtaujančių sutuoktinių, priklausomybių ar psichinių negalių, kaip tas vienakojis Patrikas. Patrikas grįžo namo iš Helmando provincijos be kairės kojos, smarkiai kentėdamas nuo potrauminio streso sindromo. Laimei, Jėzų atrado Diusegardo traukinio stotelėje, kai buvo likusios vos kelios sekundės iki jam iššokant priešais B linijos traukinį, važiuojantį Aukštojo Tostrupo link. „Tai Jėzus iš po manęs išmušė kojas, tiek sveikąją, tiek aliumininę, tad suklupau perone, nespėjęs mestis priešais traukinuką", – pasakojo jis Benjaminui, pridurdamas: „Jėzus išspardo tau šikną, supranti?" Benjaminas taip pat rašė apie Lisę, kuri po išgyvenimų Rytinio tilto rajone vis labiau ir labiau juo pasitikėjo. Ji pasakojo apie tuos kartus, kai gulėjo Nordvango psichiatrijos ligoninėje. Taip pat rodė jam savo dilbius, skersai išraižytus ilgų baltų randų. „Mano jaunystės košmarų žemėlapis", kaip sakė pati. Dabar skutimosi peiliukai ir priklausomybė nuo tablečių liko toli toli, juos pakeitė gyvenimas su Jėzumi.

Anot Benjamino ataskaitos, tiek Lisė, tiek keli kiti ėmė klausinėti apie jo praeitį. Kaskart jis imdavo kažką skiesti tik apie tai, kokia ji bu-

vusi sunki, bet, laimei, dabar jis radęs Dievą. Sprendžiant iš Benjamino užrašų, primygtiniausiai klausinėdavo Patrikas, o kai Benjaminas nesiliovė išsisukinėjęs nuo tiesaus atsakymo, atrodė, lyg Patrikas nepasitikėjimu užkrėtė ir mokytojus. Vis daugiau jų ėmė teirautis tiek apie Benjamino praeitį, tiek apie jo motyvus tapti judėjimo nariu. Benjaminas neišsidavė, tačiau ataskaitoje pridūrė, jog pamažu jam vis sunkiau ir sunkiau sekasi išlaikyti kaukę. Ne iš baimės būt išaiškintam, bet todėl, kad jautėsi *niekšiškai*. Niekšu Lisė vadino savo buvusį vaikiną, apgavusį ją su kita, pavogusį iš jos pinigų, rašė jis.

„Dievo išrinktųjų" vadovybėje taip pat tvyrojo nerimas, nes spaudoje ir vėl pasirodė rašliavos. Ataskaitoje Benjaminas tiksliai jų nenurodė, bet pasakojo vieną rytą atmynęs dviračiu į pamokas ir užtikęs kelis mokytojus garsiai diskutuojančius su žurnalistu, stovėjusiu kieme kartu su fotografu. Žurnalistas nesiliovė kartojęs klausimo, kiek žmonių čia yra savo noru. Ar jam kas nors galėtų pakomentuoti gandus apie *smegenų plovimą*? Ir kur yra jų lyderis, Jakobas Mesmeris? Barnis pasibaigė žurnalistą ir fotografą išstūmus iš kiemo. Straipsniai laikraščiuose sumažino bendruomenės narių skaičių. Ne tik Belgijos gatvėje, bet, kiek Benjaminas girdėjo, ir kituose centruose. Bendruomenę paliko buvęs nacionalinės futbolo rinktinės žaidėjas, kurį jis buvo matęs viename pirmųjų susirinkimų: šis spaudoje laikėsi nuošaliai, pavadinęs bendruomenę „sektantiška". Jakobą Mesmerį jis apibūdino kaip „pavojingą žmonių gundytoją, išnaudojantį silpnuosius". Kitą Biblijos vakarą „Dievo išrinktųjų" bendruomenė meldėsi už futbolininką, „nes jis nesuvokia, ką kalba".

Kituose puslapiuose Benjaminas rašė sužinojęs, jog užsidarė kelios kitos judėjimo būstinės Jutlandijoje ir Fiuno saloje. Tuo pat metu bendruomenėje pasklido pirmieji gandai apie Jakobo Mesmerio sugrįžimą, netrukus vadovai sušaukė bendruomenę dėl svarbaus pranešimo: Jakobas Mesmeris netrukus pasirodys Belgijos gatvėje, reikia tinkamai pasiruošti jį pasveikinti. Benjaminas aprašė, kokia dėl to visus ištikusi euforija, likusiomis dienomis buvo kalbama ne tiek apie apaštalų pamokslus, kiek apie Jakobo Mesmerio grįžimą. Aprašė, kaip sužinojusi apie Mesmerio apsilankymą ypač pagyvėjo Lisė. Ji ne tik buvo varomoji choro jėga, planuojanti giesmes, kurias reikės giedoti, bet ir vieną

dieną pasirodė su nauja šukuosena, nusidažiusi plaukus. Nors šiuos pokyčius Benjaminas apibūdino neutraliai, jo žodžiuose vis tiek juto pavydo gaidų:

Jis atvyko šiandien. Jakobas Mesmeris. Ant galinės juodos „Audi" sėdynės. Jis gan stambus. Baltais marškiniais, baltomis kelnėmis. Daug šypsosi. Paspaudė mums visiems rankas, lyg būtume jo laukę diplomatai. Rankos paspaudimas tvirtas, o dantys lygūs, balti, kaip ir jo marškiniai. „Telaimina tave Dievas, broli. Telaimina tave Dievas, sese. Telaimina jus visus šiandien Dievas" – tokie buvo pirmieji jo žodžiai. Visi jautėsi pakylėti vien dėl jo buvimo. Daug kas verkė iš džiaugsmo. Tovė, viena iš mokinių, jau norėjo pulti jam po kojomis, bet Jakobas sugriebęs ją apkabino. Žmonės kitoje gatvės pusėje spoksojo į mus pro langus. Nesupratę, kas darosi, kas atvyko. Bet tai dar nieko...

***

Raunas nustojo skaityti, per pertrauką ištiesė ranką kavos puodelio link. Iš radijo sklidusią muziką nutraukė vidudienio žinios. Jų klausėsi tik viena ausimi, stebėdamas dvi pro šalį irkluojančias baidarininkes. Jos buvo neįtikėtinai geros formos, pagalvojo, kad ir pats turėtų kažko imtis dėl savo prastos fizinės būklės. Paskutiniame žinių reportaže diktorius pasakojo klausytojams, kad šiandien 14 valandą Holmeno bažnyčioje bus galima atsisveikinti su praeitą savaitę policijos akcijos prieš nelegalų lošimo klubą metu nužudytu Renė Miorku. Laukiama pasirodant daug policininkų ir civilių, norinčių paskutinį kartą pareikšti pagarbą pareigūnui. Po to prasidėjo orų prognozė. Dar daugiau saulės. Dar daugiau šilumos. Ir draudimas maudytis Zune dėl sustiprėjusio vandens žydėjimo.

Bažnyčia buvo kitapus Knipelio tilto, mažiau nei už penkiolikos minučių kelio pėsčiomis, Raunas svarstė, gal derėtų nueiti. Renė pažinojo tik iš Mikelio pasakojimų. Renė, naujokas, įsikarščiavęs padarė vienintelę klaidą, už kurią turėjo sumokėti gyvenimu. Baisus likimas. Baisu įvykdyti gyvenimo kvailystę prieš tokį kaip Kaminskis. Jei Renė būtų pasipriešinęs bet kam kitam, tikrai dar būtų gyvenęs. Tokių dalykų kontroliuoti negalėjai, tai žmonės ir vadindavo likimu, ar didele

nesėkme. Gal Renė nieko ir negalėjo padaryti, kad tądien išvengtų mirties? Gal viskas numatyta iš anksto? Visai kaip tada, kai Eva įžengė į butą. Galbūt privalo egzistuoti tam tikras kiekis blogio, kad visa kita pasaulyje veiktų, kaip priklauso? Tarsi beprotybės ar paties Dievo pagirių ventiliacinė anga?

Jis pakilo, nusinešė popierius į kajutę, išsidėstė juos priešais ant stalo. Benjamino pasakojimas apie Jakobo Mesmerio prisikėlimą dar kiek palauks.

25.

Žmonių minia priešais buvusią Karinio jūrų laivyno bažnyčią pasirodė didesnė, nei tikėjosi, – iš toli stebėjo link bažnyčios durų judančią tamsią uniformų jūrą, susirinkusią į Renė Miorko šermenis. Nužudymas akivaizdžiai sustiprino kolektyvinę dvasią, nustelbęs konkurenciją tarp skirtingų padalinių, todėl nepaisant skausmingo praradimo pajėgos laikėsi itin vieningai. Įžengus visiems uniformuotiems, juos iškart nusekė civiliai. Grupė smalsuolių ir jau išėjusių į pensiją pareigūnų, kuriems ta proga smarkiau suplakė širdys. Raunas nė neketino dalyvauti šermenyse – tai per daug primintų tą dieną, kai laidojo Evą. Jis liko stovėti lauke, kartu su fotografais ir netyčia pro šalį užklydusiais turistais.

Nė nespėjus apsižiūrėti varpai suskambėjo garsiau, staiga atsivėrė bažnyčios durys. Fotografai apsupo prie įėjimo stovintį katafalką, o pasirodžius nešikams su baltu karstu ant pečių, aikštėje suspragsėjo tūkstančio fotoaparatų blykstės. Ir dar kartą Raunas pasijuto kaip grįžęs į Evos laidotuves.

Po kelių minučių aikštė prisipildė uniformuotų svečių, kurie būriavosi nedidelėmis grupelėmis laukdami, kol išveš karstą. Raunas pastebėjo kartu su Melbiu, policijos inspektoriumi Brasku ir keliais kolegomis iš Centrinės nuovados stovintį Mikelį. Šis, tik pamatęs Rauną, atsiprašė kitų. Kol ėjo link Rauno, Melbis ir Braskas pažvelgė jo pusėn, bet nepasisveikino nė vienas.

– Kaip sekas? – pasiteiravo Raunas, linktelėjęs į baltą rankos įtvarą.

– Puikiai.

– Jau grįžai?

– Po truputį. Prie rašomojo stalo vienu pirštu, – sugipsuotąja ranka pademonstravo, kaip tai keblu.

– Juk visuomet taip rašydavai, – geraširdiškai pajuokavo Raunas.

Mikelis šyptelėjo. Tą akimirką pro metalinius vartus išriedėjo katafalkas, abu pažvelgė mašinos pusėn.

– Bet ceremonija buvo graži, – pasakė Mikelis. – Net Braskas visai protingai pašnekėjo.

– Žinoma.

Mikelis įsistebeilijo į Rauną.

– Viduj nebuvai, ar ne?

Raunas gūžtelėjo.

– Tik širdimi. Smagu vėl matyt tave ant kojų.

– Ačiū... Tai kodėl atėjai?

– Pažiūrėt, ar viskas gerai. Pamaniau, sutiksiu tave.

Mikelis išsiviepė.

– Su Kaminskio byla nebedirbu, jei ketini klaust.

– Nė kiek?

– Kaminskis sėdi Vyriausiojo policijos komisariato areštinėje, pačiam viršuj, ten jį gali apklaust tik išrinktieji. Manęs sąraše nėra.

– Bet juk kažkada turės ateiti Centrinės nuovados eilė?

– Abejoju. Kai apklausas baigs Nusikaltimų skyrius, „Skrajojantis būrys", Stambaus sukčiavimo tarnyba, Žvalgyba, jį perimti nori Vokietijos policija, Švedijos saugumo tarnyba ir dar daug kitų Europos policijos tarnybų.

– O ką Braskas? Jis juk turi pasisakyti padalinio vardu, – Raunas mostelėjo į nugara į jį stovintį policijos inspektorių.

– Tyliau.

Raunas gūžtelėjo.

– Bet mes juk negalim paleist Kaminskio.

– Nesuprantu, ką turi omeny sakydamas „mes". Kiek pamenu, Centrinėj nuovadoj jau nebedirbi.

– Pats puikiai žinai, ką noriu pasakyt.

– Faktas, kad Kaminskis visam laikui sėdo po devyniais užraktais. Jam jau paruošė senąją Palės Siorenseno* celę.

– Bet mes susitarėm. Turėjai išsiaiškint, ar Kaminskis turi kokios informacijos apie Evos žudiką.

– Raunai, ką nori, kad padaryčiau? – Mikelio veidą aptemdė neviltis. – Viskas nebe mano rankose. Negaliu daugiau nieko padaryt, – nudelbęs akis prislopino balsą. – Jei atvirai, noriu palikt Kaminskį praeity. Dortė nebežino kur dėtis iš nerimo. Ji nori, kad išeičiau.

* Palle Sørensen – Danijos nusikaltėlis, po įsilaužimo 1965 m. nušovęs keturis policijos pareigūnus.

– Ketini išeit?

Mikelis pažvelgė į jį.

– Ne, bet noriu gyvent toliau. Nenoriu kasdien galvot, kad čia aš galėjau būt jo vietoj. Nejau nesupranti?

Raunas linktelėjo.

– Žinoma. Saugok save, Mikeli, – patempęs Miofės pavadėlį apsisuko eiti.

– Raunai, – Mikelis privertė jį sustoti. – Nuolat gaunam naujos informacijos apie tai, kur Kaminskis ir jo sėbrai slepia daiktus.

– Kokius daiktus?

– Daugiausia narkotikus, pinigus, kartais ginklus. Bet neseniai pasirodė keli konteineriai su vogtais daiktais. Viskas nusiųsta atitinkamai tarnybai registruoti.

– Ir?

– Žinau, tikimybė maža, bet gal ten bus kokių Evos daiktų?

– Tai bent jau rodo, kad Kaminskis apie tą įsilaužimą žinojo.

– Būtent, – Mikelis skėstelėjo rankomis. – Bet ar dėl to kada nors pavyks su juo pašnekėti, jau visai kita kalba.

Raunas suvokė, kokia menka šita galimybė, – kodėl Kaminskis turėtų laikyti daugiau nei prieš trejus metus pavogtus daiktus? Tačiau tokia tikimybė geriau negu nieko, geriau nei matyt, kaip priešais Holmeno bažnyčią vykstant dar vienai laidotuvių ceremonijai žlunga visos viltys. Jis linktelėjo.

– Kada sužinosi?

Mikelis gūžtelėjo.

– Skambtelėsiu kurią dieną. Pažadu.

26.

Pakabinęs ant giko Raunas uždegė žibalinę lempą, kad ši apšviestų „Bjankos" vairinę. Šiltos šviesos pakako Benjamino ataskaitai įskaityti, o lempos skleidžiamas tvaikas atbaidė uodus.

Anot Benjamino, Jakobas Mesmeris visam laikui įsikraustė į bendruomenės pastatą Belgijos gatvėje. Jis įsikūrė kartu su keliais vadovais, daugeliu mokytojų bei kai kuriais mokiniais, apgyvendintais patalpoje rūsyje. Pats Mesmeris gyveno antrame aukšte, specialiai jam paruoštoje namo dalyje su miegamuoju, vonia, biuru. Čia jis studijuodavo Šventąjį Raštą, ruošė pamokslus Biblijos vakarams, rašė kitą – jau trečią – savo knygą. Benjaminas pažymėjo, kai Jakobas Mesmeris po valgio eidavo dirbti, name turėdavo tvyroti visiška ramybė. Bendruomenės nariai, savaime suprantama, vis tiek turėjo vykdyti savo pareigas, tačiau privalėjo tai daryti visiškoje tyloje.

Benjaminas apibūdino Jakobą Mesmerį kaip pilną energijos, visuomet besišypsantį bendruomenės nariams. Tačiau jam vis tiek atrodė, kad Mesmeris išsekęs. Kad spaudos purvo pylimo akcija paliko savo žymę, atrodė, lyg jis būtų asmeniškai priėmęs „Dievo išrinktųjų" nuosmukį, kai teko uždaryti kelis centrus. Visgi per Biblijos skaitymo vakarus nuovargio jame negalėjai pastebėti nė kruopelytės. O trokšdami išgirsti Jakobą Mesmerį pamokslaujant, sulaukti užtarimo maldos į namą susirinkdavo žmonių iš visos šalies. Anot Benjamino, Jakobas Mesmeris sugebėdavo išgydyti žmones nuo visko, išvaryti iš jų bet kokį demoną. Vieną vakarą jis sutaisė neveikiantį „iPhone", išgydė vienai moteriai koją, kuri buvo trimis centimetrais ilgesnė už kitą, išvarė demoną iš jauno vyro su cerebriniu paralyžiumi. Benjaminas viską aprašė labai sausai, tad negalėjai suprasti, ar jis pats tikėjo Jakobo Mesmerio galiomis. Kartais jis atrodydavo pozityviai nusiteikęs Mesmerio atžvilgiu, savo nuomone akivaizdžiai atsiribodamas nuo spaudos pilamo purvo, kurį laikė neteisingu, klaidinančiu. Tačiau pažymėjo, kad, be Dievo garbinimo, Biblijos vakarai taip pat turėdavo finansinį aspektą. Jis kelis kartus nugirdo, kaip Jakobas Mesmeris barė vadovybę už tai, kad nesurinkta pakankamai aukų. „Aš čia iš kailio neriuosi! – riaumojo Mesmeris. – Kovoju, kad

Dievo žodis pasiektų kuo daugiau žmonių, vienintelis jūsų darbas – ištiesti ranką ir priimti dešimtinę, bet net to nesugebat! Ar nusilpo jūsų tikėjimas? Ar daugiau nebetikit manim? Nebetikit evangelijomis?"

Raunas jau norėjo skaityti toliau apie Jakobo poveikį bendruomenės moterims, bet išgirdo, kaip kažkas per laivo priekį lipa į denį. Grįžtelėjęs pamatė Eduardo, einantį į vairinę.

– Turiu tau kai ką papasakot, – uždusęs tarė.

– Gal prisėsi? – Raunas pritraukė jam kėdę, šis prisėdo. – Gal vyno? – palinkęs paėmė taurę iš nedidelio spintelėje įrengto baro.

– Nuo kada ėmei gert vyną? – paklausė Eduardo.

– Kai alus pasidarė per silpnas.

Eduardo paėmė nuo žemės butelį, apžiūrėjo etiketę.

– Eik tu sau, *rezervinis*?

– Tai ką ten norėjai papasakot?

– *Momentito**, – Eduardo prisipylė taurę, paragavo vyno ir nutaisė grimasą. – Fui, na ir šlykštynė, atsiduoda kamščiu. Kiek laiko jis pas tave gulėjo?

– Neįsivaizduoju. Nė neatsimenu, kada pirkau. Gal kartu su laivu? – gūžtelėjęs ištuštino savąją. – Skonis kaip raudono vyno.

Eduardo nusiminęs palingavo galva.

– Vienądien, *amigo*, išmokysiu tave gerti tikrą vyną.

– Sakyk pagaliau, ko atėjai.

– Šiandien redakcijoje, kol sėdėjau rašydamas straipsnį apie valstybės įmonių pardavimą, atsitiktinai pastebėjau naujieną apie planuojamą įmonių susijungimą.

– Nejaugi, – ironiškai tarstelėjo Raunas, supylęs likusį vyną į savo taurę. – Tikrai beprotiška diena.

– Tik palauk, kai išgirsi, kas susijungia. Ogi „Mesmer Resources" ir SIALA.

– Aha, ir?

– Kai tai nutiks, jų įmonė bus didesnė už „McKinsey", taip jie beveik monopolizuos vadybos strategijų mokymus viešajame sektoriuje.

* Minutėlę. (Isp.)

Raunas gurkštelėjo dar vyno. Eduardo pasakius pats pajuto, kad vynas ne toks jau ir geras. Verčiau jau Eduardo būtų patylėjęs, pastatė taurę ant denio.

– Argi ne beprotiška? – Eduardo skėstelėjo rankomis.

– Visiškai, – abejingai atsakė Raunas.

– Tau visai vienodai šviečia, ką?

– Jei nuoširdžiai, tai taip. Nedirbu Mesmerio įmonei, tik jam pačiam, o jis nori rast savo sūnų. Ir tiek.

– Ar tu apskritai žinai, kuo užsiima „Mesmer Resources"?

– Aišku, žinau. Visokie kursai vadovams ir... panašiai. *Big business**, anot tavęs, dabar dar padidės.

Eduardo išsitiesė, įsmeigdamas į jį akis.

– Aš pasigilinau, ką gi jie tokio siūlo.

– Ar paprotingėjai?

– Ta sistema, kuria remiasi jų verslas, visos tos asmenybės tipų klasifikacijos, vadybos filosofija, kilusi iš jų pačių išvystytos ir užpatentuotos sistemos, vadinamos „Mesmograma".

– „Mesmograma", – pakartojo Raunas, šyptelėjęs. – Rinkodaros skyrius nepersistengė galvodamas pavadinimą.

– Ne, gal ir ne, bet spėk, kas tą sistemą sugalvojo?

– Neįsivaizduoju. Ferdinandas Mesmeris?

– Bandyk dar kartą.

Raunas įsistebeilijo į Eduardo.

– Tik nesakyk, kad jo sūnus?

– *Correcto***. Jakobas Mesmeris.

– Ar Jakobas, prieš sutikdamas Dievą, dirbo įmonėje?

– Ir ne tik. Jakobas Mesmeris greičiausiai su tėvu dalijasi autorių teises, o tai – visos įmonės pagrindas. Milijoninės įmonės, tuoj tapsiančios milijardine.

– Eik tu sau, šito nesitikėjau, – Raunas pasikrapštė pakaušį. – Tai suteikia Ferdinandui Mesmeriui kiek didesnį motyvą rast savo sūnų.

– Gal tau jau reiktų iš to tyrimo pasitraukt?

– Kodėl?

* Stambus verslas. (Angl.)

** Teisingai. (Isp.)

– Nes nenorėtum atsidurt tarp tokių žmonių. Gali greitai tapt pavojinga.

Raunas prunkštelėjo.

– Ar tik ponas socialistas neprabilo apie bjauriuosius kapitalistus?

– Aš rimtai. Kalba eina ne tik apie pinigus, bet ir apie galią, *comprendes**? Šitie žmonės daug pastatę ant kortos.

– Nebijau nei Ferdinando Mesmerio, nei kitų.

– O gal turėtum. Kaipgi tas ataskaitą parašęs detektyvas?

– O kas?

– Kur jis dabar?

– Nė nenumanau. Nepavyko su juo susisiekt. Bet kad ir kur būtų, manau, jam viskas gerai.

– Tikėkimės. Bet dėl ko viskas taip slapta?

– Ar tai ne verslo dalis?

– Ar tikrai? Jei Ferdinandas Mesmeris būtų norėjęs, kad viskas vyktų diskretiškai ir slaptai, tai būtų pasamdęs vieną iš savo advokatų – apie Lomaną nekalbu – kurį vieną tų galingų vyrukų, galinčių sukurpti gudrią sutartį, užtikrinsiančią, kad niekas neiškiltų viešumon. Tad kodėl Mesmeris nusprendė pasinaudot tavo paslaugom?

– Neįsivaizduoju.

– Aha, o kaip manai, kas bus, kai grįši su Jakobo Mesmerio adresu?

– Eik sau, Eduardo, dėl tavęs pasidarysiu visiškas paranojikas. Šiuo metu didžiausias mano galvos skausmas, kad to vyruko sūnus lyg skradžiai žemę prasmego, – Raunas pamėgino nusišypsoti, nors ir suprato, kiek Eduardo žodžiuose tiesos – Mesmerio motyvai pasidarė velniškai neaiškūs. – Žinai, prieš tęsdamas pašnekėsiu su juo.

– Apskritai mesk šitą bylą. Pasakyk, kad sūnaus neradai ir pasilik pinigus.

– Aš taip nedirbu.

– Tavo pasirinkimas. Bet kad ir ką darytum, būk atsargus, – Eduardo pakilo, nusižiovavo. – Iki ryt.

– Eduardo, ačiū, – sušuko jam pavymui, kai Eduardo nužingsniavo laivapriekiu į savo kečą.

* Supranti? (Isp.)

Raunas nusuko akis į kanalą. Eduardo įspėjimai nedavė jam ramybės. Galvojo apie gaisrą bendruomenėje, nudegusią Mesmerio ranką. Nors ir sunku pasakyt, kaip tiedu dalykai galėjo būt susiję, detalės jam kėlė nerimą. Taip pat prisiminė Katrinės komentarą, kai paklausė, kodėl Mesmeris užduoties nepatikėjo jai. „Juk jūs čia privatus detektyvas" – atsakė ji tąkart. Tad koks buvo jos vaidmuo? Ar Jakobui atsiradus viską užbaigti reikės jai?

27.

Raunui duris atidarė jauna, aukštakulniais avinti sekretorė, parodė jam kelią į Ferdinando Mesmerio kabinetą. Jis sėdėjo prie didelio rašomojo stalo ir skaitė dokumentus. Tingiu rankos mostu nė nepakėlęs akių parodė Raunui kėdę priešais. Raunas priėjo arčiau, praeidamas pro Katrinę, sėdėjusią ant sofos su puodeliu kavos rankose. Ji nusišypsojo savo katiniška šypsena:

– Kaip kelis?

Raunas į šypseną neatsakė, tik atsistojo prie rašomojo stalo. Ferdinandas Mesmeris darkart parodė į kėdę, pažvelgė į jį.

– Sėskitės.

Raunas prisitraukęs kėdę atsisėdo.

– Ar turit man Jakobo adresą? – nekantriai paklausė.

Raunas lėtai papurtė galvą.

– Na, tai gal turit kokių minčių, kur jis galėtų būti?

– Irgi ne.

– Ataskaitą bent perskaitėt?

Raunas ir vėl papurtė galvą.

– Ne iki galo.

– Tai dėl ko šitas susitikimas?

– Nes jūs man skolingas.

– Skolingas? – Ferdinandas Mesmeris, suraukęs antakius, atsilošė. – Ką?

– Turit paaiškint tikrąją priežastį, kodėl norit rasti sūnų.

– Juk jau paaiškinau.

– Ne, tik sumelavot, kad norit su juo susitaikyt.

Ferdinandas apstulbęs išpūtė akis.

– Ką?

– Nėra ko žaisti susirūpinusį tėvelį. Papasakokit man verčiau apie numatomą susijungimą.

– O kas? Iš buvusio konkurento gavome įdomų pasiūlymą, dėl kurio šiuo metu deramės. Apie viską detaliai galite pasiskaityti „Biržos" laikraštyje. Tačiau, nuoširdžiai sakant, nesuprantu, dėl ko taip siuntate ir ką turite omenyje sakydamas, kad melavau...

– Kalbame apie tai, ką nutylėjote. Kodėl per pirmąjį susitikimą nepapasakojot apie Jakobo vaidmenį įmonėje?

– Nemaniau, kad tai reikšminga. Ir dabar taip nemanau.

– Jei norit, kad tęsčiau tyrimą, papasakokit, ką Jakobas veikė įmonėje, kodėl dabar norite su juo susisiekti. Kitaip mano darbas čia baigtas.

Ferdinandas Mesmeris pažvelgė į jį kaip į nepaklusnų vaiką.

– *Allright**, ką gi norit sužinoti?

– Pradžiai: ar jis sukūrė „Mesmogramą"?

Viena Ferdinando Mesmerio akis sutrūkčiojo. Palenkęs galvą žvilgtelėjo į dokumentus ant stalo.

– Viskas ne taip paprasta. Priešingai nei manote, dėl sūnaus tikrai jaudinuosi, bet pripažįstu, kad šioje byloje yra ir daugiau aspektų.

– Tad papasakokit man teisybę.

Mesmeris krestelėjo galvą.

– Tiesa ta... Tiesa ta, kad savu laiku priėmiau Jakobą pas save dirbti. Kai jis metė psichologijos studijas. Tuo metu firmą sudarė tik aš ir keli konsultantai. Darėm tą patį, ką ir dabar, tik mažesnėmis apimtimis, dirbome su kitų strategijomis: „Myers-Briggs", JTI, DISC ir panašiomis.

– Prasukit iki Jakobo įsitraukimo. Tai drauge vedėte kursus?

– Ne ne, Jakobas to visiškai nesugebėjo. Jam buvo sunki depresija, tuo metu gydėsi ligoninėje. Dėl ligos jis ir studijas turėjo mesti.

– Tai ką jis čia veikė?

– Įdarbinau jį savo asistentu, jis rūpinosi visokiais praktiniais su kursais susijusiais reikalais. Kopijuodavo mokymo medžiagą, sustatydavo kėdes, sujungdavo garso įrangą, dirbdavo visokius tokius darbus.

– Girdėjau, jis darė kiek daugiau.

– Taip, kai jam pagerėjo, jis vis labiau ir labiau įsitraukė į įmonės veiklą. Po metų net ėmė mokytis įvairiausių metodų, kuriuos naudojome. Iš pradžių pagelbėdavo konsultantams, bet pamažu ir pats ėmė rengti kursus, po kelerių metų tapo vienu geriausių mūsų konsultantų.

– O kaip dėl tos jūsų strategijos? „Mesmogramos"?

* Gerai. (Angl.)

– Tai buvo Jakobo sumanymas. Visus kaip reikiant nustebino. Niekas nežinojo, kuo jis ten užsiima po darbo. Pristatė tik gaires, bet jau jose įžvelgėme aukso gyslą. Jis supaprastino mąstymo procesus mūsų anksčiau naudotose strategijose, kartu sukurdamas pagrindą daug subtilesnei, labiau niuansuotai profiliavimo sistemai. Jis pats vienas sukūrė pažangią asmenybės tipų indeksavimo formulę, pateiksiančią geresnių rezultatų per dvigubai trumpesnį laiką lyginant su buvusiomis strategijomis. Negana to, ta sistema turėjo didelį plėtros potencialą. Ji neapsiribojo vien vadovavimo strategijomis, ją sėkmingai galėjo įdiegti tiek psichologai, tiek pedagogai, na, visi švietimo sektoriaus dalyviai, ją galėjai pritaikyti net mokiniams vidurinėse mokyklose.

– Tai iš tiesų viskas – Jakobo nuopelnas? – Raunas skubiai nužvelgė kabinetą.

– Kiek per drąsu taip sakyti. Jakobo idėja buvo revoliucinga, bet tai buvo tik idėja. Mums prireikė septynerių metų jai įgyvendinti, įdarbinti vienus gabiausių verslo psichologų, labiausiai patyrusius žmogiškųjų išteklių vadovus iš „McKinsey" ir „Microsoft". Intensyviai mėginome vieną bandomąją grupę po kitos. Per tuos metus išleidome beveik trisdešimt milijonų kronų sistemai išvystyti ir užpatentuoti. Šiandien daug pinigų investuojame į „Mesmogramos" palaikymą ir tobulinimą. Tik darbuotojų dėka „Mesmograma" tapo žinoma, pripažinta visame pasaulyje. Tačiau tuo pat metu tai kasdienė mūsų kova dėl sėkmės, o artėjantis susijungimas tam labai pagelbės.

– Tai kodėl Jakobas iš čia pabėgo?

Ferdinandas Mesmeris gūžtelėjo.

– Jakobas mėgsta pasislėpti nuo kitų arba pasinerti į save.

– Ar kas galėjo tai paskatinti?

– Kaip jau sakiau, jo sumanymą įgyvendinti nebuvo taip paprasta. Jakobas dėl to išliejo daug prakaito. Gal jį palaužė spaudimas darbe? Vis dėlto su juo dirbti darėsi vis sunkiau. Jis ėmė atleidinėti kompetentingus asmenis, jei tik šie jam pasipriešindavo. Šiurkščiai elgėsi su mūsų partneriais, net investuotojais. Galiausiai tiesiog pasidavė.

– Kaip?

– Tiesiog pradingo, tad mums visiems reikėjo įsitraukt, kad išgelbėtume projektą. Pačioje bendravimo pabaigoje keletą kartų su Jakobu

rimtai susiginčijome. Jis nebenorėjo dirbti įmonėje, ar „Mesmogramos" projekte, – Mesmeris giliai atsiduso prieš tęsdamas. – Jis atsuko šeimai nugarą. Daug metų apie jį nieko negirdėjom, kol staiga nepasirodė kaip *prabudimo pamokslininkas*, – pašaipiai ištarė.

– Ar jis visada buvo religingas?

– Ne, kaip tik priešingai. Jis buvo pragmatiškas, nuolat reikalaudavo konkretumo. Religijas laikė banaliais prietarais.

– Tai kokia buvo tokio staigaus pasikeitimo priežastis?

– Manyčiau, prasta draugija? – ironiškai atsakė Mesmeris. – Nežinau iš tiesų.

– Tai atmetus tėvišką rūpestį, kodėl norite susisiekti su Jakobu?

Ferdinando Mesmerio žvilgsnis aiškiai bylojo, kaip jam nepatiko Rauno tonas, tačiau atsakė jis ramiai:

– Jakobas iš įmonės išėjo staiga, ir nors asmeniškai jis atsisakė bet kokių ryšių su firma ir šeima, tačiau teisiškai to nepadarė.

– Tai jums reikia jo parašo, kad įvyktų susijungimas.

– Man reikia, kad jis oficialiai pasitrauktų iš savininkų rato. Su visa kompensacija, žinoma, bet kad pasitrauktų. Todėl dar noriu, jog jį radęs perduotumėt pasirašyti šią sutartį, – sužalota ranka pastūmė Raunui geltoną abakos voką.

Raunas tik pažvelgė į jį, nepaėmė. Vokas čia gulėjo paruoštas, lyg Mesmeris visą tą laiką būtų planavęs jam įduoti, lyg būtų žinojęs susitikimo baigtį jam dar nė neprasidėjus.

– Kai sakiau, jog rasiu jūsų sūnų, maniau, kad tai jums asmeniškai kažką reiškia. Ne vien dėl gero sandorio.

– Tai man daug ir reiškia. Daugiau nei įsivaizduojate. Apgailestauju, jei pasijutote taip, lyg kažką slėpčiau, to nenorėjau. Noriu rasti Jakobą, su juo susitaikyti, bet taip pat jaučiu atsakomybę šeimai, visiems čia dirbantiems žmonėms bei visiems, kam ateityje galėtų praversti tai, ką mes darome, – jis išsitiesė. – Mielai padidinsiu jūsų honorarą dėl visų šitų nesusipratimų.

– Taip aš nedirbu.

– Tada gerai, – linktelėjęs nusišypsojo. – Bet, spėju, vis tik liekat dirbti su byla?

28.

Raunas su Ferdinando Mesmerio duotu voku rankose ėjo namo Paplūdimio gatve. Ryte atrodė, kad jo darbas Mesmeriui baigtas, o jis bus susiradęs kitą žmogų tyrimui tęsti. Greičiausiai netrūko tyrėjų, kažin ką atiduosiančių už tokią bylą. Daug labiau patyrusių, mokančiu laikyt liežuvį už dantų. Bet Mesmeris nepaisydamas provokacijų pasiliko jį. Raunas įtarė, kad už nesutarimų su Jakobu slypi dar kažkas, o neišaiškintų paslapčių Mesmerių šeimoje daug daugiau. Delne pasvėrė voką. Buvo sunkus, sutartis greičiausiai išsami. Turėjo pripažinti, kad manipuliuoti žmonėmis Ferdinandas Mesmeris moka gerai. Iki šio susitikimo užduotis buvo rasti adresą, dabar jį staiga paaukštino iki pasiuntinio, turėsiančio tiesiogiai bendrauti su Jakobu. Kišenėje suradęs telefoną paskambino Viktorijai.

Ji atsiliepė uždususi.

– Ką veiki?

– Dėlioju knygas. Ką tik pasiėmiau šešias dėžes iš mirusiojo namų.

– Kai turėsi laiko, gal galėtum peržvelgt dalykinės literatūros lentynas?

– Daugiau nebeturi „Kuo būti užaugus?" egzempliorių?

– Labai juokinga. Paieškok ko nors apie įmonių valdymą ir „Mesmogramą".

– „Mesmogramą"? Pagal *Mesmerį*, kuriam dirbi?

– Būtent.

– Ar ne jo sūnaus ieškai?

– Irgi tiesa.

– O ar ne keista šnipinėt savo darbdavį?

– Šiuo atveju – ne. Manai, ką nors rastum?

– Jei rasiu, būsi skolingas cinamoninę bandelę.

Jis padėjo ragelį. Žinoma, to galėjo paprašyti Ferdinando Mesmerio ar nusipirkti vieną iš administracijoje parduodamų knygų, bet nenorėjo, kad kas „Mesmer Resources" apie tai sužinotų.

Grįžęs į laivą prisėdo prie likusios Benjamino ataskaitos dalies. Jo kursai jau buvo beveik pasibaigę, pirmieji mokiniai išlaikė egzaminus. Tik

keli nenorėjo tęsti ir mokėti už antrą dalį penkių tūkstančių kronų. Benjaminas rašė, kad nors jo ataskaita Ferdinandui Mesmeriui ir baigta, jis norėjo pasilikti iki savo egzamino. Už kursą sumokėjo Ferdinandas Mesmeris, todėl jautė pareigą tęsti protokolą, nors ir elgėsi *niekšiškai*. Gal dėl to dar kartą pabrėžė, kad spauda kiek perlenkė lazdą, o bendruomenė veikė iš geros valios. O Jakobas Mesmeris Benjaminui vis labiau ir labiau patiko. Bėgant savaitėms pamažu jį pažino, tad ankstesnė skeptiška nuomonė pasirodė neturinti pagrindo. Benjaminas net gailėjosi anksčiau galvojęs, kad Jakobas Biblijos vakarus organizuoja iš finansinių paskatų. Dabar suprato, jog Jakobas tiesiog labai pasišventęs savo darbui, dėl to kiekviena jo ar kitų klaida privalėjo būti ištaisyta. O dabar, kai „Biblijos vakarai" vėl sulaukė daugiau sėkmės, bendruomenė Belgijos gatvėje ėmė augti, visi privalėjo stengtis tą sėkmę išsaugoti. Šioje ataskaitos dalyje taip pat paaiškėjo, kad Lisė visam laikui atsikraustė į „Dievo išrinktųjų" buveinę, gyveno rūsio patalpose kartu su kitais mokiniais. Benjaminas padėjo jai persivežti daiktus, net pagamino vardo lentelę jos spintelei. Lituokliu nedidelėje medinėje lentelėje išdegino „Lisė Brask", viršuje išpiešė gėlės žiedą. Raunas pasižymėjo Lisės vardą – jei nieko neras, galės bent pradėti nuo jos.

Tęsė skaitydamas kitą pastraipą, kur Benjaminas skundėsi, kaip liūdna būdavo vakarais iš ten išeiti, kai reikėdavo namo, būtų norėjęs pats ten gyventi. Tuomet pakankamai padrikai mėgino paaiškinti, kad tie trys besibaigiantys mėnesiai davė jam kažką, ko niekad nesitikėjo gauti, dėkojo Ferdinandui Mesmeriui už tokią netiesiogiai suteiktą galimybę. To nebūtų nutikę, jei ne Mesmerio užduotis. Dėl tos pačios priežasties ataskaitas išsiųsti jam būdavo vis sunkiau. Todėl puslapio apačioje net pridūrė: „Manau, galite didžiuotis savo sūnumi."

Raunas šyptelėjo. Atrodė, lyg Ferdinando Mesmerio pasamdytas tyrėjas, atradęs meilę, perėjo į priešingą barikadų pusę, o tai kaip ir turėjo reikšti laimingą pabaigą. Jis jau ketino stotis atsinešti iš kajutės likusią ataskaitos dalį, kai kišenėje suzvimbė mobilusis. Raunas sužvejojo jį, atsiliepė.

– Jau gali nešt bandeles, – pasigirdo Viktorijos balsas.

– Radai ką nors apie „Mesmogramą"?

– Radau daug daugiau.

– Ką?

– Raunai, bandelių, tų gerųjų, iš „Tortų namų".

Įžengus į antikvariatą kvepėjo ką tik išvirta kava. Viktorija stovėjo už didžiojo prekystalio rūšiuodama dėžę knygų. Vėsus oras klientų čia neviliojo, be lentynas apžiūrinėjančio senyvo vyriškio, daugiau nieko nebuvo.

– Gal turit Seliiiindžerį? – spigiu balsu paklausė vyriškis, iškišęs rausvų plaukų galvą.

– Seniai nebeturim. Jaunimas ėmė kolekcionuot senuosius meistrus.

– *Prakeiktas jaunimas,* – šypsodamasis sumurmėjo vyras, grįždamas į paieškas.

Viktorija linktelėjo.

Raunas nusviedė maišelį su bandelėmis ant prekystalio, Viktorija nusekė jį išalkusiomis akimis. Į tvido kelnes nusibraukusi dulkes nuo rankų apsisuko iš lentynos paimti kavos puodelių.

– Kur knygos?

Ji pripylė kavos iš prancūziško kavinuko.

– Tu gal aklas? Va ten visos guli, – Viktorija linktelėjo į krūvą ant stalo.

Raunas paėmė viršutinę ir apžiūrėjo mėlyną viršelį su balta žvaigždės formos emblema, pavadinimu „*Mesmograma* – sėkmė augina sėkmę". Padėjęs ją į šalį peržvelgė išdėliotas likusias: „*Mesmograma* – asmeninis tobulėjimas", „*Mesmograma* – ateities lyderiams", „*Mesmograma* – sėkmingas jūsų verslo partneris".

– Kodėl Jakobas Mesmeris tik vienos iš jų autorius? – paklausė Raunas.

– Tai labai įprasta. Kitų knygų autoriai greičiausiai yra gavę „Mesmogramos" filosofijos sertifikatą, atiduodami didžiąją dalį savo honoraro naudoja Mesmerio filosofiją naujose srityse. Tai dažnai pastebiu: tiek vadybos strategijų, tiek sveikos mitybos srityse, kurias galima pardavinėti su žinomu prekių ženklu, – Viktorija atplėšė kepyklos maišelį, išsiėmė cinamoninę bandelę.

– Ar skaitei ką nors?

– Ir taip turiu ką veikt, – kramtydama atsakė. – Perskaitęs vieną tų knygų apie vadybą, galima sakyt, būsi perskaitęs visas.

Iš už lentynų pasigirdo džiaugsmo šūksnis. Vyras iškišo galvą laikydamas padriskusį „Devynių pasakojimų" egzempliorių.

– Tik pažiūrėkit, kas čia užsilikęs. Senasis gerasis Džei Dy.

– Dėl to jis jums pigiau nekainuos, – šypsodamasi įspėjo Viktorija. – Bet sveikinu.

Vyras vėl pasinėrė į paieškas.

Raunas gurkštelėjo kavos.

– Ačiū, kad sutikai paieškot. Manau, prigriebsiu tą Jakobo parašytąją.

– Bet tai ne vienintelis mano radinys, – jos žvilgsnis buvo paslaptingas.

– A?

– Žanras kiek kitoks, bet autorius tas pats, – pasilenkusi ištraukė knygą iš po prekystalio. Raunas pažvelgė į plonytę pilko viršelio knygelę su gražiu tušo piešiniu, vaizduojančiu degantį medį. Jakobas Mesmeris, „Modernusis egzorcizmas – demonų išvarymo vadovas".

Jis spoksojo į knygą netekęs žado.

29.

Paėmęs ją nuo prekystalio ėmė vartyti. Priekiniame atvarte puikavosi Jakobo Mesmerio portretas. Jis vilkėjo baltais prasegtais marškiniais ir priminė Ferdinandą Mesmerį jaunystėje, tik be barzdos. Rimtą, veriantį žvilgsnį buvo įsmeigęs tiesiai į žiūrovą. Raunas perskaitė trumpą pratarmę, kurioje Jakobas sveikino skaitytoją tikėdamasis, kad jo knyga prisidės prie kovos prieš Šėtoną. Trumpai aprašė, kad istoriškai visuomet vyko gėrio ir blogio kova, o kiekviena religija, ar tai būtų islamas, judaizmas, hinduizmas ar krikščionybė, turi savų metodų blogiui išvarinėti. Net šiuolaikinis mokslas pripažįsta demonų apsėdimą, tik vadina jį kitaip, pavyzdžiui, manija, isterija ar depresija. Tačiau jis pabrėžė, kad vienintelis teisingas išvarymas yra krikščioniškojo tikėjimo keliu, todėl svarbu atidžiai išstudijuoti egzorcizmo mokymą. Kiekvienas neatsargus veiksmas gali pabloginti apsėstojo būklę, net užkrėsdamas egzorcizmo seansą atliekantį asmenį. Savo pratarmę Jakobas užbaigė citata iš Biblijos: „Demono, kurį Jėzus sutiko Geraziečių krašte, vardas buvo Legionas. Jėzus paklausė apsėstojo: „Kuo tu vardu?" Jis atsakė: „Mano vardas – Legionas, nes mūsų daug."*

Raunas, peržvelgęs turinį, vertė toliau. Knyga buvo suskirstyta į skyrius, aprašančius skirtingus egzorcizmo aspektus. Pateikta istorinė apžvalga su konkrečiais atvejais, įvairių demonų sąrašas, jų pavidalai, keli skyriai apie skirtingus būdus, kaip demonai gali žmogų apsėsti, reikalingų maldų rinktinė, tinkami naudoti amuletai ir relikvijos bei metodiška skirtingų egzorcizmo proceso fazių apžvalga. Buvo pažymėta, jog procesas gali trukti nuo vieno seanso iki kovos metų metais.

Skaitydamas Raunas tik lingavo galva.

– Prašviesėjo? – Viktorija suvalgė paskutinį bandelės kąsnį.

– Ne visai, tik tiek, kad Jakobas vis dar stebina. Manau, neblogas šuolis nuo verslo psichologijos iki sekmininkų judėjimo ir egzorcizmo praktikos, – jis ėmė skaityti vieną paskutinių knygos skyrių. – Čia rašo: vienas metodų nustatyti, ar žmogus apsėstas, yra imti melstis už išrink-

* Morkaus evangelija 5:9.

tąjį atliekant įvadinį išvarymą, kad galėtum nustatyti demonų tipą ir *dydį,* – Raunas pažvelgė į Viktoriją. – Benjaminas savo žurnale rašė, kad Biblijos vakarai visuomet užsibaigdavo malda už kitus ir išvarymu, tačiau nerašė nieko panašaus į šitai.

– Gal bendruomenėje vyko kažkas daugiau, nei žinojo Benjaminas? – Viktorija kramtydama rimtai pasižiūrėjo į jį. – Kuo greičiau rasi Jakobo adresą, tuo geriau. Čia kažkoks nešvarus reikalas.

Raunas linktelėjo, tuomet tyčia papasakojo Viktorijai apie sutartį, kurią pasižadėjo perduoti Jakobui.

– Kiek aš skolingas? – jis įsikišo ranką į džemperio kišenę.

– Tai čia už bandeles.

Jis atsidėkodamas linktelėjo, jau norėjo eiti.

– Ar neimsi tų vadybos knygų?

– Velniop jas dabar... tai yra – ir taip žinai, ką turiu omeny. Iki, Viktorija.

Grįžęs į „Bjanką" Raunas ėmėsi likusios Benjamino ataskaitos dalies, tiksliau – beprasmių klejonių garbinant „Dievo išrinktuosius" ir ilgų Biblijos citatų. Raunas pajuto kirbant nerimą keliantį klausimą, kas galėjo priversti Benjaminą taip pasikeisti:

TAI – PASKUTINĖ MANO ATASKAITA

Šiandien laikiau egzaminą. Išlaikiau. Lisė ir kiti palaimino mane ir pasveikino. Į klasę atėjo net pats Jakobas Mesmeris, pavadinęs mane „Evangelijos vyru". Visiems girdint pasakė mano garbei nedidelę kalbą, pagyrė mane už tobulėjimą, sakė daug tikisi iš manęs. Didžiuojuosi tuo ir esu nuolankus, bet man ir gėda, nes juos visus apgaudinėjau. Dėl to čia yra paskutinė mano ataskaita.

Raunas skaitė toliau apie bendrus bendruomenės pietus, kurių metu visi klausinėjo, ar Benjaminas norės tęsti mokslus kitame kurse. Spaudimas buvo draugiškas, bet užtikrintas, tačiau jis nepasidavė, tik pasakė dar neapsisprendęs. Vakaras užsibaigė užkūrus židinį svetainėje, kurioje jie meldėsi ir giedojo. Giedant vieną iš psalmių Lisė akimirką suspaudė jo ranką. Sušnabždėjo, kad didžiuojasi, jog jis išlaikė egzaminą ir gavo pagyrų iš Jakobo, iš paties Mokytojo. Kitiems bendruomenės

nariams ėmus skirstytis po namus ar į savo kambarius Lisė paklausė, ar jis nenorįs pasilikti kiek ilgiau. Jie sėdėjo drauge prie židinio, kalbėjosi iki išnaktų. Pirmiausia apie psalmes, kurias giedojo, kelioms jų Lisė buvo sukūrusi muziką. Vėliau apie „Dievo išrinktuosius", apie tai, kokie dėkingi esą turėdami Jakobą savo gyvenime. Lisė pasakojo apie kitus bendruomenės narius, kaip ji jautėsi įgijusi naują šeimą. Tik paskui Lisė prisipažino apie kai kuriuos vaikystėje išgyventus dalykus. Dalykus, kurių Benjaminas nenorintis pateikti ataskaitoje – pažymėta skliausteliuose, – bet tie dalykai labai baisūs, tokių nenusipelno nė vienas vaikas. Lisė dar kartą padėkojo jam už paramą drauge imantis misionieriškos veiklos. Pasijuokė ir iš kai kurių nutikimų. Lisė prisipažino dar niekada nejutusi tokios paramos iš jokio vyro, dėl to ji tikėjosi, kad jis nuspręs mokytis dar vieną kursą ir jiems neteks išsiskirti. Benjaminas rašė, kaip jie kurį laiką tylėdami gulėjo priešais židinį, kol jis paklausė, ar galima mėginti čia gauti kambarį? Atsakydama ji smarkiai jį apkabino, jos akyse pasirodė ašaros. Ji sakė, kad tam reikės Jakobo pritarimo, taip pat jis privalės tęsti ir kursus. Jis juokais atsakė imsiąs mokytis antrą, trečią, – kad ir kiek tų kursų reikėtų. Jie nusikvatojo, Lisė sakė, kaip jai labai palengvėjo pagaliau sutikti kažką, kuo gali pasitikėti. Žodžiai jį sujaudino, ataskaitoje pridūrė, kad būtent tada jam dingtelėjo, jog privalo Lisei papasakoti tiesą. Net ir bijodamas pasekmių. Tačiau jį guodė mintis, kad mokytojai nuo pat pradžių kartojo, kokia nesvarbi jų praeitis, svarbu tik tai, ką darei stengdamasis tarnauti Dievui ir dirbti judėjimo labui.

Raunas akimirką sustojo, nužvelgė kanalą. Besąlyginis, intymus Benjamino atvirumas Ferdinandui Mesmeriui jį nustebino. Atrodė, lyg Benjaminas sektų 12-kos žingsnių Anoniminių alkoholikų programą, pagal kurią reikėjo atlikti išpažintį visiems ir kiekvienam. Raunas nebuvo tikras, ar Ferdinandas Mesmeris šį gestą, diplomatiškai tariant, įvertino. Tuo įsitikino tik atsivertęs kitą puslapį.

> *Šiandien prisipažinau Lisei apie savo privataus detektyvo <u>praeitį</u> ir tikrąją priežastį, kodėl prisijungiau prie „Dievo išrinktųjų". Pasakodamas, žinoma, neišdaviau savo kliento, Jūsų, pone Mesmeri, ir neketinu to daryti. Tikiuosi, suprantate, jog privalėjau taip pasielgti, kad galėčiau įžengti į naują, šlovingą savo gyvenimo etapą. Manau,*

priartėjau prie tyrimo apie „Dievo išrinktųjų" santykius bei Jūsų sūnaus charakterį, pabaigos. Mano giliu įsitikinimu, tolesnė veikla – betikslė. Norėčiau, kad likusią mano honoraro dalį paaukotumėte „Dievo išrinktiesiems". Kuo skubiau atsiųsiu Jums sąskaitą.

Rauną nustebino, kad Ferdinandas Mesmeris nepapasakojo tikrosios bendradarbiavimo pabaigos priežasties, tik Katrinė perdavė, jog santykiai nutrūko vien dėl Benjamino kompetencijos trūkumo, o ne pasikeitusių įsitikinimų. Jo *atsivertimo,* galima sakyti. Galbūt Ferdinandas Mesmeris priėmė šitą pasikeitimą asmeniškai, net jei Benjaminas užduotį atliko jo neišdavęs? Raunas nekantravo sužinoti, kaip visa tai pasibaigė, tad skaitė toliau. Tačiau kito puslapio turinys pribloškė taip, kad per nugarą nubėgo šiurpulys.

30.

ESU NEVILTY. PONE MESMERI, NEBEŽINAU, KO GRIEBTIS, TODĖL VĖL JUMS RAŠAU. VISI PLANAI ŽLUGO. LAUKIU JAKOBO, PRAKEIKTO JAKOBO.

Raunas skubiai peržvelgė įžangą ieškodamas, ar ant išspausdinto elektroninio laiško kur nors ras datą, tačiau adreso laukelis buvo pašalintas, likęs tik pats tekstas. Jis ėmė skaityti nevilties persmelktą Benjamino laišką:

Drebu iš baimės. Tiesiogine to žodžio prasme. Nė nežinojau, kad taip gali būti. Situacija tapo nevaldoma, nežinau, kas čia darosi. Vadovybė panikuoja. Seansas įsismarkavo. Egzorcizmas buvo... nerandu kitų žodžių – GĄSDINANTIS. Jakobas. Laukiu, kol Jakobas pasiims mane iš miegamojo. Galvoju, reikia papasakoti nuo pradžių, kad suprastumėte, kas nutiko. Maniau galintis pasitikėti Lise. Aplankiau ją po mūsų pokalbio. Sukaupęs visą drąsą. Ji labai atidžiai klausėsi. Ypač, kai pasakiau norįs patikėti jai didelę paslaptį. Priverčiau ją pažadėti niekam apie tai nepasakoti. Visai kaip aš niekam neišdaviau jos paslapčių. Viskas tik tarp mūsų ir Dievo. Ji patikino saugosianti mano paslaptį. Ji buvo mano patikėtinė, o aš – jos. Taip ji sakė. Tad papasakojau jai apie savo praeitį, apie privataus detektyvo profesiją. Iš pradžių ji atrodė linksma. Stebėjosi, kad apskritai būna tokių kaip aš. Tačiau, kai atskleidžiau paskutinę savo užduotį, papasakojau apie stebėjimą, apie ataskaitas, ji nutilo. Kláusė, kas mane pasamdė. Nieko jai neatsakiau. Kląusė, ar kam nors apie ją pasakojau. Pasakiau, kad perdaviau tik pagrindinius dalykus – dalykus, kuriais ji gali didžiuotis. Jos giesmes. Jos pagalbą nuskriaustiesiems. Jos aktyvų įsitraukimą į bendruomenės veiklą. Pasakiau, kad jos paslaptys saugios. Tikėjausi, kad manoji taip pat bus saugi. „Taip", – sakė ji. Tad kartu pasimeldėme. Už mane. Už visą neteisingą mano elgesį. Maniau, viskas baigėsi gerai. Jaučiau, kad išsiskiriant tarp mūsų atsirado stipresnis ryšys. Kad buvom lygūs prieš Dievą, prieš vienas kitą. ***SUKLYDAU, VELNIŠKAI SUKLYDAU.***

Po pietų. Nuėjau grėbti lapų vidiniame kieme. Mane pašaukė. Maniau, kad dėl mano prašymo priimti į antrą kurso dalį. Jau buvau sumokėjęs. Maniau, mane pasveikins. Bet tarybos salėje pajutau, kad kažkas ne taip. Buvo susirinkus visa vadovybė. Osė,

piktasis Reikendorfas, Birgitė, Samuelis, Karlas Emilis ir, žinoma, Jakobas. Lisė sėdėjo šalia jo. Jie žinojo, buvo akivaizdu dar nė vienam iš jų neprasižiojus. Man pasiūlė prisėsti ant kėdės priešais visus. Kalbėjo Jakobas, pasakė, kad Lisė jam kai ką išpažino. Kaip būčiau galėjęs pasiteisinti? Papasakojau viską, kaip buvo. Viską, ką sakiau Lisei. Prisipažinus išties palengvėjo. Nors Osė tuo metu nesiliovė žegnojęsis. Jakobas paklausė, kas užsakė tyrimą. Parodžiau jam savo planšetę, kurioje buvo visi mano užrašai, visi laiškai Jums. Žinau, tai – siaubingas konfidencialumo pažeidimas, visą kaltę prisiimu. Bet prieš išduodamas Jus, pone Mesmeri, aš išdaviau Jakobą ir „Dievo išrinktuosius". Tikiuosi, suprasite mano dilemą.

Jakobas skaitė skaitė skaitė. Kol lauke sutemo. Visi laukėme tyloje. Kaip ir Lisė, aš didžiąją laiko dalį sėdėjau nudelbęs akis į grindis, o jas pakėlęs sutikdavau kitų žvilgsnius. Teisiančius. Žeidžiančius. Jakobas atidavė man planšetę, padėkojo. Sugebėjo draugiškai nusišypsoti. Pakilęs prabilo mums visiems. Beveik giedodamas. Sakė, kad į mūsų gretas įsimaišęs demonas. Ypač bjaurus. Visi sutiko, net Lisė linksėjo. Jis kreipėsi į vadovybę, prašydamas jų patarimo. Pasisakė kiekvienas, nors nuomonės neišsiskyrė. Jie siūlė melstis už prarastą mano sielą. Ištremtų mane po to. Osės nuomone, mano planšetę reikėjo konfiskuoti ir sunaikinti. Jakobas padėkojo visiems už įžvalgius atsakymus. Pridūrė, kad su jais nesutinka. Parodė į mane. Pasakė, kad ateidamas į „Dievo išrinktuosius" buvau pilnas demonų. Buvau vienas blogiausių nusidėjėlių. Mano profesija savaime nuodėminga. Mano darbas Ferdinandui Mesmeriui prilygintinas suokalbiui su Šėtonu. Bet laikas, praleistas su „Dievo išrinktaisiais", mano noras atgailauti rodo, jog išganytas gali būti net ir didžiausias nusidėjėlis. Užuot teisę, jie visi turėtų pulti ant kelių prieš Dievą drauge su manimi ir garbinti jo darbus. Atgailauti dėl išdidumo. Osė parklupo pirmasis. Visi kiti jį pasekė maldaudami atleidimo. Jakobas laimino juos rankos mostu, o mane suspaudė milžiniškame savo glėbyje. Sakė, kad man tai turėjo būti nesuvokiamai sunki kelionė. Kad parodžiau didelę drąsą. Visai kaip vedami Mozės izraelitai, įveikę Sinajaus dykumos pavojus. Jis vėl kreipėsi į kitus sakydamas, kad čia vis tiek tūno didelis demonas. Demonas, pasirodęs per Lisės liežuvavimą. Taip pasisukus aplinkybėms Lisė ėmė baisėtis. Ypač dėl to, kad vadovai linksėjo pritardami Jakobo žodžiams. Lisė mėgino pasiaiškinti. Nenorėjo pasiduoti liežuvavimui. Tik norėjo būti lojali, jautė prievolę jį informuoti. Jakobas ją nutraukė citata iš Patarlių knygos: „Liežuvautojas vaikštinėja, išplepėdamas paslaptis, o patikimas žmogus apie jas neprasitaria." Tai viską nusprendė. Tuomet Jakobas atskyrė Lisę nuo bendruomenės. Lisė, žinoma, neteko

proto. Maldavo Jakobo to nedaryti. Jakobas pasakė, kad ji tegalinti pati sau dėkoti už tai, kas atsitiko. Lisė maldavo atleidimo – aiškino, kad nebuvusi savimi. Bet Jakobas buvo nepalenkiamas, kol ji nepacitavo Patarlių knygos: „Bedievis savo lūpomis žudo kaimyną, o teisiuosius gelbsti sumanumas." Jakobas paklausė, ar tai reiškia, jog Lisė norinti būti išlaisvinta? Ji maldavo, kad išlaisvintų nuo jos sieloje tūnančių demonų, ėdančių ją iš vidaus. Jakobas paklausė vadovų, ar būtų galima atšaukti atskyrimą nuo bendruomenės ir pamėginti išvaryti iš Lisės demonus? Visi atsakė TAIP. Tuo metu man palengvėjo. Galvojau, kai pasimelsime už Lisę ir Jakobas paprašys Dievo užtarimo, ištarsime kelis burtažodžius, ir Lisė bus laisva. Tuomet galėsime visi pradėti iš naujo. KAIP SIAUBINGAI KLYDAU. Po akimirkos Jakobas paliepė Osei su Birgite palydėti Lisę į katilinę ir ten ją paruošti. Tada Jakobas kreipėsi į mane: „Dievo išrinktiesiems" reikia tavo pagalbos atliekant mūsų sesers Lisės egzorcizmą. Broli Benjaminai, ar esi pasiruošęs žudyti demonus?"

31.

Staiga kažkas visai arti Rauno suurzgė, jis krūptelėjo. Pažvelgė žemyn į šalia pritūpusį Miofę. Šuo žiūrėjo į jį smerkiamu žvilgsniu, Raunas tuojau pat suprato – jau seniai laikas jų vakariniam pasivaikščiojimui.

– Dirbu, po velnių, nejau nematai? – pratarė suirzęs.

Miofė vėl suurzgė, šįkart garsiau, labiau skųsdamasis. Raunas žinojo – šuo neatstos, kol nepasieks savo ir nebus išvestas. Jei dar ilgiau atidėlios, jis gali sugalvot vien iš užsispyrimo pridergti ant denio – taip kietai laikė Rauną po padu.

– Gerai jau, eikš.

Palei kanalą jie nuėjo Kristianshauno aikštės link trumpiausiam pasaulyje pasivaikščiojimui – Miofei užteko laiko tik nusišlapinti. Raunas net neatkreipė dėmesio į aplink „Kanalo rūsį" verdantį gyvenimą – bet kurį kitą vakarą jis būtų įtraukęs vidun, tačiau Raunas nuskubėjo atgal į „Bjanką" nekantraudamas perskaityti paskutinės Benjamino ataskaitos tęsinį.

NEŽINOJAU APIE KATILINĘ IR KAS JOJE YRA. SUPRATAU DAUG BAISIŲ DALYKŲ.

Jakobas ėjo priekyje. Jis kartu su vadovybės vyriškiais nusileido į rūsį. Vienoje rankoje laikė sidabrinę nukryžiuotojo figūrėlę. Kitoje – Bibliją. Samuelis sekė jiems pavymui. Nešdamas stiklinę ir grafiną šventinto vandens. Jie giedojo man anksčiau negirdėtą lotynišką litaniją. Prietemoje jaučiausi tarsi atsidūręs sename siaubo filme. Įėjus į katilinę viskas tik pablogėjo. Lisė gulėjo ant kušetės kampe vienais apatiniais. Odiniais diržais už čiurnų ir riešų pritvirtinta prie lovos. Mažoje patalpoje buvo siaubingai karšta, bet jos kūnas tarsi nuo šalčio tirtėjo. Su kitais ėmęs skelbti tikėjimo išpažinimą Jakobas išsiėmė keletą senų blizgančių monetų. Uždėjo po vieną ant Lisės vokų. Mes visi suklupome aplink kušetę. Vėl ir vėl kartodami tikėjimo išpažinimą. Vis smarkiau, vis garsiau. Lisė tuo metu verkė. Nežinau, kiek laiko meldėmės, bet man visai išdžiūvo burna. Galiausiai Jakobas atsistojo. Paėmė stiklinę, grafiną su šventintu vandeniu, pripylė.

„Gerk, demone, gerk šventą vandenį." Jis prikišo stiklinę Lisei prie lūpų. Ji godžiai atsigėrė. Ištuštino visą. Tada viskas pasisuko dar kraupesne linkme. Mums vėl meldžiantis Lisė pasikeitė. Ėmė šaukti, klykti nesuprantamus dalykus. Spjaudė į mus, kol apsivėmė žalia tulžimi. Man liepė išvalyti. Jakobas davė jai dar švęsto vandens. Vanduo dar smarkiau skatino demoną, Lisė mėgino jį išstumti. Ji ėmė tempti diržus. Mėginant išsilaisvinti jos rankų ir kojų oda nusitrynė iki kraujo. Demonas joje klykė į mus. Mačiau baimę jos akyse. Labiausiai už visus ji bijojo Jakobo. Kūkčiojo, šaukė, sakė, jam negalima jos pasiimti. Jai prasidėjo traukuliai, ji ėmė kandžiotis liežuvį. Jis ėmė smarkiai kraujuoti, mes įgrūdome jai į burną audeklo skiautę. Jos kalenančius žandikaulius laikėme atskirai. Dėl to ji tik dar labiau pašėlo, Karlui Emiliui, Samueliui ir Reikendorfui teko ją užsėsti, kad ramiau laikytųsi. Jakobas kreipėsi į mane. Sakė, demonas jau pakeliui. Kadangi nebuvau apmokytas, turėjau išeiti, nes galėjau nuo Lisės apsikrėsti. Jos demonas galėjo apsėsti mane. Imti misti manimi. Jis paprašė manęs išgerti švęsto vandens. Prieš išsiųsdamas mane persižegnojo, sukalbėjo maldą.

Dabar sėdžiu vienas miegamajame, kuris yra kiek tolėliau paėjėjus rūsio koridoriumi. Prietemoje. Rašau. Rašydamas vis dar girdžiu Lisės balsą. Kaip talžomo šuns. Koridoriuje stovintys mokiniai ir mokytojai ją ramina. Jie visi persigandę. Jaučiu, tuoj vemsiu, – visai kaip Lisė. Sukasi galva. Sunku rašyti. Teisingai dėliot žodžius. Gąsdina mane. Demonų bijau. Ar gyvename demonų laikais? Privalau išsiųsti šį laišką Jums, Ferdinandai Mesmeri, kol ne per vėlu. Per vėlu...

Kiti puslapiai buvo tušti, Raunas pervertė viską, kol priėjo paskutinę ataskaitos dalį. Tačiau čia nebuvo nė užuominos apie Lisės egzorcizmo pabaigą, ar tai, kas galiausiai nutiko Benjaminui. Ataskaitos pabaigą Raunas jau buvo skaitęs – ilgą Dievo, „Dievo išrinktųjų" ir Jakobo, vadinamo Išganytoju, Didžiuoju Mokytoju, pašlovinimą.

Raunas padėjo popierius šalia, ant plastikinės kėdės. Atrodė, tarsi Jakobas norėjo per Benjaminą pasiųsti tėvui žinią. Parodyti savo galią, kokią jis vietą užima tarp kitų. Benjaminui taip jį šlovinant tai tikrai atrodė dvasinė kova – Jakobas pasitelkė patikimą tėvo darbuotoją, paversdamas jį paklusniu savo tarnu. Velniškai iškreipta, jei taip čia viskas veikė. Tad koks buvo Ferdinando Mesmerio atsakas? Tuo metu įvyko daug dalykų: gaisras, „Dievo išrinktųjų" ir paties Jakobo dingimas, galiausiai – Ferdinando Mesmerio sėkmė, dabar priklausanti nuo sū-

naus parašo. Tačiau labiausiai Rauną kankino klausimas, kodėl jį Ferdinandas Mesmeris į visai tai įpainiojo? Mintis apie buvimą Mesmerio žaidimo dalimi Raunui nebuvo maloni, dabar jį labiausiai domino rasti ne Jakobą. Daugiau nerimo kėlė klausimas, kas gi nutiko jo pirmtakui. Jis privalėjo rasti Benjaminą Klauseną.

32.

Ką tik išlygintu kombinezonu vilkintis sargas vardu Folmeris atrakino Raunui buvusios kontoros rūsyje duris. Dabar patalpoje buvo saugomi Šviesiojo fiordo gatvės daugiabučio gyventojų dviračiai, čia buvo prigrūsta prie stovų prirakintų senų dviračių. Nuspaudęs jungiklį prie durų Folmeris uždegė šviesą palubėje, atsisuko į Rauną. Storuose Folmerio akinių stikluose atsispindėjo lempučių šviesa.

– Čia buvo jo biuras, kaip jau sakiau telefonu, dabar nelabai ko belikę.

– Kiek laiko jis čia dirbo?

– Trejus ketverius metus, gal ilgiau. Prieš tapdamas privačiu detektyvu daug kuo užsiėmė.

– Kuo?

– Revizijomis, buhalterija, man atrodo, dar darė kažką su interneto svetainėmis. Bet detektyvo darbas jam labiausiai sekėsi. Jūs irgi detektyvas?

– Tam tikra prasme – taip.

– Juokinga, kad dabar ieškot kolegos. Dingęs Detektyvas, – nusijuokė jis. – Tik nesupraskit neteisingai, Benjaminas man patiko. Jis man net kartą padėjo.

– Kaip?

Folmeris pasitaisė akinius, dar kartą pasižiūrėjo į Rauną lyg norėdamas įsitikinti, kad gali juo pasitikėti.

– Mano buvusi žmona mėgo svetimaut. Benjaminas nustatė, kas tas gaidys, jei suprantat, ką noriu pasakyt.

Raunas suprato.

– Kada jį paskutinįkart matėt?

– A, prieš kelerius metus. Kai nutraukė nuomos sutartį. Pamenu, buvo kažkoks kaip nesavas. Žinot, kažkoks liūdnas, lakoniškas. Tada pagalvojau, gal bankrutavo. Tokie dalykai – nieko linksmo.

– Tai jūs įsitikinęs, kad jis nepersikraustė kitur?

Folmeris linktelėjo.

– Daug čia daiktų nebuvo, bet ir tuos kelis baldus pridavė didelių gabaritų šiukšlių surinkėjams. Paliko tik dėžes su visais popieriais. Turėjo grįžt jų pasiimt kitą dieną, bet taip ir nepasirodė.

– O kur dėjot tas dėžes? Išmetėt?

– Eime, – Folmeris nusivedė Rauną pro dviračius iki galinių durų, vedusių į koridoriaus gilumą. Siauroje patalpoje su eile raudonų durų buvo gyventojų rūsiai. Priėjus paskutiniąsias Folmeris išsitraukė raktų ryšulį. Tarp daugybės radęs tinkamą atrakino duris. – Kaip jau sakiau, Benjaminas man patiko. Tad sudėjau jo daiktus į sandėlį.

Raunas įkišo galvą vidun – patalpa priminė visokio šlamšto prigrūstą sandėliuką.

– Ko tik žmonės nepalieka besikraustydami... – Folmeris palingavo galva iš lentynos traukdamas apdulkėjusį šviesių plaukų peruką.

– Jūs su Benjaminu buvot geri draugai?

– Nelabai artimi, iš senų laikų pažinojau jo motiną. Ji gyveno Gulando gatvėje. Griežta moteris, Jehovos liudytoja, ar panašiai.

– Ar Benjaminas taip pat buvo Jehovos liudytojas?

Folmeris papurtė galvą.

– Ne, motina buvo tikinti, o ar Benjaminas – nežinau. Bet jis buvo geras vyrukas, visuomet padėdavo kaimynams. Mandagus, tik atrodė kiek išsigandęs. Manau, mama dažnai jam komplikuodavo gyvenimą. Kai galiausiai išsikraustė, tai tik į butą aukštu žemiau, – Folmeris šypsodamasis papurtė galvą.

– Aha. Gal žinot, ar jis vis dar ten gyvena?

– Ne ne, negyvena. Gan greit pabėgo. Kai neišvažiuodavo dirbti, dažniausiai matydavau jį čia.

– Ar jis kada minėjo tokį judėjimą – „Dievo išrinktuosius"?

Folmeris papurtė galvą.

– Ne, bent jau neatsimenu, – tuo metu suzvimbė Folmerio mobilusis, kurį jis išsitraukė iš viršutinės kišenės. Žvilgtelėjo į Rauną. – Benjamino dėžės stovi šitam kampe. Apsižiūrėkit.

– Ačiū, – padėkojo Raunas pavymui einančiam į koridorių atsiliepti Folmeriui.

Raunas apėjo krūvas paliktų daiktų, pritūpė prie vienos iš dviejų Benjamino dėžių. Atidaręs pirmąją patikrino turinį, čia buvo daugiausia padrikos sąskaitos, keli pakabinami segtuvai. Jis atvertė vieną – tik seni mokesčių popieriai, įmonės sąskaitos. Padėjo atgal, kituose segtuvuose irgi rado tik metraščius, kelionių čekius, daug

kitų sąskaitų. Prisitraukęs atsidarė kitą dėžę. Dar daugiau segtuvų su senais kvitais. Iš adresų matėsi, kad visi siųsti čia. Tarp daugybės popierių nerado nieko, kas galėtų nurodyti, kur Benjaminas išsikraustė. Raunas pervertė krūvą susegtų senų čekių, kol Folmeris vėl pasirodė tarpduryje.

– Baigėt raustis? – nusišypsojo jis. – Man jau darbai ima kauptis.

– Žinoma, – Raunas pakilo. Užmetė akį į likusius ant dugno „Interfloros" gėlių parduotuvės čekius su Amagerio Psichiatrijos centro adresu.

– Sakėt, Benjamino motina gyveno netoliese. Gal žinot, kur ji persikraustė?

– Į kapines, bet jau daugiau nei prieš dešimt metų. Kodėl klausiat?

Raunas papurtė galvą, numetęs krūvą čekių atgal į dėžę.

– Jei pavyks jį rasti, perduokit linkėjimų, – pasakė Folmeris, rakindamas duris.

– Būtinai, – pažadėjo Raunas.

Drauge jie patraukė išėjimo link. Stovėdami saulės atokaitoje Šviesiojo fiordo gatvėje, Folmeris nusišypsojo.

– Beje, prieš kelerius metus Benjamino čia ieškojo jauna moteris. Netrukus po to, kai jis užsidarė.

– Gal vardu Lisė?

– Jei atvirai, jos vardo neprisimenu. Nediduke tokia, tvirto sudėjimo, sportiška – kaip šių laikų merginos. Tamsiaplaukė. Visąlaik šypsojosi, bet taip šaltai. Atkakli. Ar kiek panašu į Lisę?

Raunas papurtė galvą.

– Ne, nelabai.

Atsisveikinęs su Folmeriu nuėjo gatve svarstydamas, ar tik čia nebuvo užsukusi Katrinė, ieškodama Benjamino po Lisės demono išvarymo seanso? Bet labiausiai Raunui ramybės nedavė klausimas, kam Benjaminas siuntė gėles į Psichiatrijos centrą. Kai ką įtarė, tačiau giliai viduje troško, kad tai nebūtų tiesa.

33.

Raunas nulipo į vairinę, čia uodegą vizgino Miofė. Garsiai lodamas šokinėjo ant jo, tad teko pasiduoti. Paglostė didelę jo galvą, patrynė priekines letenas – kaip Miofei labiausiai patikdavo. Grįždamas iš Šviesiojo fiordo gatvės svarstė, kaip sužinoti, ar Benjaminas siuntinėjo gėles Lisei. Tokiu atveju gali būti, kad ligoninėje vis dar bus išlikę jos duomenys. Dingtelėjo, kaip paprasta būdavo ieškoti žmonių, kai jis dirbo policijoje. Kai ką sumanęs pasiėmė mobilųjį. Internete radęs Psichiatrijos centro telefono numerį, paskambino.

– Amagerio Psichiatrijos centras, – pasigirdo balsas pro nosį.

– Tomas Raunsholtas, Centrinė nuovada. Man reikėtų informacijos apie buvusią jūsų pacientę.

– Kokiu klausimu? – paklausė budinti seselė.

– Užklausa dėl vienos buvusios jūsų pacientės, Lisės Brask, gydėsi maždaug prieš dvejus metus... Asmens kodo šiuo metu neturiu.

– Iš kur, sakėt, skambinat?

Jis kantriai įkvėpė.

– Centrinės nuovados, Halmo aikštės, Ikiteisminių tyrimų skyriaus.

– Tad procedūrą puikiai žinote. Mums reikia raštiško kreipimosi, ir dėl esančių, ir dėl buvusių pacientų.

– Man labai reikia šių duomenų, kad galėčiau toliau vykdyti tyrimą. Gal skubiai paieškotumėt?

– Apgailestauju. Kokia, sakėt, jūsų pavardė?

Jis padėjo ragelį, pagalvojęs, kad visai prarado įgūdžius – nė seselės nesugebėjo prakalbinti. Anais laikais jam su Mikeliu pavykdavo iš žmonių išgauti visokiausios konfidencialios informacijos! Įėjęs į kajutę patraukė prie sofos, pakėlęs pagalvėlę atidarė sėdynės spintelę. Ten buvo keli rūbų prigrūsti sportiniai krepšiai. Išėmęs pirmąjį pasirausė, kol rado voką su asmeniniais dokumentais, kartu ir seną policininko pažymėjimą. Atvertė dvigubą laminuotą kortelę su antspaudu ir nuotrauka. Daryta prieš šimtą metų. Joje buvo švariai nusiskutęs, trumpais plaukais, vilkintis uniforminius marškinius su kaklaraiščiu. Atrodė,

lyg ta nuotrauka būtų daryta kitame gyvenime. Jis buvo ką tik paskirtas. Tais laikais jis drauge su kitais naujai iškeptais pareigūnais svajojo pakeisti pasaulį, sukurti geresnę ar bent jau saugesnę visuomenę. Tais laikais tikėjo teisingumu, gėrio pergale prieš blogį. Tais laikais nebuvo jokio neapibrėžtumo. Nuo tų laikų jis daug ko išmoko. Žiūrint į nuotrauką darėsi liūdna, jis įsikišo kortelę kišenėn. Išėjęs atostogų ketino ją atiduoti, bet sumelavo, kad pametė. Net nežinojo, kodėl, gal jame tūnantis mentas neketino pasiduoti?

34.

Amagerio pievą buvo užliejusi tamsa, tarsi tamsus vandenynas ji plytėjo po viaduku ir nebyliai skriejančiais traukiniais. Metro sustojus Sundbiu stotelėje Raunas išlipo iš priekinio vagono. Jis patraukė pro tuščią stoties pastatą, išėjo į Pylimo gatvę ir palei cemento pilkumo psichiatrijos ligoninės pastatus pasuko pagrindinio įėjimo link. Priėjęs didelį stiklinį langą išvydo tamsiaodį naktinį sargą, prie staliuko valgantį į foliją suvyniotą sumuštinį. Raunas vylėsi, kad seselė, su kuria šnekėjosi telefonu, jau seniai baigė darbą ir tokiu metu neteks susidurti su tiek žmonių. Jis nuspaudė durų skambutį, vyriškis nustebęs atsigręžė. Sargas pakilo, palikęs sumuštinį ant stalelio. Į baltą chalatą valydamasis rankas priėjo prie durų.

– Policija, – Raunas priplojo savo pažymėjimą prie stiklo.

Budintis atidarė duris, pakvietė jį vidun.

– Kuo galiu padėti? – nusišypsojo jis.

Atrodė jaunas, Raunas pagalvojo, kad jis turbūt bus medicinos studentas, prie stipendijos prisidūriantis naktiniu darbu.

Perskaitė prie chalato prisegtą kortelę:

– Aha, Šahidai. Man reiktų pagalbos su viena byla, – apkabinęs jį per pečius pasivedė jį prie stalo.

– Byla? Čia kažkas vyksta? – paklausė Šahidas.

– Ir taip, ir ne. Kalbama apie vieną buvusių jūsų pacienčių. Įtariame, kad kažkas pasinaudojo jos tapatybe, – sumelavo.

– Oje, mano dėdei taip buvo nutikę, – Šahidas atsistojo prie stalo. – Ugnį ir vandenį perėjo, kol iš banko atgavo pinigus. Prisiekiu, „Danske bankas“ – tikri kiaulės.

– Neprieštarausiu, – Raunas supratingai nusišypsojo.

– Ar nepatikrintum man duomenų? Būtų gerai, jei suveiktum man to žmogaus adresą.

Šahidas papurtė galvą.

– Prisidarysiu bėdų, juk tai konfidencialūs duomenys. Gal galėtumėt ateiti rytoj, pakalbėtumėt su nuolatiniais darbuotojais, jie tikrai daugiau žino.

– Šahidai, informacijos man reikia dabar, nusikaltėliai juk nepoilsiauja. Kuo anksčiau užbaigsim šitą bylą, tuo geriau. Pažadu, tu nuo to nenukentėsi, manęs čia nebuvo, – mirktelėjo jam. – Būk draugas, pagelbėk?

Šahidas skubiai apsidairęs užgulė kompiuterio klaviatūrą.

– Gerai jau, sakykit pavardę, pažiūrėsiu, ar tas asmuo registruotas.

– Jos vardas Lisė, Lisė Brask.

Šahido pirštai nustojo spausdinę, jis atsigręžė į Rauną.

– Bet... ją tai aš puikiai pažįstu.

– Puiku, gal turi adresą?

– Kad ji čia kaip ir gyvena.

– Lisė Brask? Tu tuo tikras?

– Taip, taip, turim trisdešimt penkis nuolatinius pacientus. Lisė – seniausia mūsų gyventoja. Ją vadina *Sleeping beauty**, – nudelbė akis. – Kvaila pravardė, bet ne aš sugalvojau...

– Gal galiu ją pamatyt? – pertraukė jį Raunas.

– Dabar? – Šahidas pasižiūrėjo į rankinį laikrodį.

– Taip, dabar. Kad galėčiau patvirtint jos tapatybę, – pats suprato, kaip neįtikinamai skamba tokia priežastis, bet tebežiūrėjo Šahidui tiesiai į akis. – Šahidai, dabar. Čia svarbus reikalas.

Šahidas giliai atsiduso, jis panėšėjo į pasmerktąjį myriop pakeliui į ešafotą.

– Prašom čia.

Drauge jie nuėjo tamsiu koridoriumi, vedančiu į dieninį skyrių. Koridoriaus gale Šahidas suvedė kodą skydelyje ant sienos, silpnai zvimbtelėjusios atsivėrė sunkios automatinės durys.

– Viskas taip neteisėta.

– Šahidai, ramiai, aš tik patikrinsiu, už penkių dešimties minučių vėl sėdėsi prie savo sumuštinio.

– Visiškai neteisėta, – pakartojo Šahidas, sustojęs priešais duris į pirmą kambarį. Atsargiai jas pravėrė, jie įžengė į tamsią patalpą, kurioje Raunas teįžvelgė ligoninės lovoje gulinčio žmogaus kontūrus.

– Ją bent jau lengva atpažint, – tarė Šahidas. – Bent tiek.

* Miegančiąja gražuole. (Angl.)

Jie priėjo prie lovos, Šahidas uždegė sieninę lempelę.

– Kaip jau sakiau, nevykęs pokštas su ta pravarde.

Pamatęs Lisę Raunas nesąmoningai žengtelėjo atatupstas.

– Kas... kas jai?

– Natrio šarmas.

Apatinė jos veido dalis buvo sudarkyta gumbuotų pilkšvų randų, besidriekiančių iki pat kaklo. Lūpos visiškai nuėstos, bedantė burna – tarsi kūgio formos ertmė. Nebelikę didelės dalies nosies, dėl to veido išraiška kiek priminė roplio. Prie tokio veido nederėjo ilgi, šviesūs, išpuoselėti plaukai.

– Ar jo kažkas užpylė ant veido?

– Ne, pati išgėrė. Taip dažniausiai nutinka mažiems vaikams, išgėrusiems kanalizacijos valiklių. Bet Lisės atveju tai buvo mėginimas nusižudyti.

– Kas ją čia atgabeno?

– Neįsivaizduoju, ji jau čia buvo, kai pradėjau dirbt.

– Šahidai, atnešk man jos ligos istoriją.

– Bet...

Raunas pervėrė jį rūsčiu žvilgsniu, Šahidas paklusniai linktelėjo:

– Minutėlę.

Šahidui išėjus Raunas paėmė Lisės ranką, švelniai ją spustelėjo:

– Lise, Lise...

Jai bundant iš sumaitotos gerklės pasigirdo silpnas gargimas.

– Lise, ar girdi mane? – sušnabždėjo. – Man reik su tavim pakalbėt.

Ji atsimerkė, įsmeigusi tuščią žvilgsnį į lubas. Raunas suspaudė jos ranką, ji atsuko žvilgsnį jo pusėn.

– Aš esu Tomas Raunsholtas, aš...

Išsigandusi ji suriko, atitraukė ranką.

– Ramiai, Lise, atėjau padėt.

Ji įsistebeilijo į Rauną, lyg mėgindama jį atpažinti.

– Lise, kaip tai įvyko? Ar tada, kai buvai pas „Dievo išrinktuosius"?

Ji kažką neaiškiai sumurmėjo, pro lūpų kamputį ištekėjo seilės.

– Ar čia Jakobo darbas? Ar Jakobas Mesmeris tau šitaip padarė?

– Ben... mano... Ben... mano... Ben... ja... min...

– Ar Benjaminas taip padarė?

– Ben... mano...

– Ar žinai, kur jis? Žinai, kur galiu rast Benjaminą?

Ji užsimerkė ir vėl griuvo į patalus, greičiausiai apsvaigusi nuo vaistų.

Raunas paėmė jos ranką, lengvai papurtė, kol ji vėl pramerkė akis.

– O Jakobas? – Raunas girdėjo, kaip koridoriuje atsidarė automatinės durys, po kurio laiko pasigirdo artėjantys žingsniai. – Lise, o kaip Jakobas Mesmeris?

Jos akys akimirką žybtelėjo, ji ėmė kažką neaiškiai murmėti.

– Ar žinai, kur jis?

– Mes-s-s-s-s-smeris... – sušvokštė pro sumaitotą burną.

– Kas čia vyksta?

Raunas atsigręžė. Šahidas grįžo su istorija, bet ir lydimas drūto vyro, be abejonės gydytojo, kuris labiau priminė seną sunkiasvorį boksininką.

– Getse... man... – pasigirdo iš Lisės. – Getse... man...

– Tomas Raunsholtas, Centrinė nuovada, – atsakė Raunas gydytojui, vėl atsigręžė į Lisę. – Ką sakai?

– Getse... man...

– Ar turit pažymėjimą?

– Taip, po velniais, – išsitraukęs pamojavo kortele. – Lise, nesuprantu, ką sakai...

– Getse... man... Getse... man... Getse... man... – vis garsiau, greičiau kartojo ji. – Getse... man... Getse... man... – atrodė, lyg būtų kažkokiam transe.

– Pasitraukite nuo pacientės, – gydytojas pagriebė Rauną už peties, nustumdamas jį tolyn.

Daktaras mėgino Lisę nuraminti, apkamšydamas ją.

– Ša ša, mano drauge, – tarė jis. – Gali jau grįžt miegot.

Ji laikė tvirtai sugriebusi jo chalato rankovę, mėgindama prisitraukti jį artyn.

– Getse... man... Getse... man... – nepaliaujamai kartojo.

Raunas paėmė iš Šahido ligos istoriją, peržvelgė. Pradžioje buvo trumpai aprašyti natrio šarmo sužalojimai bei po to jai atliktos operacijos Karališkosios ligoninės Intensyvios terapijos skyriuje. Paskui ją

perdavė tiesiai Amagerio psichiatrijos centrui, nuo to laiko ji čia ir guli. Istorijoje taip pat buvo nuorodų į ankstesnę Lisės psichiatrinio gydymo ligos istoriją ir ne vieną bandymą nusižudyti. Galiausiai pateiktas sąrašas jai paskirtų vaistų, daugiausia psichotropinių ir beta adrenoblokatorių.

Raunas skubiai pervertė viską, ieškodamas kokio nors žmogaus kontaktinių duomenų, bet nieko nerado.

– Šahidai, ar ji turi kokį globėją? Kas ją lanko?

– Niekada nieko pas ją nemačiau... – atsakė, žiūrėdamas į gydytoją.

Daktaras tuoj pat atsigręžė, pažvelgė į juos.

– Lauk, – išplėšė istoriją Raunui iš rankų.

– Tik mėginu išsiaiškint, kas ją taip sužalojo, – pasakė Raunas.

– Ji pati susižalojo, suprantat? Dėl to abejonių niekam nekyla, ar aišku?

– Supratau, – iškėlęs rankas atsakė Raunas.

Galiausiai jas nuleido, vėl kreipėsi į gydytoją:

– Ieškau dviejų žmonių, Benjamino Klauseno ir Jakobo Mesmerio. Gal žinot, ar kuris nors iš jų kada nors su ja susisiekė?

Atstatęs pečius gydytojas išvijo Šahidą ir Rauną iš palatos.

– Kaip jau Šahidas nusižengdamas ligoninės taisyklėms jus informavo, niekas per visą tą laiką jos nelankė.

Po kelių minučių Raunas atsidūrė prie įėjimo, prigrasintas, kad jį įskųs. Tokie grasinimai tušti, pagalvojo, nes išaiškėjus naktiniam jo apsilankymui pas Lisę labiausiai nukentėtų tiedu budintieji. Sukrėstas sužalotos Lisės vaizdo labiausiai norėjo išlenkt taurelę stipresnio, bet šalimais nesimatė jokio baro.

35.

Raunas sėdėjo ant palangės Eduardo kabinete „Informacijos" redakcijoje. Celę primenančioje patalpoje stūksojo krūvos laikraščių, bokštais sukrauti segtuvai. Knygų prikimšta lentyna palei vieną sieną, rodės, bet kurią akimirką nuvirs ant priešais stovinčio stalo. Vienintelis kabineto papuošimas buvo šalia durų pakabintas originalus „Belle du Jour" filmo plakatas su pusnuoge Katrin Deniof. Iš gretimo redakcijos kabineto girdėjosi gyva diskusija, tad Eduardas, grįžęs su dviem puodeliais kavos, uždarė paskui save duris.

– Tai manai, čia policijos darbas, nes įvykdytas nusikaltimas? – jis padavė vieną puodelį Raunui, o pats prisėdo ant apskurusios rašomojo stalo kėdės.

– Ne toks, kad apie jį rašytum laikraštyje, bet, manau, tikėtina, kad Lisė sužalota demonų išvarymo seanso metu, kurį ataskaitoje aprašė Benjaminas.

Raunas gurkšnojo kavą, kol Eduardo vartė Rauno atneštą Jakobo Mesmerio knygą apie demonų išvarymą.

– Ar čia kur nors parašyta, jog tiems ritualams reikia natrio šarmo?

– Tikrai ne.

– Tai gal Benjamino ataskaitoje užsiminta apie natrio šarmą?

Raunas papurtė galvą.

– Ne, vanduo, Jakobas matė Mesmerį duodantį jai tik švęsto vandens. Kita vertus, paskutinėje seanso dalyje jis nedalyvavo.

Eduardo linktelėjo, padėjo knygą ant stalo.

– Ką sakė tas gydytojas iš psichiatrijos ligoninės?

– Kad ji mėgino nusižudyti. Ir buvo tuo visiškai įsitikinęs, istorijoje taip pat tas parašyta.

– Jie parodė tau jos istoriją?

– Ne visai savo noru. Bet spėjau pamatyt, kad ji buvo paguldyta bent keletą kartų, bent keliskart mėgino žudytis.

– Bet iš viso to juk ir peršasi išvada, kad Lisė pati taip padarė?

– Na, taip...

– Abejoji?

Jis gūžtelėjo.

– Tik nuojauta.

– Šeštasis pojūtis? – Eduardo šyptelėjo.

– Gal kiek daugiau. Lisė pjaustėsi. Sprendžiant iš Benjamino ataskaitos Lisė jam pasakojusi, kad paauglystėje save žalodavo. Jos bandymai nusižudyti, bent tie aprašytieji istorijoje, buvo arba išgėrus migdomųjų, *arba* persipjovus riešo arteriją.

– Manau, suprantu, kurlink suki. Natrio šarmas tuomet netinka.

– Būtent.

– Įtari, kažkas galėjo ją priverst?

– Būtų bent jau logiška dėl to apklausti tiek Jakobą Mesmerį, tiek Benjaminą.

– Ir kiek jau pasistūmėjai jų ieškodamas?

– Tik tiek, kad „Dievo išrinktųjų" būstinė supleškėjo Belgijos gatvėje. Ir nežinau, kur jie nuo tada persikraustė.

– Ar ieškojai ministerijos duomenų bazėje?

– Kokios ministerijos? Kokioje duomenų bazėje?

– Religinių bendruomenių, – Eduardo prisijungė prie kompiuterio. – Bažnyčios ministerijos.

Raunas priėjo prie Eduardo, pažvelgė jam per petį.

– Štai, – po kurio laiko tarė Eduardo. Ekrane pasirodė ministerijos interneto svetainė ir visų Danijos bendruomenių sąrašas. – Suskirstyta pagal tikėjimo kryptis, – paaiškino Eduardo ir radęs krikščioniškąją paspaudė nuorodą.

Registruotų religinių bendruomenių sąrašas buvo ilgesnis, nei jiedu tikėjosi, – šešių puslapių. Laimei, surašyta abėcėlės tvarka, tad sekmininkų kategorijoje jie nesunkiai rado „Dievo išrinktuosius".

– Registruota Belgijos gatvėje, – Eduardo parodė į ekraną.

– Panašu, kad neatnaujinta, – Raunas pasikasė barzdos šerius. – Gal galima paskambinti į ministeriją?

– Galim, bet duomenis bendruomenės teikia pačios, tad nieko iš to nepešim. Galiausiai juk visom čia registruotoms bendruomenėms svarbiausia tik gauti paramos pinigus. Tad, jei jie vis dar būtų aktyvūs, tai Jakobui būtų reikiamas postūmis pačiam tą informaciją atnaujinti.

Raunas vis tiek neatlyžo reikalaudamas paskambinti. Interneto svetainėje radęs numerį Eduardo susisiekė su ministerija. Praėjo pusvalandis, kol jį sujungė su kažkuo, kas galėjo atsakyti į klausimą.

– Apgailestauju, – per garsiakalbį pasigirdo biuro asistentės balsas. – Tai vienintelis adresas, kurį turime.

– Tai gal yra koks telefono numeris ar elektroninio pašto adresas?

– Ne, nieko neturim.

– Gal bendruomenė iširusi, nežinot?

– Pagal mūsų duomenis – ne, bet kartais nutinka, kad bendruomenės išyra dar iki mums sužinant.

Padėkojęs už pagalbą Eduardo padėjo ragelį.

– Tiek iš tos Bažnyčios ministerijos.

– Eikš, turiu kitą sumanymą, – Eduardo pakilo. – Gal Kjeldas ką žinos.

– O jis kas toks?

– Jis kaip atskira institucija mūsų laikraštyje. Rašė apie „Tėvo namų" sektą ir visas tas nesąmones, susijusias su „Jaunimo namų" pardavimu. Taip pat jis tyrė nuo Jehovos liudytojų atskilusias grupes, islamo fundamentalizmo plitimą kalėjimuose.

– Gerai, bet nenoriu, kad jis apie tai rašytų, – Raunas rimtai pažvelgė į Eduardo.

– Gali būt ramus. Nemažai prireikia, kol Kjeldas galiausiai prisiruošia prisėst prie klaviatūros. Laikysim viską *šeimoje*, – tarė jis, patapšnodamas Raunui per petį.

Raunas nežinojo, kaip jaustis staiga tapus „Informacijos" šeimos nariu, tačiau kol niekas nekilo aikštėn, sąlygos jį tenkino.

Netrukus jie pasibeldė į Kjeldo kabineto duris atokiausiame redakcijos kampelyje.

– Užeikit, – už durų pasigirdo gergždžiantis balsas.

Kabinetas buvo dar mažesnis už Eduardo, čia tvyrojo tirštas rūkas. Už perkrauto rašomojo stalo prie lango sėdėjo senyvas vyras medkirčio marškiniais su raudonomis petnešomis.

– Dvokia kaip rytietiškam turguj, – pasakė Eduardo. – Kaljaną čia rūkai, Kjeldai?

– Elektronines cigaretes, – nusikosėjo jis. – Obuolinės.

– Elektroninės ar neelektroninės, jei Lonė pamatys, visai pasius, – Eduardo ėmė vėduotis dūmus nuo veido. Juk žinai, kad visiškai uždraudė rūkyti.

– Juk čia garai, o per tą susitikimą aš, beje, balsavau prieš. Ar dar ko nors nori, ar atėjai tik skleist negatyvią energiją? – jis atsilošė į kėdės atkaltę, kuri pavojingai sugirgždėjo.

– Ieškom religinio judėjimo, sekmininkų sektos, pasivadinusios „Dievo išrinktaisiais". Ar žinai ką nors?

– Dievo... išrinktieji... mhm...

– Buvo gaisras...

– Amageryje, – Kjeldas nutraukė Rauną. – Taip, gerai atsimenu. Bet prieš kokius kelerius metus. Kas vėl jiems atsitiko?

– Nerandam jų būstinės. Gal žinai, kur jie tąkart pasidėjo?

– Mm-jo, – sumurmėjo sukryžiavęs rankas ant krūtinės, lūpų kraštelius aktyviai čiulpdamas cigaretę. – Ne-e. Manau, po to nutikimo jie iširo?

– Bet nesi tikras?

– Mm-jo, – jis pasikasė pakaušį. – Ar tikrinot ministerijos sąrašą?

– Pas juos tik senas adresas ir patys tiksliai nežino, ar ta sekta vis dar egzistuoja.

Kjeldas linktelėjo, išpūsdamas garų debesį.

– Aha, kažkas pamažu grįžta atmintin. Atsimenu, svarsčiau tuomet parašyt kažką apie tą jų narį – buvusį futbolininką, kairįjį saugą, kokia gi jo pavardė... Larsas? Lesė? Lenartas?..

– Kalbėjai su juo?

– Ne, jis spėjo iki tol pasitraukt iš bendruomenės, tai ir numirė straipsnis. O tai dar buvo prieš gaisrą.

– Manai, jie nebeveikia?

– Mm-jo. Tikėtina. Daug tų judėjimų tuo metu užsilenkė. „Tėvų namai", „Evangelistai", ir čia tik žymiausi. Iširo, išskrido į dausas, – juokdamasis iškėlė rankas.

Padėkoję Kjeldui jie grįžo į Eduardo kabinetą.

– O Mikelis? – paklausė Eduardo. – Negali jo paprašyt paieškot Asmenų registre?

– Tam reikia, kad apie jų dingimą būtų pranešta.

– Turėjau omeny, neoficialiai.

– Vis tiek neturiu asmens kodų. Be to, paskutinį kartą pažadėjau, kad jau *tikrai* paskutinis kartas.

Iš tiesų pasiklausti Raunas galėjo, bet Mikelio pagalbą norėjo verčiau pasilikti Evos bylai. Dar ta proga prisiminė, kad Mikelis vis dar nepranešė, kada jie galės patikrinti Kaminskio grobį, kaip žadėjo.

Eduardo prisėdo prie rašomojo stalo, vėl ėmė vartyti Jakobo Mesmerio knygą.

– Nežinau, ko reikia, kad prievarta kam supilt į gerklę natrio šarmo.

– Tvirtų rankų arba gerai pririšti auką – Lisei taip ir nutiko.

– Turiu omeny labiau *psichologiškai*.

Raunas gūžtelėjo.

– Esu tiek prisižiūrėjęs, kokių baisybių žmonės vienas kitam pridaro, kad manęs niekas nebestebina. Bet turiu pripažinti, reikia būt psichopatu padaryt kažką panašaus.

Eduardo padėjo knygą į šalį. Paėmęs ją Raunas jau norėjo dėtis į džemperio kišenę, kai viršelio apačioje pirmąkart pastebėjo leidyklos pavadinimą. Perbraukė užrašą smiliumi.

– Getse-manė. Tas pats Benjamino ataskaitoje minėtas pavadinimas, vieta, kur Jakobas turėjo juos visus nusivesti.

– Getsemanė buvo sodas, kuriame Jėzus meldėsi kartu su savo mokiniais vakarą prieš nukryžiavimą.

Raunas pakėlė akis į Eduardo.

– Nepūsk taip akių, vaikas būdamas vaikščiojau į sekmadieninę mokyklą.

– Rimtai?

– Visi ispanų vaikai jas lanko. Bet kokia tai vieta?

– Manau, tai buvo vienas iš tų kelių žodžių, kuriuos ištarė Lisė.

– Bet kodėl ji ją paminėjo?

– Neįsivaizduoju, ji visai pašėlo – kartojo ir kartojo jį be galo.

– Manai, tai kaip nors susiję su šita leidykla? – Eduardo pasižiūrėjo į knygą.

– Kažkas man kužda, kad leidykla gali priklausyti Jakobui arba bendruomenei. Gal gali patikrint, ar tokia vis dar yra?

Eduardo prisėdo prie klaviatūros, pamėgino ieškoti per „Google", bet nieko nerado.

– Galime pamėginti įmonių registre.

Interneto svetainėje surinko pavadinimą „Getsemanė". Ekrane pasirodė nemažai įmonių. Prisislinkęs arčiau ekrano Eduardo ėmė skaityti.

– Tie patys savininkai. Visos jos priklauso Jakobui Mesmeriui ir dar dviem asmenims.

Raunas apėjo stalą, pažvelgė pats į ekraną.

– Eik tu sau! „Dievo išrinktieji" turi daugiau įmonių nei scientologai.

– Aha, žinok, Roni Habardai, – Eduardo nusišypsojo. – Be leidyklos, jie dar turi... pastatų renovavimu užsiimančią statybos bendrovę, sodininkystės įmonę, valymo firmą, internetinių technologijų įmonę, pagal pateiktą informaciją, kuriančią interneto svetaines.

– Gal yra tų įmonių adresai?

– Minutėlę, – Eduardo paspaudė pirmą nuorodą.

– Panašu, kad statybos bendrovė uždaryta prieš kelerius metus.

– O kitos?

– Tas pats ir su internetinių technologijų ir... valymo įmonėmis, – jis spragtelėjo ant keleto kitų nuorodų. – Ir leidyklos nebėra. Viską uždarė.

– Ar nėra ten dar sodininkystės įmonės, kaip ji?

– Sodininkystės... – Eduardo skaitė užrašus ekrane. – Atrodo, vis dar yra.

– Koks jos adresas? – Raunas mėgino skaityti kartu.

– Lolande. Užrašyt tau adresą ir telefoną?

– Labai prašyčiau.

Eduardo viską surašė ant geltono klijuojamo lapuko, ištiesė jam.

– Ką mąstai daryt, skambinsi jiems?

– Manau, šiek tiek palauksiu.

– Tik nesakyk, kad ruošies ten važiuot?

Raunas papurtė galvą, įtemptai mąstydamas.

– Tai... tai ką tada?

– Negaliu nustot galvojęs... Nejaugi Ferdinandas Mesmeris visą tą laiką žinojo, kur jo sūnus?

Eduardo atsilošė, apstulbęs pakėlė į jį akis.

– Tai kam jam tave čia painiot?

– Nes jam patinka valdyt žmones.

– Bet ar nebūtų buvę lengviau tau iš pat pradžių duot adresą?

– Taip, bet Ferdinandas Mesmeris lengviausiu keliu neina.

– Tai koks jo motyvas?

– Jis norėjo man visa tai parodyt, parodyt, kas jo sūnus per vienas, *prieš* man jį susitinkant.

– Bet kodėl?

Raunas papurtė galvą.

– Neįsivaizduoju. Gal kad nepereičiau kiton barikadų pusėn kaip Benjaminas? Gal dėl kokių nors kitų slaptų priežasčių?

Eduardo atrodė susinervinęs.

– Jau anksčiau tau sakiau, Raunai, palik tą bylą ramybėje.

– Jau kiek per vėlu.

– Bet ką tu sau manai daryt?

– Pasišnekėt su pačiu velniu, – sausai atrėžė Raunas, įsikišdamas Jakobo Mesmerio knygą į kišenę.

36.

Raunas atsirėmė į betoninę koloną požeminėje „Mesmer Resources" stovėjimo aikštelėje. Čia buvo maloniai vėsu, lubų šviestuvai viską dažė melsva šviesa. Iš kolonėlių aplinkui sklido švelni melodija. Tokio tipo muzika sukurdavo dirbtinį saugumo jausmą, tad požemis nebeatrodė toks nejaukus. Stovėjimo aikštelėje Ferdinando Mesmerio vieta su pavardės lentele ant sienos buvo tuščia. Sprendžiant iš kitų čia stovinčių prabangių automobilių, įmonei sekėsi gan neblogai. Prieš kelias valandas administratorė papasakojo Raunui, kad Ferdinandas Mesmeris išvykęs į susitikimą mieste ir pasirodys kiek vėliau. Laukti jis nenorėjo. Pakaks susitikti su Mesmeriu čia. Atokiau nuo jo kabineto. Nuo Katrinės, jo sargybinės.

Raunas nusprendė palūkėti dar pusvalandį, paskui išgirdo rampa į aikštelę besileidžiantį automobilį. Didelio S klasės mersedeso priekiniai žibintai nušvietė kelią tarsi prožektoriai, giliai burzgė dvylikos cilindrų variklis. Prie vairo sėdėjo Ferdinandas Mesmeris. Privažiavęs tuščią vietą mitriai įsuko automobilį. Raunas perėjo pėsčiųjų taku, Ferdinandui Mesmeriui išlipus iš automobilio, jis jau stovėjo prie mersedeso galo.

– Graži mašina, – tarė Raunas.

Ferdinandas Mesmeris nuspaudė pultelį, užrakino mašiną ir nustebęs pažvelgė į jį:

– Aš... laukiau iš jūsų naujienų, – pratarė jis, akivaizdžiai mėgindamas susivokti situacijoje.

– Kodėl iškart nedavėte man Jakobo adreso?

– Gal eikim į mano kabinetą, užuot čia stovėję?

– Ar žinojot, kaip sužalota Lisė Brask? Ar pats ją matėt?

– Lisė Brask? Ta moteris iš Benjamino ataskaitos?

– Liaukitės apsimetinėti nieko nežinančiu, puikiai suprantat, apie ką aš.

– Neneigiu. Smegenys užtruko suveikti, – jis padėjo savo minkštą odinį portfelį ant mersedeso stogo. – Žinau, kad ji guli psichiatrinėje, subjaurota.

– O dėl dingusio Benjamino Klauseno? Ar žinot, kas jam nutiko?

– Ieškojom jo... kurį laiką, kai jis atliko savo užduotį.

– Norit pasakyt, kai jis tapo Jakobo bendruomenės nariu ir, užuot siuntęs ataskaitas, ėmė siųsti jums Dievo šlovinimo tekstus?

– Taip, susirūpinau dėl jo, pradėjau tyrimą.

– Žinau, kad Katrinė buvo užsukusi į buvusį jo biurą. Ar ji sužinojo, kur jis persikraustė?

– Deja, pėdsakai toliau nevedė.

– Kodėl apskritai pasirinkote šiam darbui Benjaminą?

Ferdinandas Mesmeris skėstelėjo rankomis.

– Man atrodo, jo biuras buvo pirmasis telefonų knygoje.

– Prakeiktas melas. Atsirinkote jį tyčia, kaip ir tyčia atsirinkote mane sekti jo pėdsakais.

– Ką norite pasakyt?

– Puikiai žinojot jo praeitį, taip pat žinojot, kad jis buvo griežtai krikščioniškai auklėjamas. Ar dėl to jis taip tiko?

Ferdinandas Mesmeris prisimerkė.

– O jūs geresnis, nei maniau. Prisipažinsiu, šiek tiek žinojau apie Benjamino praeitį, pamaniau, tai jam padėtų atlikti nuodugnų tyrimą.

– Turit omeny, dirbti slaptai?

Ferdinandas Mesmeris linktelėjo.

– Deja, klydau manydamas, kad jis vėl neatsigręš į tikėjimą. Panašu, kad mano sūnus moka įtikinti.

– Ar Benjaminas vis dar kartu su Jakobu?

– Žinau tiek pat kiek jūs. Bet įtariu, kad taip.

– Nebent jį ištiko baisesnis likimas nei Lisę?

Ferdinandas Mesmeris nusuko akis, jau norėjo paimti portfelį nuo stogo.

– Ką žinote apie Belgijos gatvę?

Raunas linktelėjo į ranką, kuri laikė porfelį. Ferdinandas Mesmeris mandagiai nusišypsojo.

– Ne daugiau nei tąkart rašė laikraščiai. Nejau manot, kad aš čia kažkaip susijęs? – jis ištiesė ranką Raunui. Požemio prietemoje ji atrodė dar labiau deformuota, tarsi kanopa. – Čia senas nudegimas, galiu patikint, – jis nusišypsojo. – Gal dar galėčiau atsakyt į kokius klausimus?

– Dar nė nepradėjau. Ką galit papasakot apie sūnaus parašytas knygas?

– Spėju, turite omeny tas, kurios *ne* apie „Mesmogramą"?

– Būtent.

– Pirmąkart pamatęs, kad jis išleido knygą apie *demonų išvarymą*, buvau sukrėstas. Atrodė visiškas absurdas. Dėl to ir privalėjau sužinot, kas dedasi jo *sektoje*. Ką gi jis ten veikia.

– O kitos Jakobo įmonės, ar ir jas patikrinot?

– Žinoma. Gali pasirodyt keista, kad visos jos nuėjo šuniui ant uodegos, turint omeny, kad dauguma darbuotojų dirbo veltui, o visas pelnas ėjo „Dievo išrinktiesiems". Bet puikiai žinome prie ko priveda bloga reputacija.

– O sodininkystė? Spėju, jis tuo ir užsiima, ar ne?

Ferdinandas Mesmeris sunkiai atsiduso.

– „Juk dulkė esi ir į dulkę sugrįši."

– Čia kažkoks anekdotas?

– Labiau ironiškas komentaras. Jie augina pievagrybius.

– Rimtai?

Jis linktelėjo.

Raunas atsirėmė į mersedesą.

– Jei visa tai jau žinojot, kodėl į Lolandą su šita sutartim nenusiuntėt Katrinės?

– Nes man rūpėjo sužinot, ar mano sūnus visiškai netekęs proto.

– Ji to būtų negalėjus nuspręsti?

– Norėjau ko nors, kas galėtų pažvelgti į situaciją iš šalies, naujomis akimis. Ko nors su jūsų gebėjimais.

– Jei įtarėt, kad jūsų sūnus ar kas kitas jo sektoj vykdė kažką nusikalstamo, galėjot kreiptis į policiją.

– Abu puikiai žinom, kokie riboti policijos gebėjimai.

– Ar tikrai? Manau, vienintelė priežastis, kodėl dėl šito nesikreipėt į policiją, yra galimi apie jus neigiami atsiliepimai, galiausiai užkirsiantys kelią jūsų planuojamam įmonių susijungimui.

– Dėl manęs klystate. Nenoriu nieko nuslėpti, net jei pasirodys, kad mano sūnus kažkaip atsakingas už Benjamino dingimą, Lisės sužalojimą ar kitus dalykus. Tik dėl to su jumis, Raunai, ir susisiekiau. Kad viskas iškiltų į dienos šviesą.

– Ir gautumėt pasirašytą sutartį.

– Taip, ir dėl to.

– Bet jei Jakobas taip priešinasi jums ir savo praeičiai, kodėl jis turėtų tą sutartį pasirašyt?

– Nes jam reikia pinigų. Tas ūkis, kuriame jis dabar yra, įklimpęs į skolas. Kiek mane informavo, gamyba sustabdyta. Jei jis norėtų išgelbėti savo bendruomenės likučius, tai būtų puiki proga. Dievo pirštas, – ironiškai pridūrė.

Raunas atsistūmė nuo mersedeso.

– O jūs laimit, spėju.

– Jau pralaimėjau. Kaltinu save, kad viskas taip toli nuėjo. Kad nebuvau geresnis tėvas. Vaikystė jo nebuvo rožėm klota. Paauglystė nelengva. Dėl daugelio dalykų gyvenime gailiuosi.

– Pasitaupykit dejones tiems, kurie nori jų klausytis.

Mesmeris gūžtelėjo.

– Nesitikiu nei jūsų supratimo, nei simpatijos. Šie dalykai čia ir nesvarbūs. Ar galiu tikėtis, kad tęsit tyrimą?

Raunas nieko neatsakė. Neapsikentęs senio šnekų tiesiog nusigręžė.

– Ar galiu?! – sušuko Mesmeris jam pavymui, jo balsas nuaidėjo tuščioje stovėjimo aikštelėje, maišydamasis su vis dar tebeskambančia muzika.

37.

Nors ir vidurnaktis, vis dar buvo tvanku. Raunas sėdėjo kartu su Eduardo kečo laivagalyje ir įmerkę kojas į vandenį gėrė alų. Netoliese girdėjosi šūksniai ir juokas barų lankytojų, kurie išlindę lauk palei kanalą pasidarė sau šventę. Raunas papasakojo jam apie susitikimą su Ferdinandu Mesmeriu, kad kiekvienąkart susitikus jis vis mažiau ir mažiau juo pasitiki. Nepaisant to, kad Mesmeris atskleidžia vis daugiau ir daugiau apie tai, kas vyksta.

– Tokio manipuliatoriaus dar nesu sutikęs. Papasakoja trupinėlį tiesos tik tam, kad galėtų jį apvynioti dar didesniu melu, – Raunas atsigėrė alaus iš butelio.

– Tai kam važiuot? Kodėl neduot jam pačiam ar Katrinei pristatyt tą sutartį?

– Nes privalau sužinot, kas taip pasielgė su Lise.

Eduardo nudelbė akis į vandenį.

– Mano galva, reiktų tau mest visa tai. Nevažiuok.

Eduardo atrodė liūdnas, jis draugiškai jį stumtelėjo.

– Susirūpinai dėl manęs?

– Bloga nuojauta kankina.

– Važiuosiu į Lolandą. Blogiausia, kas gali nutikt pakeliui – mirsiu iš nuobodulio nepasiekęs tos pievagrybių fermos. Kas apskritai augina pievagrybius, po velniais?

– Vis tiek, – Eduardo gūžtelėjo lyg ruošdamasis į laidotuves.

– Kažko tu man nepasakoji.

Eduardo pakėlė akis.

– Kai išėjai, pas mane dar užėjo Kjeldas.

– Tas su raudonom petnešom ir kaljanu?

– Elektroninėm cigaretėm, bet nesvarbu. Papasakojau jam apie tą ūkininkavimą, tai jis prisiminė tokią istoriją, kurią jam kartą pasakojo kolega.

– Kokią istoriją?

– Kai „Dievo išrinktieji" turėjo daugiausiai narių, ta vieta buvo kaip mokymo stovykla...

– Ir ką?

– Ne, ne mokymo, turiu omeny... – Eduardo mėgino rasti tinkamą žodį, – *perauklėjimo stovykla*. Taip jis sakė. Visai kaip koks *gulagas* ar kita priverstinių darbų stovykla.

– Okei. Ir kas į tą stovyklą atvažiuodavo?

– Kritikavę bendruomenę ar nepakankamai jai aukoję nariai. Kartais žmonės, dalyvavę mokymuose, bet negalintys už juos susimokėti. Anot Kjeldo, Jakobą Mesmerį lyg įkvėpė scientologų darbo stovyklos.

– Nieko apie jas nežinau, bet kodėl žmonės tiesiog neatsisakė važiuot?

– Nes rinktis galima buvo tik tarp stovyklos ir pašalinimo.

– Ar Kjeldas žinojo, kas su jais buvo daroma?

– Sunkūs darbai ir Biblijos mokymai. Pabėgęs narys pasakojo jo šaltiniui, kad jiems reikėdavo dėvėti spalvotus kombinezonus, jie buvo visiškai izoliuoti nuo aplinkinio pasaulio. Be to, tų, kurie nesilaikė taisyklių, laukė fizinės bausmės.

– O kas dabar, kai visa tai žlugę?

– Kjeldas nieko dėl to neminėjo. Bet būtent apie tai aš ir kalbu, kas, po velnių, žino, kas ten dedasi? Bet kokiu atveju į gerą niekas nepasikeitė.

Raunas ištuštino butelį, pakilo.

– Šįryt daug ką sužinojau.

– Važiuosi?

– Jo, – pastatė butelį kabinoje. – Ačiū už alų.

Raunas patraukė prieplauka link „Bjankos" vairinės. Stebėjosi, kad Miofė kaip įprastai neatbėga ant denio jo pasitikti. Nuo krantinės lipdamas į laivą jis pašaukė šunį. Tą akimirką išgirdo įprastą Miofės čepsėjimą, o prie planšyro išvydo žmogaus siluetą, šeriantį šunį skanėstais.

– Sargas iš jo ne koks, – tarė Katrinė.

– Dar neišdresavau jo tavęs pulti, – jis priėjo artyn.

Ji nusišypsojo, nusivalė rankas į juodą palaidinę, kurią vilkėjo.

– Man atrodo, aš su juo gerai susitvarkau.

– Kiek jau čia lauki?

– Nori paklaust, kiek nugirdau tavo pokalbio su draugu?

– Galima ir taip sakyt.

– Tiek, kad suprasčiau, kodėl nemėgstu to laikraščio, kuriam jis rašo.

– Nežinojau, kad apskritai skaitai laikraščius.

– O aš nežinojau, kad tave taip lengva išgąsdint.

– Tai reiškia, gerai nesiklausei. Kad imčiau kraut į kelnes, fanatikų sektos neužteks. Tai kas tave čia atvedė?

– Buvau netoliese.

– Tai ir vėl vėlai dirbi.

– Kas sako, kad dirbu? – pasižiūrėjo į jį provokuojančiu žvilgsniu. Priėjo artyn. Jis užuodė jos kvepalus, silpną prakaito kvapą.

– Kas tu tokia? – atrėmęs jos žvilgsnį paklausė.

– Tik padedu žmonėms tvarkytis.

– Ir viskas?

– Dažniausiai pakanka.

Nustebino apkabindama jį per pečius ir priglusdama.

– Kur tarnavai? Kokiam daliny?

Ji pabučiavo jį, jis atsakė į bučinį. Kandžiodamas apatinę jos lūpą, liežuvį.

– Klausi, ar priklausom tai pačiai sektai? – nusišypsojo ji.

– Ir kas tai per sekta? – jis įsitempė ją pro atviras kajutės duris.

– Mėlynmarškinių. Kieno daugiau?

Jis nusišypsojo, skubiai per galvą nusitraukė marškinėlius, atsistojo prieš ją pusnuogis.

– O dabar tu per daug apsirengusi.

Paėmė ją už rankos, eidami per kajutę abu galynėjosi su diržais ir užtrauktukais. Ji nusimetė palaidinę, jis padėjo jai išsinerti iš likusių drabužių, švelniai stumtelėjo ją kušetės link.

– Tu per smulki, kad būtum apsaugininkė, tai spėju, buvusi žvalgybos agentė, ar klystu?

Jis užgulė ją, glamonėdamas stangrų, ištreniruotą, šiltą kūną.

– Apie praeitį nekalbu, – atsakė ji, prisitraukdama jį prie savęs. Godžiai pabučiavusi išskėtė kojas, kad jis galėtų įsiskverbti į ją. – Mane domina tik dabartis... ir dalelė ateities.

Jis paėmė ją stipriai, giliai, visiškai atsiduodamas aktui. Juto, kaip jie siūbavo beveik į taktą su laivo teliūskavimu.

Paskui abu gulėjo tylėdami, pro pravirą liuką spoksodami į nakties dangų. Lauke buvo tylu, atrodė, lyg miestas būtų pagaliau nurimęs.

– Tai ką atneš ateitis?

– Kas? – ji pažvelgė į jį.

– Sakei, tave domina ir ateitis.

– Sakiau, tik dalelė.

– Tai ką ten matai?

Ji kiek pakilo, pasiremdama alkūne paglostė jam krūtinę.

– Matyti ne tiek svarbu, kiek svarbu būti pasiruošusiam. Priimti, kad ir kas nutiktų.

– Skamba filosofiškai.

– Paprasčiausias sveikas protas, – patapšnojusi jam per krūtinę atsikėlė.

Raunas stebėjo, kaip ji nuo grindų susirinko drabužius. Mėnesienoje atrodė nepaprastai graži, bet žinojo, kad ryte pabudęs šito gailėsis. Moralinės pagirios dėl seniai mirusios moters, – jos vis tiek bus, kaip „amen" poteriuose.

– Ar tai buvo Mesmerio sumanymas?

– Prastai mane pažįsti, – ji užsimovė kelnaites, apsivilko palaidinę. – Labiau blogas mano įprotis...

– Ir koks jis?

– Susimest su netinkamais asmenimis, – ji užsitraukė kelnes, apsiavė batus. Tada pasiuntė oro bučinį: – Saugok save, Raunai, – ir apsisukusi išėjo iš kajutės.

Gulėdamas klausėsi pamažu krantine tolstančių jos žingsnių. „Susimetimas" buvo neblogas apibūdinimas to, kas čia ką tik įvyko, jis per daug gerai žinojo, kaip būna, kai jį nugali geismas. Ir vis tiek ji neatskleidė, iš kur, po velniais, atsirado. Bet jo galvoje dėl to neatrodė mažiau nuostabi.

38.

– Kur išsiruošei? – Viktorija smerkiamai pažvelgė į Rauną. Jis atsikando vienos cinamoninių bandelių, kurių privalėdavo atnešti į antikvariatą, kai tik norėdavo ką nors iš Viktorijos pasiskolinti.

– Į Lolandą, – pilna burna atsakė.

Viktorija prisėdo ant prekystalio krašto, pasitempdama tvido kelnes, kad neišsilygintų kantai.

– Juk puikiai žinai, kad ten tik apsigimėlių esama, – nusišypsojusi iš praplėšto maišelio paėmė bandelę.

– Man atrodė, tu nusiteikus tik prieš švedus ir vokiečius, nemaniau, kad turi kažką prieš provinciją.

– Čia ne nusiteikimas, čia gyvenimiškoji patirtis. Neatmetu galimybės, kad pietinėse salose gyvena šaunių žmonių, tik aš tokių dar nesutikau.

– O kada gi tu paskutinį kartą buvai už Kopenhagos ribų?

Ji pasipiktinusi pasižiūrėjo į jį.

– Dažnai išvažiuoju iš miesto pirkti knygų, bet mielai prisipažįstu, kad keliauti man nepatinka, ypač pas runkelius. Kokio velnio ten trenkies?

– Reik kai ką patikrint, – lyg niekur nieko atsakė. Nenorėjo pasakot apie sutartį, kurią turi atiduot. – Manau, Benjaminas ten gyvena viename ūkyje kartu su Jakobu ir jo mokiniais.

– Varysi pas velnio išvarinėtoją?

Jis linktelėjo.

– Nieko iš to gero nebus, – ji pamirkė bandelę į kavą, kaip mėgo, atkando suminkštėjusį kraštelį. – Tai ką nori pasiskolint? Kelių žemėlapį?

– Aha, ačiū, jei turi, bet ir šį tą daugiau...

– Ką? Man atrodo, nebeturiu daugiau jo parašytų knygų. Be to, likusių apie „Mesmogramą", ar kaip ten ji vadinasi, nepasiėmei.

– Ne, knygų daugiau man nereik.

– Tai ko tada?

Raunas gurkštelėjo kavos.

– Pinigų tai tikrai negausi.

– Nereik man tavo centų.

– Na, tai ko?

– Tavo mašinos, – jis nusuko žvilgsnį.

Viktorija pastatė puodelį, įsistebeilijo į jį.

– Nori pasiskolint „Vilmą"?

– Nežinojau, kad ji turi vardą. Bet taip. Galiu?

– Negali pasiskolint mašinos iš to Mesmerio?

– Deja, ne.

– O kaip Lomano „Audi"? Su ja juk lakstei visą vasarą?

– Taip, bet tada dirbau Lomanui, – Raunas nenorėjo sakyt vis dar nesumokėjęs už priekinį stiklą, kurį sukūlė susektas baikeris Karstenas. – Labai pagelbėtum.

– Gal nusigautum su kokiu viešuoju transportu?

– Tas ūkis visiškam užkampy. Tavo mašina... „Vilma" pasirūpinsiu, pažadu. Grįšiu nė nespėjus sutemti.

Ji spoksojo į jį kaip į raupsuotąjį.

– Miofės imt negali, man nereik šuns plaukų ir seilių salone.

Jis jau norėjo gintis, kad Miofė nei seilėjasi, nei šeriasi, bet suprato, kad geriau dabar į barnį nesivelti.

– Gali nusiramint, Miofę pažiūrės Eduardo.

Viktorija pasirausė kelnių kišenėje, ištraukė raktą su dideliu sidabro spalvos „W" pakabuku.

– Okei, gali šįkart pasiskolint, bet *jeigu* rasiu bent vieną įbrėžimą, liksim priešai amžiams. Raunai, amžiams. Ar išdrįsi?

Jis išplėšė raktelį jai iš rankos.

Po dešimties minučių Raunas sėdėjo prie raudono Viktorijos 1966-ųjų „Volvo Duett P 210" miesto automobilio vairo. Įkišusi galvą pro šoninį langą Viktorija stebėjo, kaip jis mėgino įjungti pavarą. Pavarų dėžė suklaksėjo, kol jam galiausiai pavyko įjungti pirmą pavarą.

– Ne greičiau nei aštuoniasdešimt kilometrų per valandą. Ir atkreipk dėmesį į termostato indikatorių. Temperatūra *negali* pakilt virš aštuoniasdešimt penkių laipsnių. Ir jokių ten kaimo keliukų, kad akmenų neįstrigtų.

– Būtinai, – Raunas nuspaudė akseleratorių. – Iki.

– Rankinis! – suriko ji taip, kad jis vos neapkurto viena ausim.

Jis atleido rankinį, automobilis nuriedėjo Karalienes gatve link sankryžos. Galinio vaizdo veidrodėlyje matė griežtą Viktorijos žvilgsnį, džiaugėsi galėsiąs tuoj dingt iš jos akiračio.

39.

Raunui važiuojant į pietus link Lolando, senasis „Blaupunkt" automobilių radijas šokinėjo nuo vienos radijo stoties prie kitos. Kartais pro garsiakalbius sklido ne muzika, o atmosferinis triukšmas, bet dabar, į pietus nuo Prestės, puikiai girdėjosi Džonio Kešo „Walk the Line", Raunas pagarsino. Važiuodamas greitkeliu laikėsi šimto kilometrų per valandą, to užteko, kad nelenktų vilkikai, bet gan smarkiai viršijo Viktorijos nustatytą greičio ribą. Rodės, „Volvo" puikiai su tuo susidorojo, Raunas nenuleido akių nuo termostato indikatoriaus. Nors mašina smarkiai burzgė, dvokė išmetamosiomis dujomis, vairuoti buvo malonu, dar ir dėl to, kad kitiems eismo dalyviams automobilis akivaizdžiai kėlė susižavėjimą, tad pravažiuodamas vis išvysdavo iškeltus nykščius.

Po dvidešimties minučių pervažiavo Kalvės upelį, kirsdamas pirmuosius Farės tiltus, nužvelgė link Masnedės besidriekiančią žydrą jūrą, mirgančią karšto oro rūke. Senais laikais jie su Eva planavo nuplaukti „Bjanka" į salyną ir apsistoti mažuose idiliškuose čia pasislėpusiuose uosteliuose. Iš tiesų tai buvo Evos mintis, kilusi pamačius Naujajame uoste prisišvartavusias senas geldas, iš jų praeiviams pardavinėdavo šviežius vaisius iš Fajės. Eva norėjo nuplaukti ten prisirinkti obuolių pati, bet, kaip ir daugelio kitų svajonių, šios jie neįgyvendino. Raunas pamanė, kad Ferdinando Mesmerio honoraras leistų jam sutaisyti „Bjankos" variklį, tad galiausiai galėtų parsivežti Evos obuolių. Viliojo mintis taip ją prisiminti.

Keliaujant į Falsterį dangus vis temo. Jis nuleido šoninį langą, pajutęs tvankų orą lauke pagalvojo, kad netrukus tikrai ims griaudėti. Jei tik rastų adresą, pasisekus galėtų būt pas Jakobą Mesmerį už pusvalandžio. Įvažiavus į Guldborgo tunelį tarp Falsterio ir Lolando, radijo signalą pakeitė garsus variklio birbimas. Garsas pasirodė šiek tiek kapotas, nemalonus, tad jis iškart sumažino greitį. Bet tepalo ir termostato indikatoriai prietaisų skydelyje nieko blogo nerodė, tad viskas turėjo būt tvarkoj.

Po akimirkos privažiavo Lolandą, tolumoje tarsi užsakytas sudundėjo pirmasis griaustinis. Orų prognozės namie patikrinti nesugalvojo, manė, kad bus sausa. Dabar baiminosi, kad reikės parvaryti senąjį „Volvo" tamsoj per lietų. Tą akimirką variklis smarkiai pokštelėjo, o prieš akis iš po kapoto pakilo baltas dūmų kamuolys. Raunas instinktyviai nuspaudė stabdį, automobilis tuoj pat ėmė slysti. Atleidęs pedalą pasuko vairą į priešingą pusę, tad mašina kėsinosi į priešingą eismo juostą. Nevilties apimtas plėšė vairą, kad ją ištiesintų, bet nuvairavo tiesiai į dešinį kelkraštį. Po sekundės mašina atsidūrė griovyje, įkritus jis trenkėsi į vairą.

Raunas susiėmė už galvos, pamatė, kad iš žaizdos kaktoje bėga kraujas. Petimi išstūmęs duris išvirto iš automobilio. Iš po kapoto vis dar veržėsi dūmai, o iki raudonumo įkaitęs variklis pavojingai čirškė.

– Negali būt, po velniais! – sumurmėjo.

Pamažu išsiropštęs iš griovio prisėdo ant kelkraščio, spoksodamas į mašiną. Laimei, žemė buvo minkšta, tad kiek sulinko tik priekinis bamperis. Bijojo net pagalvoti, kas nutiko varikliui. Nebuvo jokios prasmės mėgint automobilį vėl užvesti, net jei jis ir galėtų dar važiuoti, jam pačiam niekaip nepavyktų ištraukt jo iš to griovio. Jis apsidairė po tuščią kaimo kelią, pamažu įsismarkavęs lietus nudažė asfaltą tamsiai, ore pasklido metalo kvapas. Reikėjo išsikviesti evakuatorių, kuris galėtų jį ištempti, ir blogiausiu atveju nuvežti mašiną į dirbtuves. Tikėjos, gal žala nebus tokia didelė, kad apie nutikimą reikėtų papasakoti Viktorijai.

Sunkvežimio laukė tris valandas, tuo metu prieglobstį nuo lietaus radęs „Volvo" bagažinėje. Išlipęs pro galines dureles išvydo atvykusį padėti vietinį darbininką. „Kai KALVIS padės, mašina vėl riedės!" – buvo užrašyta ant sulankstytų vairuotojo durelių.

– Ką, ar stabdžių neturit? – tarė juodai apsirengęs, geranorišką baikerį primenantis vyras.

– Turiu, bet mašina ėmė slyst šonu. Kažkas supokšėjo ir staiga – pilna dūmų.

– Taip, kiekvienam gali nutikti.

– Atrodo, lyg žinotumėt, kas negerai? – lūkestingai paklausė Raunas.

– Neįsivaizduoju, aš tik tempiu, – vyras užsimovė darbines pirštines. – Bet galim nutempt jus į servisą. Labai gražus automobilis.

Jis kabliu pritvirtino „Volvo" prie sunkvežimio gervės ir nesunkiai ištraukė mašiną iš griovio. Kai jis ir vėl stovėjo ant kelio, Raunas pamėgino užvesti. Variklis sunkiai supokšėjo taip, lyg norėtų per išmetamąjį vamzdį išspjauti visus stūmoklius, tad Raunas greitai liovėsi.

– Patarčiau palikt meistrui pažiūrėt. Mano brolis išmano šitą sritį.

– Kad tik greitas būtų.

***

Apgriuvusiame garaže trenkė senu dyzelinu, o aplink apžiūros duobę, kur ant keltuvo užgriozdinta stovėjo „Vilma", mėtėsi senos variklių, išrinktų pavarų dėžių dalys.

Vairuotojo brolis dvynys stovėjo pasilenkęs po atviru kapotu ir apžiūrinėjo „Volvo". Raunas trypčiojo šalia, nekantriai žvilgčiodamas į laikrodį savo „iPhone". Jei automobilį pavyktų sutaisyti, kad ir vėluodamas jis dar galėtų spėti pas Jakobą Mesmerį, – jo ūkis buvo tik už kelių kilometrų nuo autoserviso.

– Tai ar galėsit pataisyt?

Mechanikas sumurmėjo, krapštydamasis toliau.

– Būčiau labai dėkingas, jeigu pavyktų sutaisyt iki vakaro.

Praėjo dar kelios minutės, kol vyras iškišo galvą iš variklio skyriaus, pakeldamas į jį tingų žvilgsnį.

– Žinoma, iki Kopenhagos tolokai.

– Būtent, – Raunas prikando lūpą. – Tai ar spėsit pataisyt?

– Ar visai nežiūrėjot termostato? Jį reikia kaip savo akį saugot turint tokią seną mašiną. Kitaip elgtis stačiai vandalizmas.

– Žinoma, kad tikrinau. Kas dešimt minučių, ir nevažiavau daugiau nei aštuoniasdešimt. Na, gal šiek tiek.

– Aha, bet be priežasties variklis sudegt juk negali?

Raunas nugurkė seiles.

– Ar jis... sudegęs?

Mechanikas nusišluostė rankas į kombinezoną.

– Ne visai, bet radiatorius suvarytas.

– Okei, gal turit tokį sandėly? Sumokėsiu kiek tik reikia, kad pataisytumėt.

– Sandėly? – vyras atlaidžiai nusijuokė. – Tokių jau nebegamina.

– Aha, tai kas tada?

– Reikia susisiekt su perpardavinėtoju Nakskove, gal jis ką turės. Bet tai tik rytoj.

– Rytoj? Bet... bet mašinos man reikia dabar.

– Visi jūs taip sakot.

– Aš rimtai, negalit paskambint?

– Paskambint tai galiu, bet jie visi jau išėję namo, tai nelabai verta. Jei būtumėt patikrinęs vandenį, nestovėtumėt dabar čia. Vienintelis geras dalykas tik tas, kad kitąkart tikrai prisiminsit. Jei duosit numerį, tai paskambinsiu, kai tik ką sužinosiu.

Išvargęs Raunas atsirėmė į sieną. Iš palubėje kabančio nublukusio septinto dešimtmečio kalendoriaus viršelio į jį žiūrėjo Samanta Foks. Jis padiktavo mechanikui savo numerį.

– Ar netoliese yra koks viešbutis?

– Kiek tolėliau paėjus gatve yra nakvynės namai. Bet jie ima tik grynuosius.

Raunas išėjo pro atviras garažo duris, pasileido tuščia pagrindine Siolestedo gatve vienoje rankoje laikydamas voką, o kitoje – mobilųjį. Lyti nustojo, pro juodus debesis skverbėsi paskutiniai saulės spinduliai. Tolumoje vis dar dundėjo griaustinis. Jis parašė Viktorijai žinutę apgailestaudamas, kad šį vakarą nepavyks atiduoti automobilio, reikalai kiek užsitęsė ir jam teks čia šiąnakt pasilikti. Po minutės ji paskambino, bet jis nusprendė nekelti. Meluoti žinute ir taip jau buvo sunku.

40.

Nakvynės namai buvo įsikūrę viename paskutiniųjų Siolestedo namų. Jis įėjo į kiemą, kuriame stovėjo didelis sunkvežimis, ir patraukė link pagrindinių durų. Pasibeldė, viduje sulojo šuo. Po akimirkos duris atidarė ištįsęs vyras, viena koja prilaikydamas vokiečių aviganį.

– Klausau?

– Ieškau, kur pernakvot, gal turit laisvų kambarių?

Vyras nužvelgė jį nuo galvos iki kojų.

– Paprastai priimam tik pažįstamus.

– Galiu sumokėt iš anksto.

– Tiek jau to. Jūs vienas?

Raunas apsisuko parodydamas, kad taip, ir nusišypsojo.

– Tik aš. Automobilis sugedo, dabar dirbtuvėse...

– Kaip čia nepadėsi kaimynui, – pertraukė jis. – Ramiai! – vyras smarkiai stumtelėjo šunį keliu, tad tas atsitraukė į prieškambarį.

Raunas nusekė vyrą palei namą į priestatą, jį pakvietė į nediduką nuomojamą kambarį. Apstatytas jis buvo dviem vienvietėmis lovomis ir viename kampe įspraustu foteliu. Net ir su pravertu langu dvokė pelėsiu. Apžiūrėję kambarį jiedu grįžo į koridorių, kur buvo bendra vonia.

– Štai ir viskas, – tarė šeimininkas įrėmęs rankas į šonus.

– Tiks, ačiū. Kiek norėsit?

– Du šimtai už naktį. Atsiskaitysim, kai išvažiuosit, – vyras padavė jam raktą.

– Gal yra ko pavalgyt?

– Taip, pusryčiai. Čia juk *Bed and Breakfast**.

– Taip, tikrai, – Raunas linktelėjo vyrui, jau pakeliui pro duris.

Jam išėjus plačiai atvėrė langą. Nužvelgė šalia plytinčius laukus, kuriuose keli kombainai pjovė aukštus kviečius. Jei nelis, jie tikrai dirbs visą naktį, tad išsimiegoti nepavyks. Pilvas urzgė, pagalvojo, kad ir mažam miestelyje galima rast kokią vietą, kur galėtų ką nors įsimest į skrandį, dar geriau, jei pavyktų viską nuskalaut šaltu alumi. Priėjęs

* Nakvynė su pusryčiais. (Angl.)

prie lovos paslėpė voką po čiužiniu. Ne pati geriausia slėptuvė – bet nė neįsivaizdavo, kad kam nors rūpėtų čia įsilaužt ir viską apieškot.

Kitame miestelio pakrašty buvo įsikūrusi Siolestedo užeiga, kieme buvo sustatyti suolai ir stalai, kur susėdę žmonės valgė po pakabintomis spalvotomis lemputėmis. Nuo atviro griliaus prie baro kvepėjo ruošiamu maistu, ten keli vienodai apsirengę jaunuoliai, užsidėję kepures su snapeliais, vartė dešreles ir kepsnelius. Raunas prisėdo prie vieno ilgųjų stalų šalia kitų lankytojų valgyti vakarienės. Susiruošęs eiti prie baro užsisakyti dar alaus, pasisiūlė pastatyt trims prie jo stalo sėdėjusiems vyrams. Po kurio laiko grįžęs su gėrimais su visais susidaužė ir greitai leidosi į šnekas. Visi buvo vietiniai, du iš jų ketino vėliau eiti doroti derliaus, o trečiasis, tolimųjų reisų vairuotojas, pasakojo kitą rytą važiuosiantis į Prancūziją.

– Girdžiu, kad jūs ne vietinis, tai kas jus atvijo į pietų jūros salas? – paklausė vairuotojas vardu Arnė.

– Apžiūrinėju namus, – atsakė Raunas, nenorėdamas išduoti savo planų. – Bet sugedo mašina.

– Atvykėlis, – Arnė linktelėjo. – Paprastai čia būna atvirkščiai. Tuoj viskas velniop užsidarys. Jaunimas išvažiuoja mokytis ir negrįžta, – jis nusiėmė žalią „John Deere“ kepuraitę su snapeliu, pasiglostė retus plaukus. – Nieko nepadarysi, – liūdnai tarė vėl užsidėdamas kepurę.

– Šiaip girdėjau, kad kažkokie kopenhagiečiai čia netoliese nusipirko ūkį? Bet gal jau prieš kelerius ar daugiau metų.

Vyrai susižvalgė, tada visi trys paeiliui papurtė galvas.

– Siolestede? Nieko tokio negirdėjau. Kur?

– Gal aš ir klystu, – Raunas gurkštelėjo alaus. – Gal čia kur kitur buvo. Panašu, kad augino pievagrybius. Kažkoks religinis judėjimas, atrodo, – gūžtelėjo jis.

– Ar turit omeny tą sektą?

Raunas linktelėjo.

– Taip, rodos, kažkokia krikščioniška bendruomenė.

– Tai čia prie Danemarės, – stambus vyrukas, sėdėjęs priešais Rauną, mostelėjo atgal. – Netoli.

– Ak, šit kaip. O jie vis dar čia?

Arnė linktelėjo.

– Atrodo, taip, bet jie gan uždari. Kartais matau, kaip apsipirkinėja „Brugsen". Mano galva, atrodo kaip visiški vargšai.

– Kodėl vargšai?

– Badmiriaujantys. Ligoti. Jei būtų gyvuliai, jau seniausiai būtų išgalabyti.

Vyrai aplink nusijuokė. Išskyrus Rauną.

– Turbūt nedaug ir pelno iš tos veiklos, kuria jie užsiima, jei jau taip atvirai, – tarė Arnė.

– Ne, vien dievobaimingumo neužtenka. Reikia sunkiai dirbti. O kalbant apie darbą, – vyras pasižiūrėjo į vakarėjantį dangų, – jau laikas grįžt.

Jis pakilo nuo suoliuko, draugas pasekė jo pavyzdžiu. Abudu atsisveikino su Raunu ir Arne ir išėjo.

Arnė pasiūlė Raunui išgert dar po vieną, šįkart jis nuėjo prie baro atnešti. Raunas apsidairė aplinkui, pamatė, kad žmonių susirinko daugiau, prie stalų pagyvėjo šnekos. Jauki atmosfera priminė „Uosto ūdrą", atrodė, kad kiekvienas miestas, nesvarbu, kur bebūtų, turėjo savo girdyklą, kur žmonės ateidavo nuleisti garą.

– Nugirdau jus anksčiau, – tarė akivaizdžiai apgirtęs vyras, linguodamas virš Rauno su buteliu rankoje. – Apie tuos *Fermoje*.

– Aha, ir ką gi girdėjot? – Raunas nusišypsojo.

– Jie... jiems visai varžteliai atsisukę. Mano sesuo, ji kartą buvo nuėjus pas juos į mišias. Beprotnamis, aš jums sakau. Jie... – jis vos nesuklupo, atsirėmė į Rauną. – Jie ne Dievą garbina, suprantat?

– Nelabai.

Vyras visu svoriu užgulė Rauno petį, pasižiūrėjo į jį apsiblaususiu žvilgsniu.

– Jie... velnią šlovina. Garbina *Liuciferį*, suprantat?

Arnė grįžo su alumi, sugriebęs vyrą už atlapų nutempė nuo Rauno.

– Bong-Ole, laikas jau tau namo miegot.

– Taip taip, – sumurmėjo jis, žengtelėdamas kelis žingsnius atatupstas, kol vėl atgavo pusiausvyrą. – Jau einu, pastatysi vieną?

– Varai namo tuoj pat, – paliepė Arnė.

– Prisiminkit, ką sakiau, – Olė parodė į Rauną. – Patį velnią.

Arnė prisėdo prie Rauno, pastatęs alų priešais.

– Nekreipkit į jį dėmesio. Per pastaruosius dvidešimt metų Bong-Olė prarūkė ir pragėrė didžiąją dalį pilkųjų savo ląstelių, dabar jis gan nepiktybinis.

Raunas linktelėjo, pasižiūrėjo pavymui į keliu krypuojantį Olę. Prisiminė posakį, kad tiesą sako tik vaikai ir girtuokliai.

41.

Pabudęs nepatogioje lovoje ant pernelyg minkšto čiužinio Raunas mieguistai apsidairė. Po kiek laiko susivokė nakvojęs išnuomotam kambary, o ne „Bjankoje". Pro plonas užuolaidas skverbėsi saulė, nepaisant ankstyvo ryto čia jau buvo gan tvanku. Pažadino lauke burzgiantis kombainas. Jie turbūt dirbo visą naktį, nes grįžęs namo iš užeigos taip pat girdėjo burzgimą. Jis priėjo prie lango norėdamas atitraukti užuolaidas ir atidaryti langą šviežesniam orui. Akimis sekė į tolimiausią lauko kampą judantį kombainą ir mėlyną traktorių su priekaba. Vyrai beveik baigė pjauti, šiltoje rytmečio šviesoje plytėjo plika dirva su trumpomis ražienomis.

Po dešimties minučių Raunas nusliūkino per kiemą. Pastebėjo, kad šeimininkas dairėsi jo stovėdamas prie pagrindinio namo lango. Raunas nusprendė nepusryčiauti, laukdamas mechaniko nutarė verčiau kuo greičiau užbaigti reikalą su Jakobu Mesmeriu. Todėl pasiryžo iki jo tuos penkis šešis kilometrus nueiti.

Užėjęs į kepyklą pagrindinėje gatvėje paprašė jaunos tailandietės pardavėjos sutepti jam kelis sumuštinius su sūriu. Pasiėmęs juos valgydamas patraukė Nakskovo link kaimo keliu, nuvesiančiu jį tiesiai į Getsemanę. Išėjęs iš miesto, dūlindamas vienas tuščiu keliu negalėjo nesižavėti kraštovaizdžiu. Dangumi skubantys debesys metė šešėlius ant aukštų kviečių, primenančių banguojantį vandenyną.

Nužingsniavęs dar keturiasdešimt minučių priėjo didelę baltai nukalkintą mūro sieną, besidriekiančią tarp senų ąžuolų. Prie aukštų vartų juodu pasviru šriftu buvo užrašyta *GETSEMANĖ*, o apačioje citata iš Psalmyno: „Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto, nes Tu su manimi, Tavo lazda ir Tavo ramstis nuramina mane."

Raunas nuspaudė pasikalbėjimų įrenginio mygtuką su įrengta nedidele kamera. Niekas neatsakė, jis nesėkmingai pamėgino dar kelis kartus. Nusisukęs nuo vartų patraukė palei mūrą link lauko. Per aukštus javus matė, kad mūras tęsėsi toliau, atitverdamas Getsemanės teritoriją. Ant tvoros vingiavo spygliuotos vielos apskritimai, o netoliese, tarp teritorijoje augančių medžių pastebėjo įrengtą stebėjimo kamerą.

Nesąmoningai iškart kilo klausimas, ar tokio atsiskyrimo tikslas neįsileisti nepageidaujamų asmenų, ar neleisti viduje esantiems pabėgti?

Raunas grįžo prie vartų, vėl paskambino – vis tiek niekas neatsakė. Per vartų vidurį pastebėjo plyšį laiškams, pamanė, būtų lengviausia tiesiog įmesti ten voką ir darbas Ferdinandui Mesmeriui būtų baigtas, bet atėjo jis čia ne dėl to. Atlošęs galvą pasižiūrėjo į aukštų vartų viršų. Neliko nieko kito, kaip tik perlipt tvorą ir taip apžiūrėt teritoriją. Įkišęs koją į plyšį laiškams atsispyrė, užšoko ant vartų. Rankomis sugriebęs viršutinį kraštą prisitraukė, kad galėtų apžvelgti, kas už vartų. Bet pamatė tik tvarkingai nušluotą ąžuolais apsodintą alėją, galiausiai išnykusią už vingio.

Jau ketino lipti per tvorą, bet už nugaros išgirdo prislopintą sireną. Atsigręžęs pamatė, kad yra prigautas nusikaltimo vietoje. Nušokęs žemyn nuskubėjo prie apdulkėjusio policijos automobilio, keturių varomųjų ratų visureigio, sustojusio kitoje kelio pusėje. Policininkas su saulės akiniais, vieną ranką iškišęs pro atvirą šoninį langą, tingiai pamojo jam prieiti.

Raunas perėjo kelią. Nežinojo, kas jo laukė.

Stambus, saulės nukepintas policininkas išorine delno puse nuo plačių žandenų nusišluostė prakaitą.

– Nors, mačiau, laikėt burnoj voką, į paštininką jūs nepanašus.

Raunas nusišypsojęs tik gūžtelėjo.

– Telefonspynė neveikė, tai pagalvojau, užlipsiu pažiūrėt, ar kas namie.

– Šit kaip. Turit kokį dokumentą?

Raunas pasitapšnojo po kišenes, susirado piniginę. Ištiesė policininkui vairuotojo pažymėjimą.

– Iš toli atvykot, Tomai, ir iš tarmės girdisi, – jis apvertė kortelę. – Kas jus čia atvijo?

– Turiu šitą atiduot, – pamojavo voku.

– Pašto dėžutė juk yra, – policininkas linktelėjo į vartus. – Kodėl nepasinaudojat?

– Dokumentas labai svarbus, turiu jį asmeniškai įduoti Jakobui Mesmeriui. Gal žinot, ar jis čia vis dar gyvena?

Pareigūnas nusmaukė akinius, nužvelgė Rauną.

– Dokumentas? Skamba labai oficialiai, bet, jūs, nepykit, neprimenat nei savivaldybės tarnautojo, nei teismo pasiuntinio. Tai kas jūs toks, Tomai Raunsholtai iš Kopenhagos?

– Aš tik Raunas, taip mane visi vadina, – nusišypsojo. – Dirbu advokatų kontorai, – sumelavo.

Policininkas grąžino jam pažymėjimą.

– Privatus detektyvas?

Raunas gūžtelėjo.

– Gal labiau patarėjas. Laisvai samdomas.

– *Laisvaiiiiii... samdomas,* gražiai skamba.

Raunas pasigailėjo parinkęs tokius žodžius.

– Anksčiau dirbau policijoje. Centrinėje nuovadoje, Halmo aikštėje.

Pareigūnas nusiėmė akinius.

– Tik baigęs mokslus dirbau Didžiojoje karaliaus gatvėje, – jis papurtė galvą. – Darbelis – ne pyragai, bet kolegos šaunūs.

– Kada?

– Devyniasdešimt trečiaisiais.

– Tai jūs irgi dalyvavot? – supratingai paklausė Raunas. – Riaušėse tuo metu?

Jis linktelėjo.

– Taip, turiu labai gerą prisiminimą iš gegužės 18-osios demonstracijų*.

Jis pasuko galvą Rauno pusėn, pademonstruodamas nelygų randą prie dešinio smilkinio.

– Grindinio akmuo perskėlė šalmą, kokį mėnesį negalėjau eit į darbą.

– Na, bet nepaisant visko, jums, rodos, pasisekė.

Policininkas vėl užsidėjo akinius, palinksėjo.

– Atvykot iš pat Kopenhagos?

– Beveik. Mano automobilis dirbtuvėse Siolestede. Neištvėrė kelionės.

* 1993 m. gegužės 18 d. vakarą Kopenhagos Niorebro rajone vyko neramumai po balsavimo dėl Edinburgo sutarties – Danijos narystės Europos Sąjungoje. Per riaušes policija pirmą kartą taikos metu ėmė šaudyti į demonstrantus, iš viso buvo paleista 113 šūvių, sužeidusių 11 demonstrantų.

– Tai šokit, pavešiu, – pamojo ranka Raunui sėstis į keleivio vietą.

– Labai norėčiau šitą atiduoti.

– Gal derėtų jums pabandyt paskambint ir susitart dėl susitikimo iš anksto. Tuoj pradės lyt.

Raunas pažvelgė į dangų, nesimatė nė vieno tamsaus debesėlio.

– Rimtai?

– Rimtai, – policininkas vėl parodė į dureles.

Raunas apėjo mašiną iš kapoto pusės. Įprastas policininko darbas, pareigūnas nė neketino jo čia palikti karstytis per vartus. Reikės grįžti vėliau. Vėjui švilpiant pro atvirus langus Raunas su policininku grįžo į Siolestedą.

– Tai kiek jau metų čia dirbat? – paklausė Raunas.

– Dvidešimt, praeitais metais atšvenčiau jubiliejų, – pareigūnas papurtė galvą. – Per ilgai.

– Tai turbūt neblogai pažįstat apylinkes?

Jis linktelėjo.

– Nors daugiau išvykstančių, nei atvykstančių, darbo vis daugėja. Turtingoms šiaurės savivaldybėms mes esam socialinis sąvartynas. Paskutinė stotelė visiems, nenorintiems savim pasirūpinti.

– Kokių čia daugiausia nusikaltimų?

– Įsilaužimai, narkomanija, nemažai smurto šeimose, karts nuo karto kokia žmogžudystė, – jis nusišypsojo Raunui. – Patikėkit, už nieką mums pinigų nemoka.

– Neabejoju, – skubiai atsakė Raunas. – O kaip „Dievo išrinktieji“, ką nors prieš juos turit?

– Dievo kas tokie?

– Na tie, – Raunas mostelėjo atgal. – Getsemanės ferma.

– A, jie taip vadinasi? Kur jau, – nusijuokė jis. – Jie tik savo daržo žiūri.

– Už spygliuotos vielos ir stebėjimo kamerų?

– Žmonėms čia patinka ramiai gyvent, jie turi tam visas teises.

– Žinoma, – atsakė Raunas. – Bet apie tą religinį judėjimą girdėjau tikrai neraminančių gandų.

– Nedidelėje bendruomenėje gandai sklando smarkiausiai. Žmonės neturi kuo užsiimt, tik laidyt liežuvį apie kaimynus.

– Tokius pat gandus apie juos girdėjau ir Kopenhagoje. Ar kada nors buvot jų aplankyt?

– Apie policijos darbą nediskutuoju net namie su žmona.

Raunas gūžtelėjo, pamėgino išsisukti iš situacijos.

– Na, turėjau omeny, privačiai. Gal kokiame „Biblijos vakare", man rodos, taip juos vadina. Giesmės, maldos, šiek tiek egzorcizmo seansų.

Policininkas nusijuokė.

– Ne, nepasakyčiau, nors skamba linksmai.

– Ir Jakobo Mesmerio nesat sutikęs? Asmeniškai, turiu galvoj?

– O jūs mokat gražbyliaut, – tarė pareigūnas. – Tikras kopenhagietis.

– Aš šiaip iš Kristianshauno, bet taip, mes ir ten turim iškalbos dovaną. Tai kaip tas Jakobas?

Policininkas sulėtino greitį, sustojo sankryžoje su pagrindine gatve.

– Kur jūsų automobilis?

– Kitame miesto gale, – Raunas parodė dirbtuvių pusėn. – Bet abejoju, ar jau sutaisytas. Jei galėtumėt pavėžėti iki nakvynės namų... Jie ten...

– Žinau, kur jie, – jis nusuko į pagrindinę gatvę.

Kai po kelių minučių pasiekė tikslą, policininkas sustojo šalikelėje.

– Tikiuosi, pavyks laišką atiduot... Tvarkingai, ar ne?

Raunas linktelėjo.

– Žinoma, pamėginsiu su jais susisiekti prieš eidamas dar sykį, – pamelavo. – Ačiū, kad pavėžėjot, – atidaręs dureles jau norėjo lipt lauk.

– Ten gyvena tykūs, ramūs žmonės. Dievobaimingi. Anuomet, kai įsikraustė, mėgino užverbuoti visus apylinkėje tiesiogine to žodžio prasme. Bet pasisekė jiems ne labiau nei su tuo pievagrybių verslu. Dabar jie žiūri savo nosies. Be skandalų. Kaimo policininkas, – pabaksnojo į save, – tokius dalykus vertina.

– O gal žinot, ar galėčiau ten rast Jakobą Mesmerį, man labai svarbu? – Raunas pamojavo voku lyg norėdamas pabrėžti žodžių svarbą.

– Seniai jau jo nemačiau, bet kodėl gi ne. Kodėl jums nepaklausus savo šeimininko?

– Ar jis pažįsta Jakobą Mesmerį?

– Eineris buvo vienintelis, kurį jiems pasisekė užverbuoti. Tai greičiausiai nepareikalavo daug pastangų, nes Eineris visuomet domėjosi dieviškaisiais dalykais. Pirmiausia – Jehovos liudytojai, po to mormonai, o galiausiai – „Dievo išrinktieji".

– Tai visgi žinojot jų pavadinimą? – Raunas mirktelėjo jam.

– Visus čia pažįstu, o visi pažįsta mane. Geros dienos... Raunai.

42.

Einant per kiemą kišenėje suzvimbė mobilusis. Išsitraukęs pamatė Viktorijos žinutę: „KADA GRĮŠI??? MAN TUOJ PAT REIKIA „VILMOS"!"

Jis parašė: „Grįšiu, kai tik galėsiu, apgailestauju", tikėdamasis, kad mechanikas šiandien pataisys „Volvo" ir vakare galės ją grąžinti Viktorijai. Kartu sau prisiekė daugiau *niekada* jos nesiskolinti.

Jau norėjo eiti į priestatą, kai pastebėjo už pagrindinio namo aptvertoje pievoje žarstantį pašarą Einerį. Užuot ėjęs į kambarį Raunas patraukė keliuku pro pagrindinį namą prie tvoros. Nedidelėje pievutėje aplink medinę būdelę šokinėjo septyni ar aštuoni balti triušiai.

Raunas atsistojo prie tinklinės tvoros, pasižiūrėjo į Einerį.

– Gražūs triušiai. Kokios veislės?

– Nejau ką nors išmanot apie triušius?

– Ničnieko.

– „Baltoji šalis", – atsakė Eineris nė nežvilgtelėjęs jo pusėn.

– Atrodo... mieli.

– Gan draugiški, – gūžtelėjo. – Ir mėsa gera.

– Valgot juos?

Eineris pasižiūrėjo į jį kaip į kvailį.

– Kam gi man juos dar auginti?

Raunui staiga kilo antipatija tam nevalyvam vyrui purvinomis kelnėmis, bet susiturėjęs nusišypsojo.

– Geras pastebėjimas. Mane pavėžėjo jūsų policininkas.

– Mačiau, kaip atvažiavot.

– Buvau čia ryte Getsemanės ūkyje, – Eineris nustojo berti pašarą, susidomėjęs pakėlė akis. – Jis sakė, gerai tą vietą pažįstat.

– Kas taip sakė?

– Policininkas.

– A, jis, – Eineris vėl nudelbė akis.

– O kas gi kitas?

Eineris neatsakė, tik spoksojo į triušius, susispietusius aplink jo kojas.

– Jis sakė, kad pažįstat Jakobą Mesmerį, tiesa?

– Kodėl norit žinot?

– Nes atvykau čia aplankyt Jakobo.

– Daug kas čia to atvažiuoja. Matėt jį?

– Kai skambinau, niekas neatsakė.

– Tai jūs greičiausiai nepageidaujamas, – suprunkštė. – Toli gražu ne visi pageidaujami, nors ten ir Dievo namai.

Raunas peržengė žemą tvorą, priėjo arčiau. Triušiai tuoj pat nubėgo slėptuvėn.

– Man reikia su juo pasikalbėt. Kada paskutinį kartą jį matėt?

– Jau kurį laiką nemačiau. Ko jums reikia iš Mokytojo?

– Jo pasiklausyt, išgirsti žinią. Priklausiau bendruomenei Belgijos gatvėje.

– Prieš gaisrą?

– Būtent. Kartu su Benjaminu, Lise ir kitais.

– Pats ten niekad nebuvau, tai jų nepažįstu. Bet girdėjau nemažai gerų dalykų apie tą vietą.

– Buvo nuostabus laikas, palaimingas laikas, – Raunas pamėgino nutaisyti dievobaimingą šypseną.

Eineris nusišluostė burną delnu.

– Poryt „Biblijos vakaras".

– Getsemanėje?

– Taip.

– Ir Jakobas... Mokytojas ten bus?

Eineris suraukė antakius.

– Žinoma, kas gi kitas imsis išvarymų?

– Žinoma, kas gi kitas. Gal turit jo numerį? – pamėgino Raunas.

– Numerį? Kieno?

– Mokytojo...

Jis išpūtė akis. Taip paprastai nutikdavo, kai žmonės mėgindavo sukurpt kokį melą.

– Aš... ne, neturiu... nė nežinau, ar jis apskritai turi telefoną.

– Ačiū, Eineri, – Raunas paplekšnojo jam per petį.

Apsigręžęs peržengė tinklinę tvorą.

– Bet jeigu... jie pažįsta jus iš Belgijos gatvės... kodėl neįsileido šiandien?

Raunas atsigręžęs gūžtelėjo.

– Gal dar nebuvo atsikėlę, – išsiviepė.

Pro savo kambario langą Raunas stebėjo Einerį, vis dar stovintį pievoje su triušiais. Jis kalbėjo mobiliuoju ir karščiuodamasis gestikuliavo. Su kuo jis kalba, nežinojo, bet turėjo neblogą nuojautą, – tikrai ne apie triušius. Tada susirado savo telefoną, surinkęs dirbtuvių numerį paprašė Kalvio paskubėti.

– Popiet, – pažadėjo mechanikas.

43.

Penkiolika po dviejų Raunas važiavo tuo pačiu kaimo keliu, kuriuo ėjo ryte. Mechanikas gerai juo pasirūpino. Radiatoriaus pas supirkėją rasti nepavyko, tad suvirino senąjį. Puikiai atliktas darbas, reikėtų su didinamuoju stiklu ieškot, kad pastebėtum trūkį, todėl Raunas vis dar tikėjos, jog Viktorija apie šį nedidelį nutikimą nesužinos. Be to, sąskaita už taisymą buvo daug mažesnė nei būtų tekusi Kopenhagoje. Jei tik dabar pavyktų pagaut Jakobą Mesmerį, vis dar spėtų grįžt į Kristianshauną prieš vidurnaktį ir spėt susitikt su vyrukais alaus „Uosto ūdroje".

Priartėjus prie baltojo Getsemanės mūro sulėtino greitį. Po kurio laiko dešinėje pusėje pastebėjo siaurą lauko keliuką, į kurį nusukęs pasileido prastu keliu tarp aukštų javų. Dėl daugybės duobių automobilio spyruoklės pavojingai girgždėjo, tad jis dar labiau sumažino greitį. Pavažiavęs dar keturis ar penkis šimtus metrų sustojo, išlipo iš automobilio. Be tolumoje silpnai burzgiančio kombaino, aplink buvo tylu. Negiedojo net paukščiai. Apsiniaukė, oras sustojo, atrodė, lyg pats kraštovaizdis laukė artėjančios audros. Raunas įžengė į pasėlius, braudamasis pro liemenį jam siekiančius javus. Už trijų ar keturių šimtų metrų apsupta baltojo mūro stūksojo Getsemanė.

Javų lauku jis patraukė į galinės kiemo dalies pusę. Su „Converse" sportbačiais bristi minkšta žeme buvo nelengva, bet neabejojo, kad paskambinęs prie vartų nieko nepeš. Ypač dabar, kai Eineris greičiausiai viską jiems papasakojo. Taip pat netroško vėl susitikti policininko, nors... Tą akimirką šalia jo į orą pakilo fazano patelė, išsigandęs Raunas vos neišvirto iš kojų. Keikdamas paukštį apėjo aplink mūrą dideliu lanku, kad jo neužfiksuotų anksčiau pastebėtos kameros. Kiemo gale baltą mūrą keitė sena, žema akmeninė siena. Išėjęs iš pasėlių nužingsniavo palei ją. Čia iš Getsemanę supusių komposto krūvų gaižiai dvokė arklių mėšlu. Raunas nušoko nuo sienos šalia vienos pirmųjų krūvų. Viena koja įsmigo į garuojančią šieno ir mėšlo krūvą, jis staigiai šoko iš mėžinio. Galiausiai ištrūkęs nusivalė kelnes, patrypčiojo, kad nukristų didžioji dalis mėšlo. Dvokiantis, įklimpęs į šūdą tiesiogine to žodžio prasme, dabar jau gailėjosi, kad nemėgino darsyk peršokti vartų.

Tuo metu virš galvos sugriaudė perkūnija, pro metro aukščio komposto krūvas jis suskubo tolyn. Priėjus paskutiniąsias, pasipylė lietus. Raunas užsitraukė gobtuvą, išėjo į priešais mėžinį plytinčią atvirą aikštę. Kiek tolėliau pamatė į jį prigesusiomis akimis spoksantį mažą berniuką. Sulysusio, purvino veido, su juodais ratilais aplink akis. Atrodė marinamas badu, ant gležnų jo pečių sunkiai karojo mėlynas kombinezonas. Raunas jau norėjo kažką sakyt, bet berniukas staiga apsisuko ir basomis per purvą nubėgo prie barakų tolumoje.

Raunas skubiai apsidairė, iš kažkur padvelkė nemalonus kvapas. Saldus ir troškus tvaikas, užgožiantis arklių mėšlo dvoką. Pažino jį iš darbo policijoje, kai kartais juos iškviesdavo kokiu adresu kam nors pasiskundus iš seniai matyto kaimyno buto sklindančia smarve. Su niekuo nesupainiojamas mirties kvapas.

44.

Raunas per purviną kiemą nuėjo link barakų, kur nubėgo berniukas. Pusiaukelėje, kiek nuošaliau, pastebėjo grupelę vyrų, taisančių nedidelio garažo pastogę. Visi buvo skusti plikai, vilkėjo nudrengtus mėlynus kombinezonus. Raunui praėjus išsekę vyrai neatkreipė į jį jokio dėmesio, nesumišę dirbo toliau tvirtindami skardinį stogą, nors lietus ir garsiai barbeno į lakštus, Raunas vis tiek girdėjo bendrą jų maldą:

– Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta... Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta...

Praėjęs vyrus pastebėjo seną trimito formos garsiakalbį, įrengtą ant aukšto stulpo šalia garažo. Apsidairęs pastebėjo daugiau tokių garsiakalbių – prie barakų, palei žvyro takelį, vedantį į pastatą, primenantį didelį gamybos cechą. Ant kelių stulpų buvo pritvirtintos dar ir stebėjimo kameros, tad jei kas nors prie jų sėdi, jį jau seniausiai pastebėjo. Jis priėjo prie pirmojo barako su užvertomis langinėmis durų. Prieš nuspausdamas rankeną pasibeldė, tačiau durys buvo užrakintos. Jam už nugaros per kiemą prabėgo dvi moterys. Apsirengusios vienodai nušiurusiais kombinezonais, trumpai kirptus plaukus apsirišusios mėlynomis skarelėmis. Tik pašnairavo jo pusėn ir nepabūgusios nuskubėjo keliuku link didžiojo pastato. Raunas patikrino kito barako duris, bet ir tos pasirodė užrakintos. Tą akimirką sutraškėjo artimiausias garsiakalbis, po to pasigirdo nederančių vargonų melodija. Muziką užgožė žemas giedančiojo balsas:

– Broli, sese, atėjo laikas tavo išganymui. Tavo laimei tiek žemėje, tiek danguje, Viešpats palaimintas. Palaiminti Jo žodžiai, Jo sūnus ir Šventoji Dvasia. Tarnauk Dievui ir jis pasigailės tavęs... Nors ir eisi per mirties šešėlio slėnį, nebijok pikto, nes Viešpats su tavimi, Jo lazda ir jo ramstis nuramina tave, atmink šiuos išmintingus žodžius... Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta... Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta...

Pamokslautojo balsas iš garsiakalbių lydėjo Rauną, lipantį stačiu keliu į didįjį gamybos cechą. Priartėjus pasirodė, kad takas vedė link gražaus, nukalkinto pagrindinio pastato, stūksančio aukščiausioje teritorijos vietoje. Prie gamybos cecho vartų būriavosi mėlynais kombinezonais

vilkintys žmonės su karučiais. Raunas taip pat ten atsistojo, bet dėl to niekas neatkreipė į jį dėmesio. Atrodė, lyg visi praeinantys mėgino jį ignoruoti, murmėdami per garsiakalbius vėl ir vėl kartojamą tikėjimo išpažinimą.

Akimirką ten pastoviniavęs Raunas įžengė į tamsią pailgą salę. Čia taip aštriai trenkė amoniaku, kad viduje kvėpuoti galėjo tik rankove užsidengęs burną ir nosį. Grupė darbininkų kastuvais iš karučių krovė kompostą, dėdami jį ilgomis, lygiomis eilutėmis. Po jų sekė kita grupelė – su aliuminio cisternomis ant nugarų primityvia įranga purškianti amoniaką ant krūvelių. Paskiausiai ėjo dar viena darbininkų grupelė, kuri tamsų kompostą barstė baltomis kalkėmis.

„Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta..." – monotoniškai girdėjosi pro garsiakalbius.

Išvydęs tokias sąlygas Raunas neteko žado, pavadinti Getsemanę perauklėjimo stovykla buvo per švelnu – čia buvo tikras koncentracijos lageris. Nors ūkis ir įsikūręs nuošalyje, jis vis tiek stebėjosi, kaip niekas šitos vietos neatrado, kodėl čia vis dar neįsikišo teisėsauga. Getsemanė seniai turėjo būt uždaryta, o kaltieji – tiksliau *kaltasis* – Jakobas Mesmeris patrauktas atsakomybėn. Darėsi baisu, kad tai, ką pamatė per tokį trumpą laiką, buvo tik visų įvykių Getsemanėje ledkalnio viršūnė.

– Ei! Ką čia veikiat?! – per salę nuaidėjo balsas. Raunas apstulbęs spoksojo į nediduką tiesiai jo link artėjantį vyrą. Jis, kaip ir visi kiti, vilkėjo mėlynu kombinezonu, tik ant dešinio žasto buvo užsirišęs raudoną raištį, avėjo juodus ilgaaulius guminius – priminė stambų senų laikų ūkininką. – Kas jūs toks? Kas jus čia įleido? – vyras stebeilijo į Rauną paklaikusiu žvilgsniu, mosuodamas lentele, kurią laikė vienoje rankoje.

Nors ir atrodė nusilpęs, nustekentas sunkaus darbo, Raunas atpažino jį iš senos, vienoje iš dėžių sandėlyje Šviesiojo fjordo gatvėje rastos paso nuotraukos.

– Benjaminai? Benjaminai Klausenai?

Vyras išsprogino akis, jo žandikaulis pamažu atvipo, veidą iškreipė nerimastinga grimasa.

– Taip, o ką?.. Kas jūs toks?

Raunas prisistatė, ištiesė jam ranką. Benjaminas jos nepaspaudė.

– Ko norit?

– Pažiūrėt, ar jūs vis dar gyvas.

45.

Benjaminas tiriamai nužvelgė Rauną, nusišluostė nuo aitrių amoniako garų varvančią nosį.

– Iš kur mes pažįstami?

– Anksčiau mes nebuvom susitikę.

– Bet... ar nesakėt atvykęs pažiūrėt, ar aš vis dar gyvas?

– Taip, dėl to, kad apie jus skaičiau.

– Apie mane? Nemanau. Kur?

– Gerai pagalvokit.

Benjaminas papurtė galvą, neramiai apsidairė.

– Nežinau, nei apie ką jūs kalbat, nei kas jūs toks, bet dabar paprašysiu jūsų išeit. Esat privačioje teritorijoje. Eime, – jis uždėjo ranką Raunui ant žasto, mėgindamas tempti.

Raunas pasižiūrėjo į purviną jo plaštaką ir liko stovėti vietoje.

– Skaičiau jūsų ataskaitą.

Benjaminas skubiai atitraukė ranką.

– Kokią dar... ataskaitą?

– Nesat tiek daug jų parašęs, kad nesuprastumėt, apie kurią kalbu.

Benjamino skruostai užkaito.

– Jums... eikit iš čia, tuojau pat.

– Benjaminai, atrodot susijaudinęs, – Raunas apsidairė. – O aš maniau, visi čia žinojo, kad dirbote Ferdinandui Mesmeriui? Šnipinėjote „Dievo išrinktuosius" ir Jakobą... jūsų Mokytoją.

– Ko jums reikia? – suurzgė.

– Kaip jau sakiau, norėjau pažiūrėt, ar jūs gyvas. Dingot be jokios žinios, net Ferdinandas Mesmeris susirūpino.

– Susirūpino, – suprunkštė Benjaminas. – Tas vyras – Šėtono įsikūnijimas. Gailiuosi dėl kiekvienos jam pradirbtos dienos.

– Jis ir man ne prie širdies.

– Ir vis tiek jam dirbat... ar ne tiesa? Dėl to jūs ir čia, jo prašymu. Jūs esat jo, Šėtono, mokinys?

– Užteks tų skambių frazių, – Raunas pyktelėjo. – Aš čia ne dėl Ferdinando Mesmerio.

– Puiku, bet jei, kaip sakot, susirūpinot dėl manęs... – jis nudelbė akis, – ...tuomet jau galite pasižymėt, man viskas gerai. Ar dabar jau malonėsite pasišalint?

– Ne, – atšovė Raunas. – Niekur neisiu, kol nepakalbėsiu su Jakobu Mesmeriu. Ar čia jis mišias laiko? – parodė į artimiausią garsiakalbį, linguodamas galva. – Man labiau patinka su muzika dirbti.

Atsigręžęs į du arčiausiai buvusius darbininkus Benjaminas sušvilpė. Vyrai tuoj pat metė kastuvus ir bėgte pasileido prie Benjamino. Jis linktelėjo Rauno pusėn, vyrai nedvejoję sugriebė jo rankas.

– Kas čia, po velniais, vyksta? – sušuko Raunas.

– Galit kviestis savo šeimininką, bet iš čia tuoj pat nešdinatės, – atsakė Benjaminas.

Vyrai ištempė Rauną iš salės, prie barakų. Benjaminas sekė jiems įkandin.

– Benjaminai, liaukitės, aš atvykau pasikalbėt su Jakobu Mesmeriu.

– Mano Mokytojo trukdyti negalima. Jis turi daug svarbesnių reikalų.

– Aš rimtai, po velniais.

– Aš taip pat. Mokytojas turi daug darbo. Visą savo laiką skiria mums, užtikrindamas taiką pasaulyje, artindamas mus prie Dievo. Dirbdamas Didžiojo prisikėlimo labui.

Raunas pamėgino išsilaisvinti.

– Turiu jam laišką.

– Nuo Ferdinando Mesmerio?

– Taip, tik paleiskit mane.

Vyrai tik dar smarkiau jį suspaudė, tempdami toliau, į aikštelę priešais mėžinį.

– Neleisiu, kad Jakobo ausis pasiektų kokia nors žinia iš to Šėtono. Kaip ir visi kiti pašaliečiai, tas vyras tik skleidė nuodus, mėgino mus nugalėti. Sugriauti viską, ką per tuos metus mėginome sukurti.

– Ar apsižvalgėt kada aplinkui, Benjaminai? Ar matėt, kaip jūs gyvenat?

– Nesitikiu, kad toks, kaip jūs suprasit, ką reiškia aukotis didesniam tikslui. Ką reiškia gyventi askezėje.

– Askezėje? Čia apsileidimas. Jus reikėtų įskųsti. Dėl prakeikto jūsų bukagalviškumo čia kenčia vaikai...

Benjaminas paprašė dviejų vyrų sustoti. Nuodugniai apžiūrėjo Rauną.

– Įsėlinat tarsi koks vagis, siųstas blogio apsėsto vyro, ir čia neteisėtai pabuvęs kelias minutes jau mus teisiat. Gaila man jūsų. Jūs – menkysta.

– Kodėl gi jūs man neleidžiat perduoti Jakobui tėvo laišką? Daugiau nieko neprašau.

Benjaminas pirmą kartą nusijuokė.

– Nejaugi jūs toks naivus? – jis peržegnojo Rauną. – Tikiuosi, rasite kitą kelią, ne Ferdinando Mesmerio jums nutiestą... Kitaip iš tiesų esat žuvęs.

Vyrai nutempė Rauną pro mėžinį, pro garažus – nedidelė grupelė vyrų vis dar dirbo išsijuosę. Pasiekus vartelius, išeinančius į pamiškę, Benjaminas susirado raktą ir juos atrakino. Du vyrai išstūmė Rauną lauk, o Benjaminas skubiai užrakino.

– Beje, turiu jums dar perduoti linkėjimų, – Raunas įsistebeilijo į jį.

– Nuo Ferdinando Mesmerio? Nesivarginkit jam perduoti manųjų.

– Ne, nuo Lisės.

Benjaminas mėgino laikytis ramiai, bet kišant raktus į kišenę jo rankos drebėjo.

– Kada ją matėt?

– Prieš kelias dienas.

– Šit kaip. Kaip... jai sekasi?

– Ne geriau nei tądien, kai supylėt jai į gerklę natrio šarmo.

Benjaminas pasibaisėjęs dėbtelėjo į jį. Jo apatinė lūpa tirtėjo.

– Aš... aš to nedariau.

– Šit kaip? Jei ne jūs, tuomet turbūt Jakobas? Nes po velnio išvarymo seanso ji neatrodo labai daili.

– Dinkit! Lauk! – suklykė Benjaminas, tada apsisuko ir nubėgo šalin.

Raunas pažvelgė jam pavymui, tada atkreipė dėmesį į stebėjimo kamerą, įmontuotą ant stulpo visai šalia vartelių. Išsitraukęs voką iš kelnių kišenės pamosavo juo priešais objektyvą. Jei tai neišvilios Jakobo iš slėptuvės, nežinia, kas dar galėtų.

46.

Buvo jau praėjusios geros kelios valandos nuo to laiko, kai Raunas grįžo į nuomojamą kambarį, visą tą laiką prasėdėjo prie lango, iš kur galėjo gerai matyti triušių pievelę. Iki šiol Einerio vis dar niekur nesimatė, nors jo automobilis stovėjo kieme. Raunas spėjo, jeigu Jakobas Mesmeris ar kas nors iš „Dievo išrinktųjų" norės su juo susisiekti, tai tik per ištikimą jų mokinį Einerį.

Rauno neapleido mintys apie išbadėjusį berniuką prie komposto krūvų, pagalvojo, kad ir kaip ši byla baigtųsi – ar jam pavyktų susisiekt su Jakobu Mesmeriu, ar ne, asmeniškai pasirūpins pranešti socialinėms tarnyboms apie apgailėtinas sąlygas Getsemanėje. Tą akimirką suskambo mobilusis, Rauną iškart ėmė graužti sąžinė dėl Viktorijos, kuri tuoj ims nerimaut dėl automobilio. Bet telefonas rodė skambinant nežinomą numerį.

– Čia Raunas, – atsiliepė ir laukė atsakymo.

Skambino Mesmeris. Bet ne tas, kurio laukė.

– Ar jau turim darbo rezultatų? – be užuolankų pasiteiravo.

– Priklauso nuo to, ką turit omenyje?

– Ar ir taip neaišku? Ar radot, kur mano sūnus, atidavėt jam sutartį?

– „Taip" į pirmą klausimą, ir „ne" į antrąjį.

– Kas sutrukdė?

– Mane išmetė dar nespėjus sutikti jūsų sūnaus. Beje, išmetė pats Benjaminas Klausenas.

– Tai bent Benjaminą radote. Kaip jis?

– Atsisukusiais varžteliais ar fanatizmo užvaldytas, vadinkit kaip norit. Nors ir atrodo apgailėtinai, panašu, tarpsta ūkio vergų varinėtojo vaidmenyje.

– Nesupratau?

– Ne, reikia tą vietą pamatyti, kad patikėtumėt savomis akimis. Primena koncentracijos lagerį su stebėjimo kameromis, aukštais mūrais, už kurių kalinami visi jūsų sūnaus *mokiniai*. Ten, beje, ir vaikų yra.

– Žiauroka, – nepatikliai sumurmėjo Ferdinandas Mesmeris.

– Bet vis tiek tiesa. Svarstau susisiekti su socialinėmis tarnybomis...

– Neskubėkim taip. Ar Benjaminas sakė ką apie mano sūnų?

– Ne, daugiausia kalbėjo apie *jus*, šėtonu išvadino.

– Bet ar žinot, kad Jakobas ten yra?

– Girdėjau jo balsą per garsiakalbius, bet...

– Garsiakalbius?

Pro langą Raunas pastebėjo pas triušius grįžusį Einerį. Šiam pasilenkus triušiai prišokavo prie jo. Artimiausius jis ėmė šerti morkomis.

– ...Garsiakalbius?.. Ką turit omeny?

– Visur ūkyje įrengti garsiakalbiai, kad mokiniai galėtų dirbdami klausytis jo pamokslų. Visi atrodo motyvuoti, tad jis greičiausiai nepamiršo jūsų vadybos strategijų, – ironiškai pridūrė Raunas.

– Raunai, labai svarbu, kad Jakobas kuo greičiau gautų sutartį, o jūs ją parvežtumėt pasirašytą.

– Darau, ką galiu, bet atsižvelgiant į aplinkybes nebesu tikras, ar jūsų sūnus vis dar ten.

– Kaip suprast?

– Na, jis ne šiandienos žinias skaitė. Juk jo balsas gali būt prieš daug metų įrašytas.

– Tai išsiaiškinkit, ar jis ten yra! Už tai jums ir moku. SIALA valdyba tuoj neteks kantrybės, jei nepajudinsim susijungimo reikalų, – Ferdinando Mesmerio balsas drebėjo.

– Dirbu visu tempu, – ramiai atsakė Raunas. – Bet jei jį ir rasiu, kaip galit žinot, kad jis apskritai norės tą sutartį pasirašinėt?

– Tik perduokit jam, ir greitai. Visa kita susitvarkys... Patikėkit.

Raunas sėdėjo su telefonu rankoje. Senis visiškoj nevilty. Bet tik todėl, kad nori kuo greičiau užbaigt sandorį. Visa kita jam nerūpi, aišku, ir tai, kokios baisybės dedasi Getsemanėje. Raunas matė, kaip Eineris atsistojo su vienu triušiu glėbyje. Kelis kartus paglostė ausis. Tada jo pirštai nuslydo triušio kaklu, suspausdami jį, kita ranka keliskart smarkiai trūktelėjo už galinių kojelių, kol trakštelėjo kaklas. Laikydamas negyvą triušį už ilgų ausų Eineris peržengė tvorelę, nuskubėjo per kiemą.

Jei triušių žudikas nepasirodys su žinute nuo Jakobo Mesmerio, rytoj anksti ryte Raunas vėl pamėgins peršokti Getsemanės vartus.

Šįkart eis tiesiai prie baltojo pastato, kur galėtų būt Jakobas, jeigu ūkyje apskritai jo esama.

Raunas prisiminė, kaip Benjaminas susierzino jam paminėjus Lisę. Gali būt, kad jis apskritai neturėjo nieko bendra su jos sužalojimu, bet gal žinojo, kaip tai nutiko? Jei taip, tuomet Raunas neabejojo, iš jo jam pavyktų išspausti teisybę, gal net priverstų jį liudyti prieš kaltuosius ar *kaltąjį*. Raunas pajuto, kaip grįžta senoji mento dvasia. Taip pat jautėsi alkanas bei ištroškęs vakar ragauto vietinio alaus, bet nusprendė nesitraukti iš kambario. Sėdės čia ir lauks, sekdamas *triušių žudiką*.

47.

Persigandęs Raunas pabudo sėdėdamas ant kėdės. Turbūt buvo nusnūdęs ilgam, nes mėlyną vakaro dangų pakeitė tamsa. Tą akimirką kieme išgirdo užtrenkiamas automobilio dureles, tuoj pat pagalvojo, kad Eineris kažkur išvyksta. Atsistojo prie lango ir priglaudęs rankas prie stiklo stengėsi ką nors įžiūrėti tamsoje. Kieme trys siluetai slankiojo aplink Viktorijos „Volvo". Kitą akimirką vienas jų jau lindo pro atviras galines dureles, o kiti du žiūrinėjo per šoninius langus. Raunas išskubėjo į koridorių – tikrai neleis supistom vietinėm žiurkėm pasprukt su Viktorijos mašina. Atidaręs laukujes duris išėjo į kiemą.

– Gal galiu kuo padėt? – nedvejodamas prisiartino prie artimiausio žmogystos.

– Ar čia jūsų automobilis? – prabilo vyras priešais.

Kirptas ežiuku, visa galva už Rauną aukštesnis. Atrodė neblogos formos, vilkėjo chaki spalvos kelnėmis ir tamsiais, prigludusiais marškinėliais.

– Tikrai ne jūsų. Gal būkit malonus, paprašykit draugelio išlipt?

Raunas atrėmė vyro žvilgsnį, rodydamas į galines dureles.

– Kur jis? – paklausė vyras.

– Kas kur?

Vyras pavojingai nusišypsojo, Raunas įtempė raumenis, ruošdamasis viskam.

– Vokas. Tas, kuriuo šiandien mojavot. Man jo reik. Ar jis mašinoj, ar atnešit?

– Ar jus atsiuntė Jakobas Mesmeris?

– Mašinoj nieko nėra, – pasigirdo Raunui už nugaros.

Jis išgirdo užtrenkiant galines dureles, po akimirkos kiti du vyrai jį jau apsupo. Raunas skubiai juos apžvelgė. Kaip ir pirmasis, abu buvo raumeningi, kirpti ežiuku, vienodai apsirengę. Jei prieitų iki muštynių, Raunas vis tik pultų tą priešais. Jį tai tikrai paguldytų, bet po to sėkmė nustotų šypsotis. Bet dabar tai jo negąsdino. Tokiose situacijose jam daug kartų teko atsidurti.

– Ar turit jį viduj?

– Ar jus atsiuntė Jakobas? Mokytojas? – nemirksėdamas pakartojo Raunas.

– Kas mane siuntė, visai nesvarbu. Vienintelis dalykas, kurį jums reikia padaryt, tai atnešt voką ir jį man atiduot.

– Apgailestauju, bet taip nieko nebus. Manęs paprašė jį perduot Jakobui Mesmeriui asmeniškai. Tad kodėl jums tiesiog jo neatsivežus?

Vyras priešais linktelėjo vienam iš savo sėbrų, šis tuoj pat nuėjo į priestatą.

– Ar Jakobas Getsemanėje?

Tiedu neatsakė.

– Labai norėčiau su juo susitikti, kad galėtume užbaigt šitą reikalą kartą ir visiems laikams.

Spoksodami į jį vyrai vis tylėjo. Po kurio laiko trečiasis grįžo tuščiomis.

– Patrikai, ten nieko nėra.

– Nesuprantu, kodėl tiesiog mums jo neatiduodat?

Tą akimirką Patrikas užsimojo taikydamasis Raunui į pilvą – jis seniausiai to smūgio laukė, todėl nesunkiai išvengė. Prisitraukęs prie savęs Patriką galva daužė jam į veidą. Pataikė tiesiai į nosį, apsipylęs krauju Patrikas parkrito. Kiti du metėsi ant Rauno, prispaudė jį prie „Volvo". Mėgino apsiginti, bet daugybė smūgių galiausiai paguldė jį ant žemės, kumščius pakeitė batai. Kažkuriuo metu išgirdo pro nosį tariamą paliepimą liautis.

Patrikas pritūpė prie jo. Iš sulaužytos nosies vis dar sruvo kraujas, raudonai nudažydamas apatinę jo veido dalį.

– Kur jis?

– Klausinėk neklausinėjęs... – išstenėjo Raunas. – Atiduosiu tik Jakobui Mesmeriui...

Išspjovęs kruviną seilių gumulą Patrikas pakilo. Raunas pašnairavo į viršų. Vyrai stovėjo sugniaužę kumščius, pasiruošę kalti dar kartą. Kiek tolėliau už jų Patrikas kalbėjosi mobiliuoju. Po akimirkos jis grįžo. Pasižiūrėjo į Rauną.

– Rytoj devintą Getsemanėje. Nepamirškit voko.

Visi trys patraukė per kiemą link sunkvežimio, sušoko vidun. Visas sutalžytas Raunas atsistojo remdamasis į „Volvo" ir nusekė aki-

mis nuvažiuojančią mašiną. Gavo į kaulus kaip reikiant. Sumuštas buvo smarkiai, tačiau niekas nelūžo. Kelios taurelės ir „Ibuprofenas" numalšintų skausmą, bet, deja, nė vieno nebuvo po ranka. Tačiau vis dar turėjo Jakobui Mesmeriui skirtą sutartį, sandariai užklijuotą „Netto" parduotuvės plastikiniame maišelyje, teliūskuojančiame bendros priestato išvietės bakelyje. Rytoj, galiausiai susitikęs su Jakobu, pajus tikrą pergalės skonį, bet dabar, maudžiant visą kūną, atrodė, lyg būtų užsiprašęs pernelyg mažo honoraro.

48.

Raunas važiavo per nuo ryto karščio aptingusį Siolestedą. Pro benzino kolonėlę šalia vietinės krautuvės, kur policininkas pylėsi degalų į keturių varomųjų ratų visureigį. Sulėtinęs greitį Raunas pamojo jam per pravirą langą. Praėjo kelios akimirkos, kol pareigūnas jį atpažino ir mandagiai atsakė. Raunas pasvarstė, ar nereikėtų sustoti ir iškloti viską apie Getsemanę, bet pamanė, kad taip viską tik dar labiau pasunkins, o jei pasirodys ūkyje kartu su policininku, Jakobas Mesmeris niekada neprabils. Tad toliau nuvažiavo pagrindine gatve iki sankryžos, kur nusuko link Getsemanės. Šalia ant sėdynės gulėjo geltonas vokas su sutartimi. Anksčiau apie tai nepagalvojo, tačiau dabar staiga panoro jį atplėšti, pažiūrėti, kiek Ferdinandas Mesmeris siūlė sūnui už pasitraukimą. Turbūt nemažai, bet kad ir kokia ta suma būtų, šis dalykas Rauno nelietė, tad potraukiui atsispyrė.

Po dešimties minučių sustojo priešais vartus į Getsemanę. Jau ketino lipti paskambinti, bet automatinės durys atsidarė pačios. Viduje stovėjo du iš trijų vakar jį aplankiusių vyrų. Patrikas, kuriam trinktelėjo į veidą, ant nosies turėjo įtvarą ir pleistrą nuo vieno žando iki kito. Važiuodamas siauru žvyrkeliu link balto dvaro pastato Raunas skubiai su juo pasisveikino, o jis tik piktai dėbtelėjo. Privažiavęs aikštelę atkreipė dėmesį į būrelį, laukiantį prie pagrindinių laiptų. Čia buvo daugiau panašių į kareivius žmonių su chaki spalvos kelnėmis, bet šalia stovėjo ir pasaulietiškai atrodantys vyras ir dvi moterys, vilkėję vienodais pilkais apdarais su kaklaryšiais. Raunas pasistatė automobilį šalia juodų „Audi", išlipo. Būrelis atėjo jo pasitikti, tik, deja, Jakobas Mesmeris sutiktuvėse nedalyvavo.

Vyras pilkais drabužiais nusišypsojo, paduodamas jam ranką.

– Samuelis, – pasisveikino, įsmeigdamas į Rauną gilių pilkų akių žvilgsnį. Raunas atsakė.

Dvi vidutinio amžiaus moterys prisistatė esančios Osė ir Birgitė. Su pilka, akivaizdžiai per maža uniforma Osė priminė išsipūtusią rupūžę, o Birgitė su ilgomis galūnėmis buvo visiška jos priešingybė. Raunas atpažino vardus iš Benjamino ataskaitos. Jie buvo senosios Belgijos

gatvės vadovybės dalis. Tie patys, kartu su Jakobu Mesmeriu pasirašę Lisės nuosprendį, dalyvavę jos velnio išvaryme.

– Sveikas atvykęs į Getsemanę, – tarė Samuelis.

– Ačiū, – atsakė Raunas.

– Prašom eiti su mumis.

Raunas nusekė paskui Samuelį ir dvi moteris. Juos nulydėjo būrelis ežiuku kirptų niūriai atrodančių vyrų. Samuelis pro pagrindinius laiptus nuvedė juos už namo. Raunas apžvelgė pompastiškos architektūros pastatą. Didesnio kontrasto su vakar matytais aplūžusiais barakais neįsivaizdavo.

– Įspūdingoj vietoj gyvenat, – jis pažvelgė į Samuelį.

Samuelis kukliai linktelėjo.

– Ačiū, mes taip pat dėkingi Viešpačiui už suteiktą malonę.

– Nepigiai turėjo atsieit?

– Ar tai – laiškas Mokytojui? – Osė parodė į voką Rauno rankoje.

– Taip, – atsakė Raunas.

– Gal man paimti? – ji ištiesė ranką.

– Ačiū, Ose, – jis paslėpė voką nuo jos akių. – Dar pasilaikysiu. O kur Jakobas?

– Štai čia, – Samuelis nuvedė juos žvyro takeliu, kur kiek tolėliau matėsi gamybos cechas.

Šmėstelėjo mintis, kad jie veda jį prie komposto krūvų, kur tiesiog užpuls ir atims voką. Bet prieš užbaigiant mintį Samuelis išsuko iš takelio iki žemo, balto pastato medžių apsuptyje, kruopščiai nušienautoje pievoje. Durys buvo plačiai atvertos, artėjant Raunas pastebėjo viduje daug sustatytų kėdžių. Samuelis pakvietė juos į vėsią, tamsią, šviežiais dažais atsiduodančią patalpą. Priekyje buvo įrengta scena su keliais stovais mikrofonams, o ant sienos kabojo metro aukščio tamsiai dažyto medžio kryžius. Tarp kėdžių vaikštinėjo du vyrai nutrintais mėlynais kombinezonais, valydami kėdžių sėdynes. Samuelis suplojo rankomis, vyrai tuoj pat išskubėjo pro galines duris.

– Palaukite čia, Mokytojas tuoj jus priims, – Samuelis atsisuko į Rauną.

– Samueli, – Raunas žengė žingsnį artyn. Akies krašteliu pamatė, kaip palyda jį akylai stebi. – Juk negaišiname vienas kito laiko, ar ne?

– Aš... Nesuprantu?

– Juk viskas gan paprasta. Labai nusivilčiau sužinojęs, kad mėginate mane apmulkinti, jei paaiškėtų, jog Jakobo čia iš tikrųjų nėra.

– Galiu užtikrinti, jis tikrai čia. Jau greitai jus pakvies.

– Nejaugi? Tad kodėl stoviu čia ir kalbuosi su jumis, o ne Jakobu? Juk sutarėme, kad su juo susitiksiu devintą valandą. Jau penkiolika po devynių.

– Mokytojas ruošia pamokslą Biblijos vakarui, – įsiterpė Osė. – Svarbus vakaras, daug svečių iš šalies. Ir jūs kviečiamas.

– Ačiū, Ose, bet kai tik susitiksiu Jakobą, nešdinsiuos iš čia.

Ji linktelėjo.

– Priims jus tik baigęs rašyti pamokslą. Gal prisėskit? – ji parodė į artimiausią kėdę.

– Ačiū, mieliau pastovėsiu.

– Būkit palaimintas! – Samuelis pasisuko į duris.

Osė ir Birgitė linktelėjo Rauno pusėn, tada visi paliko jį vieną.

Raunas pamanė, jog pievagrybių auginimas, ar iš ko „Dievo išrinktieji" pelnėsi duoną, turėjo neblogai sektis, jei jie gali išlaikyt šitą vietą. Bet, žinoma, bepigu valdyti įmonę, kai nereikia mokėti už darbo jėgą, – žmonės tau tiesiog tarnauja. Svarstė, kiek gi čia jų yra Getsemanėje? Skaičiuojant tuos, kuriuos vakar matė prie barakų ir gamybos cecho, turėjo būt maždaug keturiasdešimt ar penkiasdešimt žmonių. Be to, turbūt dar nemažai *pilkųjų*, su kuriais ką tik susipažino. Taip pat čia knibždėjo tų ežiuku kirptų kareivių – greičiausiai Jakobo Mesmerio asmeninė Šveicarų gvardija. Sprendžiant iš tatuiruočių, kurias Raunui pavyko įžiūrėti, palyginimas ne toks jau ir netaiklus. Nemažai vyrų ant rankų buvo išsitatuiravę dantytą karališkųjų asmens sargybinių emblemą su karūna. Tokias dažniausiai darydavosi karo laukiantys kareiviai. Kaip ištikimybės vėliavai, režimui ir vienas kitam įrodymą. Iš Benjamino ataskaitos prisiminė mėginusį nusižudyti Patriką, atiduotą į „Dievo išrinktųjų" rankas. Raunas pagalvojo, kad kiti veteranai greičiausiai dalijosi panašiu likimu. Mažiau pavojingi dėl to jie nebuvo.

Pralaukęs ilgiau nei valandą ir neišvydęs nė Jakobo Mesmerio šešėlio, Raunas suprato, kas vyksta. Dėl to atsispyrė pagundai paklausi-

nėti sargybinių. Laukimą derėjo vertinti kaip sekinančią kovą, – panašų metodą jis pats su Mikeliu taikydavo, kai reikėdavo apklausti suimtuosius. Kiekvienas tardytojas žino, kad įtariamąjį susilpnina ne tardant užduodami klausimai, o laukimas vienutėje. Kuo ilgiau jie sėdėdavo vieni, tuo mažiau turėdavo energijos. Laukimas nuramindavo net agresyviausius, labiausiai karštakošius tipus. Taip suimtasis padėdavo tardytojui, perduodamas šiam iniciatyvą ir galią tardymui galiausiai prasidėjus.

Strategiškai Jakobo Mesmerio suplanuotas laukimo laikas rodė, kad jis domėjosi ne tik voko turiniu, bet ir troško išgauti iš Rauno kuo daugiau informacijos.

Už Rauno nugaros tarp kėdžių eilių kažkas subildėjo. Prie jo artėjo siluetas mėlynu kombinezonu – greit atpažino Benjaminą. Dar nespėjus Raunui sureaguoti, Benjaminas nusitempė jį tamson, toliau nuo tarpdurio.

– Kiti neklydo, – sušnypštė jis Raunui į veidą. – Jūs *iš tiesų* grįžot.

Raunas prisitraukė ranką.

– Pasitraukit, arba atsidursit ant žemės! – įspėjo laikydamas Benjaminą per ištiestos rankos atstumą.

Benjaminas beviltiškai papurtė galvą.

– Nejau nesupratot, kad liepiau laikytis atokiau?

– Užuot išmetus mane lauk, reikėjo leist man pasimatyt su Jakobu.

– Nė neįsivaizduojat, kokią Pandoros skrynią atvėrėt.

49.

Benjaminas atrodė dar labiau nusigalavęs nei vakar. Sulysęs jo veidas atsikišusiais skruostikauliais darė jį panašų į koncentracijos lagerio belaisvį. O kai išsižiojo prašnekdamas Raunas dar pastebėjo, kad jam trūksta kelių viršutinių dantų.

– Bent jau leiskit man perduot voką, – purvinu pirštu parodė į dokumentą Rauno rankoje.

– Ačiū, Benjaminai, nereikia. Kaip jau vakar sakiau, privalau jį įteikt asmeniškai.

– Nes taip liepė Ferdinandas Mesmeris?

– Nes susitarimas yra susitarimas, tik tiek, – žiūrint į purviną jo kombinezoną Rauną apėmė slogutis. – Kas gi, po velniais, jums nutiko? Atrodot šūdinai, beje, šūdais ir atsiduodat.

– Bent jau nesu pasmerktas, kaip jūs.

– Nejaugi? Kaipgi čia atsidūrėt?

Benjaminas nudelbė akis.

– Jūs... jūs nesuprantat mūsų įstatymų. Tikrasis mokslas reikalauja aukų.

– O tai, kaip suprantu, reiškia, kad kol jūs ir kiti vergaujat, kažkas gyvena *pilyje* su visais patogumais.

Benjaminas papurtė galvą.

– Niekam nepavydžiu. Kaino žymės neturiu, – retoriškai atsakė. – Ir nesitikiu, kad tokius dalykus supras pašalietis.

– Tai viskas čia vyksta savanoriškai?

– Žinoma, – Benjaminas nusišypsojo. – Viskas, ką darome, tai iš dėkingumo Mokytojo pasišventimui garbinti Viešpatį.

– Aleliuja! – ironiškai šūktelėjo Raunas. – O kodėl teritoriją supa aukštas, spygliuota viela apraizgytas mūras, o aplink patruliuoja sargai?

– Jūs nesuprantat. Sargai – tik mūsų pačių labui. Jie gina mus nuo išorės pikto, kitaip mus iš čia išuitų. Saugo mus nuo Šėtono ir visko, nuo ko pabėgom. Būrys – bendruomenės dalis, lygi mums visiems.

– Tikrai?

– Taip, dauguma jų sužalotomis sielomis grįžę iš siaubingų karų, bet Mokytojas priėmė juos pas save, parodė jiems kelią.

– Jaudinantys dalykai. O kaip vaikai?

– Jėzus sakė: „Atveskite pas mane vaikus." Jie tiesiog seka savo tėvus.

– Benjaminai, jie neprižiūrimi. Savo akimis mačiau.

– Jūs matėt neturtingus žmones. Patikėkit, prieš pasibelsdami į mūsų duris jie daug blogiau atrodė. Į Getsemanę priimame visus atstumtuosius, visus tuos, kurių niekas nebenori liesti. Mes – visuomenės šiukšliadėžė. Mes pakeliame nuo žemės.

– Laikydami juos vergais?

Jis papurtė galvą.

– Visa tai – apsivalymo, Didžiojo išvarymo dalis. Visi turime tai pereiti. Tai – visiškai natūralus procesas.

– Kaip Lisei?

Benjaminas viena ranka pasirėmė į kėdės atkaltę.

– Jei... jei papasakosiu, kas atsitiko Lisei, ar dingsit iš čia?

– Ne. Bet nepaisant to, papasakosit ar ne, vis tiek išsiaiškinsiu. O jei jūs prie to bent kažkiek prisidėjot, man už tai atsakysit, ar supratot?

– Jūs... kalbat kaip... kaip policininkas. Buvot policininkas, ar ne taip? – atsargiai pasiteiravo, lyg tas klausimas jam daug reikštų.

– Taip, savo jau atitarnavau.

– Kažkada mėginau įstoti... prieš daug metų. Bet... – Benjamino žvilgsnis nuklydo kažkur toli.

Raunas sunkiai atsiduso.

– Benjaminai, kas nutiko Lisei?

– Gerai jau, papasakosiu, – jis nurijo seiles. – Tai įvyko Belgijos gatvėje, toje bendruomenėje, kuriai abu priklausėm. Taip, Lisė ten gyveno, ir aš ketinau, kai...

– Tiek aš jau perskaičiau jūsų ataskaitoj. Taip pat rašėt, kaip nutempėt ją į rūsį ir pradėjot puolimą, – griežtai nukirto Raunas.

– Ne, viskas buvo visai ne taip, – Benjamino balse pasigirdo nevilties gaidelė. – Lisė juk buvo apsėsta, mes mėginom jai padėti, išlaisvint ją nuo blogio.

– Jakobas viskam vadovavo, ar ne? Jis *nusprendė*, kad ji apsėsta?

– Negalima tokio dalyko nuspręsti, bet taip, Mokytojas turi aiškiaregystės dovaną. Jis pats pirmasis pamato demonus.

– Ar ir natrio šarmo ją prigirdėte tame rūsyje? Ar tam, kad ją išlaisvintumėte?

– Ne ne, visai ne. Niekas jai nieko blogo nepadarė, prisiekiu savo...

– Tik pririšot ją, Benjaminai, tiek ir pats parašėt.

– Taip... na, taip, bet tik jos pačios labui, kad demonas nepriverstų jos susižaloti. Demonas ją apsėdo, norėjo nužudyti. Bet Mokytojas išgelbėjo jai gyvybę. Jis jį išvarė.

– Tai Lisė pasveiko, tą norit pasakyt?

Jis linktelėjo.

– Taip, Lisė pasveiko. Dėl to visi džiaugėmės. Šlovinom Viešpatį, jo pergalę prieš blogį. Bet...

– Kas bet?..

– Buvom išdidūs. Nė patys to nežinodami. Nors ir nenorėjom priimti Viešpaties dovanos už gryną pinigą. Po kelių dienų bendruomenei susirinkus sode, Lisė staiga sublogavo. Maniau, dėl karščio, patariau jai eiti ir atsigulti kambaryje, kur vėsiau, – Benjaminas toliau tuščiai spoksojo į niekur. – Apsikabino mane prieš nueidama. Taip pat kažką man pasakė, tik nesupratau, ką. Nežinoma kalba. Netrukus paaiškėjo, kad iš tiesų kalbėjo ne Lisė, o sugrįžęs demonas.

– Šit kaip? Kas sugirdė demonui natrio šarmo? – ironiškai paklausė Raunas.

Benjaminas ironijos neišgirdo, tik nusišypsojo.

– Tai suprantat? Lisė pati tai padarė. Kad išsilaisvintų. Ji žinojo, kad jis nepasiduos. Kad tūnos joje tol, kol ji pati jo neišstums.

– Ir jai niekas nepadėjo?

Benjaminas papurtė galvą.

– Ji buvo tokia drąsi. Virtuvės spintelėje pati susirado šarmo. Nedvejodama išgėrė. Klykė ir vis tiek gėrė. Kai atskubėjome, ji gulėjo ant žemės kentėdama didžiausius skausmus, o šarmas dar vis ją ėdė. Nepaisant to, jos akyse švietė dėkingumas. Ji buvo laisva.

– Ir ji vis tiek liko uždaryta psichiatrijos ligoninėje, – Raunas nurijo seiles.

– Tai tik jos kūnas. Jos siela – pas Viešpatį.

– Žmogau, jūs ligonis, – Raunas įsistebeilijo į Benjaminą.

– Privalot dabar išeiti. Viską papasakojau.

– Niekur neisiu, kol nesusitiksiu Jakobo. Kodėl gi taip bijot, kad jį susitiksiu?

– Nebijau, – jis išsprogino akis.

– Ką jis jums padarė? Kas po to nutiko Lisei?

– Jis man atleido. Nepaisant visų mano išdavysčių. Parodė man gailestingumą.

– Laikydamas jus savo vergu?

– Kiek kartų turėsiu kartoti? Mes – ne vergai.

– Parodėt Jakobui ataskaitas. Kaip jis į tai reagavo?

Benjaminas nudelbė akis.

– Ar Jakobas kada klausinėjo apie savo tėvą?

– Apie tą Šėtoną jis nenori nieko žinoti. Taip pat ir apie jus nieko nenori žinoti, – triumfuodamas pažvelgė į Rauną.

– Nemanot, kad jis nori su manimi susitikti?

Benjaminas paniekinamai nusišypsojo.

– Ak, taip, toks užsispyrėlis kaip jūs tikrai susitiksite su Mokytoju. Bet pamėginkite jo nesupykdyti.

– O jis karštakošis?

Benjaminas skėstelėjo rankomis.

– Teisingas pyktis kaltiesiems.

– Kas tąkart padegė Belgijos gatvę?

– Niekas. Tai buvo Dievo pirštas, parodęs mums kelią čia. Į Getsemanę.

Tą akimirką lauke pasigirdo žingsniai, Benjaminas išsigandęs pasižiūrėjo į atviras duris. Raunas nuėjo prie jų. Keliuku artinosi Osė, nešdama padėklą su grafinu ir viena stikline vandens.

Raunas atsigręžė į Benjaminą, jau nuskubėjusį tarp kėdžių eilių.

– Gaisro metu žuvo vyras. Juk tai gali virsti žmogžudystės byla.

Benjaminas gūžtelėjęs sušnabždėjo:

– Viešpats duoda, Viešpats ir atima.

– Gaisras. Ar tai buvo Jakobo žinutė savo tėvui?

– Viešpats duoda, Viešpats ir atima, – Benjaminas išsprūdino pro galines duris.

Tą akimirką pro pagrindines įžengė Osė, pastatė padėklą ant psalmynais nukrauto bufeto.

– Pagalvojau, gal norėtumėt atsigert? – ji pripylė vandens.

– Taip, ačiū. Ar Jakobas pakeliui?

– Mokytojas vis dar dirba, bet nemanau, kad ilgai užtruks. Jis nekantrauja su jumis susitikti, – padavusi Raunui stiklinę ji vėl išėjo.

Raunas gėrė, stebėdamas keliuku tolstančią Osę. Priėjusi prie sargybinių ji dar persimetė su jais keliais žodžiais. Vyrai pasižiūrėjo jo pusėn ir Raunui pasirodė, kad laisvai iš Getsemanės jis nebeišeis.

50.

Smaugiantis karštis įspėjo apie dar vieną audrą – iki šiol laikėsi sausra. Raunui įsiskaudėjo galvą, nebuvo tikras, ar dėl besikeičiančio oro, ar dėl prieš porą valandų pabudusio stipraus alkio. Laikrodis rodė beveik pusę ketvirtos, tad bus čia pralaukęs jau šešias valandas. Tiek dar nesumušė jo paties rekordo laikant suimtuosius areštinėje, bet jau užtenkamai ilgai. Įėjimą saugantys sargybiniai visą tą laiką prastovėjo nė nekrustelėję. Raunas seniausiai patikrino galinį išėjimą, pro kurį išsmuko Benjaminas: pravėręs duris lauke pamatė Patriką su vienu iš jo vyrų. Šie draugiškai, bet įsakmiai paprašė jo palaukti Jakobo Mesmerio viduje. Jis atsakė, kad jau ilgai laukia, jie nieko neatsakė.

Pro kampuose palubėje kabančius garsiakalbius pasigirdo traškesys, po akimirkos suskambo vargonai. Ta pati nedarni muzika, kurią girdėjo vakar, tik šįkart be monotoniško Jakobo Mesmerio giedojimo. Kai po kurio laiko lauke pasigirdo balsai, sustingusiomis kojomis Raunas nušlubčiojo prie durų. Prie įėjimo artėjo apie dvidešimties pilkai apsivilkusių žmonių grupė. Visi ėjo nuleistomis galvomis, sunertomis rankomis, pasiekę duris nustojo kalbėtis, tylomis praėjo pro Rauną. Apžiūrėjęs visus pilkai apsirengusiuosius nepastebėjo nei Samuelio, nei Osės, nei Birgitės. Barškindami kėdėmis jie susėdo pirmosiose eilėse priešais sceną. Netrukus pasirodė grupė sargybinių. Jų gretose Raunas atpažino Patriką, kuris praėjo pro šalį kartu su kitais ir atsisėdo už pilkai apsirengusiųjų. Po kelių minučių takeliu atėjo Samuelis ir Osė kartu su kitais šešiais be bendruomenės uniformų. Raunas pagalvojo, kad tai turėjo būti žmonės iš laisvės, tuo pat metu pastebėjo kiek atsilikusį Einerį. Sustojęs tarpduryje ir pamatęs Rauną jis greitai nusuko akis ir nuskubėjo vidun.

– Samueli? – jam praeinant kreipėsi Raunas.

Samuelis sustojo, nustebęs pažvelgė į jį.

– Taip?

– Kada susitiksiu su Jakobu?

– Jau netrukus... tuomet pradėsime, – pridūrė jis.

– Norėčiau su juo pasikalbėti prieš tai. Jau ilgai laukiu.

– Visi mes ilgai laukėm. Laimei, laukėm kažko gero. Manau, patirtis bus palaiminga.

Jis jau ketino eiti, bet Raunas sugriebė jį už rankovės.

– Atėjau čia ne patirčių semtis. Turiu jam dokumentą, svarbu, kad jis jį gautų.

Samuelis giliai įkvėpė, išpūtė orą pro nosį.

– Visi galvojame, kad pasaulis sukasi apie mus. Dėl to ir pamirštame Viešpatį.

– Privalau pasikalbėti su Jakobu.

– Tikrai jums pranešiu, kai tik tai bus įmanoma. O iki tol prašom prisėst, – dirbtinai nusišypsojęs parodė Raunui vieną iš kėdžių paskutinėse eilėse. Pats patraukė link scenos.

Raunas apžiūrėjo susirinkusiuosius svarstydamas, ar Jakobas Mesmeris apskritai kada nors pasirodys. Ar jis čia, Getsemanėje, apskritai yra? Tuo pat metu išgirdo artėjant būrį žmonių. Raunas atsigręžė, į vidų sugužėjo mėlynai apsirengę, purvini bendruomenės nariai. Nors laisvų kėdžių buvo pakankamai, žmonės sustojo palei sienas – tylėdami, nuleidę galvas.

Vadovaujant Samueliui, kuris grojo gitara, ir Osei prie elektrinių vargonų, visi giesme ėmė šlovinti Viešpatį. Raunui ta psalmė pasirodė pačių sukurta – vien apie tai, koks Dievas galingas ir visi labai dėkingi už galimybę jam tarnauti. Tą patį priedainį kartojo dešimt ar penkiolika minučių – Raunui atrodė tarsi amžinybė. Muzikai nutilus ir visiems sukalbėjus tikėjimo išpažinimo žodžius, Osė sugrojo vargonais keletą akordų. Tarsi gavusi ženklą įžengė Birgitė, lydima stambaus vyro šviesiomis kelnėmis ir baltais, laisvais, nuo prakaito dėmėtais marškiniais. Nuo karščio vyras pūkštė, šluostydamasis kaktą nosinaite. Susirinkusieji pakilo, ėmė ploti į taktą. Raunas taip pat atsistojo, ne iš pagarbos, tik smalsaudamas pažiūrėti, kas atėjo.

Pasiremdamas ramentu vyras sunkiai krypavo scenos link. Užsidėjęs didelius didžiąją dalį veido dengiančius saulės akinius mėlynais stiklais. Raunas atpažino jį iš knygos, kurią jam paskolino Viktorija, viršelio. Pagaliau pasirodė tas, kurį visi vadino Mokytoju, ganytoju apsiskelbęs Jakobas Mesmeris.

Mesmeris sunkiai klestelėjo į per vidurį pastatytą kėdę. Atsainiu rankos mostu pamojo susirinkusiems, jų plojimai tik sustiprėjo. Po ku-

rio laiko Birgitė kreipėsi į bendruomenę, prašydama visų sėstis. Raunas atsisėdo paskutinis, norėdamas vien atkreipti Jakobo Mesmerio dėmesį, bet sunku pasakyti, ar jam pavyko.

Samuelis tęsė pamokslą. Pilnas energijos, aistros – atrodė tikra priešingybė panarinta galva sėdinčiam Jakobui Mesmeriui. Raunas tik puse ausies klausėsi, kas sakoma, daugiausia stebėjo Jakobą Mesmerį, toli gražu neprimenančio Benjamino ataskaitose aprašyto didžiojo lyderio. Atrodė, lyg jis būtų atsitiktinai užtemptas į sceną. Tarsi senstantis popiežius, kuris, nepaisant sveikatos būklės, priverstas iki mirties eiti savo pareigas. Taip sėdėdamas ant scenos Jakobas Mesmeris panėšėjo į seną, nusikamavusį vyrą, nors buvo ne ką te vyresnis už Rauną.

Žmonės vėl užgiedojo. Žodžiai skyrėsi, o turinys liko tas pats. Dar vienoje sukurtoje psalmėje buvo šlovinamas Viešpats. Žmonės priešais tiesė rankas į viršų, kiti spontaniškai pakilo, linguodami pagal muziką. Pajudėjo net ežiuku kirpti sargybiniai. Atsigręžęs Raunas pašnairavo į bendruomenės narius mėlynais kombinezonais. Visi giedojo užsimerkę, pasinėrę į save. Kiek tolėliau pastebėjo Benjaminą, ištiesusį rankas, mėginantį apkabinti dangų. Jau seniai Raunas jokiame susirinkime nesijautė taip ne savo vietoje.

Po valandos pamokslų, giesmių seansas tęsėsi ir Samuelis susirinkusiųjų paklausė, už ką reikėtų pasimelsti. Pakilo rankų miškas, bendruomenės nariai vienas po kito, nepaisant socialinės padėties bendruomenėje, buvo nuvesti prie Samuelio.

Samuelis klausėsi kiekvieno gyvenimo negandų, garsiai jas pakartodamas, kad išgirstų visa bendruomenė.

Todėl atrodė, lyg seansas susidėtų iš gydymo ir *atgailos*. Ypač dėl to, kad žmonės norėjo išsigydyti fizinius negalavimus, bet ir psichologines bėdas. Pastarosios visais atvejais buvo vadinamos demonų apsėdimu. Anot Samuelio, šiandien čia susirinko daugybė demonų. Laimei, visus juos galima išvaryti, todėl kiekvienu atveju nariai prieidavo ir klaupdavosi priešais Jakobą Mesmerį, kuris uždėdavo ranką jiems ant galvos ir sumurmėdavo maldą. Dieną keičiant vakarui Jakobas ranką dėdavo vis tingiau, tarsi visas seansas jį vargintų.

Kai galiausiai už visus buvo pasimelsta, Samuelis pagarbiu tonu paprašė Mokytojo tarti keletą žodžių bendruomenei. Birgitė padavė Jakobui Mesmeriu mikrofoną – atsigėręs šiek tiek vandens jis prabilo. Raunas nustebo, kokiu plonu balsu kalbėjo tas stambus vyras, bet jo žodžiai smogė smarkiai. Jis visaip keikė bendruomenę, vadino ją silpna, bailia. Kaltino visus esant nuodėmingais, atsidavusiais demonams dėl savo geismo, tingumo, gobšumo, puikybės, pavydo, kėlusiais grėsmę žmonėms. Dėl to paskatino visus atsiduoti Viešpaties žodžiui, melsti jo atleidimo. Tiradai pasibaigus nusviedė mikrofoną į šalį. Jam riedant ant grindų pro garsiakalbius tarsi griaustinis sugriaudė.

Raunas suabejojo, ar tikrai Jakobas Mesmeris šiandien daug laiko praleido rašydamas kalbą, – jam atrodė, kad tai tik liudijo apie tą sekinamąją kovą, kurią Mesmeris ar kiti vadovybės nariai jam paskelbė. Reikėjo pripažinti, jog pamažu pats baigė išprotėti, nekantraudamas svarstė, kada visa tai baigsis ir galės nešdintis kuo toliau iš čia.

– Sustokime *grupelėmis*, – kreipėsi Samuelis į bendruomenę.

Paklusę komandai nariai atsistojo, atitraukę kėdes į šonus. Raunas nusekė paskui tarsi paskutinis karys, jo kėdę kaip mat pašalino. Aplinkui visi nariai be išimties ėmė rinktis į aštuonių ar devynių žmonių grupeles. Susikabinę per pečius ėmė melstis nežinoma kalba. Jų balsus persmelkusi atgaila liudijo apie galią, kuria Jakobas Mesmeris valdė savo užguitą bendruomenę.

Kažkas uždėjo ranką Raunui ant peties, jis atsigręžė. Birgitė, bejausmiškai šypsodamasi, žvelgė jam tiesiai į akis.

– Mokytojas nori su jumis pasikalbėti.

Raunas pažvelgė į scenoje stūksantį Jakobą Mesmerį. Šis riebiais pirštais tingiai pamojo jam prieiti.

51.

Birgitė pasilenkė prie ant kėdės išsidrėbusio Jakobo Mesmerio, kuris abejingai žvelgė į jį.

– Tai apie jį Jums pasakojau, Mokytojau. Jo vardas Tomas Raunsholtas, jis nori su Jumis pasikalbėti.

– Galit vadint mane Raunu, – Raunas ištiesė jam ranką. Jakobas Mesmeris nenoriai ją paspaudė. Vos spustelėjo, lyg jo rankos būtų tešlinės. – Buvau čia keletą kartų užsukęs, nes norėjau šitą atiduot, – Raunas iškėlė voką. – Bet jus gerai saugo, – Raunas linktelėjo į benueinančią Birgitę.

Jakobas Mesmeris tingiai pažvelgė į voką pro mėlynus saulės akinių stiklus. Pasidėjo jį ant kelių.

– Girdėjau apie jus. Mačiau su jumis susijusius įvykius.

– Šit kaip, kur?

Jakobas Mesmeris parodė į lubas.

– *Jis* man viską parodo.

– O jus pravartu pažinoti, – Raunas nusišypsojo.

– Jūs – netikintis, tiek Jis jau man papasakojo.

– Tikėti galima įvairiai.

– Ne. Palyginimai, santrumpos skirtos tik nusidėjėliams ir netikintiems.

Raunas neatsakė. Nedegė noru leistis į teologinę diskusiją su Jakobu Mesmeriu.

Mesmeris pasižiūrėjo į voką.

– Man nereikia Dievo pagalbos norint sužinot, kas siuntėjas. Kaip mane radot?

– Sekiau pagal trupinius, seni geri detektyvų triukai.

Jakobas Mesmeris sarkastiškai išsiviepė.

– Tad turėtumėt būt geras detektyvas. Nors nesat pirmasis, mano tėvo siųstas.

– Nieko apie tai nežinau.

– Tai slaptieji agentai vienas kito nepažįsta, nors ir turi tą patį šeimininką? Sunku patikėt, – Jakobas Mesmeris pažvelgė Raunui už nugaros į giedančius žmones. – Tai koks jūsų motyvas? Atvykot šnipinėti, apkalbėti mus savo dievui?

– Atvykau atiduot šitą, – Raunas linktelėjo į voką. – Daugiau nieko.

Jakobas Mesmeris atsainiai pažvelgė į jį.

– Jūs nepanašus į paprastą pasiuntinį. Jūs panašus į... žmogų, turintį tikslą.

Jis parodė į kažką Raunui už nugaros, šiam teko atsigręžti. Samuelis pirmoje grupelėje plekšnojo Benjaminui per petį. Benjaminas pasitraukė iš ratelio, kuris greitai vėl užsiskleidė, likusiems burbant nesuprantama kalba. Samuelis nuvedė Benjaminą prie scenos krašto, kur jis liko stovėti nuleidęs galvą, už nugaros sunėręs rankas.

– Benjaminai, ar pažįsti šitą vyrą? – spigiu balsu paklausė Jakobas Mesmeris.

– Ne... Mokytojau.

– Ir nė karto jo nematei? Benjaminai, pasižiūrėk į jį, atsakyk nuoširdžiai.

Pašnairavęs į Rauną Benjaminas skubiai papurtė galvą.

– Meluoji man? Nejau nežinai, kad jis – šnipas, kaip ir tu?

Benjaminas nudelbė akis.

– Neatvykau čia šnipinėt, – įsiterpė Raunas. – O jo iki šiol nebuvau matęs.

– Nė vienas iš jūsų nekalba tiesos, – Jakobas Mesmeris gūžtelėjo. – Viešpats viską mato. O visi kiti privalome naudotis kameromis, kad galėtume susidaryti įspūdį.

Jakobas Mesmeris pirmąkart nusišypsojo ir patenkintas palinksėjo.

– Aš... mėginau jį išprašyti. Išvesti už vartų, – drebančiu balsu atsakė Benjaminas. – Tik tam, kad jis Jūsų, Mokytojau, netrukdytų.

– Žiūrėkit, – Jakobas Mesmeris parodė į Benjaminą, – jis negali nustot melavęs, demonas sėdi jo burnoje, kalbėdamas jo liežuviu.

Raunas gūžtelėjo.

– Neatpažinau jo, o jis greičiausiai turi priežasčių taip atsakinėti. Bet kokiu atveju, tai nesusiję su dokumentu, kurį turėjau jums perduoti.

Jakobas Mesmeris nuleido viską negirdomis, tik toliau spoksojo į Benjaminą.

– Šiandien daug tiesos nepasakoma. Nejau niekad neišmoksi, Benjaminai? Piktnaudžiauji mažiausiu tau parodytu pasitikėjimu. Prigimtis tavo tokia.

– Atleiskit, Mokytojau. Aš atgailauju.

Jakobas Mesmeris plačiu delnu nusišluostė lūpas.

– Grįžk į savo būrį, *nusidėjėli.*

– Klausau, Mokytojau.

– Bet prieš išeidamas nusiimk raištį. Daugiau tau jo neprireiks.

Benjamino akyse tvenkėsi ašaros, jis lėtai laisvino raudonąjį raištį ant rankovės. Atsargiai sulankstęs padėjo ant scenos krašto. Po akimirkos vėl atsistojo priešais, kol Mesmeris skubriu rankos mostu jo nenuvijo. Tada, pažvelgęs į Rauną, nusižiovavo.

– Jie kaip maži vaikai. Nuolat turi prižiūrėt. Rūpintis.

Raunui nieko neatsakius Jakobas Mesmeris pasižiūrėjo į voką ant kelių.

– Ar žinot, kas jame?

– Sutartis dėl „Mesmer Resources", jūsų ir jūsų tėvo įmonės, bet turinio ir smulkmenų nežinau.

– „Mesmer Resources" priklauso jam, su manimi tai neturi nieko bendra, – Jakobas Mesmeris nustebęs pasižiūrėjo į jį. – Ko jis jums pripasakojo?

– Kad jūs sukūrėte „Mesmogramą".

Jakobas Mesmeris pasimuistė ant kėdės, nusišluostė kaktą.

– Tai buvo seniai. Visai kita vieta. Visai... Ko jis nori? – paėmęs voką parodė juo į Rauną.

– Kaip suprantu, įmonės ketina susijungti, prieš tam įvykstant jis nori nupirkti jūsų akcijų dalį. Pats paskaitykit.

– Tai jis nori skleisti savo melagingas banalybes dar kitiems žmonėms, dar daugiau sielų pasmerkti bedievystei?

– Jūs geriau išmanot „Mesmogramos" pobūdį, – su neslepiama ironija atkirto Raunas.

– Kokios jo sąlygos?

– Neįsivaizduoju. Aš čia tik tam, kad atiduočiau sutartį. Jei norit pasirašyti dabar, mielai grąžinsiu. Jei ne, pasinaudokit pašto paslaugomis, – atsakė Raunas.

– Ką jis jums apie mane pasakojo? – Jakobas Mesmeris ėmė plėšti voką.

Raunas papurtė galvą.

– Nedaug, nebuvo reikalo. Manęs prašė tik surasti jus.

– Pažįstu jį, žinau, koks jis, tikrai nepraleido progos mane apkalbėti, ar ne tiesa?

– Ne.

– Tai sakytumėt, mano tėvas apie mane kalbėjo gražiai? – jis sarkastiškai nusijuokė.

Raunas gūžtelėjo.

– Jei atvirai, manau, jis gailisi dėl to, kas tarp jūsų įvyko.

Jakobas Mesmeris išėmė iš voko šūsnį popierių, ėmė vartyti.

– Ar jis ką nors minėjo apie mūsų praeitį?

– Pasakojo apie jūsų bendradarbiavimą, apie tai, kaip dėl jūsų susirūpino, kai viskas baigėsi, o jūs pradėjote savo... – Raunas jau norėjo sakyti „sektą", bet susiturėjo: – ...judėjimą.

– Susirūpinęs tėvelis, – ironiškai tarė Jakobas. – Atsiuntęs savo šnipą Benjaminą.

– Kurį, panašu, sugebėjot atverst.

Jakobas Mesmeris pakėlė akis nuo popierių.

– O kaip jūs čia įsipaišot? Kas jums iš to?

– Nieko, tai tik darbas, kaip ir visi kiti.

– Kiek gi aukso mano tėvas jums už tai moka?

Raunas pašnairavo į besimeldžiančių žmonių grupeles.

– Šią akimirką atrodo, tikrai nepakankamai.

Jakobas Mesmeris grįžo prie popierių, paskutinį puslapį skaitė ypač susidomėjęs. Tada sudėjo viską atgal į voką, Raunas pamanė, jog greičiausiai teks grįžti be pasirašytos sutarties.

– Ar atkreipėt dėmesį į jo ranką?

– Kieno ranką? Jūsų tėvo?

Jakobas linktelėjo. Raunas taip pat.

– Ar tai kaip nors susiję su gaisru Belgijos gatvėje?

– Tai apie jį irgi žinote? Gabus jūs šnipas, – Jakobas nusišluostė lūpas. – Ne, ten buvo nelaimingas atsitikimas. Kompensaciją išmokėjusi draudimo kompanija neturėjo abejonių.

Raunas nebežinojo, kuo tikėti, tuoj ir Benjamino paaiškinimas apie Dievo pirštą atrodys įtikinamas.

– Jei ne šitas gaisras, tai koks? Kaip tai atsitiko?

Jakobas Mesmeris nusijuokė, pamėgino pats atsistoti. Tuoj pat prišoko Birgitė, padavusi jam ramentą. Jis kažką jai sukuždėjo į ausį, kas akivaizdžiai moterį nustebino. Jai sudvejojus stumtelėjo ją alkūne į šalį. Tą akimirką pasigirdo Osės vargonų garsai, bendruomenės narių murmesys tuojau pat nutilo. Grupelės išsiskirstė, žmonės pasuko durų link. Mėlynieji – visu greičiu.

– Gal galėčiau jums aprodyti kuklius mūsų namus? Mūsų Getsemanę?

– Ačiū, bet manęs laukia ilgas kelias iki Kopenhagos.

– Gali ir palaukti. Juk norit grįžti su pasirašyta sutartim? – jis pamojo voku.

– Pasirašysit jūs ar nepasirašysit, Jakobai, man nesvarbu. Jei atvirai, prisižiūrėjau užtektinai, kad susidaryčiau įspūdį apie jus ir jūsų judėjimą.

– Neatrodot patenkintas.

Raunas truktelėjo pečiais.

– Bet taip nesąžininga. Leiskit parodyti, ką pasiekėme. Tuomet pasirašysiu sutartį, galėsit grįžti ir susišluot šeimininko pagyras. Galbūt net premiją. Kokį padorų kaulą, – nusikvatojo Jakobas.

– Na, gerai, rodykit, – sutiko Raunas, bemat pasigailėjęs.

52.

Lydimas Patriko ir kitų dviejų vyrų Raunas nusekė Jakobą Mesmerį, išėjusį pro galines duris. Lauke jau vakarėjo, Getsemanė skendėjo prietemoje. Po valandų valandas trukusių giesmių įsiviešpatavusi tyla tiesiog trikdė, ūkis priminė miestą-vaiduoklį. Jakobas Mesmeris nuvedė jį keliuku link didžiojo gamybos cecho, nepriėję cecho jie nusuko į šoną ir patraukė aplink – prie mažesnio pastato mėlynomis metalinėmis durimis. Patrikas šoko į priekį atidaryti Jakobui Mesmeriui durų. Iš tamsios patalpos veržėsi prietaisų ūžesys. Jakobas Mesmeris šonu vos įsispraudė pro siauras duris, Raunas ir sargybiniai sekė iš paskos.

– Čia fermentuojame trąšas, – Jakobas mėgino perrėkti didžiojo įrenginio triukšmą.

Senyvas vyras pilkais drabužiais stovėjo prie valdymo skydelio, stebėdamas temperatūros matuoklio rodyklę. Tik priėjus visai šalia pastebėjo juos, o pamatęs Jakobą Mesmerį nuolankiai nuleido galvą ir daug kartų nusilenkė. Mesmeris ištiesė ranką, vyras dėkingai ją pabučiavo. Raunas šlykštėjosi žiūrėdamas į keliaklupsčiaujantį vyrą ir savimi patenkinto Jakobo miną – lyg mafijos boso ar kardinolo.

– Viljamas žino viską apie terminį komposto apdorojimą. Čia gariname amoniaką, fermentuojame masę į geriausios kokybės kompostą. Kaip tik juo tręšiame brangiuosius mūsų grybus. Šventuosius Dievo mikroorganizmus.

– Mačiau, kaip jūsų žmonės kasinėjo mėšlą didžiojoje salėje, visur leisdami chemines medžiagas, – atsainiai ištarė Raunas. – Neatrodė, kad labai sveika.

– Tai tuomet žinote viską, ko reikia kompostui paruošti, – plonomis lūpomis nusišypsojo Jakobas Mesmeris. – Reikėtų ir jums prisijugti prie mūsų.

– Ačiū, ne.

Praėję pro Viljamą, kuris ir vėl nuolankiai nulenkė galvą, jie patraukė toliau koridoriumi po stambiais šilumos vamzdžiais. Įžengė į tamsią, vėsią salę, kiek atsiduodančią pelėsiais. Čia stovėjo šešios eilės trisdešimties ar keturiasdešimties metrų ilgio auginimo dėžių, kiekviena su keturiais aukštais įrengtomis lysvėmis. Jakobas Mesmeris priėjo

prie viduriniosios lysvės pirmoje eilėje, suleido riebius pirštus į tamsų juodžemį. Ištraukęs gumulėlį parodė po juoda žemės pluta besislepiantį tankų baltą tinklą.

– Štai, grybiena su plačiai išsikėtojusiais hifais. Ar ne gražus vaizdas? Kiekvienoje dėžėje – vis kitoks sudėtingas tinklas. Nuolat besiplečiantis tinklas.

– Panašu, kad jūs – apsigimęs sodininkas, – ironiškai tarstelėjo Raunas.

Mesmeris padėjo grybieną atgal į lysvę, tvirtai prispaudęs žemę delnu.

– Kaip tik priešingai. Kitaip nei sodininkai ir ūkininkai laukuose už mūsų sienų, mums nesvarbu priverst dalykus augti. Mes kaip tik viską skaidome, kad atkurtume pačios gamtos irimo procesą. Tokiu būdu grybai minta mirusiais audiniais, auga stiprūs ir dideli.

– Ar taip pat elgiatės ir su savo bendruomene?

– Kaip?

– Skaidot, kad galėtumėt užaugint naujų?

– O jūs žodžių į vatą nevyniojat. Bet taip, turime sistemą, išmokančią nuolankumo kiekvieną pakeliui į tikrąjį tikėjimą. Nepavadinčiau to skaidymu.

– Neatrodo, lyg labai gerbtumėte visus tuos žmones mėlynais kombinezonais.

– Kiekvienoje bendruomenėje svarbu, kad visi suprastų, jog jų veiksmai, žodžiai, net mintys turi pasekmes. Visi šie dalykai atsispindi atlygyje, kai individas teikia pirmenybę bendruomenei, arba sankcijose, kai elgiamasi ne bendruomenės labui. Kitaip tariant, kiekvienam neigiamam poelgiui taip pat galioja tam tikri nuostatai.

– Turit omenyje bausmes?

– Perauklėjimą.

– Tai žeminate tuos, kurie jums nepaklūsta, ar ne?

– Nieko nežeminame. Mes juos mokome. Sužinojau, kad palaiminimas ir atpirkimas yra lygiavertės priemonės vedant bandą į Rojų. Tamsa ir šviesa, lygiai taip, kaip Dievas sukūrė.

– Ar šios taisyklės galioja ir vaikams?

– Nežinau, apie ką kalbat?

– Mačiau ir mėlynus kombinezonus vilkinčių vaikų. Tų, kuriuos reikia *perauklėti.*

– Vaikai, savaime suprantama, seka tėvų pavyzdžiu. Nebūtų labai humaniška juos atskirti?

– Tai čia ir vaikai baudžiami?

– Kaip jau sakiau iš pradžių, nieko čia nebaudžiame. Visus mokome Dievo žodžio, tik skirtingais būdais. Getsemanėje vaikai laisvi ir laimingi. Laisvi vaikščioti, žaisti kaip išmano, kad tėvam nereikėtų jaudintis, jog jiems nutiks kažkas bloga. Kiek vaikų gali taip elgtis didmiestyje? Kaip tik ten galima sakyti, kad vaikai žalojami, – jis uždėjo sunkią ranką Raunui ant peties. – Ar žinojote, kad grybai turi savo karalystę? Jie nepriklauso nei gyvūnams, nei augalams, turi savo pasaulio santvarką.

– Ne, – atšovė Raunas.

– Jei išstudijuotumėt juos atidžiau, kaip kad aš, sužinotumėt, kad jie iš tiesų yra kažkur per vidurį. Tarsi jungiamoji grandis. Pusiau augalai, pusiau gyvūnai. Būtent jie jungia tuos du pasaulius, nors ir yra griežtai atskirti... Organizmai, galintys išgyventi visiškoje tamsoje, mintantys mirusiaisiais. Parazituoja, arba gyvena simbiozėje su šeimininku.

Jis nusitempė Rauną į kitą auginimo salę, kuri buvo sujungta su pirmąja. Čia procesas buvo kiek labiau pažengęs, juodžemyje švietė tūkstančiai pumpurų. Tolumoje, prie joms paskirtų lysvių stovėjo keturios moterys, rinkdamos grybus į nedidelius vežimėliuose sudėtus padėklus.

– *Agaricus bisporus**, – Mesmeris švelniai suėmė didelį pievagrybį, išsuko jį iš žemės. Iškėlęs į šviesą apžiūrėjo plonus, šviesiai rudus lakštelius. – Tai, ką vadiname pievagrybiais, yra tik grybo vaisiai. Juos grybas sukrauna stengdamasis paskleisti sporas. Derlių nuimame keturis kartus, kol procesas baigiasi.

– Iš visko sprendžiant verslas atrodo pelningas.

– Sprendžiant iš ko? – niūriai paklausė Mesmeris.

– Jūsų sodybos, prabangių automobilių... nemokamos darbo jėgos.

* Dvisporis pievagrybis. (Lot.)

Jis papurtė galvą.

– Klystat. Turime išmaitinti daug burnų, nuolat prisijungia naujų narių. Aplinkinio pasaulio pasmerkimas, melas mūsų darbui nepadeda. Bet mes nesiskundžiame. Vis dar priimam atstumtuosius. Tuos, kuriems niekas kitas nenori padėti. Nuskurdusius. Psichiškai nesveikus. Alkoholikus. Narkomanus. Vagis. Žudikus. Karo invalidus. Nekreipiame dėmesio į žmonių praeitį, kad ir kas būtų, čia jie turi ateitį. Bendruomenės iki mūsų buvo persekiojamos, nušluotos ištisos tautos. Bet Viešpats saugo mus. Leiskit, parodysiu kai ką, – jis numetė pievagrybį į šalį.

Jie išėjo į siaurą koridorių, vedusį pro pakavimo patalpas. Čia tiek pilkai, tiek mėlynai apsirengę darbuotojai stovėjo prie ilgo konvejerio diržo, pakuodami pripildytus pievagrybių padėklus į dėžes. Raunui pasirodė, kad jis atpažino logotipą su Danijos vėliava ant padėklo iš daržovių skyriaus vietinėje parduotuvėje Kristianshaune, bet tiksliai negalėjo pasakyti, ar tikrai tas pats.

Jakobas Mesmeris atidarė duris į nedidelę patalpą pakavimo salės gale ir nuspaudė mygtuką prie durų. Ant lubose sumirksėjusios užsidegė fosforo lempos.

– Čia laikui bėgant pasiekėme svarbių dalykų, – Jakobas Mesmeris išdidžiai mostelėjo ramentu. – Čia – mūsų žinių centras.

Raunas apsidairė po belangį kambarį, primenantį seną mokyklos fizikos kabinetą. Prie didelio, beveik visą patalpą užimančio stalo buvo įrengtos trys darbo vietos su mikroskopais. Stalą dengė storas dulkių sluoksnis, tarp atgyvenusių mikroskopų voliojosi stiklinės kolbos, stovai su purvinais mėgintuvėliais. Patalpos gale stovėjo keli nedideli šaldytuvai praviromis durimis, lentynose, be kelių stiklinių su tepinėliais, nieko nesimatė.

– Nors ekonominis mūsų pagrindas yra pievagrybių auginimas, iš tikrųjų specializuojamės moksliškai tyrinėdami skirtingų rūšių grybus. Kaip tik čia siekiame atskleisti Viešpaties stebuklą, perduoti visiems jo didybę. *Patentuotą*, žinoma, – jis pirmą kartą švelniai nusišypsojo.

Raunas nusistebėjo, kad Jakobas Mesmeris niekaip neatkreipė dėmesio į apgailėtiną laboratorijos būklę, kaip tik priešingai, atrodė, didžiavosi tuo, ką gali parodyti.

– Ši sritis turi daugybę potencialo, – energingai pridūrė. – Tik pagalvokite apie tokius išradimus kaip penicilinas, fermentai skalbimo milteliams, pesticidai kovai su kenkėjais ar fermentavimo priemonės maisto pramonėje.

– Tad kodėl nutraukėte tyrimus?

– Kas sakė, kad juos nutraukėme? – suraukė nosį Jakobas Mesmeris.

Raunas gūžtelėjo.

– Toks įspūdis, kad čia jau kuris laikas nieko nevyksta.

Jakobo Mesmerio akys už mėlynų saulės akinių stiklų susiaurėjo.

– Dirbame visu tempu keliose srityse... bet išorės pasaulio pilamas purvas taip pat paveikė ir mūsų mokslinius tyrinėjimus. Tokiam sudėtingam projektui nelengva pritraukti tinkamų jėgų ir investicijų. Bet Viešpats apdovanoja kantriuosius, – Mesmeris pabeldė į pasenusio bronzinio fermentatoriaus šoną, šis tuščiai sudzingsėjo. – Dėl to čia, Getsemanėje, fizinis darbas, mokslas ir tikėjimas eina koja kojon. Siekiame būti savarankiški tiek siela, tiek kūnu.

Tą akimirką sutraškėjo Patriko racija.

– *Pas mus situacija prie barakų... ar tu su Mokytoju?* – pro raciją pasigirdo uždusęs balsas.

– Taip, kas nutiko?..

– *Jis privalo tuoj pat čia ateit...*

Jakobas Mesmeris griebė raciją iš Patriko rankų, pridėjo ją prie lūpų.

– Kokios bėdos?

Pasigirdo statinis triukšmas, tada balsas galiausiai atsiliepė:

– *Benjaminas... Benjaminas. Visai išprotėjo. Jis... apsėstas!*

53.

Raunas ir Mesmeris išvydo šalia pirmojo barako namelio tamsoje tupintį Benjaminą, apsuptą būrio žmonių. Įvarė jį į kampą tarsi kokį laukinį žvėrį. Bendruomenė laikėsi atstumo, akivaizdžiai nerimaujanti dėl tos susigūžusios, švokščiančios būtybės. Samuelis stovėjo arčiausiai Benjamino, iškėlęs Nukryžiuotąjį, murmėdamas tikėjimo išpažinimo eilutes. Benjaminas tik urzgė, leisdamas nesuprantamus, gargaliuojančius garsus. Jo oda buvo pageltus, o veidą iškreipusi bjauri, skausmo persmelkta grimasa.

Jakobas Mesmeris prasispraudė pro minią prie Samuelio, alkūne nustumdamas jį į šalį.

– Aš perimsiu.

– Dabar atrodo ramesnis, – tarė Samuelis. – Manau, Dievo malonė jį aplankė.

– Nejaugi? – Jakobas Mesmeris pabaksnojo Benjaminą ramentu.

Benjaminas suriaumojo, plaštaka trenkdamas per ramentą. Už Jakobo stovinti bendruomenė pasitraukė atgal, daugelis žegnojosi.

– Štai ir vėl susitikom, Belzebubai! – suriko Mesmeris. – Eilinį kartą išvarysime tavo blogį su Viešpaties galia, – įrėmė ramentą Benjaminui į krūtinę taip, kad praradęs pusiausvyrą tas nuvirto. – Šalin, Šėtone, nuo vargšo žmogaus!

Benjaminas tuoj pat vėl pakilo, pritūpęs pasiruošė ant jo šokti. Riaumojo ir spjaudė į Mesmerį.

Nesudvejojęs Jakobas keletą kartų smarkiai užtvojo jam lazda.

– Šėtone, įsakau tau! Apleisk šitą kūną, šitą sielą!

Benjaminas klykdamas atrėmė smūgius.

Po kurio laiko Mesmeris liovėsi, uždusęs mėgino atgauti kvapą.

– Klausykis evangelijos žodžio, Belzebubai! – rankove nusišluostė prakaituotą kaktą. – Jėzus paklausė apsėstojo: „Kuo tu vardu?" Šis atsakė: „Legionas." Mat jį buvo apsėdę daug demonų. Bet Jėzus juos išvarė, vieną po kito, kaip kad aš išvarysiu juos iš tavęs šiandieną. Lauk, į tamsos karalystę!

Benjaminas susiėmė už pilvo, kita ranka kapstė purvą ir mėtė į Jakobą Mesmerį akmenukus.

– Le-e-e-e-e.... gio-o-o-onas, Le-e-e-e-e.... gio-o-o-onas, – pasigirdo žemas jo balsas.

– Lauk!

Bendruomenė ėmė garsiai už jį melstis. Kai kas tuo metu verkė. Raunas stebėjo viską tarsi kokį vaidinimą, bet tuo pat metu Benjamino vargai, nuoširdi bendruomenės baimė atrodė labai tikri. Nors Raunas ir netikėjo, kad Benjaminas iš tiesų apsėstas, jam buvo kažkas nutikę, kas čia, tamsoje, tarp visų šių fanatikų, atrodė gąsdinančiai.

– Laikykit jį! – staiga suriko Jakobas. – Padėkit man išvaryt Šėtono demonus iš šitos bjaurios būtybės!

Patrikas ir vienas iš jo vyrų tuoj pat pasileido link Benjamino, šis puolė muštis. Tiedu lengvai išvengė jo smūgių, greitai užlaužė rankas jam už nugaros. Benjaminas mėgino išsisukti, bet jėgos buvo nelygios, tad susitaikęs su padėtimi galiausiai pasidavė.

– Švęsto vandens! Atneškit švęsto vandens! – šaukė Mesmeris.

Tuoj pat pribėgo Birgitė, nešina stikliniu grafinu.

– Atsižadame velnio ir visų jo darbų, – artėdamas prie Benjamino kalbėjo Mesmeris.

Šis nuleido galvą, ėmė kalbėti nesuprantama kalba. Neaiškūs žodžiai iš seilėtos jo burnos biro vis greičiau.

Sugriebęs už plaukų Patrikas atlošė jo galvą. Benjaminas atsilygino išspjovęs gumulą snarglių tiesiai Mesmeriui į krūtinę, bet Jakobas nekreipė į tai dėmesio.

– Tikime į Jėzų Kristų, vienatinį Jo sūnų, mūsų Viešpatį, kuris prasidėjo iš Šventosios Dvasios, gimė iš Mergelės Marijos, kentėjo prie Poncijaus Piloto, buvo prikaltas prie kryžiaus, numiręs ir palaidotas, nužengė į pragarus... – jis atsargiai ėmė pilti vandenį Benjaminui ant veido.

Benjaminas suklykė, mėgindamas patraukti galvą, bet vyrai laikė jį tvirtai. Patrikas tuoj pat sugriebė Benjamino žandikaulį, jėga jį pražiodydamas.

– Ne-e-e-e-e! – pasigirdo prislopintas Benjamino šūksnis.

Jakobas Mesmeris ėmė pilti vandenį Benjaminui į gerklę, jis kosėjo ir spjaudėsi.

– Tikime į Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą... kūno iš numirusiųjų prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą... AMEN.

Ištuštinęs grafiną Jakobas Mesmeris pasitraukė, vyrai jį paleido. Benjaminas sudribo ant žemės, kur ir liko gulėti.

– Viešpatie... – iškėlęs ramentą kreipėsi Mesmeris. – Meldžiame tave atleisti šitam nusidėjėliui, prašome tavo gailestingumo pašalinti demoną iš jo sielos. Ištremk jį iš mūsų bendruomenės, kad jis neapsėstų naujos, silpnos, bet nekaltos sielos.

Tą akimirką Benjaminas sužiaukčiojo, ant žemės išvemdamas žalsvos tulžies.

Susirinkusieji ėmė šnabždėtis. Kai kas pradėjo melstis, dėkodami Viešpačiui už ką tik įvykusį stebuklą.

Jakobas Mesmeris nuleido rankas, patenkintas pasižiūrėjo į savo bendruomenę.

– Viešpaties galia begalinė. Amen, – tada pažvelgė į Benjaminą. – Tikiuosi, esi dėkingas už Jo tau suteiktą malonę. Kad suvokei, kokia didi Jo galia, tiek prieš gyvenimą, tiek prieš mirtį. Žinok, Viešpats tave išbandė, leido demonui parodyti tau tavo silpnybes.

– Dė... kin... gas... – išstenėjo Benjaminas.

Seansas baigėsi. Raunas vis dar nesuprato, kas Benjaminui nutiko: nors ir bejėgis, jis vėl atrodė gerai. Samuelis pritūpė prie Benjamino, ištarė keletą raminančių žodžių, šluoste valydamas tulžį jam nuo smakro.

– Turbūt klausiate savęs, kaip demonas įsmuko į mūsų gretas? – Jakobas Mesmeris apžiūrėjo susirinkusiuosius lyg rengdamasis provokacijai.

Visos kalbos nutilo.

– Kas iš *jūsų* užkrėtėte Benjaminą šia bjaurybe, šia nuodėme? Nes demono vardas yra Nuodėmė!

Visi stengėsi išvengti jo žvilgsnio.

– Žinau, visi jaučiatės švarūs. Bet nepamirškit, Viešpačiui kiekvienas yra nusidėjėlis.

– Amen! – choru bemat atsakė bendruomenė.

– Šįkart visgi niekas iš bendruomenės čia nekaltas. Demono nešikas ne mūsų gretose. Demono nešikas stovi... už jūsų! – Jakobas Mesmeris pakėlė ramentą, rodydamas visiems virš galvų.

Susirinkusieji išsigandę atsigręžė į Rauną.

Raunas nurijo seiles.

– Nepaisant to, kad jį priėmėme. Nepaisant to, kad už jį šį vakarą meldėmės, Šėtonas nuo jo neatstojo. *Jis* – Demono nešikas.

– Šalin, Šėtone! – suklykė moteris Rauno pusėn.

Jis žengė kelis žingsnius atatupstas. Matė, kaip baimę jų akyse keičia kažkas kita. Kažkas, primenantis kraujo troškimą, visuotinę neapykantą pašaliečiui. Šitai gali baigtis labai blogai.

– Negalim būti tikri, kad būtent jis atnešė demoną, – pakilęs iš vietos prie Benjamino tarė Samuelis.

Jakobas Mesmeris šaltai nužvelgė jį.

– Ar *tau* Viešpats kažką kalbėjo, Samueli?

– Žinoma, ne. Viešpats kalba tik jums... Mokytojau.

Didžioji bendruomenės dalis atsisuko į Mesmerį.

– Tik sakau, kad negalime būti tikri. Kada Viešpats jums kalbėjo, Mokytojau?

– Broli Samueli, ar abejoji manimi?

– Tikrai ne, Mokytojau. Tik norėčiau, kad dėl tokių klausimų nebūtų jokių abejonių... nemestume akmens.

Pritariamai sulinksėjo daugiau bendruomenės narių, Jakobo veidą iškreipė susierzinimo grimasa.

– Žinoma, bet vien jau Demono nešiko veiksmai jį išdavė, nes jis man atnešė šitai, – Jakobas Mesmeris iškėlė jam Rauno atneštą voką.

Žmonės baimingai nužvelgė jį, tarsi Jakobas būtų iškėlęs saują gyvačių.

– Demono nešikas ketino apsėsti ne vien Benjaminą. Jis visų pirma kėsinosi į mane!

Žmonės aiktelėjo, pakaitomis žiūrėdami tai į Mesmerį, tai į Rauną.

– Demono nešikas atnešė šitą įsakymą iš vyriausiojo Šėtono, visi puikiai žinome, kas jis toks.

Iš bendruomenės reakcijos buvo aišku, jog jie gerai žinojo, kad kalbama apie Ferdinandą Mesmerį.

– Eilinį kartą jis apie mus skleidžia melą, eilinį kartą mėgina palaužti brangią mūsų vienybę, mūsų mylimą bendruomenę, – Ja-

kobo balsas prikimo. – Šėtonas, nuolat mėginęs mus sužlugdyti, užnuodyti, atsiuntė mums dar vieną šnipą, dar vieną slaptą agentą. Taip, kaip kažkada atsiuntė Benjaminą, – jis parodė į vietą, kur turėjo gulėti Benjaminas, bet jo ten nebebuvo. – Kur jis? – suriko Jakobas Mesmeris.

Bendruomenėje kilo sujudimas, visi ėmė karštligiškai dairytis Benjamino. Po akimirkos Osė, ištiesta ranka rodydamas į juodas komposto krūvas, sušuko:

– Jis viršuje!

Benjaminas stovėjo ant artimiausios krūvos, iš viršaus žvelgdamas į juos. Jis verkė desperatiškai linguodamas galvą.

– Ir vėl viskas iš naujo... Aš neištversiu... daugiau negaliu... ne... eik šalin... – kumščiu jis smūgiavo orą.

– Demonas ir vėl jį sugriebė, – tarė Jakobas Mesmeris. – Kodėl juo nepasirūpinai, Samueli?

Benjaminas ėmė delnu plakti sau veidą.

– Daugiau nenoriu... daugiau nenoriu... Lise, ar supranti... Atleisk man... Atleisk, negalėjau tavęs išgelbėt... Dabar suprantu, ką išgyvenai... Laukiu tavęs prie Rojaus vartų...

Staiga nusigręžė, peršoko teritoriją juosiantį pylimą.

– Ar vytis jį, Mokytojau? – paklausė Patrikas.

Jakobas Mesmeris atsakė ne iš karto, kurį laiką kartu su kitais stebėjo, kaip Benjaminas bėgo lauku, kuris mėnesienoje priminė banguojantį vandenyną.

– Ne, – atsakė jis. – Benjaminas pasirinko savo kelią pas Kūrėją.

Raunas nesuprato, ką Jakobas Mesmeris turi omenyje, kol nepastebėjo kiek toliau šviečiančių prožektorių. Šviesa sklido iš kombaino, besiskinančio kelią tarp aukštų javų, Benjaminas bėgo tiesiai į jį.

– Reikia jį sustabdyti, – tarė Raunas.

Bet niekas nesureagavo. Visi tik spoksojo į lauką, kaip Benjaminas brovėsi pro javus.

Raunas prasispraudė pro priekyje stovėjusius žmones ir tuoj pat pajuto jį sulaikiusią gerklę suspaudusią ranką.

– Lieki čia, – prie ausies pasigirdo Patriko balsas. Tuoj pat jam į pagalbą atskubėjo daugiau jo sėbrų.

Benjaminas artinosi prie kombaino iš šono, kol galiausiai šoko į priekį. Ryškioje vairinės prožektorių šviesoje jis iškėlė rankas į viršų, sustingęs tarsi marmuro statula.

– Viešpatie! Viešpatie! – suriko mėgindamas perrėkti variklį. – Išganyk šį nusidėjėlį!

Besisukantys ašmenys priešais švilpdami pjovė javus. Švilpimą palydėjo sucypę kombaino stabdžiai, bet jau buvo per vėlu. Peiliai perrėžė Benjamino kūną, naktyje iškilo purpurinis debesis – jis nudažė javus aplinkui. Sustojęs kombainas liko nebyliai stūksoti tarp linguojančių javų, o nuo aprasojusio priekinio stiklo sruveno kraujas.

Po akimirkos Getsemanėje pasigirdo susijaudinę žmonių balsai. Raunas pasuko galvą, akies krašteliu stebėdamas Jakobą Mesmerį. Jis atrodė patenkintas, lyg Benjamino mirtis būtų buvusi didesnio plano dalis. Tuoj po to Raunui į žandikaulį paleistas kumštis parbloškė jį ant žemės, į visa apimančią tamsą.

54.

Rauną pažadino į šiltnamį barbenantis lietus. Pamėginęs pajudėti pajuto, kaip į gerklę įsirėžė plastikinė juosta, laikiusi jį prie stulpo. Atrodė, tuoj jį pasmaugs, tad nurimo, baimindamasis, kad užveržusi dar smarkiau visiškai atims jam kvapą.

Prisiminė, kaip Patrikas su sėbrais atitempė jį čia, išmušę iš jo likusią gyvybę, surišo rankas ir kojas dirželiais ir pritvirtino jį prie vieno iš šiltnamį laikančių atramų.

Liežuviu perbraukė dantis, atrodė, visi sveiki. Bet viršutinė lūpa kaip reikiant prakirsta, vis dar jautė kraujo skonį. Jis įkvėpė šalto ryto oro, pajuto, kaip lietus tik sustiprino dideliame šiltnamyje tvyrantį puvėsių tvaiką. Pašnairavęs į šalis atkreipė dėmesį į įvairiausius žemose kvadratinėse lysvėse augančius grybus. Čia jų buvo visokių dydžių ir formų, kai kurie ryškių spalvų: pradedant violetine, oranžine, baigiant skaisčiai raudona. Kiek toliau girdėjo kažką judant, bet juosta aplink kaklą neleido apsidairyti. Garsas artėjo, po akimirkos prieš jį stovėjo berniukas mėlynu kombinezonu. Garsiai šniurkščiodamas varvančią nosį smalsiai jį apžiūrinėjo. Raunas jį atpažino iš mėžinio anądien, dabar, iš arčiau pastebėjo, kad berniukas turi Dauno sindromą. Vaikas plačiai nusišypsojo.

– Ar buvai negeras?

– Ne... – sušvokštė Raunas.

– Tai ko čia sėdi? Čia tik negeri būna.

– *Nemanau,* kad buvau negeras.

– Ne visada pats gali žinot, kartais taip nutinka. Ir pridarai bėdų.

– Tu teisus. Kuo tu vardu?

– Kev... Kev... Kevinas, – išmikčiojo jis. – Kuo tu vardu?

– Raunas. Žinai, kaip tas paukštis*.

Kevinas nusijuokė.

– Juokingas vardas.

– Taip, iš tiesų. Kevinai, ar nepadėtum man išsilaisvint?

Kevinas surimtėjo.

* *Ravn* (danų k.) – kranklys, varnas.

– Na, ne. Jei tu demonas... tada *negaliu* tau padėt. Tada tu pats kaltas, kad... kad tave su... surišo.

– Pažadu, aš tikrai ne demonas. Kevinai, ar matai ten tą šukę?

Jis linktelėjo į krūvą prie artimiausios lysvės sušluotų stiklų.

Kevinas nenuleido akių nuo Rauno. Ištiesęs ranką bedė purviną pirštą į ištinusią Rauno akį.

– Jie tave daug mušė. Negražus tu kažkoks.

– Taip, neblogai užvažiavo.

– Užvažiavo, – nusijuokė Kevinas. – O kas tave surišo?

– Kareiviai, žinai, tie ežiuku kirpti, kur vaikšto ir vaidina piktus.

Kevinas sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Nemėgstu jų.

– Nemėgstu ir aš. Kodėl tu jų nemėgsti?

– Jie... tyčiojas... Ir mušasi. Jie negeri.

– Tu teisus. Kevinai, ar galėtum paimti vieną iš tų šukių ir padėti man išsilaisvint, kad galėčiau pabėgt? Kitaip jie vėl sugrįš manęs mušti.

– Aš... pakliūsiu į bėdą.

– Pažadu niekam nieko nesakyt. Ir pasirūpinsiu, kad jie daugiau iš tavęs nesityčiotų... ir nemuštų.

Kevinas plačiai nusišypsojo.

– Gerai.

Jis apsisuko, nuėjo prie krūvelės šukių. Pirštų galiukais paėmęs didžiausią grįžo pas Rauną. Jau norėjo lenktis, bet lauke pasigirdo žingsniai. Kevinas persigandęs metė šukę ir atsitraukė kelis žingsnius atatupstas.

– Nesiartink prie demono, Kevinai, – žengdamas į šiltnamį tarė Jakobas Mesmeris.

55.

Kevinas pakėlė išsigandusias akis į Jakobą Mesmerį.

– Ką čia veiki su tuo bjauriu demonu?

– Jis... jis sakė, kad jis *ne* de... monas, Mokytojau.

Jakobas paglostė jam plaukus.

– Tu kvailas, Dievo avinėli. Juk žinai, kad tau čia negalima būti, ar ne?

Kevinas linktelėjo.

– Taip, Mokytojau, bet aš norėjau sysiu.

Mesmeris nusijuokė.

– Kai jau prispiria, tai prispiria. Bet dabar jau bėk iš čia. Kad daugiau čia tavęs nematyčiau, gerai? – reikšmingai patapšnojo odinį savo diržą.

Išvydęs diržą Kevinas tik skubiai linktelėjo.

– Tikrai... bėgsiu, Mokytojau.

Apsigręžęs išbėgo pro galines duris.

– Mielas jaunuolis, ar ne? Atėjo čia kartu su mama prieš pusę metų. Pabėgo nuo smurtaujančio alkoholiko vyro. Tiek daug negerų žmonių pasauly, – Jakobas pažvelgė į Rauną. – O tu jau pabudai, tik ne iš nekaltųjų miego, demono nešike, – bejausmiškai nusišypsojo.

– Kodėl jo nesustabdėt? Kodėl nesustabdei Benjamino?

– Tame lauke Benjaminas buvo susitaręs susitikti su Kūrėju.

– Galėjai jį sustabdyt, jei būtum norėjęs.

– Priskiri man per daug galių. Iš tiesų tai – tavo kaltė.

– Ką nori pasakyt?

– Tu čia atėjai, siųstas paties Velnio, užkrėtei Benjaminą, – išsiviepė jis. – Mėginau jį išgelbėti, bet dėl tavęs jis puolė priešais tą kombainą, – Mesmeris reikšmingai pasukiojo smilių. – Tu čia atsakingas.

– Gali būt, kad visas šitas mėšlas veikia tavo *mokinius*, Jakobai, bet tik ne mane. Abu puikiai žinom, kad išnaudojai Benjaminą, rodydami savo galią taip išnaudojat ir mane, – Raunas prisimerkė. – Ar Samuelis metė tau iššūkį? Ar jis – kitas *Mesijas* iš eilės, ar dėl to? – sarkastiškai pridūrė.

Mesmeris gūžtelėjo.

– Niekuo nemanipuliuoju. Visi seka manim laisva valia. Turbūt galvoji apie mano tėvą, manipuliacijos – jo specialybė. Tik pažiūrėk į save, kokioj situacijoj atsidūrei.

– Tu čia mane nusiuntei. Ar žinai, kad žmogaus įkalinimas baudžiamas iki aštuonerių metų kalėjimo?

– Apsiskaitęs *privatus detektyvas,* išmanantis baudžiamąją teisę. Įspūdinga. Buvęs pareigūnas? – jis žengė žingsnį artyn. – Galvoju, dėl ko gi sustojai? Per mažas atlyginimas, ilgos dienos, nemalonus nutikimas darbe? Ar kas tave išgąsdino? Kokia tragedija? – nužvelgė Rauną tiriamu žvilgsniu, panašiu į jo tėvo. – Vis dėlto neprimeni tokio, kuris lengvai išsigąsta. Esi pernelyg bejausmis, pernelyg kvailas. Tu – chuliganas.

– Gali galvot apie mane, ką nori. Kodėl gi manęs nepaleidi, tuo viską ir užbaigtumėm?

– Kiek per vėlu, nemanai?

– Ne, jei sutarsim, kad sėdžiu čia dėl to, jog užvožiau vienam iš tavo žmonių, kuris jau gavo progą atsikeršyt. Paskui čia mane įkalinai, kol situacija aprimo, daugiau nieko. Ką manai?

Jakobas Mesmeris ilgai stebeilijo į jį, kol galiausiai garsiai nusijuokė.

– Suklydau. Tu – ne tik chuliganas, bet ir *talentingas.* Suprantu, kodėl mano tėvas tave pasirinko. Turėtum būt vienas labiausiai branginamų jo darbuotojų.

– Padarau jam tik šitą vieną darbą ir viskas. Jei jau taip nori sužinot, tai taip, aš – buvęs pareigūnas, ir taip, atlyginimas tikrai netenkino, todėl ir pakeičiau darbą. Tavo tėvas už valandą moka daug daugiau nei Kopenhagos policija.

Jakobas Mesmeris, mąsliai žvelgdamas į Rauną, prisidėjo ranką prie burnos.

– Ne dėl to pakeitei darbą ir ne vien dėl pinigų dirbi mano tėvui. Mano tėvas tavimi manipuliuoja – taip, kaip manipuliuoja visais aplinkui.

– Kam gi man meluoti? Man tai darbas kaip ir visi kiti, kuo greičiau jį užbaigsiu, tuo geriau. Gal jau išlaisvinsi mane iš šitų? – kaip įmanydamas abejingiau tarė.

Bet Mesmeris nesileido į kalbas.

– Ar jis pasakojo tau apie kavos testą?

– Neatsimenu.

– Nejaugi. Pasakojo, matau iš tavo veido išraiškos, – Jakobas Mesmeris atrodė patenkintas. – Pasakojo. Taip privertė tave suprasti jo verslą, padarė jį suprantamą paprastam žmogui, iššaukė reikiamą empatiją, pavertė jį nepavojingu. Esu tikras, istorija suveikė taip gerai, kad iškart išbandei testą su draugais, ar ne?

Raunas neatsakė, tai Mesmerį tik dar labiau pakurstė.

– Ir mane jis taip užkabino. Ar žinai, iš kur žinau? Nes aš tą testą sugalvojau. Kokių tik klientų turėjom dėl šito pasakojimo, – reikšmingai papurtė galvą. – Savo produktui visuomet suteik žmogišką pavidalą. Priversk žmones atjausti ir... bam! – jis spragtelėjo pirštais kaip koks automobilių pardavėjas, – jie jau tavo.

– Sveikinu, Jakobai, laimėjai, manimi manipuliavo. Kai jau tai nusprendėm, kodėl nepasirašai sutarties ir nepasiimi, ko reikia? Esu tikras, to visiškai užteks toliau išlaikyti šitą vietą. Gerinti savo ir savo... judėjimo reikalus. Gal ir moksliniai tyrimai pagaliau pajudės? – Raunas pažvelgė į grybų lysves už Mesmerio.

Liūdna Jakobo šypsena bylojo, kad jis toli gražu nepasiruošęs nei pasirašyti, nei paleisti Rauno.

– Kaip bet koks kitas dresuotas gyvūnas, nesugebi matyti bendro vaizdo. Čia vyksta dideli dalykai, dėl to mums nereikia labdaros. Atiduokite tad, „kas ciesoriaus – ciesoriui“, – ar pameni? Mums nereikia jokios pagalbos rankos iš didžiojo Šėtono, mano paties tėvo. Išsiversime su Dievo pagalba, – perkėlęs svorį ant ramento jau ketino eiti.

– Jakobai, nejau nesupranti, kad žmonės tuoj ims manęs ieškoti, ims tirti ir Benjamino mirtį?

– Visi jie maloniai laukiami Dievo namuose, – nerūpestingai tarstelėjo Jakobas. – Atrodai ištroškęs, ar tu ištroškęs?

– O pats ką manai? – Raunas nurijo seiles.

– Atsiprašau, aš toks prastas šeimininkas, – pasitapšnojęs kišenę iš jos išėmė plastikinį buteliuką, nusišypsojo. – Ar gal tik užmaršus, juk dėl to pas tave ir atėjau.

Atsukęs kamštelį pridėjo buteliuką prie Rauno lūpų. Jis godžiai gėrė drungną vandenį. Jakobas Mesmeris buteliuką kiek atitraukė,

Raunui teko ištiesti kaklą. Mėgino atsigerti kuo daugiau, juosta tik rėžėsi jam į kaklą.

Jakobas nusijuokė.

– Kaip kvailas gyvūnas, mažas šuniukas, žaidžia.

Galiausiai Mesmeris pakilo, užsuko tuščio buteliuko kamštelį ir įsikišo jį į kišenę. Pasižiūrėjo į Rauną, persibraukė ranka drėgną kaktą, nusišluostė pirštus į marškinius.

– Koks gi demonas tavyje slepiasi šiandien? Neapykanta? Aistra? Pavydas? Baimė? Kerštas?

Nors ką tik atsigėręs, Rauno burna buvo išdžiūvusi. Pamažu išplito kartus ataskonis, jautė, tarsi būtų ėmęs tinti liežuvis. Pradėjo perštėti gerklę, jis smarkiai užsikosėjo.

– A, taip, demonas jau pakeliui, viskas labai akivaizdu. Tačiau kuris? Kurį Belzebubas atsiuntė tave apglėbti?

Jakobo Mesmerio balsas skambėjo kažkur toli. Kai vėl į jį pasižiūrėjo, blykčiojančioje šviesoje stovintis Mesmeris atrodė neįtikėtinai aukštas.

– Ką... ką čia man davei?..

– Švęsto vandens, švęsto vandens, kad parodyčiau tau demoną.

– Kiaulė, – tarsi pro rūką išgirdo savo žodžius Raunas. Pamažu ėmė aiškėt, kaip čia viskas veikė. – Nuodiji savo mokinius...

– Grybai parodo kelią, vieni aiškiau nei kiti.

– Nuodijai Lisę, tik dėl to... ji susižalojo.

– Nesu atsakingas už Lisės atkrytį. Kai parodėme jai demoną, ji buvo saugi. Ji mums už tai padėkojo. Niekas negalėjo numatyti, kad trapi jos siela vėliau privers ją imtis beprotiškų žygių. Tokia buvo Dievo valia. Dievo bausmė nusidėjėliui, manau.

– Ar ir Benjaminas gavo tokių pat nuodų?.. Ar dėl to norėjai man viską aprodyti... kad jie spėtų suveikti?

– Nieko nenuodiju, tik su švęstu vandeniu padedu pasirodyti demonui, kurį vėliau pašalinu. Dievas tam ir sukūrė demonus, kad žmogus mokytųsi iš savo klaidų. Juodu ant balto Biblijoj parašyta.

– Bet kam leisti Benjaminui mirti? Kam čia laikyti mane? Juk puikiai žinai, kad visa tai geruoju nesibaigs?

– Viso paveikslo dar nematome, tad tenkinkis tuo, ką turi, – jis pasilenkė prie Rauno.

Pamatęs iškreiptą atvaizdą Raunas išsigandęs nusuko galvą. Juosta veržė, smaugė jį.

– Tikiuosi, išgyvensi susitikimą su savo demonu. Kai kuriems mūsų nariams nepasisekė, teko jais patręšti dirvą. Demonai gali būt stiprūs kaip ir juos sukeliantys grybai. Bet jei išgyvensi, priimsim tave į mūsų bendruomenę. Tarp „Dievo išrinktųjų".

Raunas pasižiūrėjo žemyn, pamatė esąs apvilktas nudriskusiu mėlynu kombinezonu. Nesuprato, ar jau prasidėjo haliucinacijos, ar ne, kažkas kuždėjo, kad košmaras dar tik prasideda.

56.

Raunas užsimerkė, pamėgino nuvaryti šalin baimę. Reikėjo atsipalaiduoti, nepradėti panikuoti. Karščiuojantis kūnas degė, rūbai tapo glitūs nuo prakaito. Nors ir smarkiai užspausdavo akis, vis tiek atrodė, kad pro vokus skverbiasi purpurinė šviesa. Reikėjo pamėginti atsipalaiduoti, ramiai įkvėpti pro nosį, lėtai iškvėpti.

Nevalingai aplankė mintys apie Lisę, jos žalojimąsi. Nemažai prireiktų, kad nuspręstum užbaigt dieneles su natrio šarmu. Galvojo apie Benjaminą, kombainą, prožektorių šviesoje sužibusį kruviną dangų, kai jį prarėžė peiliai. Ta pati šviesa šoko jam prieš akis dabar. Liaukis! Negalvok. Negalvok apie tą didelę Kevino numestą šukę prie kojos. Negalvok, kad galėtum žalotis. Mėgino save ramint, – kad ir kuo Jakobas Mesmeris jį nuodija, jis viską ištvers. Čia tik apsvaigimas, daugiau nieko, nors ir siaubingiausias haliucinacijas sukeltų, visa tai – netikra.

„Atsimerk." Nežinojo, iš kur tas balsas, atrodė, tarsi garsiai ištarta mintis. „Atmerk akis ateičiai." Jis pakluso, išsprogino akis. Šiltnamyje buvo vienas, per purvinus stiklus skverbėsi dienos šviesa. Šviesa plazdeno kaip iš stroboskopo, buvo sunku susikaupti.

Šiltnamio sienos, rodėsi, judėjo į taktą su kiekvienu įkvėpimu ir iškvėpimu. Sulaikius kvapą sienos sustodavo, bet vėl įkvėpus judėjimas atsinaujindavo, sienos keitė dydį, spalvą, galiausiai pasigirdo nesuprantama kalba šnekančių balsų choras. Jie jį gąsdino. Jis užsimerkė, bet atrodė, jog mato kiaurai per akių vokus. „Prisijunk. Prisijunk. Prisijunk", – girdėjo garsų maišalynėje. Dangumi pasiutusiu greičiu skriejo debesys. Dienos šviesą keitė tamsa, tamsą – vėl diena. Jautė, kaip laikas lekia pro šalį. Akimirksniu dingo savaitės, mėnesiai, net metai. Juto, tarsi laikas būtų pasuktas dar smarkiau į priekį, iki tol, kol prieš jį atsistojo Eva. Tad galiausiai suprato, kad laikas iš tikrųjų bėgo atgal. Atgal į tą rytą prieš trejus metus, kai su ja atsisveikino nežinodamas, kad tai paskutinis atsisveikinimas. Paskutinis jų susitikimas realiame gyvenime – rytinė kava, kol abu ruošėsi eiti, suvalgyta puselė sumuštinio su sūriu... Žvilgsnis prabėgšmais, toks pats skubrus bučinys einant pro duris – abu susitelkę į dienos darbus. Pamatęs Evą apsiverkė. Ant jos marškinių pastebėjo kraujo dėmių, nors ji stovėjo priekiu į jį, jis žino-

jo, kad jos pakaušis suknežintas. Ji – mirusi Eva. Ji, kurią velnioniškai daug kartų mėgino prikelti. Mėgino ją pasiekti, bet laikantys dirželiai neleido. Mėgino kažką pasakyti, bet nepavyko ištarti nė žodžio, riedėjo tik ašaros. Girdėjo Evos balsą, nors jos lūpos ir nejudėjo. Ji kláusė, ar jis ją pamiršo. Sakė, kad tai blogiausia, kas mirusiajam gali nutikti. Kad anapus yra vieta, skirta *pamirštiesiems*. Vieta be žodžių, pilka ir šalta, kur karaliauja vienatvė. Mėgino jai paaiškinti, kad nepamiršo jos, kad niekad nepamirš. Ji netikėjo, bet sakė, viskas gerai, ji puikiai suprato, turbūt sunku to laikytis. Jis nesiliovė jos tikinęs, kad niekad nepamirš, mylės ją amžinai. „Pažadėjai surasti, kas mane nužudė", – pasakė tai nepriekaištaudama, tiesiog konstatuodama faktą. „Eva, aš stengiausi, tikrai. Patikėk, tikrai mėginau, bet negalėjau..." – „Žadėjai manimi rūpintis." – „Žinau."

Evos paveikslas ėmė blankti, bet jis nemėgino jo išlaikyti, toks buvo susigėdęs. Kurį laiką taip paverkęs galiausiai pakėlė akis, apsidairė po šiltnamį. Viskas atrodė normalu, vaizdai ir garsai liovėsi, rado save atsirėmusį į stulpą priešais lysves su daugybe rūšių grybų. Jo rankos buvo laisvos, jis pasitrynė riešus ten, kur buvo įsirėžę dirželiai. Pasižiūrėjo į storą šalia gulinčią šukę, pakėlė ją. „Išsilaisvink", – skambėjo jo galvoje. „Išsilaisvink." Skambėjo taip paprastai. Tai buvo vienintelis kelias. Logiškas, teisingas. Kaip tas jausmas, kai pamiršti taip gerai žinomą vardą, ir kai jis staiga iškyla sąmonėje. Jis papurtė galvą kratydamasis savo paties kvailumo, imdamas pjaustytis – pirma palei didžiąsias dilbio venas, tada apnuogintą krūtinę. Juto, kaip iš gilių, atvirų žaizdų tarsi karštas pienas liejasi kraujas. Tarsi krikštytųsi savo paties krauju. Laisvas nuo praeities, atpirkdamas savąsias nuodėmes. Buvo laisvas, pagaliau laisvas.

57.

Raunas apimtas panikos suriko, atsimerkė. Širdis beprotiškai daužėsi, žiopčiodamas gaudė orą, mėgindamas apsidairyti aplinkui. Juosta aplink kaklą trukdė palenkti galvą, tad tik vos galėjo įžiūrėti savo krūtinę. Kraujo nebuvo, jokių pjūvių, nors tas vaizdas atrodė labai tikras. Ant kelnių ir ant žemės šalia pastebėjo smarkiai tulžimi atsiduodančių vėmalų dėmę. Galva plyšo, rodės, tuoj sprogs, pilvą plūsdama per visą krūtinę tarsi ugnis raižė. Psichotropinis nuodų poveikis gal ir baigėsi, bet fizinis dar tik prasidėjo.

Staiga lauke išgirdo atburzgiant automobilį. Po kurio laiko mašina sustojo – sugirgždėjo žvyras, trinktelėjo durelės. Pagalvojo, kad šiltnamis turėjo būti šalia pagrindinio pastato ir aikštelės, kur ir jis buvo palikęs mašiną. Greičiausiai grįžo Jakobas ar kas nors iš bendruomenės, galėjo būt ir pašalinis. Jis apsidairė ieškodamas šukės, kurią paliko Kevinas, ji gulėjo ant žemės, prie dešinio kelio. Vargais negalais sulenkė surištas kojas, kulnais stipriai stumtelėdamas stiklą. Šukė nuslydo prie už nugaros surištų rankų, bet ne tiek arti, kad ją pasiektų. Mėgindamas prisislinkti jautė, kaip kaklą veržianti juosta rėžiasi į odą, – buvo taip nusiteikęs tą šukę pasiekti, tai jo nesustabdė. Šonu stumtelėjus šukę juosta ant kaklo plyšo ir pirštų galiukais jam galiausiai pavyko šukę pakelti. Prisitraukė ją prie savęs, ėmė brūžuoti rankas laikiusį plastikinį dirželį. Galiausiai pasigirdo spragtelėjimas – dirželis trūko. Jis pažvelgė į kruvinas rankas, priminusias ką tik matytą košmarą, ir nusirėžė dirželius nuo kojų.

Buvo sunku, Raunas pasirėmė į stulpą, prieš akis viskas plaukė. Jis pažvelgė pro atviras šiltnamio duris. Kiek tolėliau, tarp medžių, matėsi aikštelė, kur stovėjo tamsus visureigis su užrašu POLICIJA ant šono, bet pareigūno niekur nesimatė.

Raunas užsikosėjo. Atsistojus pilvo skausmai sustiprėjo, jis išspjovė kruvinų gleivių gumulą. Sunerimo išvydęs kraują. Anksčiau buvo girdėjęs, kaip nuodingi grybai gali pakenkti vidinius organus. Blogiausiu atveju gydytojai nebegalėdavo nieko padaryti, o žmogus mirdavo baisiausiose kančiose, pamažu silpstant organizmo funkcijoms. Jei ne-

norėjo baigti dienų kaip Jakobo pievagrybių trąša, privalėjo nusigauti iki aikštelės, susisiekti su policininku, kol dar ne vėlu.

Jis nušlubavo takeliu per šiltnamio vidurį, pro grybų lysves. Priartėjęs prie pravirų durų išgirdo iš aikštelės sklindančius balsus. Nekantraudamas kuo greičiau ten nusigauti užkliuvo už slenksčio ir parvirto į šlapią žolę priešais šiltnamį. Pamėgino pakilti, bet kojos neklausė. Gulėdamas matė aikštelėje su Samueliu, Jakobu Mesmeriu ir keliais sargais stovintį policininką. Jakobas Mesmeris purtė galvą, apgailestaudamas skėsčiojo viena ranka. Raunas pamažu pakilo, žengė kelis netvirtus žingsnius prie artimiausių medžių. *Privalėjo* spėti, kol Mesmeris neišsiuntė pareigūno lauk. Įsikibęs į pirmą pasiektą medį pamėgino pašaukti policininką, bet iš gerklės išleido tik cyptelėjimą. Matė, kaip policininkas nuėjo šiek tiek toliau nuo Mesmerio ir kitų. Raunas nusverdėjo prie kito medžio. Dar dvidešimt metrų ir galės pulti į aikštelę jiems visiems po kojomis. Pareigūnas stovėjo prie Viktorijos „Volvo" tarp dviejų juodų „Audi". Rodydamas į mašiną jis kažko Mesmerio paklausė. Ką Jakobas atsakė, nepavyko išgirsti – buvo pernelyg toli. Nuklibinkščiavęs prie paskutinės medžių eilės išvydo policininką grįžtant prie Jakobo.

– ...Netikiu jumis, nes... – Raunas girdėjo tik nuotrupas. Ir kažką apie kratą. Kad žuvęs laukuose turi būt vienas iš jų.

– Tikėkit, kuo norit, – sušuko Mesmeris. – Kol kuo nors tikit, tol gerai!

– Gelbėkit! – sucypė Raunas, mėgindamas atkreipti policininko dėmesį.

Jo pagalbos šauksmą užgožė smarkus trenksmas. Visi, stovėję aikštelėje, sužiuro į pagrindinio pastato laiptus, iš kur pasigirdo šūvis. Patrikas taikėsi į policininką dvivamzdžiu medžiokliniu šautuvu. Kitą šūvį paleido į visureigio priekinį stiklą ir jį suknežino.

Persigandęs policininkas nubėgo slėptis už mašinos.

Jakobas Mesmeris iškėlė ramentą:

– Ar jaučiat, kad artėja Paskutiniojo Teismo diena?! Jūs – nusidėjėlis, piktžodžiautojas, velnio garbintojas! – rėkė jis pareigūnui.

Patrikas vėl užtaisė šautuvą, šįkart šovė į priekinį automobilio ratą. Paleisti šratai sunaikino beveik visą padangą. Pareigūnas metėsi ant vairuotojo sėdynės, susigūžęs mėgino slėptis už vairo.

Samuelis sugriebė Jakobo ranką.

– Jakobai, tuojau pat baik šitą beprotystę, – maldavo.

Mesmeris taip pastūmė Samuelį, kad šis atsisėdo ant žvyro.

– Pragare atskalūnams vietos pilna!

Ir vėl iškėlęs ramentą parodė juo į visureigį, jį užvedęs policininkas mėgino įjungti pavarą.

– Šalin, Velnio išpera! Išsiųsk jį pro vartus su salvėmis, kad pajustų Dievo galią.

Tuomet pasigirdo dar vienas šūvis, prakiurdęs aušintuvą, iš po kapoto išsiveržė garai. Policininkas įjungė atbulinę, nuspaudė akseleratorių. Dideliu greičiu apsukęs mašiną ant žvyrkelio, pro aukštus medžius nurūko vartų link. Po akimirkos milžiniškas automobilis su baisiu trenksmu išgriovė vartus.

Pervargęs Raunas nugriuvo aikštelėje, jo galva atsidūrė ant šalto, kieto žvyro. Girdėjo, kaip tolumoje cypia sprunkančio policininko padangos.

– Gerai padirbėjai, Patrikai. Kaip jau sakiau: ateis Šėtono pakalikai, – Jakobas Mesmeris apžvelgė žmones aplinkui. – Kelio atgal nėra. Kariaujam.

Ežiuku kirpti sargybiniai atkakliai linktelėjo, Patrikas užtaisė rūkstantį šautuvą. Tą akimirką Raunas pajuto dilgčiojimą viename šone, kažkas atvertė jį ant nugaros. Virš galvos stūksojo Jakobas Mesmeris, baksnodamas jį ramentu.

– Vis dar gyvas, Demono nešike? O tu – kietas velniūkštis, – Mesmeris nusišluostė sukaitusią kaktą, prakaitą nuo pirštų nukratydamas tiesiai Raunui į veidą. – Ką gi, vis tiek greitai leisies Pragaran.

Pamažu Raunui ėmė aiškėti beprotiško Jakobo plano mastas.

58.

Patrikas, nukreipęs dvivamzdį į Rauną, uždėjo pirštą ant abiejų šautuvo gaidukų. Jei nuspaustų, iššautų vienu metu, – dviguba salvė visiškai ištaškytų galvą ir viršutinę kūno dalį.

– Mokytojau, tik paliepkit, – tarė šalia Jakobo stovėjęs Patrikas.

– Mokytojau, – prabilo už jų stovėjęs Samuelis, – taip negalima. Negalim tiesiog jo nužudyti, tai prieštarauja viskam, kuo tikime.

– „Akis už akį, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją, nudeginimas už nudeginimą..." Nejau visai nepameni Antrosios Išėjimo knygos?

– Bet jis juk nieko nepadarė, jis tik pasiuntinys.

Jakobas Mesmeris spoksojo į Rauną.

– Jis man vis tiek nepatinka. Na, bet pataupyk paraką, sūnau, – uždėjo ranką Patrikui ant peties. – Mažyčiai Dievo grybukai juo ir taip pasirūpins. Tik pažiūrėk, kaip Demono nešikas dreba...

Patrikas nuleido ginklą, nusišypsojo.

– Mokytojau, gal jį išmest į mėžinį, kad ten supūtų?

Mesmeris papurtė galvą.

– Geriau pasiimk jį kartu, – Patrikas ir vienas iš jo vyrų pakėlė Rauną nuo žemės. Jis jautėsi taip, tarsi iš skausmo tuoj sprogs pilvas.

Jei tiedu nebūtų jo tvirtai laikę, būtų ir vėl suklupęs. Jie užtempė Rauną laiptais prie didžiųjų pagrindinių durų, pro kurias suėjo ir Jakobas Mesmeris su kitais vadovais. Vaizdas viduje nustebino, – kol jį tempė, dar jautės gan sveiko proto, kad apsidairytų aplink. Čia vyko didelis remontas, visos skiriamosios sienos, net lubos skiriančios pirmą aukštą nuo antro, buvo pašalintos, likusi tik viena milžiniška erdvė. Dėl visiškai plikų lubų ir sienų Raunas jautėsi tarsi būtų patekęs į užkulisius. Du vyrai nutempė jį į tolimiausią kampą, paguldė ant žemės, pririšo rankas prie vienos iš kolonų. Raunas atsirėmė į šaltą plieną, sunkiai įkvėpė. Atrodė, tuoj praras sąmonę, o reikėjo išlikti budriam. Visa patalpa liejosi akyse, į nieką negalėjo sutelkti dėmesio. Apsvaigęs dar pamatė, kaip Mesmeris ir kiti kiek tolėliau stovėjo prie eilės senų monitorių, sustatytų vienas šalia kito ant ilgo stalo. Neryškūs vaizdai

ekranuose rodė teritorijoje įrengtų kamerų įrašus. Pro nedidelius ant stalo pastatytus garsiakalbius skambėjo vargonų akomponuojamas Mesmerio giedojimas.

– „...Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta... Viešpats yra mano ganytojas, man nieko netrūksta..."

– Ir vaikščioja ratais visi sutrikę, – Mesmeris pasitrynė smakrą. – Pora šūvių ir jau nebežino, ko griebtis, įdomu.

– Natūralu, jie išsigandę, – Samuelis ir pats buvo sunerimęs. – Privalai juos nuraminti, užtikrinti, kad beprotystė neišplistų.

– Nuo Šėtono nepabėgsim. Jis mus užpuolė, o ne atvirkščiai.

– Pareigūnas juk tik norėjo sužinot, ar Benjaminas buvo vienas iš mūsų. Iš kur ta agresija, Jakobai? Juk ne dėl to viską pradėjom.

– Ar pamiršai, kad *aš* įkūriau „Dievo išrinktuosius", Samueli. Tu vėliau prisijungei.

– Ne, tikrai to nepamiršau... Mokytojau.

– Nuo pat pirmosios dienos ruošėmės gintis nuo Šėtono.

– Taip, šlovindami Viešpatį malda ir giesmėmis.

– Visomis Viešpaties mums suteiktomis priemonėmis. Samueli, neabejok, – Jakobas Mesmeris rimtai pažvelgė į jį. – Tik ne dabar, kai išvijome demonus, kad galėtume ir toliau gyventi taikoje, sekdami Biblijos žodžiu. Neabejok, – pakartojo.

Samuelis nudelbė akis.

– Tikrai neabejoju Viešpaties žodžiu. Tik nesuprantu šio priešiškumo, – nervingai dėbtelėjo į Patriką ir jo sėbrus. – Juk ne tai skelbiame. Kaip tik priešingai.

– Jis taip elgiasi, nes nori chaoso, – prikimusiu balsu tarė Raunas.

Visi atsigręžė.

– Patys sau bloginat situaciją, – tęsė jis. – Tik laiko klausimas... kada policija grįš su pastiprinimu.

– O mes tuos demonus svetingai priimsime. Ar ne taip, Patrikai? – Mesmeris atsigręžė jo pusėn.

Patrikas linktelėjo.

– Tegu tik ateina, Mokytojau. Visi Šėtono demonai. Jau anksčiau esam su tokiais susitvarkę.

Mesmeris šiltai nusišypsojo.

– Žinau, drąsusis mano sūnau. Jūs – mūsų kryžiuočiai. Mūsų angelų kariuomenė. Tikrieji mūsų gynėjai.

– Samueli... sustabdyk juos, kol nepradėjo kentėti... nekaltieji, – skausmams pilve paūmėjus Raunas išspjovė ant žemės kraujuotų gleivių gumulą.

Osė skubiai persižegnojo.

– Samueli, demonas nuodija tave savo piktu liežuviu.

– Neklausyk jo, – pridūrė Birgitė.

Samuelis nieko neatsakė, jis tarsi suakmenėjęs žiūrėjo į Rauną. Jakobas Mesmeris apsikabino Samuelį per pečius, prisispaudė prie savęs.

– Samueli, senas drauge. Visi žinom, kur visa tai veda, tiek kartų apie tai kalbėjom, ruošėmės neišvengiamam, dėl to nėra jokio pagrindo dabar tai neigti. Turime laikytis išvien, tikėjimas privalo mus sustiprinti.

– Jakobai... Mokytojau... bendruomenės likimas... nuo tavęs nepriklauso. Taip pat ir ne vien nuo čia susirinkusių priklauso. Tai – visos bendruomenės pasirinkimas. Mokytojau, privalai visus sušaukti, paaiškinti situaciją, padėti jiems, paremti. Leisti *jiems* pasirinkti.

– Žinoma, – paleidęs Samuelį atsisuko į Birgitę. – Ar nesušauksi bandos, sese?

Birgitė nusilenkė, atsigręžė į monitorius. Sustabdė grojusią kasetę, iš lentynos paėmė kitą ir uždėjo. Po akimirkos pro kolonėles ir garsiakalbius lauke pasigirdo Paskutiniojo Teismo dieną primenančio varpo gausmas.

– Patrikai, sūnau mano, – tarė Jakobas. – Ar tu ir tavo dangiškieji kariai pasirūpinsit, kad susirinkimas praeitų ramiai, ir, jeigu prireiks, ginsit savo brolius ir seseris nuo išorės demonų? – jis ramiai nusišypsojo, tarsi būtų paprašęs jo išplauti indus.

– Žinoma, Mokytojau!

– Būk palaimintas, eikit ruoštis!

Raunas nusekė akimis Patriką ir sėbrus, kurie atvėrė liuką grindyse ir greitai pro jį išsmuko. Po kelių minučių jie vėl pasirodė, nešini sunkiomis dėžėmis su amunicija, ant krūtinės pasikabinę kulkosvaidžius. Raunas atpažino M/95 automatinius šautuvus, tipinius teritorinės kariuomenės ginklus, – tikriausiai pavogė juos iš kariuomenės

sandėlių. Ginklų užteko čia pradėti nedidelį pilietinį karą. Neabejojo, kad Patrikas ir jo vyrai buvo užtenkamai mokyti ir šaltakraujiški juos panaudoti. Baiminosi blogiausio – dėl sektos moterų ir vaikų, jeigu jie įkliūtų ugnies lauke tarp Patriko ir policijos pajėgų. Viskas čia gali baigtis tikromis skerdynėmis.

59.

Iš snaudulio Rauną pabudino kažkoks murmesys. Jautėsi baisingai ištroškęs, keletą kartų pamėgino nuryti seiles, kad paskatintų jų gamybą, bet stemplėje pajuto tik aštrų skausmą. Apsinuodijimas, rodės, tik stiprėjo, pilvo skausmai plito į galūnes tarsi prasidedant paralyžiui. Jį apniko kažin kokia apatija, pavojinga situacija veikiant nuodams atrodė tarsi nebesvarbi. Lyg būtų susitaikęs su artėjančia neišvengiamybe.

Pamatė susirinkusią bendruomenę, sutelkusią dėmesį į Jakobą Mesmerį. Aplinkui stovėjo grupė Patriko sargybinių – „dangiškųjų karių", kaip juos pavadino Jakobas. Raunui pasirodė, kad girdėjo pagalbos automobilių sirenas, sraigtasparnio ūžesį, bet nebuvo tikras, ar tai haliucinacijos, ar policija iš tiesų apsupo ūkį. Grupės viduryje, tarp vilkinčiųjų mėlynus kombinezonus, stovėjo Kevinas, už rankos jis laikė sulysusią moterį ir spoksojo į Rauną. Susitikus jų žvilgsniams Kevino veidą nušvietė didelė šypsena, jis ėmė smarkiai mosikuoti rankomis.

– Raunis... čia Raunis, – garsiai sušuko.

Raunas linktelėjo, per skausmus mėgindamas nusišypsoti. Moteris, greičiausiai jo motina, smarkiai jį timptelėjo, liepusi nemojuoti demonui. Kevinas nusukdamas žvilgsnį nenoriai pakluso įsakymui.

Raunas pastebėjo dar aštuonis ar dešimt bendruomenės vaikų, kelis jų kiek jaunesnius už Keviną, likusius – maždaug tokio pat amžiaus. Kai kurie vilkėjo pilkomis uniformomis, kiti buvo tiesiog paprastai aprengti. Be Kevino visi kiti vaikai atrodė paveikti rimtos čia karaliaujančios nuotaikos.

– ...tas Demono nešikas... – nugirdo Mesmerį sakant, rodant jo pusėn.

Keli bendruomenės nariai atsigręžė į Rauną. Sprendžiant iš jų veido išraiškų nebeatrodė, kad jie jo bijotų. Greičiausiai tokios būklės jis atrodė visai nepavojingas, arba jie svarstė daug rimtesnius dalykus.

– ...jis atsinešė šį karo pareiškimą iš Šėtono, mano žemiškojo tėvo, tik pažiūrėkit, kokia demonų orda atsekė jam iš paskos. Sakau jums, demonų esama net mūsų gretose, – parodė į daugumą geltonu voku. – Patys žinot, kas jūs tokie – atskalūnai, norintys atmesti Dievo žodį, kad apglėbtų Šėtoną.

Bendruomenėje pasigirdo neramus murmesys.

– Šios melų pilnos lentelės, – mostelėjo ranka į voką, – šios melagingos rašliavos sugriaus mūsų mylimą judėjimą. Atitolins mus vienas nuo kito, nuo mūsų dangiškojo tėvo. Aš toks nelaimingas, kad iki šito priėjome.

– Mokytojau? – prabilo pirmoje eilėje stovėjęs pilkai apsirengęs senyvas vyras. – Ar negalime apsiginti nuo šio melo, kaip kad esame darę anksčiau?

Jam pritarė šalia stovėję žmonės.

– Tai beprasmiška, – Mesmeris sielvartingai pažvelgė į jį. – Norėčiau pasakyti, kad yra kitaip, bet tai būtų netiesa. Šis melas mus sužlugdys, įspraus mus į ilgą teismo procesą, išspausiantį iš mūsų paskutinius syvus. Žinoma, galiausiai liksime teisūs, bet pergalė ateis per vėlai, Šėtonas vis tiek triumfuos.

Kai kurie nariai pratrūko verkti.

– Apie kokį melą kalbama, Mokytojau? Ar galėtum paskaityti mums tas rašliavas?

– Nei galiu, nei noriu, – niūriai tarė Mesmeris. – Tai suteps jūsų sielas. Amžiams apsės jūsų mintis. Tik su Viešpaties pagalba pats sugebėjau įveikti pirmąjį iš daugelio šių šėtoniškų puslapių.

– Ar negalime jų nugalėti gerumu? Skelbdami Dievo žodį? – paklausė Keviną už rankos laikanti moteris.

Visi sužiuro į ją. Akivaizdžiai pasijutus nepatogiai dėl jai parodyto dėmesio, ji nudelbė akis.

– Kokių drąsių sielų čia esama, – Mesmeris tėviškai skėstelėjo rankomis. – Būk palaiminta, sese. Apgailestauju, bet nepavyks. Tik ne dabar, kai mus apsupę Šėtono tarnai tyko mūsų, pasirengę mus sužlugdyti. Tai tik dar kartą įrodo, kiek blogiečiai turi galios, – Mesmerio balsas užsikirto, jis skubiai viena ranka užsidengė veidą, kol susitvardė. – Atsiprašau... kad iki čia priėjome... Atsiprašau už visas savo klaidas... Kad priverčiau jus šitai iškęsti...

– Neverkit, Mokytojau, – vėl prabilo senyvas vyras. – Tai – ne jūsų kaltė. Visi dėkojame jums už tai, ką mums parodėte. Už viską, ką padarėte.

– Amen! – choru atitarė bendruomenė. – Amen.

Raunas pasižiūrėjo į Jakobą Mesmerį, kuris šluostėsi akis, dėkingai šypsodamasis susirinkusiems. Vis dar nesuprato, kodėl Mesmeris nepriėmė savo tėvo pasiūlymo. Visko turėjo pakakti toliau valdyti savo karalystę. Kodėl viso to atsisakyti, meluoti bendruomenei, kurstyti juos pasinaudojant sutartimi? Vienintelis Raunui į galvą šovęs paaiškinimas buvo, kad Mesmeris greičiausiai ilgėjosi kankinio vaidmens, visiškai nepaisydamas, kiek tai kainuoja visiems kitiems.

– Mokytojau, mes visi su tavimi, – tarė šalia jo stovėjęs Samuelis. – Bet ar nėra kitos išeities? Ar negalime tiesiog pasiduoti, melstis už tuos nusidėjėlius? Juk tikėjimo jie niekad iš mūsų neatims.

– Pasiduoti Šėtonui? – Mesmeriui net seilių purslai ištiško iš burnos. – Apleisti Dievą? Ar tai siūlai, Samueli? Ar čia ne *Judo šnekos*?

Samuelis susigūžė.

– Bet Mokytojau, ar negalime pabėgti, kaip kadaise tai padarė izraelitai? – apsižvalgęs bendruomenėje ieškojo pritarimo. – Gal galime prašyti amnestijos ar pasislėpti, ieškoti prieglobsčio pas Vokietijos brolius ir seses?

Bendruomenė sujudo, visi puolė kalbėtis, siūlydami, kaip galėtų pabėgti. Vieni vyktų į tankius Šiaurės Švedijos miškus, kiti šnekėjo apie mažą salą Norvegijoje, kurią bendruomenė nuolat svajojo nusipirkti, treti – apie pabėgimą pas ortodoksų bendruomenes rytuose. Galiausiai šnekas pertraukė Mesmeris, garsiai stuksendamas ramentu į grindis.

– Broliai, seserys, susiimkite. Žinau, šias bergždžias mintis iššaukia beviltiška situacija, kurioje atsidūrėme. Bet mes apsupti, negalime niekur pabėgti. Net jei galėtume, kurgi eitume? Neturime tam priemonių, visai neturime pinigų. Blogo linkinčiųjų melas mus sužlugdė, tik apsižiūrėkit aplinkui, – ramentu parodė į didelį, tuščią pastatą. – Čia turėjo būti Dievo namai, pastatyti ir įrengti jo garbei. Nes tai jie iš mūsų atėmė.

– Tad ką darysime, Mokytojau? – verksmingai paklausė senyvas vyriškis pirmoje eilėje.

– Atsiduosime Dievui. Kelias į Rojų – ne rožėm klotas, juk žinote? Atiduokite tad, kas ciesoriaus – ciesoriui.

– Amen! – visi atsakė choru.

– Ar seksite mane į Rojų?

– Amen, – pasigirdo vėl.

– Ką, Mokytojau, tiksliai turite omenyje? – išlemeno Samuelis.

Jakobas Mesmeris atsigręžė jo pusėn.

– Ar ir taip neaišku? Ar egzistuoja koks kitas Rojus? – jis tuščiai nusikvatojo.

Bendruomenės nariai nusijuokė kartu, tik gan nervingai.

– Brangūs draugai, ilgai tam ruošėmės, ruošėmės šiai dienai. Kelias į Rojų sunkus nebus, pažadu. Eikime visi kartu į šventovę, ten Osė su Birgite viską paruošė. Ten giedosime giesmes, kartu melsimės, surengsime Viešpačiui šventę, kol...

Tą akimirką virš galvų suūžė sraigtasparnis. Jakobas Mesmeris išsiėmė iš kišenės raciją, kažką pasakė. Netrukus lauke pasigirdo trumpa šūvių salvė. Žmonės krūptelėjo.

– Ramiai, vaikai, – tarė Mesmeris, – viskas kontroliuojama, – tada sraigtasparnis nutilo, Jakobą Mesmerį vėl iškvietė per radiją. Priėmęs žinutę plačiai nusišypsojo. – Viskas kuo puikiausia. Mūsų dangiškieji kariai, mūsų angelų kariuomenė ką tik nuvijo skraidančiuosius demonus. Visi kartu eikime į šventovę.

Mostelėjo visiems sekti paskui, o pats užgiedojo psalmę „Dievo malonėje".

Bendruomenę nuvarė gale stovėję sargybiniai, visi choru giedodami: „Dievo malonėje, nelaimės akimirką, pasitikime, kuriame; Viešpats neklystantis, nors ir atimantis, su juo prasivers dangus."

Po kurio laiko dideliame, tuščiame name Raunas liko vienas. Pašnairavo į stalą su monitorių eilėmis. Viduriniajame matė Jakobo Mesmerio į žemą priestatą vedamą bendruomenę. Keliuose kituose ekranuose šmėsčiojo sargybiniai, saugantys išorinius mūrus ir sulaužytus vartus. Ant kelio įžiūrėjo kelis patrulių automobilius.

Raunas timptelėjo riešus veržiančią juostą, bet jėgų išsilaisvinti nebeturėjo.

60.

Pabudo pajutęs ant lūpų šaltą vandenį, godžiai jo atsigėrė. Vanduo aptaškė veidą – akino, tad vos galėjo įžiūrėti liesą siluetą. Nustojęs gerti nuleido galvą gaudydamas orą.

– Ar apgultis baigėsi? – kimiai paklausė. – Ar daug žuvusiųjų?

Siluetas neatsakė, Raunas pakėlė galvą. Priešais stovėjo Kevinas su ašaromis akyse. Jo kūnas drebėjo iš baimės, tad vanduo teliūskavo buteliuke jo rankose.

– Nenoriu... susitikt su Jė... Jė... Jėzum.

Raunas nesuprato, ką jis šneka, tik papurtė galvą.

– Kevinai, būk geras, duokš man dar šiek tiek vandens...

Kevinas vėl pakėlė buteliuką, atsargiai pildamas vandenį į pravirą Rauno burną. Šįkart buvo taiklesnis. Raunas, išgėręs viską, pakėlė akis į Keviną, padėkojo. Tada pasižiūrėjo į monitorius, Jakobo Mesmerio sargai vis dar saugojo įėjimą. Atrodė, niekas po paskutinio karto nepasikeitė.

– Atleisk... kad anąkart aš ne... neišlaisvinau tavęs, – tarė Kevinas.

– Nieko tokio. Ar nerastum ko nors, su kuo galėtumėm nupjauti dirželį? – jis grįžtelėjo į surištus riešus.

Kevinas linktelėjo.

– Aš bijojau, dėl to... nepadėjau. Neišeina... padėt, kai bijai.

– Puikiai suprantu, bet kaip puiku, kad grįžai. Pažiūrėk, ar yra ko nors ant stalo, prie monitorių?

– Aišku, – Kevinas numetė plastikinį buteliuką ant žemės. Mažais, skubriais žingsniukais nutrepsėjo prie stalo, apsidairė. – Nieko nėra, Rauni. Gal šitas tiks? – pasirausęs kombinezono kišenėje ištraukė surūdijusią vinį. – Su ja geriau badyt... nei pjaut.

– Puikiai tiks, – tarė Raunas. – Eikš, parodysiu, kaip darysim.

Kevinas pritūpė šalia.

– Įkišk vinį man tarp rankų ir dirželio ir suk, kiek įmanydamas.

Kevinas padarė kaip lieptas – ėmė sukti vinį, kad dirželis suktųsi aplink ją. Dirželis spaudė, rėžėsi į Raunui į riešą.

– Visai neskauda? – pasmalsavo Kevinas.

– Beveik ne, – sukandęs dantis išstenėjo Raunas.

Staiga dirželis nutrūko ir po akimirkos Raunas išsilaisvino rankas.

– Ačiū, Kevinai, fantastiškai padirbėjai, – pagyrė trindamas maudžiančius riešus.

Kevinas nusišypsojo.

– Ar dabar galim atvest mano mamą?

Raunas pakilo prisilaikydamas stulpo. Pilvo skausmai vos nepakirto kojų, staiga išvėmė viską, ką buvo išgėręs. Šluostydamasis burną akimirką pamėgino susiimti.

Kevinas suraukė nosį.

– Tau nelabai gera, ką?

– Ne, meluočiau, jei sakyčiau priešingai. Gal turi dar vandens?

Kevinas papurtė galvą.

– Ar galim atsivest mamą?

– Kur ji?

– Šventykloj, kartu su kitais.

– Tai bus kiek sunkoka, Kevinai, – jis skubiai apsidairė. – Ar žinai, kur galima būtų rast mobilųjį telefoną?

Kevinas papurtė galvą.

– Čia tokių negalima turėt. Tik Mokytojas turi, bet jis irgi šventykloj. A, ir ka... ka... ka...reiviai kai kurie turi. Kam nori skambint? Mamai?

– Policijai, reikia su jais kuo skubiau susisiekt, kad mums padėtų.

– Noriu, kad mama eitų kartu.

– Žinoma. Policija ją atves, – Raunas pasižiūrėjo į atvirą liuką grindyse. – Ar nepadėsi man?

Jis pasirėmė į Keviną. Liesam berniukui nuo Rauno svorio linko keliai, bet jis padėjo jam lėtai nusigauti iki liuko. Raunas atsisėdo prie stačių laiptų, pasižiūrėjo į rūsį, – plika lemputė viską apšvietė šalta šviesa.

– Palauk čia, – Raunas ėmė leistis siaurais laipteliais.

– Juk dar grįši, Rauni?

– Taip, taip, tik pabūk čia, – stodamasis ant rūsio grindų atsakė Raunas.

Apžvelgė pailgą patalpą žemomis lubomis. Priminė požeminį karinį baraką, čia viena prie kitos stovėjo paklotos dviaukštės lovos su

kiekvienai priklausančia aukšta rakinama metaline spintele. Remdamasis į spinteles Raunas nuėjo siauru koridoriumi. Sprendžiant iš lovų skaičiaus ši patalpa buvo skirta ne tik Patrikui ir jo būriui, bet ir kitiems bendruomenės nariams. Priėjęs sieną pamatė, kad rūsys išsišakoja. Vienas koridorius vedė į tualetus ir vonios kambarį, o kitas – tiesiai į didelę virtuvę. Jis pasuko į virtuvę, čia buvo įrengta ir valgykla su ilgais stalais. Apėjęs stalus prie kriauklės pasiėmė puodelį, iš krano prisipylė vandens.

– RAUNI! – pasigirdo Kevino balsas viršuje.

Raunas gurkšnojo pamažu, kad neapsivemtų kaip anąkart.

– RAUNI!

Padėjęs puodelį į šalį skubiai pasirausė po kelis viršutinės virtuvės stalčius. Reikėjo grįžti pas Keviną, kol berniukas netyčia nepatraukė į save dėmesio. Įrankių stalčiuje rado vidutinio dydžio virtuvinį peilį ir žiebtuvėlį. Labiausiai troško rasti kokį nors ginklą, nors ir abejodamas, ar tokios būklės nugalėtų net silpniausią Jakobo bendruomenės mokinį, bet peilis geriau negu nieko.

– Rauni, maniau, išėjai, – jam grįžus tarė Kevinas.

Jo akys buvo sudrėkusios, Raunas paglostė išsitaršiusius jo plaukus.

– Juk sakiau, kad grįšiu.

– Tai jau galim eit atsivest mamos?

– Kaip įėjai į namą?

Kevinas parodė į atvirą langą, žiūrintį į nedidelį sodą tarp pagrindinio pastato ir didžiojo gamybos cecho.

– Tiesiog įšokau.

– Eikš.

Raunui kiek pagerėjo, galėjo pats nueiti iki lango, persisvėręs apsižiūrėjo tamsoje. Kažkur aukštai garsiai ūžė sraigtasparnis, bet šiaip tuščiame sode tvyrojo tyla. Raunas padėjo Kevinui išlipti, pats nusekė paskui.

– Turim laikytis tyliai, – sušnabždėjo Raunas, – kad niekas mūsų nepastebėtų, gerai? – jam teko prilaikyti Keviną, nes jis jau šovė į priekį.

– Visiškai... tyliai, – sušnabždėjo Kevinas.

– Ar žinai, kur karių pozicijos?

– Pozicijos?

– Kur jie budi?

Kevinas nusišypsojo.

– Visur.

– O kaip ten, prie mėžinio, gal pro ten ištrūksim?

– Rauni, jie ten, apačioj, slepiasi... Saugo.

– Ar tikrai?

– Tūkstantis procentų... Kai čia ėjau, jie mėtė į mane akmenis. Rauni, ar galim atsivest mamą? Manau, ji irgi nenori susitikt su Jėzum.

Pilvo skausmai vėl paūmėjo, Raunui net akyse aptemo. Suspaudė Kevino ranką taip, kad berniukas aiktelėjo truktelėdamas ją į save. Tolumoje girdėjosi policijos megafonų traškesys. Operacijos vadas kreipėsi į bendruomenę norėdamas susisiekti, neleisti situacijai dar labiau pablogėti. Jei kam reikia pagalbos, sužeistieji lai eina prie įėjimo. Galiausiai padiktavo numerį, kuriuo galėjo skambinti, jei dabar nepavyktų išeiti.

Policija veikė aklai pagal protokolą, pagalvojo Raunas. Iš išorės atrodė draugiški, paslaugūs, bet iš tiesų mėgino sugalvoti, kaip priešą nugalėti. Tokiose operacijose ir pats ne kartą dalyvavo – vis ta pati rutina, ar tai būtų įkaitai, psichiškai nesveikųjų nuginklavimas, baikerių tvirtovių ištuštinimas ar, kaip čia, užsibarikadavusios fanatų sektos šturmas. Policijos vadovas šįkart nerizikavo, jie mėgins susitarti, derėtis, kiek tik įmanoma, vien dėl to, kad po nepavykusio Kaminskio vietos šturmo negalėjo sau leisti paaukoti dar daugiau pareigūnų.

– Eikš jau, Rauni, reikia ją pasiimt, – Kevinas tempė jį.

– Reikia rasti telefoną, Kevinai, tai svarbiausia. Negaliu vienas jai padėt, ar supranti?

Jis linktelėjo.

– Žinoma, aš ne kvailas. Rasim vieną šventykloj, aš tau rasiu, tik einam, Rauni.

Raunas nė neįsivaizdavo, iš kur Kevinas jį gautų, tačiau bandyti buvo verta, bet kokiu atveju reikėjo įvertinti susidariusią situaciją. Vienintelis teigiamas dalykas buvo, jei bendruomenė susirinkusi vienoje vietoje, sumažėja rizika, kad nekaltieji nukentės neišvengiamoje kovoje policijai įsiveržus vidun ir susitikus su Patriko vyrais.

Išėję iš sodo patraukė toliau tamsiu žvyro keliuku. Raunas paėmė Keviną už rankos, kartu nuėjo prie žemo pastato žalioje pievoje. Durys

buvo plačiai atvertos, viduje degė šviesa. Kevinas tempė, traukdamas vidun, bet Raunas jį sulaikė.

– Kevinai, ramiai, – sušnabždėjo. – Pažiūrėkim, gal apeisim aplinkui.

Kevinas linktelėjo, abu nusėlino palei pastato šoną.

Iš vidaus girdėjo žmones meldžiantis, keli ir verkė. Suspaudęs Rauno ranką Kevinas pakėlė į jį akis. Raunas pridėjo pirštą prie lūpų, rodydamas jam tylėti. Netrukus jie priartėjo prie galinio įėjimo. Paleidęs Kevino ranką Raunas iš kišenės išsitraukė peilį. Atsargiai nuspaudė rankeną, atidarė duris. Žengiant vidun žmonių balsai vis garsėjo. Jie tyliai perėjo koridorių, vedantį prie užuolaidos ir scenos. Raunas pastebėjo pusnuogį Jakobą Mesmerį, skendintį prožektorių šviesoje. Iškėlęs rankas į viršų jis lingavo tarsi apimtas transo.

– Ar galim pasiimt mamą? – Kevinas parodė priešais.

Raunas nieko neatsakė, tik stebėjo spektaklį. Priešais Mesmerį ant scenos suguldyti į krūvą be gyvybės ženklų gulėjo bendruomenės nariai, kartu su jais – ir Kevino mama. Viename jos lūpų kamputyje buvo putų, užgesusios jos akys buvo nukreiptos į didelį, tamsų, medinį kryžių, kabantį ant sienos virš Mesmerio.

– Rauni, ar galim pasiimt mamą?

61.

Stovėdamas prie užuolaidos Raunas stebėjo, kaip žmonės stojasi į per visą salę nusidriekusią eilę. Dauguma laikėsi už rankų, pakaitomis verkė, murmėdami meldėsi. Ant scenos krašto Osė su Birgite stovėjo prie sulankstomo stalo, ant kurio buvo sustatyta daugybė baltų vienkartinių puodelių. Birgitė į puodelius pilstė skaidrų skystį, o Osė paeiliui padavinėjo juos bendruomenės nariams.

Jakobas Mesmeris prispaudęs mikrofoną prie lūpų sustenėjo.

– Ir Jėzus jų paklausė: „Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu?" Jie atsakė: „Galime". Taip ir šiandien geriame dangiškojo sūnaus taurę, kad galėtume prisijungti prie dangiškosios Viešpaties minios. Ateikite artyn, prisijunkite prie brolių ir seserų, jie jau pakeliui, – jis parodė į be gyvybės ženklų gulinčius kūnus ant scenos.

– Nedvejokite, – jis nusišypsojo jaunuolių porelei, stovinčiai su puodeliais rankose. – Pasitikėkite Dievu.

– Mokytojau! – sušuko vyras, kūkčiodamas nuleido puodelį.

Mesmeris suraukė antakius, nusivylusiu žvilgsniu pasižiūrėjo į jį.

– Baik jau, nebūk toks. Tai – beprasmiška. Čia, žemėje, laimėjo blogis, tai – faktas, dėl to privalome grįžti pas mūsų dangiškąjį tėvą. Jei liksi, pateksi skaistyklon, ar supranti? Viskas baigta. Bet tik tam, kad galėtume pradėti iš naujo, kaip išganyti nusidėjėliai.

– Ar negalim... ar visai jau nieko negalim padaryt?

– Galim, ištuštink taurę. Neleisk blogiui laimėti, – nužvelgęs susirinkusiuosius nusišypsojo. – Neleiskit jiems įmesti jūsų į kalėjimą kartu su žudikais ir prievartautojais, jūs to nenusipelnėt. Jie, ana ten, – rodydamas į lubas, – nori mus išskirti, atimti iš jūsų vaikus. Mylimieji jūsų vaikučiai bus prievarta atiduoti kitų globai, auginami nusidėjėlių. Taps prostitutėmis ir narkomanais. Geriau leiskite vaikams būti su Jėzumi, leiskite jiems užaugti kartu su jumis Dievo karalystėje. Kartu su „Dievo išrinktaisiais". Pasigailėk jų, leisk jiems atsigerti iš Jėzaus taurės.

Raunas pastebėjo Samuelį, kartu su keliais Jakobo Mesmerio sargybiniais vaikštantį tarp kėdžių ir mėginantį surinkti paskutinius narius į eilę. Kai senyva moteris ėmė priešintis, Jakobas Mesmeris nulipo nuo scenos.

– Neapleisk Jėzaus, neapleisk savo seserų ir brolių, taip neteisinga. Nebūk tokia, – giedojo jis į mikrofoną. – Sese, žinau, Velnias gundo tave kaip ir visus mus, Velnias nenori tavęs Rojuje, Velnias nenori, kad sėdėtum Dievo pašonėje, nesek Velniu, sese, maldauju, nesek juo.

Apimta nevilties, apsiašarojusi moteris atsistojo.

– Bet Mokytojau, aš bijau.

– Nebijok, tai Velnias kalba, mums visiems reikia eiti miegoti, o pabusime jau Dangaus karalystėje, tiek kartų tau sakiau, padėk sau, negąsdink vaikų taip elgdamasi. Taip tapsi nusidėjėle, o juk žinau, kad tavo širdis tyra, – jis eilėje parodė į dvi mažas mergaites, verkiančias prie savo tėvų. – Pasižiūrėk, kokios jos drąsios, pasižiūrėk, kaip joms pasisekė, jos galės susitikti su Jėzumi. Būk kaip jos. Maldauju, sese. Būk narsi, tikėk Jėzumi. Tikėk Dievo galia.

– Atsiprašau, Mokytojau, – moteris nusišluostė skruostus, leidosi Samuelio apkabinama ir nuvedama į eilę.

Raunas stebėjo situaciją netikėdamas savo akimis. Per tiek metų Specialiosiose pajėgose nebuvo matęs didesnio siaubo. Jis buvo bejėgis. Negalėjo nieko imtis, be to, ir Jakobo poveikis bendruomenei buvo per didelis. Tą akimirką dar vienas narys griuvo ant žemės negyvas. Raunas pasižiūrėjo į lavonus, į tuščių vienkartinių puodelių krūvą. Pamanė, kad šitie nuodai greičiausiai daug stipresni, kuriuos pats gavo iš Jakobo.

– Kev... Kevinai, – pasigirdo silpnas priešmirtinis Kevino motinos gargaliavimas, ji tiesė vieną ranką į sūnų. Mėgino kažką sakyti, bet iš burnos išvirto tik baltos putos.

– Mama, ma... – Kevinas nespėjo ištarti daugiau, Raunas bemat uždėjo ranką jam ant burnos.

Kevinas ėmė muistytis mėgindamas išsilaisvinti, bet Raunas, sutelkęs paskutines jėgas, tvirtai jį laikė.

– Kevinai, liaukis! – tildė jį, žengdamas atatupstas durų link. Kai sugriebė rankeną ir atidarė duris, Kevinui pavyko pasprukti. – Stok, Kevinai!

Bet berniukas nukūrė koridoriumi prie scenos. Girdėjo, kaip jis šaukiasi motinos, o po akimirkos per garsiakalbius pasigirdo Jakobo balsas. Jis šlovino įvykusį stebuklą: mažasis Kevinas, kvailutis avinėlis, vėl grįžo į bandą, kaip tik laiku, priimti paskutinės taurės.

Raunas metėsi į krūmus, atsigulė ant žemės. Žiopčiodamas orą susiėmė už pilvo. Rodės, jam tuoj sprogs viduriai. Po akimirkos pro šventyklos duris galvą iškišo vienas iš Jakobo sargybinių. Įjungęs kišeninį žibintuvėlį apšvietė pievą. Nieko nepastebėjęs užgesino, grįžo vidun. Raunas spoksojo pro krūmus į žemą pastatą. Neįsivaizdavo, kas dabar ten dedasi. Masinės žudynės buvo taip gerai suorganizuotos, Jakobas turėjo būt jas seniai apgalvojęs. Benjamino mirtis pasirodė puiki proga susikurti išorinį priešą, prieš kurį Mesmeris galėjo bendruomenę nuteikti. Reikėjo kažko imtis. Reikėjo rasti pagalbos visiems ten gulintiems ir laukiantiems mirties, bet nė neįsivaizdavo, kaip susisiekti su policija, priversti juos pulti. Jei tik turėtų mobilų telefoną ar kokią kitą komunikacijos priemonę, neturėjo nė žibintuvėlio, kuriuo būtų galėjęs duoti signalą naktyje. Privalėjo jiems padėti, po velniais, toje eilėje stovėjo vaikai, Kevinas ten. Gal tas psichopatas Mesmeris jau pridėjo puodelį prie jo lūpų. Kažkokiu būdu privalės už tai sumokėti. Raunas troško grįžti, tiesiog suvaryti peilį jam į gerklę, bet tai nei Kevino, nei kitų neišgelbėtų. Svarstė blogiausiu, beviltiškiausiu atveju susiremti su sargais prie vartų. Priversti juos į jį šaudyti, kad atkreiptų policijos dėmesį. Bet šūviai nebūtinai privers policiją įsikišti. Kaip tik priešingai. Jie stengsis laikytis plano kaip įmanoma ilgiau, mėgindami išvarginti apgultuosius. Tokiu atveju tai tik reiškė, kad policijai galiausiai įsiveržus, visi apgultieji bus seniai atšalę. Juos pasitiks žudynių vaizdas. Moterys, vaikai, gulintys tarp ištikimų Jakobo ginklanešių ir tie visur aplink besivoliojantys prakeikti maži balti puodeliai. Jei norėtų tam kaip nors užkirsti kelią, privalėjo kažkaip išprovokuoti policiją puolimui. Jei tik jie žinotų, kad *civiliams* čia gresia neišvengiamas pavojus, jie pajudėtų, kad ir kokį pasipriešinimą sutikę. Dėl to privalėjo įspėti juos apie čia gresiančią katastrofą... iš tiesų, staiga toptelėjo jam, bet kokią katastrofą.

Galvoje besirezganti mintis buvo beprotiška, jis nė nenumanė, ar jam apskritai pavyks, ar pats išgyvens. Bet jei planą įgyvendintų, neabejojo, policija Getsemanę šturmuotų nedvejodama.

62.

Raunas laikėsi šešėlyje medžių, auganċių palei taką iki gamybos cecho ir barakų. Getsemanė atrodė tuščia, Jakobo sargybiniai greičiausiai stovėjo palei išorinį mūrą ir įėjimą, pasirengę stoti į kovą su policija, jei jie mėgintų įsibrauti. Neabejojo, kad Jakobo kankinystės plane neliko vietos norintiems išgyvenanti, bet nežinia, ar Patrikas ir kiti norėjo mirti kovoje, ar svarstė prisijungti prie aukų šventovėje. Vis dėlto atrodė, kad galės judėti nepastebėtas, kol ras ko ieškojęs. Skausmas pilve privertė sustoti, jautėsi taip, tarsi viena jo pusė būtų suparalyžiuota. Sveikąja ranka smarkiai paplekšnojo sau per šlaunį, mėgindamas atgaivinti pojūčius. Pavyko tik iš dalies, bet nepaisydamas skausmo pamažu stūmėsi į priekį. Dar kiek paėjęs nušlubavo prie atvirų gamybos cecho durų. Viršuje girdėjosi ratus tamsoje sukantis policijos sraigtasparnis. Be jo, buvo visai tylu. Jis apsidairė po tuščią salę, baltas kalkių sluoksnis ant komposto atrodė tarsi šviežiai iškritęs sniegas. Smarkiai trenkė amoniaku, o prie pirmosios komposto krūvelių eilės gulėjo keli primityvūs purkštuvai su aliumininiais balionais – anksčiau matė, kaip juos tempė žmonės. Prisiminęs juos ir sugalvojo planą. Praskiestas amoniakas balionuose nelabai tiko, bet jeigu pavyktų rasti, kur saugomas skystas amoniakas, tuomet – visai kita kalba. Neabejojo, kad didžioji cisterna turėtų būti kur nors netoli gamybos įrenginio, gal viename tų nedidelių pastatų, kuriuos matė tarp cecho ir barakų? Raunas pasuko už kampo, pro nedidelius griūvančius pastatus. Praėjęs garažus žinojo, kad artinasi į Getsemanės pakraštį, kur neabejotinai sargyboje stovėjo Jakobo dangiškieji kariai. Bet iki tol buvo vienas.

Priėjęs prie pirmųjų durų atsargiai pečiu jas pastūmė. Vyriai garsiai sucypė, tad jis suskubo vidun. Nedidelėse dirbtuvėse palei vieną sieną stovėjo staklės, o palei kitą – ilga eilė lentynų su dėžėmis ir atsarginėmis detalėmis. Jau norėjo apsisukti eiti, bet prie sienos pastebėjo keturis metalinius kanistrus. Pakilnojo kiekvieną, pasirodė, kad visi buvo tušti, išskyrus puspilnį paskutinį. Atsukęs dangtelį užuodė dyzeliną.

Pasiėmęs kanistrą Raunas išėjo lauk. Tuoj visai nebeturės jėgų, tad reikėjo kuo greičiau rasti amoniako saugyklą. Tempė kanistrą paskui

save, bet už kelių metrų teko sustoti. Pasigailėjo, kad nenusekė paskui Keviną. Jei būtų suvaręs peilį į Jakobą Mesmerį, galbūt būtų kilusi tokia sumaištis, kad bendruomenė apsigalvotų? Bet to nuspėti neįmanoma. Viskas galėjo būt ir veltui, ir tai tik paspartintų jų visų mirtį. Pasiekęs artimiausią pašiūrę stumtelėjo duris, atbulomis įvirto į tamsią patalpą. Sunkiai krito ant žemės, akimirką pagulėjo, mėgindamas atgauti kvapą. Įkvėpęs pro nosį tuoj pat pajuto amoniako dvoką. Greičiausiai čia ir buvo saugykla. Privalėjo būti čia, pagalvojo, persiversdamas ant žemės. Tamsios patalpos gale įžiūrėjo didelės cisternos kontūrus. Lėtai pakilo, priėjo arčiau: apvali cisterna su aprūdijusiu korpusu priminė seną Antrojo pasaulinio karo laikų aviacinę bombą. Jeigu tik galėtų atsukti kranelį, kad pradėtų eiti garai, efektas greičiausiai būtų pats tas. Dirbdamas policijoje girdėjo istorijų, kaip amoniako sprogimai su žeme sulygindavo ištisas teritorijas. Amoniakas pats savaime lengvai užsidega, bet labai degūs jo garai, susidarantys ėmus leisti nesandariai cisternai. Kranelio rankeną rado po slėgio matuokliu, bet pasukti neleido didelė spyna. Apsižiūrėjo, ar nerastų, su kuo galėtų ją nulaužti, bet aplinkui nieko nebuvo. Grįžo prie durų, kur buvo pastatęs atsarginį kanistrą, nutempė jį prie cisternos. Vos ne vos užkėlė ant plono vamzdžio, jungiančio cisterną su slėgio matuokliu. Tada paleido kanistrą ant vamzdžio, šis sudrebėjo. Daužė jį vėl ir vėl. Nors jėgos ir seko, nesiliovė daužęs. Jei tai ir bus paskutinis dalykas, kurį padarys, tai bent jau pavyks at... Staiga slėgio matuoklio jungtis pasidavė, pro vamzdžio galą šnypšdami pasileido amoniako garai. Raunas numetė atsarginį kanistrą, išvargęs pažvelgė į vamzdį. Nuo plūstančių garų užsikosėjo, – pridėjęs ranką prie burnos kvėpavo pro medžiagą. Ėmė ašaroti akys, tekėti nosis, pagalvojo, kad neilgai trukus patalpa prisipildys sprogstamųjų dujų. Atsarginį kanistrą nusitempė prie durų kitame gale, atsuko dangtį. Dyzeliną išpylė ant medinio suolo ir sienos. Visą ištuštinęs numetė ant žemės ir susirado žiebtuvėlį. Kitame gale vis dar girdėjosi pro prakiurdytą vamzdį šnypščiantys amoniako garai. Pridėjo nykštį ant žiebtuvėlio, bet sudvejojo. Nė neįsivaizdavo, kiek garų reikės sprogimui sukelti. Gali pasirodyt, jog užteks vien kibirkšties viskam išnešt į orą – kartu su juo. Jau ėmė gailėtis savo sumanymo, svarstyti alternatyvas, kol neprisiminė išlaisvinusio jį Kevino, kuris nubėgo padėti

savo mamai. Bus prakeiktas, jeigu atsitrauks, kai berniukas buvo toks drąsus. Sulaikęs kvapą įžiebė ugnį. Pakilo plonytė liepsna, jis padegė dyzelio balutę ant stalo. Degalai užsidegė akimirksniu, liepsnos ėmė kilti siena. Jau norėjo atidaryti duris, bet lauke pasigirdo balsai. Susiradęs peilį klausėsi, kaip jie artėja. Rankenai nusileidus metėsi prie durų ir atplėšė jas. Tik spėjo pastebėti apstulbusį Patriko veidą, tada abu griuvo ant žemės.

– Dega! – sušuko vienas jį lydėjusių sargybinių.

Patrikas jau buvo užšokęs ant Rauno, juto jo ranką ant savo gerklės. Raunas aklai bedė peilį jo pusėn, Patrikas suvaitojo, atleido ranką. Išsilaisvinęs iš po užgriuvusio Patriko, Raunas pakilo.

– Laikykit jį! – sušuko Patrikas.

Pašnairavęs per petį pamatė tarpduryje stovinčius sumišusius Patriko vyrus, spoksančius į liepsnas. Tą akimirką atsikėlė ir Patrikas, iš durtinės žaizdos petyje per jo ranką sruvo kraujas. Jis atleido kulkosvaidžio saugiklį, pakėlė ginklą. Raunas žinojo niekaip neišvengsiąs kulkų lietaus. Sekundės dalį pagalvojo, kad viskas tuo ir pasibaigs. Už nugaros pasigirdo trenksmas. Tik ne iš Patriko šautuvo, o iš namo, kuris, rodės, tuoj išlėks į orą, kol jo nesusprogdino pavojingai didėjantis ugnies kamuolys. Patrikas pradingo liepsnų jūroje. Pradingo ir medžiai, ir Raunas. Sprogimo banga nusviedė Rauną ant keliuko už penkiasdešimties metrų. Jis žiopčiojo traukdamas orą. Apsvaigęs dar pajuto veriamą skausmą vienoje kojoje, pasižiūrėjęs žemyn pamatė, jog liepsnoja kairė klešnė. Karštligiškai kratydamas koją ėmė berti ant jos žemes – neilgai trukus ugnis užgeso.

Smarkus sprogimo trenksmas jį kiek apkurtino, ausyse girdėjo tik spengimą. Tik matė, kaip liepsnos plinta į aplinkinius pastatus. Po to sekė daugiau sprogimų, į nakties dangų pakilo dar daugiau ugnies liežuvių. Užsidegė dujų balionų sandėlis, balionai kilo į orą ilgomis ugnies uodegomis tarsi palaidos raketos. Raunas nušliaužė pasislėpti tarp medžių, pamažu ėmė grįžti klausa, pro nenutrūkstamą spengimą ėmė girdėti nuo kelio sklindančių šūvių salves. Kitą akimirką naktį perskrodė prožektoriaus šviesa. Ji sklido iš į teritoriją besileidžiančio sraigtasparnio, kuris ūžė tiesiai jam virš galvos. Policija galiausiai pradėjo šturmą, tik gerokai per vėlai, baiminosi jis.

63.

Metamos granatos trumpam nušviesdavo naktį, duslūs jų sprogimai aidėjo visoje Getsemanėje į taktą su artėjančiais policijos būriais. Raunas sėdėjo atsirėmęs į šiltnamio atramą prie paskutinės lysvės ir sekė kovą lauke. Ketino nušliaužti atgal į šventyklą, bet jį apleido jėgos. Vietoj to pasislėpė tarp spalvotų grybų, galiausiai numalšinęs troškulį iš šalia buvusio vandens čiaupo. Klausydamasis šūvių salvių mėgino atsigauti. Pagal garsus atskyrė ginklų tipus – sekė kovą. Jakobo vyrų M/95 šautuvai dusliai gaudė, o policijai šaudant MP5 labiau džeržgėjo. Iš pradžių girdėjosi vien M/95, bet pamažu užvaldė džeržgesys, reiškė, policija greitai nugalės sargybą.

Staiga kažkas sukrebždėjo prie tolimesnių durų, po sekundės kažkas jas išspyrė, net išbarškėjo stiklai. Raunas nužvelgė iš šešėlio išnirusią išbalusią pusnuogę žmogystą. Tai buvo Jakobas Mesmeris. Jo vienas šonas smarkiai kraujavo, greičiausiai jį pašovė, pagalvojo Raunas. Mesmeris jo dar nepastebėjo, vienoje rankoje laikydamas ramentą, o kitoje – geltonąjį voką jis vilkosi viduriniuoju takeliu, kol sustojo prie vienos lysvės. Vargais negalais pritūpęs užkasė voką juodžemyje.

Raunas ėmė grabalioti ieškodamas šalia, ant plytelių gulinčio peilio. Užčiuopęs pirštais sugniaužė jo rankeną. Buvo per daug išsekęs pajusti, kaip smarkiai jį laikė, bet kad ir kas nutiktų, pamėgins Mesmerį sulaikyti. Viena ranka remdamasis į vandens čiaupą pamėgino pakilti. Tą akimirką gavo į krūtinę smarkų smūgį, parvertusį jį ant žemės, ir pajuto, kaip peilis išslydo iš rankos.

– O tu dar gyvas, Demono nešike? – sunkiai išstenėjo Mesmeris, rodydamas į jį ramentu.

– Ar visus nužudei?

Jakobas sunkiai klestelėjo priešais. Ranka laikėsi už žaizdos šone, jam judant kretėjo riebus pilvas ir krūtys.

– Visus nužudei? – Rauno ranka ant plytelių grabaliojo peilį.

– Na, jau, nėra čia ko pykti, – Jakobas ramento galu nustūmė peilį toliau. – Pasimėgaukime tyla, – tą akimirką šūviai pasigirdo visai čia pat. – Na, kol ji dar čia.

– O Kevinas? Ir jį nužudei?

Jakobas Mesmeris nusijuokė.

– O jau kaip susirūpinai tuo mažu mongoloidu? Kevinas, tas mielas berniukas, miega su Dievo angelais kartu su mama. Amen.

Raunas desperatiškai papurtė galvą.

– O pats savo nuodų gerti nedrįsai...

– Mūsų ceremonija nutrūko. Policija puolė staigiai, spėju, dėl to galingo sprogimo. Gal žinai, kaip tai įvyko? – palenkęs galvą įsistebeilijo Raunui tiesiai į akis.

– Galėjo ir tave pasiglemžt. Beje, Patrikas perduoda linkėjimų. Mačiau jį, atrodė nustebęs užklupus liepsnoms.

Jakobas Mesmeris pritariamai linktelėjo.

– Esu tikras, kad palaimintasis Patrikas patenkintas savo kelionės pabaiga. Atrodo lyg būtum jam leidęs žūti kaip kareiviui. Jis jos troško nuo pat tada, kai buvo išsiųstas namo. Tiek daug kaltės kompleksų turėjo, – retoriškai tarė linguodamas galva.

Tą akimirką šiltnamį perrėžė ryški prožektoriaus šviesa. Apakino juos abu, jie užsidengė veidus rankomis. Vėl stojus tamsai Mesmeris sugriebė ramentą ketindamas atsistoti.

– Kodėl, Jakobai? Negi taip nekenti savo tėvo, kad visi tie žmonės turėjo mirt? – paklausė Raunas mėgindamas sulaikyti Mesmerį.

– Taip jis tau pasakojo? Kad nekenčiu jo? – Mesmeris liko sėdėti.

– Jei ne, tai kodėl nepasirašei sutarties pasilikęs pinigus? Kam reikėjo visų šitų žudynių?

– Nieko aš nenužudžiau. Parodžiau išrinktiesiems kelią į Rojų, tiems, kurie užsitarnavo Dievo malonę, nieko daugiau. Prie Viešpaties prisijungiame jo paties įsakymu. Dievas pamatė, kad mūsų meilė jam – tyra, todėl šiandien žengiame į dangų.

– Tai Dievas tau kalba? – sarkastiškai paklausė Raunas.

– Jis man visuomet kalbėjo. Nuo pat tos dienos, kai paprašiau jo pagalbos. Nuo tada, kai pamačiau, kokias nuodėmes ir vargą neša „Mesmograma“. Atėjau pas savo žemišką tėvą su dangiškojo tėvo žinia, tačiau jis jos nesuprato. Jis neigė realybę, nors parodžiau ją kaip juodą ant balto.

– Kokia gi buvo ta realybė?

– Kad užsiėmėme minčių kontrole, prekiavome Velnio darbais.

– Velnio darbais?

Mesmeris rimtai linktelėjo.

– Pardavinėjom užpatentuotą filosofiją su sugalvota kalba, pilna gražių žodžių, protingų trumpinių. Kalba, kurią suprato tik pakrikštytieji – tie, kurie sumokėjo, visi tie, kuriuos siuntėme į kursus, kuriems pardavinėjome knygas. Bedieviai, sutinkantys parduoti sielą už *vadybos kursus*, kad galėtų bendrauti su žmonėmis, einančiais pažadėtuoju keliu į valdžią. Pradėk nuo įmonės viršaus, jei juos įtikinsi, gausi aukso gyslą narių, atskubėsiančių pas tave savo noru.

– Skamba taip, lyg įkurdamas „Dievo išrinktųjų" sektą būtum pasiskolinęs tą verslo modelį, – ironiškai tarė Raunas.

– Šventvagis! – suurzgė Mesmeris. Smarkiai susijaudinęs užsikosėjo, susiėmė šone smarkiai kraujuojančią žaizdą. – „Mesmograma" žudo šeimas. Žudo visas krikščioniškas vertybes su iš anksto nustatytais asmenybės tipais, nekrikščioniška darbuotojų indoktrinacija trisdešimt septynias su puse valandos per savaitę. Įmonės tapo naujųjų laikų bažnyčiomis, o vadovai – vyskupais.

Lauke vėl pasigirdo šūviai. Mesmeris griebęs ramentą pakilo. Srūvantis kraujas nudažė vieną klešnę raudonai.

– Keista, kad vadini tai Velnio darbu, kai pats tą sistemą ir sugalvojai.

– Prieš Dievą visi mes nusidėjėliai, – lakoniškai atsakė Mesmeris, persižegnojęs. – Pripažįstu, pradėjęs dirbti savo tėvo įmonėje greitai susiviliojau visomis šitomis konsultantų dėstomomis vadovavimo strategijomis, JTI, „Myers-Briggs", DISC, visa tai mane labai sužavėjo. Dėl to sugalvojau savo sąvokas, išgryninau tai, kas buvo parašyta anksčiau, kol galiausiai išradau „Mesmogramą". Kai man pasirodęs Viešpats papasakojo, kaip nuo jo nutolau, susigėdau, atsižadėjau visko, ką dariau. Bet taip pat man rūpėjo atskleisti tą melą, kurį sukūrė mano pirmtakai. Nuversti netikras šventyklas. Tad ėmiausi jas visas tirti...

– Ir ką gi išsiaiškinai?

Jis niekinamai pasižiūrėjo į Rauną.

– Nesitikiu, kad suprasi, bet išsiaiškinau, kad pripažintą DISC strategiją sugalvojo vyras, anksčiau kūręs tokius tamsuoliškus komiksus

kaip „Wonder Woman"! O JTI, viena labiausiai paplitusių vadybos strategijų, buvo sukurta remiantis Jungo teorijomis, ištvirkusio tipelio, nesugebėjusio atitraukti rankų nuo moteriškos lyties pacienčių. Jei to dar nebūtų gana, JTI strategija kilo iš kitos, vadinamos „Eneagramos", sukurtos aferisto Gurdjefo, kuris užsiėmė okultizmu. Toliau tik dar blogiau – visas „Myers-Briggs" fondas, didžiausia vadybos organizacija pasaulyje, remiasi amerikiečių namų šeimininkės ir jos dukters rašliavomis ant virtuvės stalo. Beje, tos šeimininkės vyras, kartu su Openheimeriu prisidėjo prie pirmosios atominės bombos sukūrimo, pastumdamas žmoniją arčiau Pragaro. Ar dabar supranti, kad visi jie – šarlatanai, Šėtono išperos, tokie pat kaip mano tėvas?..

– Nuo žemės visą bendruomenę nušluojai vis tiek tu...

– Viskas, ką padariau, tai tik įrodžiau savo tiesą.

– O ji yra?..

– Kad niekas negali konkuruoti su Šventuoju Raštu. Nes kitaip nei viso pasaulio sistemos ar filosofijos, gryną prekę tiekia tik Dievas.

– Ir kokia gi ta prekė?

– *Amžinybė*. Kas ją nugalės? – Mesmeris patenkintas šypsojosi.

Vienas šūvis pasigirdo ypač arti. Policijos kulkosvaidžio džeržgesys, spėjo Raunas. Kitą akimirką visai šalia šiltnamio pasigirdo pareigūnų komandos. Jakobas Mesmeris giliai atsiduso, atsilošdamas į atramą. Nebeatrodė, kad dar ketina bėgti.

– Tavo tėvas. Minėjai jo nudegimą?

– Ir ką?

– Jei jis nesusijęs su gaisru Belgijos gatvėje, kaip ta nelaimė įvyko?

– Nelaimė? Na, galim ir taip pavadinti, – Mesmeris pasižiūrėjo į atviras duris. – Tai nutiko labai seniai. Tose liepsnose turėjom visi žūti. Būtume bent išvengę šito jovalo, sėdėtume sau dabar pas Viešpatį.

Tuomet į šiltnamį įžengė juodai apsirengę, kaukėti Greitojo reagavimo būrio pareigūnai iškeltais kulkosvaidžiais. Tamsoje šoko trys plonytės policininkų žibintų šviesos gijos. Šviesai pasiekus Mesmerį ir Rauną, pareigūnai pašaukė juos.

– Šalin, Šėtone! – suriko Mesmeris ir iškėlęs ramentą nusitaikė į pareigūnus.

Staiga sužvangėjo jų ginklai, kulkų lietus smarkia jėga pervėrė Mesmerio veidą ir krūtinę. Virsdamas jis sunkiai klestelėjo ant žemės po Rauno kojomis. Po akimirkos iš po sudarkyto jo veido ant plytelių išplito tamsi kraujo dėmė. Raunas pasidavė iškėlęs vieną ranką, stebėdamas pro Jakobo lūpų kraštą srūvančio kraujo purslus.

64.

Nakties dangų nušvietė Getsemanės teritorijoje siaučiančių gaisrų liepsnos, mėlynos greitosios pagalbos ir gaisrinių mašinų šviesos. Du gelbėtojai išnešė Rauną iš šiltnamio ant neštuvų, paramedikai sekė iš paskos. Raunas sunkiai kvėpavo pro ant nosies ir burnos uždėtą deguonies kaukę. Jie nešė jį pro degantį pagrindinį pastatą, kur su milžiniškomis liepsnomis kovojo gaisrininkai. Netoliese žolėje ant pilvų gulėjo penki Jakobo Mesmerio sargybiniai, už nugaros dirželiais suveržtomis rankomis, juos saugojo Greitojo reagavimo būrio pareigūnai. Paėjėjus kiek tolėliau dar pro medžius įžiūrėjo daugybę priešais šventyklą gulinčių lavonų. Du pareigūnai baltais chalatais pro pagrindinį įėjimą išnešė dar vieną lavonmaišį. Nusiplėšęs deguonies kaukę Raunas pamėgino atsigręžti į paramedikę.

– Ar kas nors... išgyveno?

Stambi apie trisdešimties metų moteris tuoj pat uždėjo kaukę atgal.

– Negalima...

– Išgyveno? – neatlyžo Raunas, traukdamas jos ranką. – Ar išgyveno kas nors, po velniais?

Pritvirtindama kaukę ji žvilgtelėjo ton pusėn.

– Aš... nežinau, bet situacija nekokia, – ji švelniai spustelėjo jo petį nešdama toliau per aikštelę. – Jums pasisekė, dabar reikia pailsėti. Pamėginkit atsipalaiduoti, viskas bus gerai.

Jie gabeno neštuvus pro Getsemanės vartus, pro gausybę gelbėtojų ir skubančių policininkų. Suvokęs, kad pagalba atvyko pernelyg vėlai, Raunas tyliai sukūkčiojo. Nepavyko išvengti katastrofos. Tarp pakelėje stovinčių priblokštų žiūrovų probėgšmais pamatė akmeninį vietos policininko veidą. Greitosios pagalbos gelbėtojai prašė smalsuolių pasitraukti, nutempę neštuvus į lauką netoliese, kur laukė chaki spalvos „Merlin“ sraigtasparnis. Su paramedikų pagalba gelbėtojai įkėlė Rauno neštuvus vidun, šalia kitų pacientų. Pakėlęs galvą Raunas apžvelgė išgyvenusiuosius. Visi buvo su deguonies kaukėmis, tad sunku buvo ką atpažinti, kol tolimame kampe nepastebėjo berniuko išsitaršiusiais plaukais. Raunas sugriebė paramedikės rankovę, prisitraukė ją.

– Ar Kevinas išgyveno?

– Kas toks?

– Berniukas, ar tas berniukas gyvas? – jis parodė Kevino pusėn, paramedikė atsigręžė.

Ji linktelėjo.

– Taip, sako, jis visai neblogai laikosi, šaunus vaikis. Tikrai išsikapstys.

Raunas klestelėjo galvą ant pagalvės, užsimerkė, klausydamasis apsukas didinančio sraigtasparnio variklio ūžimo. Po kurio laiko, kylant į orą, pajuto supimą. Vėl atsimerkęs pro langą išvydo ryškiai liepsnojantį pagrindinį pastatą – tarsi simbolį pragaro, kuriuo tapo Getsemanė. Tikėjosi, kad vieta sudegs iki pamatų, o „Dievo išrinktųjų" neliks nė pėdsako.

Pilve pajuto keistą virpesį, tarsi sraigtasparnis būtų beprarandąs aukštį. Spėjo pagalvoti, kad gal krenta, tačiau apsidairęs pamatė, jog visas personalas laikosi ramiai. Ir jokių pavojaus signalų nesigirdėjo. Pamažu susivokė, kad krenta ne sraigtasparnis, o jis. Vis gilyn ir gilyn į begalinę tamsą.

***

Variklio ūžesį kabinoje persmelkė nenutrūkstamas EKG monitoriaus pypsėjimas, paramedikė ir gelbėtojas tuoj pat sužiuro Rauno neštuvų pusėn. Jo galva gulėjo įstrižai pagalvės, suglebusi ranka kabėjo pašonėje. Monitoriumi bėgusi sinusoidė pavirto į tiesę. Paramedikė puolė prie Rauno. Nuėmusi deguonies kaukę išvydo pamėlusias lūpas. Patikrinusi pulsą nieko neužčiuopė.

– Junkit defibriliatorių, – sušuko gelbėtojams.

Radusi žirkles perkirpo Rauno marškinėlius apnuogindama krūtinę. Po jais kyšojo didelis, geltonas vokas, kurį ji nusviedė ant žemės šalia neštuvų. Priėję gelbėtojai ant kūno privirtino du defibriliatoriaus elektrodus.

– Šalin, jungiu! – suriko paramedikė.

Abu paleido Rauną, ji nuspaudė raudoną aparato mygtuką. Gyvybės ženklų nerodęs kūnas trūktelėjo, tačiau, sprendžiant iš horizontalios linijos monitoriuje, būklė nepasikeitė.

– Dar kartą! – sušuko paramedikė.

Jie pamėgino dar tris kartus, bet nesėkmingai.

– Kada būsim ligoninėj?

– Maždaug po šešių minučių, – atsakė gelbėtojas.

– Šūdas, amžinybė visa, po velniais! Reikia adrenalino.

Gelbėtojas, iš krepšio ištraukęs vienkartinį švirkštą ir adrenalino ampulę, ėmė adata traukti skystą tirpalą. Staiga nuo smarkaus vėjo gūsio sraigtasparnis susiūbavo, jei paramedikė nebūtų sulaikiusi, gelbėtojas viską būtų išmetęs ant grindų. Gavusi švirkštą ji jau norėjo suleisti jį Raunui, bet dar vienas vėjo gūsis vėl užsiūbavo sraigtasparnį, ji nedrįso rizikuoti.

– Šūdas! – susierzinusi suriko.

– Dabar arba niekada, – tarė gelbėtojas. – Kitaip jį prarasim.

– Žinau, po velniais, bet rizikuoju pataikyt jam į plaučius...

– Ligoninėj leisimės po dviejų minučių. Laukiam? – jis parodė į langą. Horizonte jau blykčiojo leidimosi aikštelės lemputės ant Karališkosios ligoninės stogo.

– Jis neturi tiek laiko. Laikyk mane stipriai, – ji apsižergė neštuvus. Gelbėtojas suėmė ją, ji nugara įsirėmė į žemas kabinos lubas. Prisimerkusi nusitaikė į Rauno širdies plotą. Staigiu mostu suvarė adatą jam į krūtinę, ji įsmigo giliai tarp viršutinių šonkaulių. Iki galo nuspaudė stūmoklį, adrenalino tirpalas subėgo į kūną. – O dabar ką? – suriko ji gelbėtojui.

Jis pasižiūrėjo į monitorių, vietoj sinusoidės vis dar tebuvo tiesi žalia linija.

– Jokios reakcijos.

– Šūdas... šūdas... šūdas...

65.

„Šėtono šventikas išžudė bendruomenę“
„Džounstaunas Lolande“
„Mirtininkų sektos koncentracijos stovykla“

Laikraščių antraščių sąrašas buvo ir ilgas, ir stulbinamas. Žinia apie tragediją Danijoje pastarąją savaitę laikėsi pirmuosiuose puslapiuose ne tik čia, bet ir visame pasaulyje. Net Eduardo laikraštis „Informacija", paprastai niekinantis bet kokias sensacijas, prisijungė prie visų, skiltis po skilties rašęs apie fanatišką sektą ir jos sukeltą tragediją, virtusią didžiulėmis *masinėmis žudynėmis*. Taip įvykį apibūdino žiniasklaida, sugriaudama paskutinį Jakobo Mesmerio planą įtikinti pasaulį, jog tai buvo kolektyvinė savižudybė.

Žuvusiųjų „Dievo išrinktųjų" iš viso buvo aštuoniasdešimt aštuoni žmonės, keturiolika nužudyti per susišaudymą su policija, trys žuvo policijos šturmą pradėjus sprogimui. Jų kūno dalys rastos išmėtytos aplink – įskaitant ir vieno tų vyrų aliumininį kojos protezą. Likusieji septyniasdešimt keturi „Dievo išrinktųjų" nariai mirė išgėrę šventykloje dalytų nuodų. Tačiau policijos pajėgos nenukentėjo. Nesunkiai sužeisti tik trys Greitojo reagavimo būrio pareigūnai, kurie jau išleisti iš ligoninės.

Išdegusiame sektos sandėlyje rasti laboratorijos likučiai, o šiltnamyje buvo auginama labai daug nuodingų rūšių grybų. Dauguma – klonuoti skirtingų musmirių ir bobausių hibridai. Tačiau teismo chemikai dar neišsiaiškino, kokiais tiksliai nuodais sektos nariai nunuodyti. Manoma, kad tai kažkoks mišinys, nes atlikus aukų skrodimą rasta cianido, įvairių amatoksinų ir psilocibinų koncentracijos. Anot teisėsaugos, pastaroji medžiaga turi haliucinogeninių savybių, todėl Jakobas Mesmeris naudojosi ja manipuliuodamas bendruomene ir pasiųsdamas žmones myriop. Ypač makabrišką radinį policijos specialistai atkasė Getsemanės komposto krūvose – galybę yrančių lavonų. Tai rodė, kad „Dievo išrinktieji" jau kurį laiką naudojo mėžinį kapinėms, neatmetant galimybės, jog žudynių bendruomenėje būta ir anksčiau. Šiuo metu policijos specialistai komposte ieškojo DNR pėdsakų, siekdami

nustatyti, kiek tiksliai jame paslėpta palaikų. Tuo metu Maisto kontrolės tarnyba uždraudė prekiauti Getsemanėje augintais pievagrybiais. Tai taip išgąsdino vartotojus, kad trys didžiausi prekybos tinklai pranešė apie kritusį ne tik žymų daniškų pievagrybių, bet ir apskritai valgomųjų grybų pardavimą. Pagrindinis klausimas, į kurį visi ieškojo, bet negalėjo rasti atsakymo, kodėl Jakobas Mesmeris nusprendė pasmerkti myriop visą bendruomenę. Visi judėjimo vadovybės nariai žuvo, todėl žiniasklaida spėjo, jog šis klausimas liks atviras. Atsakymą Jakobas Mesmeris nusinešė į kapus.

***

Eduardo stovėjo su ašaromis akyse ir puokšte baltų lelijų glėbyje. Už pavadėlio laikė Miofę, apsikabinusi per pečius jį guodė Viktorija. Eduardo kelis kartus nurijo seiles, mėgindamas nepravirkti.

– Reikėjo man važiuot su juo, tai taip niekad nebūtų nutikę.

Priešais stovėjęs Džonsonas pašnairavo jo pusėn.

– Ir kokio velnio? Tuomet abu čia gulėtumėt.

– Tuomet nebūtų taip sunku tai išgyventi. Visą gyvenimą save kaltinsiu.

Viktorija paglostė Eduardo ranką.

– Nagi, Eduardo, viskas bus gerai. Be to, nepamenu, kad Raunas būtų tave kvietęs. Jam labiausiai patiko viską daryt pačiam.

– Kalbat apie jį taip, lyg būtų miręs, – palingavo galvą Džonsonas.

Jis žengė žingsnį arčiau ligonio lovos, kurioje snūduriavo Raunas. Gulėdamas nukabinėtas elektrodais, žarnelėmis prijungtas prie greta stovinčių aparatų, atrodė toks silpnas. Iš didžiosios venos kakle kyšojo prie dializės aparato prijungtas kateteris. Džonsonas nugurkė seiles išvydęs, kaip permatoma žarnele nubėgo kraujas.

– Neapalpsi čia, ką? – paklausė Viktorija.

– Žinoma, ne, – Džonsonas skubiai nusuko akis. – Kaip buvęs boksininkas mačiau daug daugiau kraujo nei šis lašelis, – prunkštelėjo.

– Turbūt daugiausia tik savo paties, – pasigirdo silpnas Rauno balsas.

– Lozorius prisikėlė iš mirusiųjų, – tarė Viktorija.

Paleidusi Eduardo priėjo prie galvūgalio.

Raunas pažvelgė į juos apsiblaususiu žvilgsniu, šyptelėjo. Miofė trūktelėjo už pavadžio plėšdamasis prie lovos, tad Eduardo vos nepametė gėlių.

– Ramiai! – bet Miofė pasirodė stipresnis už Eduardo ir prasibrovė artyn. Raunas silpnai pamojo jam viena ranka.

Miofė sukriokė keliskart sučepsėjęs, taip parodydamas, kaip smarkiai pasiilgo, o susitikimas – nepaprastai džiuginantis.

– Kaip tu? – Viktorija prisėdo ant lovos krašto.

– Geriau, čia manim gerai rūpinasi.

– Girdėjau, vos kojų nepakratei, – pasakė Džonsonas.

– Daktarai sako, keletą minučių buvau dingęs.

– Buvai... buvai miręs? – Eduardo atvipo žandikaulis.

– Panašu, labai trumpai.

– *Madre mia**... Kaip jauteisi?

Džonsonas dėbtelėjo jo pusėn.

– Iš kur jam, po velnių, žinot, gi sako, kad miręs buvo?

– Na taip, bet ar ką matei? Šviesą? Kitą pasaulį?

– Visai nukvako ispaniūkštis, – palingavo galvą Džonsonas.

Eduardo įsižeidęs atsigręžė.

– Džonsonai, yra daug istorijų apie žmones, kuriems buvo konstatuota mirtis, o grįžę į gyvenimą jie pasakojo, kaip palikę kūną pažvelgė į save.

– Nieko aš nemačiau, nei savęs, nei ko kito. Paskutinis dalykas, kurį prisimenu, kad išskridau sraigtasparniu. Kai pabudau, gulėjau prijungtas prie visų šitų nesąmonių.

– Ką sako daktarai? – paklausė Džonsonas.

– Kad man pasisekė. Panašu, kad nuodai, kuriuos man sugirdė Jakobas, buvo kitokie nei bendruomenės nariams nuodyti. Manau, tokių pat gavo Benjaminas. Pasak gydytojų, nuodingas musmirių ir glotniagalvių kokteilis.

– Bjauru. Kokios... kokios prognozės?

– Gyvensiu.

* O Dieve. (Isp.)

Džonsonas linktelėjo.

– Tai svarbiausia. Kai tik išeisi, pastatysiu alaus.

– Pigiai atsieis.

– Kodėl?

– Gydytojas sako, net nuo vieno bokalo galiu atsidurt kapinėse. Smarkiai pažeistos kepenys. Ir inkstai. Net pasibaigus dializei reikės saugotis.

– Prakeiktas *maricón** tas Jakobas, tesudega pragare, – tarė Eduardo.

Džonsonas apžiūrėjo ant stalelio stovinčias stiklines su tabletėmis, vieną paėmė. Pasukiojo rankoje skaitydamas etiketę.

– Nitroglicerinas, žiūrėk, kad neišskristum pro langą.

– Tai tau ir su širdim negerai? – paklausė Viktorija.

– Tik jei pamirštu šitų išgerti.

Visiems pamažu suvokus, kokia rimta Rauno būklė, palatoje įsivyravo slegianti tyla.

– Ar žinai, kodėl jis taip pasielgė? Nužudė visus tuos žmones ir pats žuvo? – paklausė Viktorija, akivaizdžiai mėgindama pakeisti temą.

– Nes jis psichopatas, – sušuko Džonsonas.

– Labai gali būt, – pritarė Raunas. – Man atrodo, Jakobas neturėjo kito pasirinkimo. Kankinystė buvo geriausia išeitis.

– O kaip ta sutartis, kurią turėjai perduot, ar skaitei, kas ten parašyta? – paklausė Eduardo.

– Ne, – pamelavo Raunas ir užsimerkė. Apsvaigo nuo dializės, o gal nuo leidžiamų vaistų. Miegui nugalėjus jis nugrimzdo į tamsą.

* Pederastas. (Isp.)

66.

Po kelių dienų budinti seselė pranešė Raunui, kad pas jį atvyko du policijos pareigūnai. Jis tikėjosi, gal Mikelis bus atėjęs aplankyti, tačiau jie pasirodė esą iš kriminalinės policijos, paskirti tirti „Dievo išrinktųjų" žudynių. Raunas jų iš anksčiau nepažinojo, o jie akivaizdžiai pasistengė sužinoti apie jį kuo daugiau. Elgėsi draugiškai, kalbėjo su juo kaip su kolega. Pagyrė už pastangas, sakė, jog reikia turėt kiaušius pradedant tokį sprogimą.

Raunas stengėsi kiek įmanydamas išsamiau atsakinėti į jų klausimus, daugiausia apie įvykius prieš prasidedant žudynėms. Jiems labiausiai rūpėjo kuo nuodugniau išsiaiškinti, kas vyko iki žudynių, kad už jas atsakingiems asmenims būtų galima pateikti kuo svaresnių kaltinimų. Tai yra – tai nedidelei grupelei šturmą išgyvenusiųjų Jakobo sargybinių, kuriuos sulaikė policija.

– Kiek išgyveno, be sargybinių? – paklausė Raunas užsibaigus liudininko apklausai.

– Tik aštuoni suaugę ir šeši vaikai, – atsakė vyresnysis pareigūnas vardu Gregersas, plikas kaip kiaušinis. – Už nuopelnus greičiausiai gausi medalį, – jis nusišluostė nuo kaktos prakaitą.

– Nereikia man jokio medalio. Tik tikiuosi, kad po šios bylos pasikeis procedūra ir kitąkart policija reaguos greičiau.

Gregersas linktelėjo, susikišo rankas į džinsų kišenes.

– Jau artėjam prie pabaigos, Nilsai? – pažvelgė į kolegą, sėdintį šalia durų.

Nilsas linktelėjo, rodės, alpdamas nuo šilumos vienvietėje Rauno palatoje.

– Paskutinis klausimas.

– Žinoma, – tarė Raunas.

– Ką ten veikei?

– Jau paaiškinau, bet smagu, kad kartoji klausimą, – ironizuodamas atsakė Raunas. – Turėjau susitikti su Jakobu Mesmeriu kliento prašymu.

– Taip taip, tiek tai supratau, bet kodėl?

– Tai konfidencialu, kliento pavardė taip pat – kol dar nespėjai paklaust.

– Raunai, pagelbėk mums bent šiek tiek, juk mes toj pačioj pusėj, – įsiterpė Gregersas.

Raunas nieko neatsakė. Gregersas apsidairė palatoje, pilnoje Rauno draugų ir pažįstamų atneštų puokščių su linkėjimais pasveikti.

– Spėju, dirbai Jakobo Mesmerio tėvui – Ferdinandui Mesmeriui. Jis tave ten ir pasiuntė.

– Gal tiesiog palinksėk? Tai daugiau neklausinėsim – pridūrė Nilsas.

– Galit klaust, kiek norit, atsakymas bus tas pats.

– Kodėl jį gini? Ar jis kaip nors su tuo susijęs?

– Kas toks?

– Pats žinai. Kodėl Jakobas Mesmeris pradėjo žudynes kaip tik tada, kai pasirodei tu?

– Nori pasakyt, čia mano kaltė? – Raunas prunkštelėjo.

– Ne, bet galbūt tavo kliento? – patikslino Nilsas. – Ferdinando Mesmerio?

– Nepažįstu nieko tokia pavarde, – Raunas nenuleido akių. – Jei norit žinot, tai pažinojau Getsemanėje gyvenusį Benjaminą Klauseną, turėjom bendrą pažįstamą.

– Advokatą Lomaną? Tą, kuriam abu dirbot?

Raunas gūžtelėjo, pagalvojęs, kad jie tikrai gerai išnagrinėję bylą.

– Tuomet galim su juo pašnekėt?

– Galit, – atsakė Raunas.

Dėl jo galėjo eit ir pas Lomaną, vis tiek nieko daugiau nei ilgą popietę tvankioj jo kontoroj nepeš.

– Tai daugiau neturi ką pridurti?

– Tik tiek, kad mano klientas ir aš buvom susirūpinę dėl psichinės Benjamino sveikatos.

– Ar Benjamino savižudybė kaip nors susijusi su tuo, kas įvyko vėliau?

– Neįsivaizduoju, aš ne psichologas.

– Kokį įspūdį tau paliko Jakobas Mesmeris?

– Įspūdį? Vyrukas buvo nukvakęs.

– Ką reiškia „nukvakęs“? – paklausė Gregersas.

– Suskaičiuok jo aukas ir suprasi, ką turiu omeny.

Pareigūnai, palinkėję sveikatos, išėjo pro praviras duris. Kai Raunas įsitikino, kad jų tikrai nebėra, sunkiai pasisuko į stalelį po dializės aparatu. Atidaręs stalčių pasirausė šūsnyje „Linkiu pasveikti" atvirukų ir išgyvenusiųjų bendruomenės narių artimųjų padėkos laiškų, svarbiausias čia – Kevino pieštas sraigtasparnis, kuriuo abu skrido. Žinojo, kad Kevinas dabar gyvena globėjų šeimoje Fiune. Kai Rauną išleis, nusiųs jam ką nors, nors nežinojo, ką padovanoti ką tik motiną praradusiam berniukui. Gal sraigtasparnį ar kokį kitą žaislą? Ką nors, kas nukreiptų mintis. Galiausiai pirštais pasiekė stalčiaus dugną, kur buvo paslėpęs geltonąjį Ferdinando Mesmerio voką.

Kai pareigūnai šiltnamyje patvirtino Rauno tapatybę ir iškvietė gelbėtojus, Raunas sukaupė paskutines jėgas stengdamasis iškasti iš po žemių voką ir jį pasiimti. Ligoninėje ne kartą perskaitė sutartį ir sužinojo, kad ji būtų užtikrinusi Jakobui Mesmeriui įspūdingą sumą, jei tik tas būtų pasirašęs. Apie dvidešimt milijonų svarių priežasčių atsisakyti teisių į „Mesmogramą". O jei to nebūtų pakakę jam perkalbėti, Ferdinandas Mesmeris prisegė ir seną dokumentą. Seniai rašytą laišką, kurio turinio Raunas nesuprato, bet įvertino kaip pagalbinę priemonę spaudžiant Jakobą. Tas spaudimas galbūt ir sukėlė žudynes.

67.

Ligoninėje gulėjo trisdešimt tris dienas. Kai galiausiai grįžo į Kristianshauną, su palengvėjimu džiaugėsi galėdamas vėl užuosti jūros ir kavinių kepinių kvapą, klausytis eismo ūžesio, šūkaujančių praeivių. Daugumai tai atrodytų paprasčiausias triukšmas, tačiau Raunas tik taip jautėsi saugus. Tarsi namo grįžęs jūreivis, vis dar jaučiantis siūbavimą po ilgos kelionės jūra, kabindamasis už visko, kas pažįstama išsiilgtoje gimtojoje žemėje.

Iš ligoninės pasiėmė tik krūvą vaistų, Kevino piešinį ir Ferdinando Mesmerio voką. Kevinui nupirko didžiausią, kokią tik rado, gaisrinę mašiną, kurią išsiuntė jam kartu su laišku, dėkodamas už viską, linkėdamas visko, kas geriausia. Raudonas žaislinis automobilis priminė senąjį Viktorijos „Volvo", Rauną graužė sąžinė. Ypač dėl to, kad ji sugebėjo nepaklausti apie mašiną, – Raunas žinojo, jog Viktorija kasdien jos ilgisi. Apskambinęs pažįstamus policijoje išsiaiškino, kad automobilis vis dar stovi Vakarų Zelandijos policijoje kartu su dviem Jakobo Mesmerio „Audi", kurias tyrė specialistai. Jie jam pažadėjo paspartinti procesą, o kai tik baigs, išsiųsti „Volvo" į Kristianshauną.

– Reikia tau dar vaisių nupirkt, – pasakė Eduardo, stumdamas produktų pilną vežimėlį. – Kokius labiausiai mėgsti? – jo žvilgsnis lakstė po vaisių lentynas.

– Nekenčiu vaisių, – į vežimėlio kraštą pasirėmęs Raunas gaudė orą. – Ką aš, po velniais, darysiu su tiek maisto?

Eduardo jau krovė į maišelį įvairiausius kruopščiai atrinktus vaisius.

– Raunai, privalėsi taisyklingai maitintis. Iš ligoninės gavau visą sąrašą mitybos patarimų, – pridūrė.

– Nuo kada mes gyvenam kartu?

Eduardo užrišo maišelį, įmetė jį į vežimėlį.

– Raunai, aš rimtai, laikas tau pradėt rimtai žiūrėt į sveikatą.

– Aš ir žiūriu, bet į mano dvylikos litrų šaldytuvą viskas netilps.

– Tai į mano kažkiek sudėsim, – Eduardo nustūmė vežimėlį tolyn. – Skaičiau, kad sėlenų traškučiai gerina virškinimą, – pasakė jis, sukdamas link bakalėjos skyriaus.

– Ne, ačiū, dabar kaip niekad gerai tuštinuos.

Netrukus Raunas su Eduardo išėjo iš „Brugsen" parduotuvės Kristianshauno aikštėje. Raunui nebuvo sunku spėti paskui tris pilnus maišus tempiantį Eduardo. Rytinė saulė kybojo aukštai, aikštėje jau virė gyvenimas. Visi suoliukai buvo nusėsti žmonių, o netoliese zujo skubantieji į metro.

– Labas, – prieš Rauną išdygo plačiai besišypsanti jauna mergina. Ji mūvėjo nukirptais džinsiniais šortais, vilkėjo oranžiniais marškinėliais. – Imk, – įkišo jam ryškiaspalvę brošiūrą.

– A, ačiū, – suglumęs padėkojo Raunas.

Viena ranka ji perbraukė išsitaršiusius, neklusniai į visas puses styrančius plaukus.

– Mes esame nedidelė sąjunga, vadinamės „Šviesos vaikais". Jei norėtum pamedituoti ar nemokamai pavalgyti, užeik į mūsų centrą Bocmanų alėjoje. Nieko nekainuoja.

Raunas linktelėjo, įsikišęs aplanką į kišenę.

– Tikiuos, greit pasimatysim. Būk palaimintas!

Nieko neatsakęs nulydėjo akimis merginą, kuri prisijungė prie brošiūras dalijančių žmonių būrelio. Nemažai jų choru giedojo, o basakojis ilgaplaukis jaunuolis, prisėdęs ant akmens, grojo gitara.

– Manai, visada taip viskas prasideda – nuo giesmių, šokių, bendro amžinos laimės troškimo? – paklausė Eduardo.

Raunas gūžtelėjo.

– Šiaip ar taip mačiau, kuo tai gali baigtis. Einam.

Per aikštę jie nužingsniavo toliau – į Aukštutinę Kanalo gatvę.

– Ar jis galiausiai pasirašė? – paklausė Eduardo.

– Ką turi omeny?

– Na, tą sutartį?

– Kodėl klausi?

– Šiaip sau. „Ritzau" agentūra išplatino pranešimą spaudai, kad „Mesmer Resources", kaip ir numatyta, jungsis su SIALA. Jau svarstoma teikti pirminį viešą siūlymą, kai tik įvyks susijungimas.

– Aš tikrai nesiruošiu pirkt jų akcijų, – atšovė Raunas.

– Jos ilgainiui gali būt šio to vertos, – pajuokavo Eduardo, smarkiau sugriebęs pirkinių maišus. – Spėju, nepaisant to, ar Jakobas spė-

jo pasirašyt, ar ne, jam mirus visos teisės ir taip atitektų Ferdinandui Mesmeriui, kitaip juk nebūtų galėjęs jungtis?

– Nieko apie tai nežinau. Kurlink suki?

– Niekur, tik šneku.

– Tai laikas pertrauką padaryt.

– Atsiprašau, jei pasakiau kažką, kas...

Raunas numojo ranka.

– Pamiršk. Aš pavargęs... ir tiek, *sorry*.

Į „Bjanką" grįžo tylėdami, ant denio jau laukė Miofė. Raunas žinojo, kad Ferdinandas Mesmeris juo pasinaudojo, žaidė tarsi su pėstininku, bet dar negalėjo suvokti kaip, ir tai vis labiau ir labiau nedavė jam ramybės.

68.

Kartu su Miofe sėdėjo vairinėje žiūrėdamas į tamsų kanalu plaukianti vandenį. Laikrodis rodė dešimt, nors saulė ir buvo nusileidus, oras vis dar laikėsi šiltas. Eduardo kiek anksčiau paruošė prabangią vakarienę, tačiau jis neturėjo apetito. Draugas ketino atšaukti sutartą pasimatymą, kad galėtų juo pasirūpinti, bet Raunas primygtinai prašė vis tiek eiti. Eduardo sutiko tik labai nenoromis. Nors ir vertino Eduardo rūpestį, visa ši situacija ėmė jį varginti. Negalėjo sulaukti, kada jų santykiai vėl grįš į senas vėžes, alų pakeitęs „Earl Grey" arbata jautė, kad greičiausiai niekad nebebus taip, kaip anksčiau.

– Sužeistasis karys grįžo namo.

Jis grįžtelėjo, sveikindamasis su prieplaukoje stovinčia Katrine. Miofė tik nepatenkintas suurzgė.

– Ko nelipi ant denio?

Jai įžengus į vairinę laivas ėmė švelniai suptis. Miofė nusliūkino prie jos. Išsitraukusi iš kišenės Katrinė sušėrė jam skanėstą. Atrodė, tarsi skanėstas pažadino šuns ilgesį, prieš grįždamas į savo krepšį prie kajutės durų Miofė net leidosi pakasomas už ausies.

– Atėjai aplankyt ligonio?

Ji prisėdo ant kėdės priešais.

– Atsiprašau, nespėjau aplankyt tavęs ligoninėj.

– Nieko tokio. Gavau gėlių... nuo Ferdinando Mesmerio.

– Jis perduoda linkėjimų. Yra dėkingas už viską, ką padarei.

– Nejaugi. Girdėjau, susijungimas įvyko?

– Jau nedaug trūksta, taip. O dėkoja jis už tai, kad išgelbėjai tiek žmonių.

– Šit kaip. O tokie dalykai jį jaudina? – skeptiškai dėbtelėjo jos pusėn.

– Jis šiaip geras... giliai viduje.

Raunas linktelėjo.

– Galiu pasiūlyt tik arbatos, tai...

– Ne, ačiū, – ji papurtė galvą, atsilošusi iš vidinės striukės kišenės išsitraukė voką ir ištiesė jam. – Dar nesumokėjome už likusią darbo dalį.

– O aš neturėčiau prieš tai atsiųsti sąskaitos?

– Čia šiek tiek daugiau, nei apskaičiuotum iš čekių, – jos žodžiai dvelkė ironija.

Raunas paėmė voką, žvilgtelėjo vidun. Nė neskaičiuodamas matė, kad gavo tikrai nemenką sumelę.

– Dėl tiek daug nesitarėm, kodėl?

– Užduotis išsiplėtė labiau nei planavome, be to, dar ir asmeninės išlaidos.

– Tai čia už skausmą ir kančias?

– Turbūt nelinksma buvo viskas, ką patyrei...

Jis padėjo voką į šalį ant denio.

– Tai daugiau nieko neturiu padaryt?

Ji pažvelgė į kanalą.

– Policija tave greičiausiai jau apklausė?

– Taip, šnektelėjom, o ką?

– Ar sakei, kodėl buvai Getsemanėje?

– Nieko, kas būtų susiję su Ferdinandu Mesmeriu. Jis gali būt ramus.

– Ačiū. Jis vertina diskretiškus žmones.

– Tiek ir pats supratau.

– Dar kai kas ne į temą... – ji atsigręžė jo pusėn.

– ...sutartis, apie ją atėjai paklaust?

Ji linktelėjo.

– Ar apskritai turėjai progą ją įteikti?

– Ar neakivaizdu? – įsmeigė žvilgsnį į ją norėdamas suvokti reakciją.

Ji tik lengvai papurtė galvą.

– Ne, nemanau.

– Jakobas sutartį gavo.

– Ar žinai, kas su ja nutiko?

– Neįsivaizduoju. Ji arba policijoje, arba kur nors Getsemanės griuvėsiuose.

Ji linktelėjo, nudelbusi akis į grindlentes.

– Bet koks dabar skirtumas? Susijungimas juk vis tiek įvyks?

– Žinoma, – linktelėjo ji. – Čia labiau dėl *konfidencialumo*. Nenorėtume, kad į viešumą staiga iškiltų slapti dokumentai.

– Ar žinai, kas tame voke buvo?

– Ne, o tu? – ji nusišypsojo, bet žvilgsniu ieškojo įrodymų.

Jis papurtė galvą.

– Kaip ir nebuvo laiko, – pamelavo.

Sprendžiant iš šypsenos, ji patikėjo. Katrinė pakilo nuo kėdės, jis sunkiai nusekė įkandin.

– Ketvirtadienį „MESMER & SIALA" atidarymo šventė. Esi kviečiamas.

– Ačiū, nemanau, kad yra ką švęsti.

Ji gūžtelėjo.

– Saugok save, Raunai.

– Tu irgi.

Katrinė palinko į priekį, pabučiavo jį. Jos lūpos buvo kietos, šaltos, tačiau vis tiek jį kažkodėl sujaudino. Jis atsakė į jos bučinį. Po kelių minučių jie stovėjo apsikabinę, vis smarkiau bučiuodamiesi. Galiausiai Katrinė išsilaisvino, Raunas susiėmė įkaitusias lūpas.

– Gal aš verčiau eisiu, – tarė ji.

– Kodėl? O tu nepanaši į tokią, kuri staiga pasigaili, ką pradėjusi.

Ji nusišypsojo.

– Tai turbūt blogiausias komplimentas, kokį esu gavusi, – ji švelniai bakstelėjo jam į pilvą. – Bet dabar tiesiog nenoriu tavęs kankinti. Tu juk vis dar sergi.

– Ne taip *smarkiai* sergu, – pasitapšnojęs kišenę išėmė keletą tablečių lapelių. – Jei jau bus visai blogai, turiu ir nitroglicerino, ir EPO.

– Okei, čia turbūt blogiausias kabinimo būdas, kokį man tik teko girdėt, – ji pirmąkart nuoširdžiai nusijuokė.

Pro praviras kajutės duris Raunas įsitraukė ją į miegamąjį laivo priekyje.

Buvo gera justi šiltą jos odą, mylintis klausytis jos alpėjimo, ragauti jos lūpas, tarpukojį, jausti jos pulsą, judančius raumenis, tarp jų srūvantį prakaitą, liesti jos kūno linkius, atsiduoti audringam orgazmui. „Trykštu gyvenimu", – murmėjo jai į plaukus, nė pats nesuprasdamas žodžių, tik suvokdamas, kad kažką sako. Paskui gulėjo susiglaudę, jis juto, kaip jos kvėpavimas kutena kaklo šoną, kur buvo įstatytas kateteris. Jis klausėsi laivą laikančio lyno girgždesio. Prispaudęs ją smarkiau

prie savęs užmigo. Pabudus buvo tamsu. Gulėjo vienas lovoje, girdėjo ją krebždant kažkur kajutėje. Matė jos siluetą, kaip rausia jo daiktus, bet nieko nedarė, nes tai jo nenustebino, viskas puikiai atitiko jos charakterį: smalsų, įtarų, nuolat budrų. Ir žinojo, jog ji neras, ko ieško. Po kurio laiko pasidavė ir išsėlino laukan. Būtų mielai su ja pasišnekučiavęs, būtų norėjęs sužinoti, iš kur ji. Kur anksčiau dirbo, ką patyrė. Kita vertus, neatrodė, jog kuris nors iš jų norėjo dalytis praeitimi. Jų santykiai ar ryšys apsiribojo „čia ir dabar", greičiausiai pasibaigiantis *čia*. Ir to pakako.

Kitą rytą dulksna padengė laivo denį tarsi rasa. Apsivyniojęs antklode Raunas vaikštinėjo po denį, gėrė arbatą, valgė pusryčius. Kaimyniniai kanalo laivai slėpėsi lietaus migloje. Jis pasižiūrėjo į uždarytas Eduardo kečo kajutės duris, pagalvojo, kad greičiausiai jis liko nakvoti pas merginą. Vieną iš tų daugelio, kurias Raunui teko matyti per visus jų draugystės metus. Kaskart taip pat įsimylėjęs, kaskart įsitikinęs, kad šįkart tikrai sutiko tą vienintelę. Ir tai būdavo tiesa iki tol, kol pasirodydavo nauja, nutempdavusi jį tolyn. Apsigręžęs nuėjo prie šuns gulto, kur miegojo Miofė. Švelniai paglosčius galvą šuo suurzgė. Įkišo ranką po jo kilimėliu ir ištraukė geltoną voką. Ketino dar kartą perskaityti – ne sutartį, bet prie jos prisegtą laišką. Atsisveikinimo laišką.

69.

Raunas atsuko kėdę prieplaukos pusėn, kad koks nelauktas svečias neužkluptų jo skaitančio. Prie laiško nebuvo jokių komentarų, jis buvo tiesiog prisegtas kaip priedas. Dėl to atrodė tarsi paslaptingas jo turinys būtų savaime suprantama žinutė sūnui nuo tėvo. Raunas apžiūrėjo pageltusį popierių. Sprendžiant iš kokybės ir atspurusių kraštų lapas greičiausiai buvo išplėštas iš pigios užrašinės. Pats laiškas parašytas kruopščiai, bet be datos ir parašo:

> *Nebenoriu daugiau atidėlioti.*
>
> *Mūsų fiasko kartojas kas dieną. Mūsų gyvenimas. Mūsų pasaulis. Mūsų pasirinkimas. Mano pasirinkimas. Beviltiškas, žlugti pasmerktas konstruktas. Dabar ir per amžius.*
>
> *Mano pasmerktas pražūčiai.*
>
> *Kitos išeities nėra, tik atpirkimas liepsnose. Dar vieno niekad dienos šviesos neturėjusio išvysti projekto pabaiga.*

Jau pirmąkart perskaičius laišką Raunui įstrigo trečia nuo pabaigos eilutė. Tikrai dėl to, kad kaskart prieš akis iškildavo nudegusi Ferdinando Mesmerio ranka, bet ir dėl to, kad Jakobas pats paminėjo tėvo randą. Dėl to manė, jog prieš pat mirtį Jakobas norėjo papasakoti jam ilgai saugotą šeimos paslaptį. Kažką iš savo vaikystės ir kam sutrukdė policijos šūvių salvės. Apie Jakobo jaunystę žinojo tik šiek tiek, ir tik iš abejotinų Ferdinando Mesmerio pasakojimų. Be to, Raunas girdėjo tik kunigo, mokiusio Jakobą Biblijos mokykloje, nuomonę. O jis Jakobą apibūdino kaip empatišką, gabų, visuomet skubėjusį pagelbėti daug jaunesniems klasės draugams.

Laiške nebuvo nieko, kas tiesiogiai ar netiesiogiai galėtų atsakyti į klausimą, kodėl Jakobas taip pasielgė. Tačiau Raunas vis tiek neabejojo, kad tai – grasinimas, turėjęs priverst Jakobą pasirašyti sutartį. Labiausiai Raunui nedavė ramybės klausimas, ar Ferdinandas Mesmeris netiesiogiai paskatino Jakobą masinėms žudynėms? Ar tėvas iš anksto

žinojo, ko trūksta pastūmėti ir taip sutrikusią sūnaus sielą? Jei taip, byla toli gražu nebaigta – reikėjo suvokti tikrąją laiško prasmę. Dėl to jis dar kartą perskaitė: „Mano pasmerktas pražūčiai." Jausmas jam buvo pažįstamas, bet tai negelbėjo. Jautėsi siaubingai pavargęs, pamanė, kad jam galbūt nelemta to išsiaiškinti.

Atėjo laikas išgerti dar vieną dozę vaistų.

70.

– Po velniais, na ir gera tave matyt, Raunai, – jau trečią kartą pakartojo Mikelis per tas penkiolika minučių, kurias jie prasėdėjo lauko kavinėje Halmo aikštėje.

Greičiausiai taip mėgindamas prisipažinti, kad jaučiasi kaltas neaplankęs jo ligoninėje. Paskambino jam vakar klausdamas, ar gali susitikti. Telefonu kalbėjo rimtai, tad Raunas naiviai tikėjosi, jog susitikimas bus kaip nors susijęs su Kaminskio ir Evos byla, tačiau iki dabar Mikelis nieko apie tai neužsiminė.

Padavėjas atnešė užsakytus gėrimus. Mikelis pasižiūrėjo į savo latę, tada į Rauno užsisakytą vandenį.

– Nebegeri alaus?

Raunas linktelėjo.

– Naujas stilius?

– Taigi, – nesileisdamas į kalbas atsakė Raunas.

– Senais laikais aktyvesni buvom... – Mikelis pakėlė stiklinę kaip linkėdamas į sveikatą ir gurkštelėjęs pastatė ant stalo. – Neblogą pasirodymą surengei Lolande, nuovadoje tik apie tai ir šneka, – mostelėjo į pastatą už poros žingsnių.

Raunas gūžtelėjo.

– Aštuoniasdešimt aštuoni žuvę, galėjo ir geriau baigtis.

– Verčiau skaičiuotum tuos, kuriuos išgelbėjai, ar tuos tris, kuriuos nusinešė sprogimo banga. Tikrai išgelbėjai kelis Greitojo reagavimo būrio kolegas.

Raunas linktelėjo, atsigėrė vandens.

– Inspektorius perduoda linkėjimų. Žinai, nori įteikt tau apdovanojimą fotografuojant žurnalistams.

– Ar dėl to ir norėjai susitikt?

– Aišku, kad ne, po velniais. Praeidamas paminėjo. Aš jam – ne pasiuntinukas.

– Nuo kada? – Raunas mirktelėjo. – O tu kaip? Jau dirbi visu etatu?

Mikelis linktelėjo.

– Tai aišku. Vėl su Melbiu siaubiam gatves. Dabar ne narkotikų, o ginklų ieškom. Vadovybė nepatenkinta tuo, kas dedas, daug banditų šaudosi.

– O tavo šautinė žaizda?

– Kartais jaučiu tempimą, – susiėmęs petį atsargiai pajudino ranką. – Tarsi sausgyslės nenorėtų tinkamai suaugti.

– O kas su Kaminskiu?

Vien išgirdus pavardę Mikeliui ėmė trūkčioti akis.

– O kas?

– Kaip jo byla einas?

– Nori pasakyt, bylos. Eilė norinčiųjų jį apklausti nesumažėjo. O kalbama ne apie smulkmenas, girdėjau iš jo prižiūrėtojo.

– Kokias?

Mikelis apsidairė, norėdamas įsitikinti, kad nesiklauso lankytojai prie kaimyninių staliukų. Tada nuleido balsą:

– Tas vyras – visiškas psichas. Pirmiausia užpuolė jam paskirtą advokatą, suvarė vargšeliui tušinuką į akį. Nuo tada jo apklausos vyksta su griežta apsauga, o Kaminskis sėdi surakintomis rankomis ir kojomis. Paskutinis dalykas, kurį girdėjau, kad gabenamas iš kameros į tardymo patalpas policijos komisariate ėmė priešintis ir nukando vienam kalėjimo pareigūnų didžiąją dalį ausies. Tad dabar pas jį eina tik su riaušių malšinimo įranga *ir* ausų apsaugomis.

– Pareigūno vietoj būčiau iškūlęs jam dantis, – atšovė Raunas.

– Dėl to tavęs ir pasiilgom, – Mikelis atsilošė.

– Tikėjausi naujienų apie Evos bylą.

– Žinau. Dar ir dėl to tau paskambinau.

– Klok.

– Man galiausiai pavyko prieit prie konfiskuotų vogtų daiktų, rastų per Kaminskio kratą. Didžioji dalis jų Karališkojoje policijoje, viskas nuo elektronikos iki papuošalų, – jis žvilgtelėjo į rankinį laikrodį. – Pagalvojau, gal norėtum nuvažiuot apžiūrėt?

Raunas sutrikęs linktelėjo.

– Maniau, apsidžiaugsi?

– Žinoma, Mikeli, vertinu tavo pagalbą, visai ne dėl to aš čia, bet kokia tikimybė, kad rasim ten daugiau nei prieš trejus metus pavogtus daiktus?

Mikelis skėstelėjo rankomis.

– Minimali, bet tikimybė visgi yra.

– Okei, važiuojam tada, – Raunas sumokėjo už gėrimus, abu kartu nuėjo prie Mikelio civilinio patrulio automobilio, juodo golfo, stovėjusio priešais Centrinės nuovados įėjimą.

Mikelis nukūrė Halmo aikštės grindinio akmenimis, net padangos cypė. Raunui tai priminė senus laikus, kai patruliuodavo drauge. Mikelis visada važinėdavo kaip išprotėjęs, nesvarbu, ar gaudavo skubų iškvietimą, ar ne, tad panašu, niekas nepasikeitė. Jie nuvažiavo Tietgeno gatve, toliau Bernstofo gatve, priešais sankryžą Mikelis nuspaudė stabdžius. Raunas pašnairavo į galingai stūksantį policijos komisariatą su žymiaisiais skliautais.

– Tai Kaminskis ten viršuj sėdi?

– Jo, – Mikelis linktelėjo.

Taip arti ir tuo pat metu taip toli, pagalvojo Raunas, bet nieko nepasakė.

Mikelis nuspaudė akseleratorių, įsuko į sankryžą. Jie nuvažiavo Mičelio gatve, kur juos pro grotuotus vartus įleido į Karališkosios policijos teritoriją. Prariedėjo atvirus garažo vartus iki kelio pabaigos, ten stovėjo trys dideli kroviniai konteineriai. Senyvas, žilstelėjęs pareigūnas laužė nuo trečiojo plombą.

– Kodėl juos čia laiko? – paklausė Raunas.

Mikelis papurtė galvą.

– Geras klausimas. Spėju, visa tai – dalis paslapties šydo, dengiančio Kaminskio bylą, nes apie ją nerašoma žiniasklaidoje.

– Turbūt nelengva buvo prieiti?

– Mėlynmarškiniai juk padeda vieni kitiems, ar ne?

Išlipę iš automobilio pasisveikino su pareigūnu. Jis įspėjo juos pasiskubinti, nes konteinerius reikės vėl užplombuoti, kol kas nors iš vadovybės nepastebėjo, ką jie čia veikia.

Raunas pasižiūrėjo į pirmąjį konteinerį, kur stovėjo eilė „B&O" plokščiaekranių televizorių su brangia „Bose" ir kitų prabangių ženklų garso aparatūra.

– Na, pažiūrim? – paklausė Mikelis.

Raunas papurtė galvą.

– Įsilaužėlis nelietė mūsų senojo televizoriaus ir aparatūros, tad neverta tarp šitų ieškoti.

Raunas patraukė prie kito konteinerio, jame įrengtose lentynose eilėmis buvo sustatytos dėžės mobiliųjų telefonų ir planšetinių kompiuterių. Apatinėse gulėjo krūvos nešiojamųjų kompiuterių, Raunas pritūpė apžiūrėti juos atidžiau. Eva turėjo juodą IBM, kažkokį „think", įsigudrinusi išgraviruoti advokatų kontoros pavadinimą ant dangtelio. Be to, prie jutiklinės dalies buvo užklijuotas „Riešutėlių" komikso lipdukas. – „Aš dar ir šuns noriu", – apsigindavo ji, kai jis šaipydavosi, jog advokatei lipdukai ant kompiuterio nedera. Po kelių minučių peržiūrėjęs viską nerado nei „Riešutėlių", nei graviruoto logotipo, vėl pakilo.

– Pažiūrim paskutiniam? – tarė Mikeliui.

– Čia mūsų *blizgučių* konteineris, – pasakė juos lydėjęs pareigūnas. – Čia saugom visus papuošalus ir laikrodžius, – ėmė rakinti eilę plieninių spintelių. – Vertas kelių milijonų.

Raunas ištraukė kelis pirmus stalčius. Jautėsi tarsi lombarde ar nusikaltėlių „Tiffany". Vagis pavogė išskirtinį Evos „Rolex" laikrodį su „Jubilee" apyranke, kitoje laikrodžio pusėje buvo išgraviruota data. Tą dieną Eva išlaikė paskutinį egzaminą universitete, laikrodį sau pasidovanojo už tai, kad ištvėrė studijuodama pusę gyvenimo.

Raunas peržiūrinėjo vieną stalčių po kito nerasdamas nieko, kas galėtų priminti Evos laikrodį. Stovėdamas tvankiame konteineryje sukaito, rodės, širdis ėmė greičiau plakti.

– Ar gerai jautiesi, Raunai? – Mikelis pasižiūrėjo jo pusėn.

Jis linktelėjo jusdamas, kaip juo srūva prakaitas. Ėmė peržiūrinėti stalčius skubiau, jausdamasis vis blogiau ir blogiau.

– Gal padarykim pertrauką?

– Ne, kam? – pamėgino apsimesti energingas.

Jau seniai turėjo išgerti vaistų, bet nenorėjo ryti tablečių matant Mikeliui ir policininkui kaip koks narkomanas. Žinojo, kad tai – tuštybė, o jie dėl to apie jį blogiau nepagalvos, ypač Mikelis, bet jų gailesčio nenorėjo. Ištraukęs kitą stalčių jame pamatė dešimt nedidelių moteriškų „Rolex", visi jie priminė Evos. Paėmė vieną iš jų, apsuko, – rankos taip drebėjo, kad negalėjo patikrinti, ar ant jo yra užrašas. Padėjo laikrodį atgal į stalčių, kad nenumestų ant žemės.

– Pasakyk, ko ieškom, – tarė Mikelis, – gal galėsiu padėt.

– *Susitvarkysiu pats.*

– Žinoma, – Mikelis žengtelėjo atatupstas.

Užuot išėmęs laikrodžius Raunas juos tiesiog apvertė. Ant paskutiniojo įžiūrėjo skaičius primenantį raižinį. Paėmęs laikrodį jau norėjo pažiūrėti į beveik nusitrynusią datą, kai vieną koją sutraukė mėšlungis. Raunas padėjo laikrodį į šalį, čiupęs už lentynos mėgino išsilaikyti ant kojų. Viskas pavojingai susiūbavo, Mikelis kaip tik spėjo sulaikyt lentynas, kad visos ant jo neužkristų.

– Po velniais, Raunai, ar kas atsitiko?

– Turiu truputį išeit...

Mikelis sugriebęs ištempė Rauną iš konteinerio.

– Viskas man gerai, – Raunas išsilaisvino.

– Ar ten jos laikrodis?

Raunas atsirėmė į konteinerį, išsekęs nuslydo jo siena.

– Nemanau, bet gal gali patikrint datą?

– Žinoma, – Mikelis grįžo į konteinerį.

Raunas skubiai iš kišenės išsitraukė tabletes, prarijo du *glicerinus*. Mikelis grįžo tuoj pat.

– Septinto dvidešimt ketvirta ar dvidešimt antra, bet metai tikrai 1989-ieji.

Raunas linktelėjo.

– Tada tikrai ne Evos.

Mikelis atsigręžė į policininką ir padėkojo už pagalbą.

– Verta buvo pabandyt. Ačiū, Mikeli.

Mikelis prisėdo šalia.

– Tik pasakyk, kai jau norėsi važiuot.

Raunas linktelėjo.

– Spėju, tai viskas?

– Kaip suprast?

– Kad toliau jau nepasistūmėsim.

Mikelis linktelėjo.

Jie dar ilgai taip sėdėjo, spoksodami į žemę, klausydamiesi, kaip džeržga policininko uždaromų konteinerių vyriai.

– Žinau, kad skamba šūdinai, bet, Raunai, pamėgink gyvent toliau.

– Stengiuos kaip tik įmanydamas.

– Tikrai?

Raunas linktelėjo, lėtai pakilo. Pažiūrėjo į kitoje gatvės pusėje stovintį policijos komisariatą, į kalėjimą viršutiniuose aukštuose. Čia kartu su kitais kaliniais sėdėjo pavojingiausi šalies nusikaltėliai – tie, kuriuos reikėjo saugoti nuo visuomenės. Jei blogis iš tiesų egzistuoja, grynas, prigimtinis, toks, koks aprašytas Biblijoje, toks, apie kokį pamokslavo Jakobas Mesmeris, tai jis atsirado ten, pačiame viršuje. O tarp visų tų velnių Kaminskis iškilo aukščiausiai.

– Taip arti, o taip toli, – sumurmėjo Raunas.

– Ką?

– Nieko, – užbaigė Raunas.

Pagalvojo, kad jei negali susitikti vieno Šėtono, bent jau gavo kvietimą pas kitą. Nusprendė rytoj sudalyvauti Ferdinando Mesmerio priėmime. Jo pergalės vakarėlyje.

71.

Virš aikštės tarp būstinės ir uosto baseino plevėsavo didelės, tamsiai žalios vėliavos su naujuoju įmonės logotipu. Ovalo formos aikštėje pusantro šimto kviestinių svečių gurkšnojo šampaną, o baltai apsirengę padavėjai ant padėklų nešiojo sumuštinukus. Raunas įsitaisė kiek atokiau stebėti susirinkusiuosius, kurių dėmesys buvo nukreiptas į uosto baseiną ir laikinai šalia krantinės įrengtą platformą. Ant jos juodai apsirengęs Ferdinandas Mesmeris sakė sveikinimo kalbą. Ryški saulė atsispindėjo visiškai lygiame baseino vandenyje, tad rodės, jog platforma ir vanduo susiliejo į vieną, o Mesmeris galėjo vaikščioti ar bent jau stovėti ant vandens. Tokią dieną kaip ši jis tai ir sugebėjo, apsuptas savo darbuotojų ir įtakingų svečių, atvykusių drauge atšvęsti sąjungos įkūrimo. Raunui šis vaizdas nepatiko – jis pernelyg kraupiai priminė paskutinį Jakobo Mesmerio pamokslą mirčiai pasmerktiems mokiniams.

– Šampano? – staiga prieš jį išdygo jauna mergina su padavėjos uniforma ir taure rankoje.

– Ne, ačiū, – atsisakė Raunas.

Dėl prastos akustikos garsas atsimušdavo tarp pastatų, todėl Raunas girdėjo tik Mesmerio kalbos nuotrupas. Bet suprato, jog jam tai buvo *didi diena, istorinė diena, naujos eros pradžia* bei kažkas apie *beliefs* ir *benchmarks*, ir dar daug verslo žargono, kurio klausydamiesi linksėjo susirinkusieji, o Raunas nė nenutuokė, ką jie reiškia. Kas kartą Ferdinandui Mesmeriui padarius dirbtinę pauzę pasigirsdavo plojimai, o kalbos pabaigoje jis išskėtė rankas mėgindamas – tiek Raunui pavyko suprasti – juos visus apkabinti. Raunui buvo per akis nutukusio, juodu kostiumu apvilkto tariamo Jėzaus figūros, mėginančios išlaikyti pusiausvyrą ant Kinereto ežero.

Kalbai pasibaigus prie Mesmerio ant platformos prisijungė nedidukas žilas vyras. Jiedu paspaudė viens kitam rankas, svečių plojimai dar sustiprėjo. Fotografų blykstės galynėjosi su saule siekdamos įamžinti didingą akimirką. Raunas spėjo, kad tas vyras, matyt, įmonės, su kuria susijungė Mesmeris, savininkas. Po akimirkos užgrojo varinių pučiamųjų orkestras, į orą pakilo daugybė žalių balionų.

Raunas stebėjo į krantinę lipantį Ferdinandą Mesmerį. Jį apspito priekyje stovėję svečiai, Mesmeris šnekučiavosi su jais plačiai šypsodamasis, mostaguodamas rankomis. Raunas pažino kelių svečių veidus, tarp jų buvo Folketingo politikų, žinomų verslininkų ir, Rauno nuostabai, pats policijos komisaras Nilsas Vestergardas. Niekada nebuvo jo sutikęs, bet žinojo, kad jis pagal išsilavinimą teisininkas, į postą atėjęs iš valstybės advokatūros, į patrulio automobilį niekada nebuvo nė kojos įkėlęs. Vestergardas buvo sistemos vyras, labiau mėgęs racionalizuoti nei gyventi tikrąjį policijos gyvenimą, domėtis paprastų pareigūnų kasdienybe. Buvo įsitikinęs, kad Ferdinandas Mesmeris galėtų išmokyti jį kelių naujų triukų.

– Tai visgi atėjai, – tarė staiga šalia jo išdygusi Katrinė.

Raunas linktelėjęs nusišypsojo.

– Gal atnešt tau ko išgert?

– Ne, ačiū, bet galėtum atvest Ferdinandą Mesmerį.

Ji nusijuokė.

– Jo laukia daug svečių, bet būtinai perduosiu linkėjimų, kai pati su juo kalbėsiu.

Išsitraukęs geltoną voką Raunas pamojavo juo.

– O gal šitas svečių sąrašą sutrumpintų?

– Tai vis dėlto jį turi? – ji atrodė nusivylusi, greičiausiai dėl nevykusių savo pastangų apieškant jo jachtą.

– Aha, – jis linktelėjo.

Raunas nusekė akimis Katrinę, besiiriančią per svečių minią Ferdinando Mesmerio pusėn. Nutraukus jo pokalbį su vyriausiuoju burmistru jis atrodė susierzinęs, bet iš rankos mostų Raunas greitai suprato, kad jis skubiai burmistro atsiprašė. Po akimirkos Mesmeris jau stovėjo priešais tiesdamas jam ranką.

– Kaip džiaugiuos jus matydamas. Kaip gerai, kad pasveikot ir galit su mumis šiandien švęsti.

Raunas pasisveikino, spausdamas gruoblėtą Mesmerio delną.

– Gal eikim vidun? Tik mudu, – Mesmeris dėbtelėjo Katrinės pusėn, ji liko stovėti.

72.

Jie įžengė į didelę konferencijų salę su vaizdu į uostą pro panoraminius langus. Tankiai sustatyti stalai buvo uždengti baltomis staltiesėmis, paruošti iškilmingai vakarienei, o scenoje kiek tolėliau technikai tvarkė garso aparatūrą.

– Gal norit prisėsti? – Ferdinandas Mesmeris pasiūlė jam kėdę prie artimiausio stalo, kur pats prisėdo. Medžiagine serviravimo servetėle nusišluostė prakaituotą kaktą.

Raunas prisėdo ir padėjo voką ant stalo priešais Mesmerį, jis tik pašnairavo jo pusėn, tačiau paimti nedrįso.

– Katrinė sakė, nežinojot, kur dingo vokas?

Raunas gūžtelėjo.

– Ką gi, juo labiau norėčiau jį atgauti. Ar turėjot progą perskaityti?

– „Nebenoriu daugiau atidėlioti... Kitos išeities nėra, tik atpirkimas liepsnose. Dar vieno niekad dienos šviesos neturėjusio išvysti projekto pabaiga."

Ferdinandas Mesmeris nurijo seiles.

– Spėju, atėjot atsiimti... mokesčio už radybas? Kiek?

Raunas, persmelkęs jį bejausmiu žvilgsniu, atsilošė į atkaltę.

– Tais laikais, kai dar dirbau policijoje, ypač karjeros pradžioje, kai buvau jaunas patrulis, kartais mane iškviesdavo nusižudžius kokiam vargšeliui. Paprastai budinčio policininko klausdavai, ar auka – vyras ar moteris, iš esmės dėl to, kad pats apsisaugotum. Tokiose situacijose vyrai daug nuoseklesni nei moterys. Vyrai dažniausiai šoka po traukiniu, kariasi ar įsikiša į burną pistoletą ir nuspaudžia gaiduką. Kartą senyvas pareigūnas man pasakojo, jog taip yra dėl to, kad vyrai mėgina nusižudyti neradę išeities iš beviltiškos situacijos, o moterims tai dažniau pagalbos šauksmas. Dėl to mėgindamos nusižudyti moterys ne tokios nuoseklios. Jos bando skandintis, perdozuoti vaistų – iš visų šitų situacijų jas įmanoma išgelbėti. Netikslių pjūvių paprastai būna net pjaustantis venas. Na, žinot, įbrėžimų prieš lemiamą pjūvį. Dažniausiai – įstrižai riešo, o nuo tokių mirštama labai retai.

Mesmeris nekantriai žvilgčiojo į savo svečius pro panoraminį langą.

– Įdomu, bet nelabai suprantu, kurlink sukat?

– Kad šitie *lyčių pasirinkimo skirtumai,* jei galim taip pavadinti, tik įrodo, kad visuomet esama išimčių.

– Nesuprantu, kaip tai susiję su manim. Kaip jau sakiau, mielai sumokėsiu už tai, kad atnešėt man šiuos dokumentus, nes nenoriu, jog jie patektų į svetimas rankas...

– *Netikslūs pjūviai,* – nutraukė jį Raunas, rodydamas į subjaurotą Mesmerio ranką. – Tarsi piromanas, ėmęs gailėtis, kad sukėlė gaisrą ir žūtbūt stengdamasis jį užgesinti. Ar jūs irgi pasigailėjot? Ar pasigailėjot vos nesudeginęs savo šeimos? Vos nenužudęs savęs ir sūnaus?

Mesmeris pasižiūrėjo į subjaurotą savo plaštaką, deformuoti pirštai priminė gruoblėtą kanopą.

– Galiu užtikrinti, tą vakarą aš neturėjau jokių abejonių, kaip tik priešingai.

– Šit kaip? Tik nesuprantu, kaip po tiek metų jūsų laiškas galėjo būti Jakobui toks svarbus?

– Ne, aišku, kad nesuprantat. Bet tą laišką Jakobas privalėjo gauti, kad pamatytų, jog vis dar yra skolingas.

– Skolingas už ką? Kad išgelbėjot jį iš paties sukelto gaisro? – Raunas palingavo galva.

– Viską ne taip supratot, – atsakė jis. – Jokio gaisro aš nesukėliau.

– Tai kodėl tuomet?..

– Gaisrą sukėlė Jakobas.

Raunas įsispoksojo į Mesmerį.

– Tai laišką?..

– Laiškas Jakobo, jis jį parašė.

Raunas nebežinojo, kuo tikėti.

– Pavargau nuo visų jūsų melagysčių, tikrai nenoriu dar vienos.

– Raunai, niekad jums nemelavau. Nepasidalijau, mano nuomone, nebūtina informacija, vien norėdamas apsaugoti savo ir savo šeimos gyvenimą.

– Tai kodėl Jakobas norėjo nusižudyti?

– Jei atvirai, nežinau. Gal, kaip jūs ir sakėt, vyrai nori pabėgti iš beviltiškos situacijos.

– Sakiau ne tam, kad iš manęs tyčiotumėtės.

– To nenorėjau. Bet ir šiandien negaliu suvokti, kodėl jis taip pasielgė, – Mesmeris palingavo galvą. – Galiausiai viskas baigėsi gerai. Pasiekėme puikių rezultatų su „Mesmograma", prie kurios jis smarkiai prisidėjo. Mūsų gyvenimo darbas susilaukė sėkmės, didžiosios įmonės laukė eilėse norėdamos „Mesmogramą" įgyvendinti. Uždirbome kaip niekad daug.

– Gal jo prioritetai buvo kiti?

– Jakobas buvo darbo žmogus. Ne šeimos, nors ir džiaugėsi tuo, ką turėjo. Jis buvo geras tėvas ir vyras, rūpinęsis, kad namiškiams nieko netrūktų.

– Rūpestis ir meilė – du skirtingi dalykai.

– Žinau, bet turiu priežasčių manyti, kad savo šeimos jis nemėgo. Dėl to viskas atrodo taip absurdiška.

– Tai kas nutiko?

Ferdinandas Mesmeris giliai įkvėpė.

– Pastebėjau, kad išvysčius projektą, kai jau reikėjo pradėti jį pardavinėti ir įgyvendinti, Jakobas prarado susidomėjimą. Ėmė pyktis ir nesutarti su vadovaujančiais kolegomis, praleidinėti vadovybės susirinkimus, apskritai darėsi vis uždaresnis. Maniau, kad tai tiesiog etapas, kuris praeis. Kad jam reikia laiko susitaikyti su pokyčiais, išmokti *mėgautis* savo darbo vaisiais. Tačiau, akivaizdu, to jis nesugebėjo, – pridūrė su kartėliu.

– O kaip gaisras?

Mesmeris prisipylė vandens iš ant stalo stovėjusio grafino, prieš tęsdamas atsigėrė.

– Tą vakarą dirbau iki vėlumos, užėjau į Jakobo kabinetą pasiimti ataskaitos. Jo jau nebuvo kelias valandas, tai buvo visiškai įprasta. Tik prisėdęs prie rašomojo stalo ir peržiūrėjęs aplankus pastebėjau atverstą užrašų knygelę su atsisveikinimo laišku, – Mesmeris nuleido galvą, nudelbė akis į grindis. – Tiesiog atsitiktinumas, kad tą žinutę pamačiau.

– Ir ką tuomet darėt?

– Aš... Mėginau skambinti jam – daug kartų, bet niekas neatsiliepė. Tada nuvažiavau į Virumą, kur jie gyveno.

– Jei jums pasirodė, kad jiems gresia pavojus, kodėl nepaskambinot policijai?

Jis gūžtelėjo.

– Nepriėmiau laiško taip rimtai, negalvojau, kad jis gali padaryt ką nors kvailo.

– Bet padarė?

Mesmeris linktelėjo.

– Kai nuvažiavau, liepsnos buvo apsupusios didžiąją namo dalį. Kaimynai stovėjo ant kelio, spoksodami į jas tarsi išgąsdintos avys. Laimei, kai kurie susivokė iškviesti gaisrininkus, bet jų dar nesimatė.

– Tai įėjot pats? – Raunas linktelėjo į nudegusią jo ranką.

– Taip, žinoma. Liepsnojo virtuvė ir svetainė. Šaukiau, bet niekas neatsiliepė. Pagalvojau, kad jie jau tikrai žuvę, bet kažkodėl vis tiek pasileidau gilyn į degantį namą. Apieškojau visus kambarius, – jis nurijo seiles. – Radau juos miegamajame, visus tris. Jakobas vienintelis buvo sąmoningas, kiti du miegojo, tikriau, manau, kad jis buvo davęs jiems raminamųjų. Jakobas apstulbo pamatęs mane tarpduryje, tarp liepsnų. Atsisėdęs ant lovos pravirko. Maldavo manęs atleidimo, atsiprašinėjo už tai, ką padarė, meldė padėti. Apimtas panikos prašė išgelbėti jį iš ugnies, sakė, kad nenori mirti.

– Tai ką darėt?

– Pastūmiau jį šalin, kad galėčiau sugriebti savo anūką, – Mesmerio žvilgsnis surimtėjo. – Dėl tėvo beprotystės negalėjau leist žūti Karlui.

– Ar berniukas išgyveno?

– Žinoma. Pasiėmiau jį. Pasirūpinau juo. Išnešiau jį iš gaisro, nors man tai ir kainavo, – ištiesęs ranką parodė randus.

– Jakobą gaisrininkai ištraukė iš vonios, kur buvo pasislėpęs. Vargšelė Elizabetė žuvo liepsnose. Ji buvo gera mama, puikus žmogus, nenusipelnęs tokio likimo.

– Ir nuo to karto Jakobas tapo religingas? – sausai paklausė Raunas.

– Taip, bet tik po metus trukusios viešnagės Nordvango psichiatrijos ligoninėje. Ten jis ištrynė iš atminties viską, kas nutiko, nutraukė visus ryšius su šeima. Manau, tik taip jis sugebėjo gyventi toliau, paneigti, demonizuoti praeitį, paversti mane didžiuoju Šėtonu.

– O kaip gaisro tyrimas? Ar kam nors buvo iškelti kaltinimai?

– Kas? Tai buvo nelaimingas atsitikimas, užsidegė perkaitusi gruzdintuvė. Baisi tragedija priemiestyje, daugiau nieko.

– Nes nuslėpėt svarbią informaciją, o ypač – Jakobo atsisveikinimo laišką.

– Viską padariau tik dėl Karlo. Sunku augti be tėvų, nebuvo prasmės jo gyvenimo dar labiau komplikuoti pasakojant, kad tėvas norėjo jį nužudyt.

– Tai nuo to laiko rūpinatės Karlu?

Mesmeris nusigręžė, pažvelgė pro panoraminį langą. Akimis susirado jauną vyriškį su mėlynu kostiumu ir spalvotais sportbačiais. Parodė į jį.

– Neseniai gavo aukščiausią psichologijos studijų įvertinimą. Kitais metais vyks į Fontenblo, INSEAD verslo mokyklą.

– Spėju, krautuvė atiteks jam?

– *Krautuvei*, kaip ją vadinat, reikia naujo kraujo, naujos vizijos. Sukurdami sąjungą statome tiltus per šalių sienas, tarp privataus ir viešojo sektorių. Dabar esame ne tik tie, kurie stovi ir valdo aparatą, dabar ir statome jį. Tam reikia specialistų. Su mano pagalba Karlas tikrai taps naujuoju vairininku.

– Visai kaip jo tėvas kadaise? Kol palūžo?

– Jūsų balse girdžiu kaltinimą, bet ne visai suprantu kodėl?

– Dėl to, kad esat manipuliatorius, senas velnias, be skrupulų išnaudojantis visus aplinkui.

– Na, kita vertus, ir neprivalot vyniot žodžių į vatą, – ironizavo Mesmeris. – Ko greičiausiai nesuprantat, tai tos plonytės linijos, skiriančios apeliavimą į asmeninį žmogaus moralės, ambicijų ir poreikių kodeksą ir fizinės bei psichologinės galios iššaukti žmonių reakciją. Viena yra menas, o kita skirta psichopatams.

– Pardavimų retoriką pasilaikykit savo svečiams. Kad ir kokiomis skambiomis frazėmis besimėtytumėte, abu puikiai žinom, jums tik rūpėjo, kad Jakobas perduotų savo teises. Net jeigu tai jam pačiam ir visai jo bendruomenei kainavo gyvybę. Žinojot, kaip priverst Jakobą sureaguot.

– Tokių galių aš neturiu, – Ferdinandas Mesmeris atrodė nuoširdžiai sukrėstas dėl kaltinimų. – Kalbate apie antgamtines galias, tokių nėra... kaip sakė Heizenbergas, neapibrėžtumas yra neatsiejama gamtos dalis... ne vien žmogaus nevisavertiškumo... ar nežinojimo išraiška...

– Galit susikišt Heizenbergą ir visus kitus, kuriems meldžiatės, tiesiai į užpakalį, Mesmeri. Tikiuosi, sugebėsit gyvent su praeities klaidomis ir žiūrėt anūkui į akis. Taip pat, kai vieną dieną jis suvoks, kad būtent jūs pasmerkėt jo tėvą ir dar daugiau nei šimtą žmonių myriop.

Ferdinandas Mesmeris sugriebė voką.

– Ramiai, laiškas vis dar ten. Galit pasilikt purviną savo paslaptį, – Raunas pakilo. Pajuto, kaip vieną koją traukia mėšlungis, kiek susiūbavo, tada patraukė durų link.

– Ko jūs norit? Tik pasakykit...

– Nieko, ką galėtumėt man pasiūlyt, – atsakė grįžtelėjęs per petį. – Mes baigėm.

73.

Praėjus kelioms dienoms po susitikimo su Ferdinandu Mesmeriu Raunas vandens žarna vairinėje plovė grindlentes. Laikrodis rodė beveik dvylika, visą rytą praleido šveisdamas samanas ir purvą nuo užkerpėjusio tiko denio. Sunkus fizinis darbas išėjo į naudą, nors ir reikėdavo retkarčiais sustoti pailsėti. Tikėdamasis, kad pasijuto geriau, norėjo pasinaudoti proga, jog negali gerti alkoholio ir šiek tiek pajudėti. Kai Eva buvo gyva, vieną arba du kartus per savaitę jie eidavo pabėgioti. Daugiausia palei pylimą, takeliu nuo namų Karalienės gatve iki Holmeno. Paprastai atgal grįždavo tuo pačiu keliu, bet kartais nuspręsdavo bėgti palei kanalą, paskui sustodavo vienoje iš kavinių pasimėgauti kava. Užlipęs į prieplauką užsukti vandens pagalvojo, kad buvo geri laikai – norėtų vėl pradėti bėgioti. Vyniodamas žarną užsigalvojo apie susitikimą su Ferdinandu Mesmeriu. Keliuose laikraščiuose pasirodė straipsnių apie susijungimą su nuotraukomis iš renginio. Raunui paliko įspūdį Ferdinando Mesmerio, stovinčio su anūku, nuotrauka. Kad ir buvo ištroškęs galios manipuliatorius, jo meile anūkui neabejojo. Tą akimirką visai už Rauno sušnypštė sustojusio vilkiko oro pagalvės. Atsigręžęs nustebo vėl išvydęs seną krovininį automobilį su raudonu Viktorijos „Volvo" ant platformos.

– Labai jau sunku čia jus rasti, – pasigirdo Kalvio, išdygusio iš už vilkiko šono, balsas. Plačiai nusišypsojęs smarkiai suspaudė Raunui ranką.

– Smagu jus matyt, – tarė Raunas.

– Aha, bet ne visus syvus išsiurbė jums toj sektoj, ką? Sekiau visus įvykius laikraščiuose.

– Ne visai, – Raunas padėjo žarną ant kranelio. – Kaip ten reikalai dabar?

– Gerai, – Kalvis gūžtelėjo. – Tik užplūdo turistai, norintys pažiūrėt, kur viskas vyko, tos žudynės, – jis kilstelėjo antakius. – Nors nėr ten ko žiūrėt. Beveik viskas juk sudegė, – pamatęs Raunui už nugaros „Bjanką" plačiai išsišiepė. – Čia gyvenat? – linktelėjo laivo pusėn.

– Taip.

– O čia mus vadina *socialiai remtinais*? – juokdamasis paplekšnojo Raunui per petį. – Ne, bet graži, tikrai graži.

– Ačiū, – kiek pavargusiu balsu atsakė Raunas. – Kaip automobilis, nuimsim?

– Žinoma. Bet jūs nelabai gražiai elgiatės su šita nuostabia senute.

– Kaip suprast? – Raunas nusekė paskui Kalvį link platformos.

– Na, pirma tas aušintuvas, o dabar štai...

Raunas netekęs amo spoksojo į Viktorijos „Volvo". Kairioji automobilio pusė buvo sutirpusi, nes atsidūrė per arti degančio pastato. Anglių juodumo lakas nuėjęs storais sluoksniais, net matėsi važiuoklė. Visi šoniniai langai suknežinti, o dešinysis galinis ratas laikėsi apie ašį tarsi juodas purvinos kramtomosios gumos gabalas.

– Užsiveda gerai, bet grožio iš jos neliko. Ar čia paliksim? – jis linktelėjo į laisvą vietą priešais.

– Ne!

– Ne tai ne. O kur tada?

– Po velniais, tokios aš jos negaliu atiduot, – Raunas beviltiškai apsidairė.

– A... šitą pasiskolinot?

Raunas linktelėjo, karštligiškai galvodamas, ką daryti.

– Aha, tai jau kažkas neapsidžiaugs atgavęs.

– Manot? – išsitraukęs telefoną atsidarė naršyklę. – Eime, – tarė.

– Kur?

– Pakeliui papasakosiu.

Jie įsėdo į vairuotojo kabiną, Kalvis nuvairavo Aukštutine kanalo gatve, kol Raunas ieškojo artimiausių dirbtuvių. Liepė Kalviui važiuoti Amagerio gatve, miesto pakraščiu, kuo atokiau Viktorijos antikvariato. Nedrįso rizikuoti, jei ji netyčia eitų gatve ir pamatytų apgailėtinus savo mašinos likučius.

Po dvidešimties minučių jie sustojo priešais „The Body Shop", jungtinių metalo ir automobilių lakavimo dirbtuvių Kastrupe. Darbų vadovas Ali, liesas vyrukas su kombinezonu, greitai apžiūrėjo apgadinimus, tada iškalbingai papurtė galvą.

– Ar galit pataisyt? – paklausė Raunas.

– Viską galima pataisyt. Klausimas tik, ar apsimoka?

– Apsimoka, bet kokia kaina.

– Šiaip turiu jums labai gražų „Passat" universalą, už šitą galiu pasiūlyt gerą kainą...

– Tik pataisykit, ir kuo greičiau.

– Brangiai kainuos.

Raunas padiktavo Ali savo numerį, paskui Kalvis maloniai sutiko pavėžėt jį iki „Bjankos".

– Šaunus jūs vyrukas, – jiems atsisveikinant tarė Kalvis. – Nors aš jums niekad neskolinčiau automobilio.

Kalviui nuvažiavus Raunas pavargęs klestelėjo į kėdę vairinėje. Priėjęs Miofė atsigulė prie vienos kėdės kojos, tikėdamasis glamonių. Jis paglostė šuniui galvą, apžiūrinėdamas nušveistą denį. Po visų neramumų nepajuto jokio fizinio diskomforto, nei pagreitėjusio širdies plakimo, nei mėšlungio, tad priėmė kaip gerą ženklą, jog greitai pasveiks.

Vakare pradėjo lyti, jis nuėjo į kajutę. Svarstė, gal užsukti į „Uosto ūdrą", bet dabar, kai negalėjo gerti, užeiga nebe taip traukė. Reikėjo susirasti kitą užsiėmimą, prisiminė, ką dažnai sakydavo Eva: žmogus nuolat jaučia savo paties naštos svorį. Ilgėjosi jos. Ilgėjosi draugijos.

Miegoti nuėjo anksti.

Naktį, apie ketvirtą valandą, pabudo staigiai kelis kartus susiūbavus „Bjankai" – tarsi kas būtų užlipęs ant denio. Ir vėl. Atsisėdo, pro praviras duris pažvelgė į kajutę. Pro tolimiausią langą į vairinę matė kelis tamsoje judančius siluetus. Miofė suurzgė, o tai reiškė, kad atėjo ne Eduardo, ar kas nors, ką šuo pažintų. Išslinkęs iš lovos Raunas sugriebė didįjį „Maglite", tarnavusį jam ir kaip prožektorius, ir kaip ginklas. Abejojo, ar toks nusilpęs galės pasipriešinti net ir paliegusiam įsibrovėliui. Tą akimirką atsidarė kajutės durys, jis nukreipė prožektorių tiesiai į duris. Katrinė nuo šviesos užsidengė ranka, kitą laikė kišenėje – su skanėstais Miofei, kuris tuoj pat liovėsi urzgęs. Už jos Raunas pastebėjo dar kelis siluetus – ji užsuko greičiausiai ne pernakvoti, pagalvojo.

– Apsirenk! – tarė įsakmiai.

– Kur važiuojam?

– Ferdinandas Mesmeris nori su tavim pasikalbėt. Laukia tavęs, – ji parodė į prieplauką.

Raunas pasuko galvą, pro šoninį langą pastebėjo prie krantinės laukiantį S klasės mersedesą.

74.

Raunas užlipo į krantinę, pasitaisė ką tik per galvą užsivilktus susiglamžiusius marškinėlius. Gatvė buvo tuščia, atsidavė metaliniu ką tik sudrėkinusio grindinį lietaus kvapu. Pasilenkęs užsirišo sportbačius ir apsidairė prieblandoje. Be Katrinės, čia stovėjo du trumpaplaukiai vyrukai tamsiais drabužiais. Iš atletiško sudėjimo ir to, kaip judėjo aplink jį, Raunas nusprendė, jog vyrukai – buvę elitiniai kariai arba žvalgybos tarnybos sargybiniai. Jis pakilo, Katrinė nusekė jį iki mersedeso.

– Praeitą kartą buvo jaukiau, – Raunas pamėgino pagauti jos žvilgsnį, tačiau ji nusuko akis. – Šiandien sujudimas kokia nors ypatinga proga?

Ji vis dar tylėjo, tik atidarė galines dureles. Raunas nė neįsivaizdavo, kodėl pas jį atvyko Ferdinandas Mesmeris, ar kur jie turėtų vykti. Nedavė ramybės, kad be Ferdinando Mesmerio jis buvo vienintelis, žinojęs apie atsisveikinimo laišką, kas tokiam kaip Mesmeris, nuolat norinčiam viską kontroliuoti, greičiausiai nedavė ramybės.

Raunas atsisėdo ant galinės sėdynės, šalia Mesmerio, Katrinė užtrenkė paskui jį duris. Prabangioje kabinoje su matine anglies juodumo apdaila, pilkomis odinėmis sėdynėmis buvo gan vėsu. Mesmeris nužvelgė jį tiriamu žvilgsniu, Raunas atsakė garsiai nusižiovaudamas.

– Ko norit? – be užuolankų paklausė.

Ferdinandas Mesmeris pasimuistė, kabinos tyloje sugurgždėjo oda.

– Apgailestauju dėl to, kaip paskutinį kartą išsiskyrėme. Turbūt pasakiau kažką, kas jums nepatiko, išbėgot kaip akis išdegęs.

Raunas pasižiūrėjo į stiklinį liuką, ant jų krito šalta gatvės žibinto šviesa.

– Esu persisotinęs jūsų draugija. Keturios ryto, labai norėčiau grįžt į lovą, tad gal užteks plepalų, tiesiog pasakykit, ko atvažiavot?

– Ką gi. Norėčiau užbaigt mūsų bendradarbiavimą padoriai. Be nesantaikos.

– Koks jums skirtumas, ką aš galvoju?

– Noriu atsiskaityti su kiekvienu, kad nė vienas mano sutiktas žmogus nesijaustų apgautas.

Raunas šyptelėjo.

– Gal verčiau bijot, kad imsiu visiems pasakot, ką sužinojau jums dirbdamas?

– Tai ne visai tiesa.

– Ne? – skeptiškai tarė Raunas. – Galit būt ramus, liežuvio nelaidysiu. Visų pirma aš ne plepys, visų antra, net jei toks ir būčiau, ant tos istorijos su jūsų įmone, susijungimu, jumis, jūsų šeima man giliai nusišikt. Kitaip tariant, nieko vertingo plepėti apie jus nėra. Ar dar reikia aiškinti?

– Nemanau.

– Puiku. Dabar labai norėčiau eit miegot, – jis suėmė durų rankenėlę.

– Kam taip skubėt? Ar tik tam, kad pabustumėt pailsėjęs dar vienai dienai, kurią eilinį kartą keiksit?

– Ne. Jaučiu, rytoj bus puiki diena, jei tik jūs nepasirodysit.

– Visad paruošęs sąmojį, tik dengiantį paties skausmą, ar ne?

– Nereikia man jūsų psichoanalizės.

Mesmeris gūžtelėjo.

– Raunai, žinau apie jūsų praeitį. Žinau viską, kas neduoda jums ramybės. Žinau, kodėl išėjot iš policijos. Kodėl pastaruosius trejus metus mėginot mirtinai nusigerti. Kodėl įsipainiojot į visas šitas dingusių asmenų bylas. Visa tai galima būtų apibūdinti vienu žodžiu, ar ne taip?

– Ne, dviem žodžiais: man nusispjaut, – Raunas sugriebė durų rankenėlę.

Mesmeris grėsmingai nusišypsojo.

– Gal ne tiek daug. Vienu žodžiu, vienu vardu – *Eva.*

Raunas paleido rankeną.

– Nežinau, ką girdėjot, bet patariu šios temos neliest. Ypač tuomet, kai visi jūsų žmonės *lauke.*

– Raunai, ramiai. Nėra reikalo grasinti, tik noriu jums padėt.

– Mesmeri, man jūsų pagalbos nereikia.

Ferdinandas papurtė galvą.

– Štai čia ir priėjom įdomų istorijos vingį. Kaip galit atsisakyt to, ko dar nė negirdėjot?

– Nes ir taip žinau, kad viskas, kas su jumis susiję, neverta dėmesio.

– Dabar jau kalbat kaip Jakobas.

– Tai jis vis dėlto nebuvo visiškai nukvakęs.

– Manau, jau abu tuo įsitikinom. Giliai įkvėpkit, pasiklausykit, ką pasakysiu, kol vėl jums neįsijungė roplio smegenys.

– Kalbėkit. Tik greitai.

Mesmeris pasitrynė subjaurotą ranką, pasigirdo panašus gurgždesys kaip odinių automobilio sėdynių.

– Galiu pasiūlyti tai, ką mėginot sumedžiot pastaruosius pusę metų. Tai, dėl ko nedavėt ramybės buvusiems kolegoms, kas nutrūko jums pradėjus dirbti man.

Raunas pajuto, kaip širdis ėmė smarkiau plakti, bet ne dėl glicerino tablečių trūkumo, o vien dėl Mesmerio žodžių poveikio.

– Ką tiksliai galit pasiūlyt?

– Dešimt minučių.

– Kaip suprast, dešimt minučių? Ir su kuo apie mane kalbėjotės?

– Pamėginkit sutelkti dėmesį į mano pasiūlymą, užuot laužęs galvą, kaip gaunu informaciją. Vien jau matydamas, kokie žmonės mane supa, turėtumėt suprasti, kad gaunu viską, ko man prisireikia. Pusė policijos žino, kad negalit pamiršt tos bylos. Na, o ir kas jus gali dėl to kaltint? Šeimos ryšiai dažnai tokie stiprūs, atrodo, galėtų pasmaugt, ar ne? – Mesmeris pažvelgė į jį šėtoniškai šypsodamasis, Raunas nusuko akis.

– Dešimt minučių, – pakartojo, – tai, ką aš jums galiu pasiūlyt.

– Vis dar nesuprantu, ką turit omeny?

– Dešimt minučių su Andrejum Kaminskiu.

Raunas pakėlė akis.

– Bandot mane išdurt.

– Man tai nebūdinga.

Raunas atsigręžė į jį.

– Tai turit Kaminskį? Teisingai išgirdau? Kur? – ironiškai paklausė apsidairydamas kabinoje.

– Kiek žinau, Andrejus Kaminskis suimtas, sėdi vienutėje policijos komisariato kalėjime. Dvylikta celė. Pačiam koridoriaus gale.

– Ir turit jos raktą?

– Turiu laisvą priėjimą tas dešimt minučių, kurias jums siūlau. Argi ne su Kaminskiu norit pasišnekėt? Argi ne jis, jūsų nuomone, galėtų turėt informacijos apie asmenį, atsakingą už jūsų buvusios merginos, Evos, mirtį?

Raunas atsilošė.

– Norit, kad patikėčiau, jog galit man suveikti susitikimą su labiausiai saugomu šalies nusikaltėliu? – jis papurtė galvą. – Man sunku suvokt, ką taip mėginate pasiekti?

– Tik noriu jums padėt. Grąžint skolą, – jis giliai atsiduso. – Privalot pamėgint suprast, kad pasaulį valdo tokie žmonės kaip aš. Mes nustatom taisykles, kurių jūs ir visi kiti privalot laikytis. Mes nesam aukščiau įstatymo, žinoma, jaučiam atsakomybę už visą mums suteiktą galią, bet taip pat turim laisvus kelius, todėl galime daryti dalykus, neleidžiamus, pavyzdžiui, tokiems kaip jūs. Užtikrinti pusiausvyrą. Galit tai vadinti Dievo pirštu. Būtent tai jums ir siūlau – trumpam paskolinti savo kortelę.

– Ir pasikalbėt su Kaminskiu policijos komisariate?

Ferdinandas Mesmeris linktelėjo.

– Ir kada tai turėtų įvykti?

– Dabar.

Raunas įsispoksojo į Ferdinandą Mesmerį norėdamas įsitikinti, ar jis tikrai kalba rimtai.

– Aš... – Raunas papurtė galvą.

Kankino negera nuojauta. Dėl visko. Visai ne taip įsivaizdavo kada nors sugausiąs Kaminskį. Visų labiausiai jį kamavo troškimas keršto, o Kaminskis, kaip nepasiekiamas tikslas, puikiai tiko tiems jausmams koncentruoti.

– Tai važiuojam? – paklausė Mesmeris.

– Aš nežinau...

Mesmeris palinko artyn.

– Raunai, kas yra, ar pirmąkart gyvenime praradot amą? Bijot paimt likimą į savo rankas?

Raunas susierzinęs pažvelgė į jį.

– Užsičiaupkit. Ir pakvieskit vairuotoją.

75.

Grotuoti vartai Oto Mionstedo gatvėje atsivėrė, juodas S klasės mersedesas be garso įriedėjo pro skliautą į nedidelį kiemą. Katrinė išlipusi atidarė Raunui galines dureles. Mesmeris spustelėjo jam ranką.

– Viso geriausio. Tikiuosi, rasit, ko ieškot.

Raunas linktelėjo, išlipo iš automobilio. Skubiai apsidairė po kiemą, kuriame teko būti keletą kartų, nors ir prieš daug metų. Tuomet, pirmojo didžiojo baikerių karo metu, kai jis su kitais iš Specialiųjų pajėgų visu greičiu čia įlėkė vedinas būriu suimtųjų. Prie įėjimo laukė keturi kalėjimo pareigūnai tamsiomis uniformomis. Raunas perėjo aikštę su Katrine, ji pasisveikino su pirmuoju vyru, jis pakvietė Rauną sekti paskui. Užlipus laiptais Katrinė sustojo.

– Raunai, – tarė ji.

Jis atsigręžė.

– Saugok save.

– Ačiū, – sumurmėjo ir patraukė į kalėjimą.

Jie nuvedė jį į sargybos patalpą ketvirtame aukšte. Visi kalėjimo pareigūnai buvo užsidėję krūtinės šarvus, apsaugas ant rankų ir kojų, panašią aprangą Greitojo reagavimo būrys vilkėdavo per itin pavojingas užduotis. Aukščiausias iš pareigūnų su didele rusva barzda spintoje rado šarvų komplektą, kurį padėjo ant suolelio kartu su šalmu ir ilga lazda.

– Siūlyčiau apsivilkti čia, prieš pakylant į skyrių.

– Ar būtina?

– Norint aplankyt Kaminskį – taip.

Raunas pastebėjo, kaip kiti pareigūnai veržėsi šalmus, dėjosi apsauginius akinius ir respiratorius. Vienas iš spintos ištraukė dviejų kilogramų konteinerį su ašarinėmis dujomis.

– Ką dusinsim? – paklausė.

– Tai tik viena iš saugumo priemonių jį lankant.

– Manau, apsieisiu be uniformos, – Raunas linktelėjo į šarvus.

Pareigūnas pašaipiai nusišypsojo.

– Esu atsakingas už tai, kad išeitum iš čia gyvas.

– Kiek kartų Kaminskis mėgino priešintis?

– Kaskart, kai tik pas jį užeinam. Ne juokais imamės visų šių priemonių.

– Ugnį ugnimi?

– Būtent.

– Ar padeda?

– Išeinam nesužeisti, taip, bet jis visada toks pats agresyvus, jei tai turi galvoj?

– Norėčiau išmėginti kitokią taktiką. Einam?

Raunas priėjo prie durų, pareigūnai nenoriai nusekė iš paskos.

– Aš tave įspėjau, – sumurmėjo policininkas.

Jie pakilo laiptais į viršutinius aukštus, kur buvo įrengtos ypatingos apsaugos kameros. Pasiekę paskutinįjį nuėjo koridoriumi pro raudonai nudažytas duris. Pirmasis pareigūnas atidengė akutę, pažvelgė vidun.

– Nemiega? – paklausė Raunas.

– Kaminskis niekad nemiega, – iš po pareigūno respiratoriaus pasigirdo šaižus balsas.

– Kaminski, mes einam vidun, – sušuko barzdotas pareigūnas. – Stokis veidu į sieną, rankas virš galvos, delnais į sieną. Kaminski, dabar!

– Dink iš čia, kiaule!

– Duodam dešimt sekundžių, tada leisim dujas, – pareigūnas ėmė greitai skaičiuoti, – ...keturi, trys, du, vienas...

– *Einu* jau, einu, – pasigirdo iš celės.

Pareigūnas pasitraukė nuo akutės, atrakino duris. Kiti policininkai stovėjo pasiruošę pulti vidun. Po sutarto signalo pirmasis pareigūnas atidarė duris, o kiti subėgo į kamerą.

Atsukęs į juos nugarą, padėjęs rankas ant sienos Kaminskis stovėjo pusnuogis, mūvėjo tik raudonas sportines kelnes. Ilgi juodi jo plaukai dengė viršutinę per visą nugarą ištatuiruoto rusų ortodoksų kryžiaus dalį. Du policininkai prisiartino prie Kaminskio su tramdomaisiais marškiniais, kiti du laukė iškėlę strypus. Užtruko mažiau nei minutę įvilkti jį į marškinius ir tvirtai surišti.

– Pats nuspręsi, ar norėsi dar ir šitos, – pareigūnas iškėlė dantų apsaugą.

Kaminskis pasižiūrėjo į apsaugą, tada į pareigūną.

– Atrodai kaip šūdas, o aš šūdų nevalgau, tad dantų į tave neleisiu, – jis stipriai sukaleno dantimis, pasigirdo smarkus spragtelėjimas, pareigūnas patraukė nuo Kaminskio galvą.

Kaminskis nusišypsojo.

– Bet gal kitą kartą?

– Veskit jį į *šunų aptvarą,* – paliepė Raunas.

Raudonbarzdis papurtė galvą.

– Sutarėme dešimt minučių. Čia.

– Man reikia pasikalbėt su juo lauke.

– Tai būtų nusižengimas saugumo procedūroms. Suimtasis privalo likti savo kameroje.

– Man atrodo, mes jau seniausiai pažeidėme krūvą procedūrų, tad dabar nebėra prasmės diskutuot, kuri teisingiausia. Veskit jį lauk, ačiū.

Pareigūnas linktelėjo Kaminskį laikantiems policininkams. Kaminskis smalsiai nužvelgė Rauną, kol jį tempė pro duris kalėjimo stogo link.

– Gal galiu pasiskolint? – nesulaukęs atsakymo Raunas pagriebė policininko lazdą.

76.

Iš savo vietos prie durų Raunas stebėjo Kaminskį, stovintį vidury aštuonių metrų ilgio ir trijų metrų pločio šunų dresavimo aikštelės. Pro vielos tinklą Kaminskis pažvelgė į švintantį dangų, įkvėpdamas gryno oro. Tolumoje girdėjosi pavienių automobilių, važiuojančių pro miegantį miestą, ūžimas. Atsigręžęs į Rauną tingiai įsispoksojo į jį.

– Ko mane pažadinai, mentas?

– Sako, niekad nemiegi?

– Miegu, atsibundu, reikia kavos. Turi kavos? – paklausė daniškai su rytų europiečio akcentu.

– Kavos neturiu. Tik klausimų.

– Kaip ir visi, – palenkęs galvą tiriamai nužvelgė Rauną. – Bet tu ne toks kaip visi. Kiti už tave geriau apsirengę. Kiti ateina dieną, ne kaip vagys, naktį. Ar tu koks ypatingas mentas? Kietuolis koks nors? Ar tu užpuolei mano parduotuvę?

– Ne.

– Tai ne tavo draugelį nužudžiau? Bum bum bum, – jis išsprogino akis, išsidraikiusiais juodais plaukais, su tramdomaisiais marškiniais atrodė dar labiau išprotėjęs.

– Nepažinojau jo. Naujokas buvo. Nušovei *žaliūką*. Įspūdinga, – ironiškai pridūrė.

– Ir kitų nušoviau.

– Prisipažįsti?

– Ar dėl to ir atėjai, kad prisipažinimą gautum? Ruošies išmušt jį iš manęs su šitu vėzdu? – jis linktelėjo į lazdą Rauno rankoje, apatine kūno dalimi atlikdamas nešvankų judesį. – Manai, būsiu tavo *kalė*?

– Visai ne. Man neįdomu, kas nutiko tądien, yra kas tuo rūpinasi, – Raunas pastatė lazdą prie sienos, žengė žingsnį toliau nuo jo. – Atėjau su tavim pasikalbėt apie visai kitą bylą.

Kaminskis pasižiūrėjo į lazdą, tada į rankas į kišenes susikišusį Rauną.

– Tu *esi* kažkoks ypatingas, pažįstu tave? Kažkas man kužda, kad buvom susitikę anksčiau.

– Tave matau pirmąkart, – pamelavo Raunas. – Ir, tikiuosi, paskutinį, – nusišypsojo.

Kaminskis taip pat nusišypsojo.

– O tu man patinki, mentuk. Kuo vardu?

– Visiškai nesvarbu mano vardas. Iš tiesų manęs čia nėra. Tai taip pat reiškia, kad viskas, ką man šiandien pasakysi, nebus panaudota prieš tave teisme.

– O kodėl turėčiau atsakinėt į tavo klausimus? Galvoji, aš koks stukačius? Ar žinai, kaip aš tvarkaus su stukačiais?

– Tikrai kaip nors nemaloniai.

– Nupjaunu bybį ir sugrūdu gerklėn.

– Bjauru. Noriu tik šiek tiek informacijos apie seną bylą, kad galėčiau tęst tyrimą.

– O kas man iš to?

– O ko norėtum?

Jis gūžtelėjo.

– Pirma pasakyk, ko iš manęs nori, tada pasakysiu kainą.

Kaminskis neatrodė nuoširdus. Atrodė, jis tik nori pratempti laiką, kad kuo ilgiau galėtų pabūti gryname ore.

– Peržiūrėjau konfiskuotus tavo vogtus daiktus, tris konteinerius.

– Nieko apie tai nežinau.

– Kaminski, baik. Visi žino, kad tavo klubas Kolbjornseno gatvėje jau daugelį metų buvo vogtų daiktų centras.

Kaminskis papurtė galvą lyg nesuprasdamas klausimo.

– Mentuk, atėjai čia dėl ko... dėl kelių pavogtų plokščiaekranių? – jis nusijuokė. – Išdūrinėji mane, ką? Kas tu toks?

– Nebandau tavęs išdurt, Kaminski. Man nė į galvą nešautų. Apskritai kalba ne apie kelis plokščiaekranius, per tuos metus neblogai uždirbai. Aš tik noriu sužinoti, kas tau tuos daiktus tiekdavo.

Raunui už nugaros pabeldė į duris.

– Trys minutės.

Kaminskis klastingai nusišypsojo.

– Panašu, kad stipriai tardai.

– Kaminski, tu turi šeimą, žmoną, tris berniukus, tris mergaites, ar ne taip? Galiu užtikrint, kad jie galėtų ateit tavęs aplankyt, jei nori?

Kaminskio žvilgsnis surimtėjo.

– Ar tu tikras, kad turi tiek daug *powerio**?

– Turiu pakankamai, kad galėčiau čia stovėt, tai spręsk pats.

– Ką gi tu tiksliai nori žinot?

– Man reikia sužinot, kas iš tavo gaujos vykdydavo vagystes šalyje prieš maždaug trejus metus.

– To tai jau neprisimenu, per daug veidų.

– Kristianshaune. Nepavykęs įsilaužimas, nužudyta jauna moteris. Man reikia sužinot, kas ją nužudė.

Kaminskis mąsliai pasižiūrėjo į jį, lenkė galvą, kol trakštelėjo kaklo slankstelis.

– ...dabar jau žinau, iš kur tave pažįstu... laikraščių – nužudė tavo moterį. Tu gi tas policininkas, kurio merginą namuose užpuolė.

– Kaminski, man reikia pavardės. Daugiau nieko neprašau.

Kaminskis niekšiškai nusikvatojo.

– Eik tu sau, Dievas turbūt tavęs nekenčia.

Rauno žvilgsnis sustingo.

– Ne tiek, kiek aš jo. Pavardę, Kaminski, už teisę lankyti. Kas jis buvo?

– Aš ne kvailas. Tu neturi tiek *powerio*. Nežinau, kaip sugebėjai čia patekt, bet tu nieko negali pasiūlyt. Tu – visiškas nulis. Kas per policininkas, kas per *vyras* nesugeba apsaugot savo šeimos?

– Kaminski, man reikia pavardės.

– Tu esi *pussy... pussyman***...

– Pavardę!

– Pasičiulpk.

Raunas žengė žingsnį atatupstas, sugriebė lazdą. Tą akimirką Kaminskis pribėgo atkišęs galvą į priekį tarsi puolantis gyvulys. Raunas užsimojo ir pataikė jam į petį, Kaminskis atsidūrė ant žemės. Jis keletą kartų užtvojo jam lazda, kol uždusęs liovėsi.

– Pavardę!

Kaminskis pakėlė akis, nusispjovė.

– Mušies kaip maža mergaitė.

* Galios. (Angl.)

** Myžnius, skystablauzdis. (Angl.)

Raunas pakėlė lazdą, nusitaikė Kaminskiui į pakaušį. Beprasmiška visa tai. Kaminskis niekada neprabils, o jam tylint nebėra ir vilties ką nors išsiaiškinti. Dabar labiausiai norėjo išsilaisvinti. Viską sustabdyti. Kaminskis Evos nenužudė, bet privalės sumokėti už visus kitus. Jau norėjo tvoti lazda jam per kaukolę, bet pajuto, kaip kažkas sugriebė ranką.

– Dešimt minučių baigėsi, – raudonbarzdis policininkas paėmė lazdą Raunui iš rankų.

Raunas pasižiūrėjo į Kaminskį.

– Jis nieko nežino. Supūsi čia, Kaminski.

– Esu laisvesnis nei tu kada nors būsi, – Kaminskis nusijuokė, išspjaudamas kraują. Policininkai pakėlė jį nuo žemės. – Tu turbūt blogiausias mano kada nors sutiktas mentas, – Raunui pavymui šaukė jis. – Tu supistai aklas, jei negali pats šitos bylos išaiškint.

Barzdotasis pareigūnas stumtelėjo Rauną link durų.

– Šūdą tu žinai, – suurzgė Raunas. – Šūdą!

– Raunai! – garsiai sušuko Kaminskis.

Tarpduryje Raunas nustebęs atsigręžė – Kaminskis vis dėlto žinojo jo vardą. Ar jam jį kas nors pasakė, ar perskaitė laikraštyje, tačiau jo atmintis tikrai nešlubavo.

– Aš *žinau*, kad tai nebuvo vagis. *Žinau*.

Raunas dėbtelėjo jo pusėn. Kažkas kuždėjo, kad Kaminskis su juo tik žaidžia.

– Nieko tu nežinai, Kaminski. Šūdino tau gyvenimo, – pridūrė.

77.

Staigiai pasikeitus orams Kristianshauną ir likusią sostinės dalį užklupo audra. Pakilusi vėtra vasariškai nusiteikusius gyventojus išvaikė iš prieplaukos, dabar ji plytėjo tuščia ir šlapia. Kanalu priešais „Uosto ūdrą" praplaukė viena iš turistinių valčių, pilna po spalvotais lietpalčiais susigūžusių turistų, fotoaparatais ir mobiliaisiais telefonais fiksuojančių istorinius pastatus.

Raunas sėdėjo prie baro „Uosto ūdroje", šalia jo prie kėdės snūduriavo Miofė. Antradienio popietę, be kelių nuolatinių senyvo amžiaus laikytojų sėdinčių prie staliukų su vaizdu į kanalą, užeiga buvo tuščia.

– Dar? – pasiūlė Džonsonas, laikydamas rankoje puspilnį kavinuką.

– Tik pusę, – atsakė Raunas.

Džonsonas pripylė abiem, kavinuką pastatė atgal į aparatą. Per pastarąją valandą Raunas papasakojo jam tiek apie susitikimą su Ferdinandu Mesmeriu, tiek apie tai, kas nutiko policijos komisariate. Džonsonas, šiaip nevengiantis pareikšti savo nuomonės, šįkart nepratarė nė žodžio, tik išsižiojęs klausėsi.

– Galėjo blogai baigtis, – galiausiai konstatavo, prisidegdamas cigaretę.

Raunas linktelėjo.

– Taip, jeigu pareigūnas nebūtų manęs sustabdęs, būčiau tą Kaminskį pribaigęs.

– Raunai, negali visuomet visko taip asmeniškai priimti, po velniais.

– Mes kalbam apie Evą.

– Būtent, talžydamas Kaminskį jos neprikelsi.

– Žinau žinau.

– Juk nenori baigt dienų kaip tas detektyvas, apie kurį pasakojai, Bertilis ar Bentas...

– Benjaminas.

– Būtent, Benjaminas, baigęs dienas runkelių kapoklėj.

– Kombaine, bet ne, tu teisus, nenoriu.

– Laikas gyvent toliau, drauguži, palikt viską praeity. *Be a Professional**, – pridūrė Džonsonas su tokiu smarkiu Amagerio akcentu, kad Raunas negalėjo nešyptelėti.

Jis gurkštelėjo rūgštokos kavos. Teks priprasti, Džonsonas jau paskelbė, kad dėl prastos Rauno sveikatos čia nieko, išskyrus vandenį, jam daugiau neduos.

– ...Kaminskis sakė, kad Evą nužudė ne vagis, aš tik pernelyg aklas tai suvokt.

Džonsonas peleninėje užgesino cigaretę.

– Raunai, po velniais. Paklausyk seno boksininko: svarbiausia prieš kovą priešininkui susukti protą. Jis iš tavęs šaipėsi. Taigi vyrukas nevilty.

– Ir pats puikiai žinau, tik pasakoju, kaip buvo.

– Pamiršk tą šūdžių. Visus tuos šūdžius pamiršk.

Raunas linktelėjo, pakilo.

– Kiek skolingas už kavą?

– Nieko, kol neužsakinėji latės ar kapučino, ar kaip ją ten šiais laikais vadina.

– Nė nežinojau, kad tokią darai?

– Aišku, nedarau, po velniais. Čia užeiga, ne koks kavos salonas. Kur eini?

– Atiduosiu Viktorijai automobilį.

– Pats laikas. Ji baisiai jo pasiilgo.

– Žinau.

– Tikiuosi, gerai juo rūpinais, – Džonsonas sudėjo kavos puodelius į kriauklę.

Po valandos Raunas blizgančioje raudonoje „Volvo“ sustojo priešais Viktorijos antikvariatą. Darbų vadovas Ali neklydo – ir dėl to, kad pataisyt galima, ir dėl to, kad bus brangu. Iš visų Mesmerio pinigų liko tik keli tūkstančiai kronų. Bet jam nerūpėjo, svarbiausia, kad Viktorija atgavo mylimą automobilį puikios būklės.

Išlipus Viktorija jau stovėjo tarpduryje. Išpūtė melsvą tabako suktinės dūmų debesį.

* Būk profesionalas. (Angl.)

– Tai pagaliau atvežei, – tarė, įsmeigusi akis į mašiną.

– Atleisk, kad taip užtrukau, bet policija neatidavė anksčiau, – droviai nusišypsojo.

Viktorija išplėšė raktelius jam iš rankos. Lėtai sukdama ratus atidžiai apžiūrinėjo mašiną.

– Nuplovei Vilmą? Lakas labai blizga.

– Tai mažiausia, ką galėjau padaryt, – pamelavo jis.

Ji įtraukė orą pro nosį.

– Rodos, užuodžiu vašką? Tik nesakyk, kad vaškavai?

– Žinoma, ne, jei kažką užuodi, tai turbūt mano prakaito kvapas, tikrai paplušėjau, – pamėgino nusišypsot.

Viktorija užbaigė inspektavimą įsidėdama raktelį į tvido švarko kišenę.

– Smagu tave matyt, Raunai. Užstačiau kavos.

– Ne, ačiū, pas Džonsoną jau prisigėriau. Be to, turiu šiek tiek reikalų.

– Reikalų? Tu? – ji suraukė antakius. – Kokių dar reikalų?

– Šiek tiek pagalvojau apie tai, ką sakei, kai lankėm Evos kapą.

– Ką aš sakiau?

– Kad reikėtų pradėt savo verslą.

Viktorija nusišypsojusi linktelėjo.

– Tai tą ir sugalvojai?

– Taip, jei vis dar nori man padėt su buhalterija ir visais popierizmais.

– Aišku padėsiu, Raunai. Bet ką sugalvojai?

– Namie turiu krūvą laiškų, – pirštais parodė, kokio dydžio, – iš visokiausių žmonių, kurie žiniasklaidoje sužinojo apie šią ir ankstesnes bylas, kuriose dirbau. Žmonės, norintys mano pagalbos tiriant įvairiausius dalykus, ieškant dingusių žmonių, net pabėgusių augintinių, – pridūrė, pavartęs akis. – Bet dauguma prašymų skamba visai įdomiai.

Nepaisant prieš akimirką rodyto susidomėjimo Viktorija nebesiklausė, o jam pro petį žiūrėjo į „Volvo“.

– Kas? – paklausė Raunas, kai ji praėjo pro jį.

Viktorija pasilenkė prie priekinio bamperio.

– Ar... ar čia... kulkos skylė? – įkišo pirštą į nedidelę skylutę šone.

Raunas mintyse prakeikė Ali už neatidumą. Pamėgino nusišypsoti.
– O tos skylės tikrai čia anksčiau nebuvo?
– Šimtu procentų.
– Viktorija, tai gal čia rūdys?
– Rūdys?
Raunas linktelėjo.
– Taip, automobilis juk senas, tai...
– „Vilma“ nerūdija!..

Michael
Katz
Krefeld
SEKTA

Iš danų kalbos vertė Aurelija Bivainytė
Redaktorė Lolita Petrašiūnaitė
Maketavo Marija Mlinkauskaitė

Serijos dizainą kūrė
vario burnos | idėjų dirbtuvės
www.varioburnos.com

Tiražas 1 500 egz.

Išleido
kitos knygos
A. Vivulskio g. 10A–10, LT-01322 Vilnius
www.kitosknygos.lt

Spausdino
UAB „BALTO print"
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius
www.baltoprint.com